

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BONDS
OF
HERCULES

FROM THE AUTHOR OF
BLOOD OF HERCULES

JASMINE MAS

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

BONDS OF HERCULES

JASMINE MAS

HARPER
voya q e r

Telif Hakkı

HarperVoyager Bir
imtiyaz
HarperCollinsPublishers Ltd 1
London Bridge Street
Londra SE1 9GF

www.harpercollins.co.uk

İlk olarak *HarperCollinsPublishers* Ltd tarafından 2025 yılında

yayınlanmıştır. Telif hakkı © Jasmine Mas 2025

İç bölüm başlık resimleri Shutterstock.com tarafından
sağlanmıştır. Aile ağacı Steamy Designs LLC tarafından
sağlanmıştır.

Diğer iç resimler © Palau83/Depositphotos.com

Kapak tasarımı Steamy Designs LLC Kapak
illüstrasyonları: iStock ve Shutterstock.com

Jasmine Mas, bu eserin yazarı olarak tanımlanma ahlaki hakkını saklı
tutar.

Bu kitabın katalog kopyası British Library'den temin edilebilir.

Bu roman tamamen kurgusal bir eserdir. Romanda geçen isimler,
karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür.
Gerçek kişiler, olaylar veya yerlerle olan benzerlikler tamamen
tesadüfidir.

Bu yayının yazarının, katkıda bulunanların veya yayıncısının münhasır haklarını sınırlamadan, bu yayının yapay zeka (AI) teknolojilerini eğitmek için izinsiz kullanımı açıkça yasaktır. HarperCollins ayrıca, Dijital Tek Pazar Direktifi 2019/790'ın 4(3) maddesi kapsamındaki haklarını kullanır ve bu yayını metin ve veri madenciliği istisnasından açıkça hariç tutar.

Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri kapsamında tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretleri ödeyerek, bu e-kitabın metnine ekranda erişme ve okuma hakkını elde etmiş olursunuz. Bu metnin hiçbir kısmı, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemine, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla HarperCollins'in açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönü

Kaynak ISBN: 9780008744472

e-Kitap Baskısı © Ekim 2025 ISBN: 9780008744496 Sürüm:
2025-10-14

Adanma

Bu kitap, gecelerini
"Ben iyi miyim?" diye düşündüren ilişkiler hakkında fan kurgu okuyarak
geçiren tüm insanlara adanmıştır.

Bu kitap sizin için.

İÇERİK UYARISI

Bu kitap aşırı şiddet, küfür ve cinsel şiddete kısa bir atıf içermektedir. Lütfen okurken kendinize dikkat edin.

SPARTA'NIN 12 EVİ

OLİMPOS EVLERİ

ZEUS'UN EVİ. HERA'NIN
EVİ.

ATENA'NIN EVİ. HERMES'İN
EVİ.

POSEIDON'UN EVİ.

DEMETER'İN EVİ.

APOLLO'NUN EVİ.

DIONYSOS'UN EVİ.

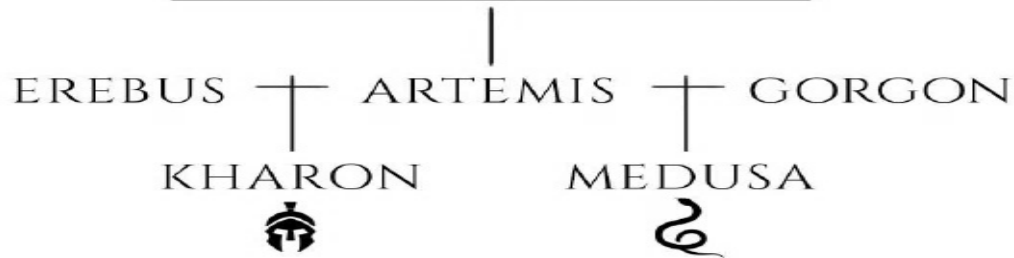
CHTHONIC EVLER

ARES'İN EVİ. HADES'İN EVİ.

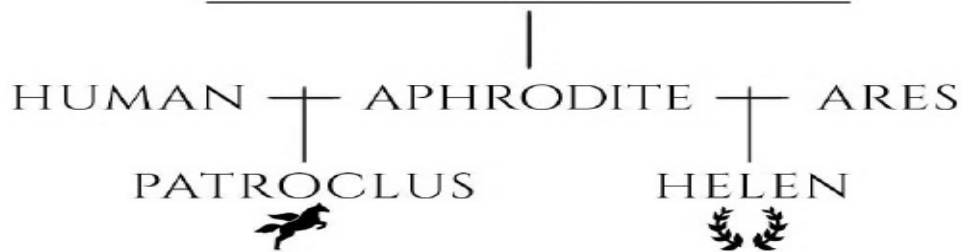
ARTEMIS'İN EVİ. AFRODİT'İN
EVİ.

CHTHONIC HOUSE LINEAGES

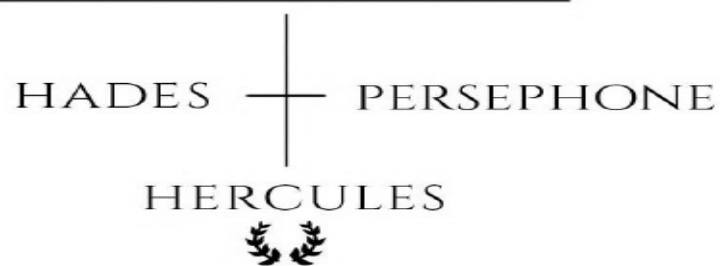
HOUSE OF ARTEMIS

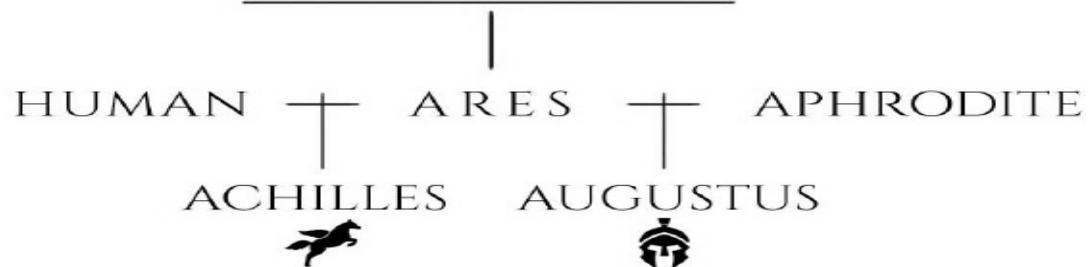
HOUSE OF APHRODITE

HOUSE OF HADES

HOUSE OF ARES

 HOUSE HEIR

 HOUSE HEIRESS

 MALE MUTT

 ESCAPED

CHTHONIC ERKEKLER: İSTATİSTİKLER

AUGUSTUS

AD: Augustus, Ares Hanesi'nin varisi.

TAKMA ADLAR: En büyük Chthonic varisi. Savaş Hanesi'nin varisi. Diplomat.

SOY: Baba — Ares, Ares Hanesi'nin lideri. Anne — Afrodit, Afrodit Hanesi'nin lideri.

SPARTAN EVİ BAĞLILIĞI: Chthonic.

BOY: 1,98 metre.

AĞIRLIK: 116 kg.

DOĞUM TARİHİ: 1 Ağustos 2067.

GÜÇ: Zihinsel zorlama, zihinleri kırar. HAYVAN

KORUYUCU: Rakun (kuduz).

GÜÇ SIRALAMASI: 100 üzerinden 85.

MESLEKLER: Ölüm Meclisi üyesi. Patro, Achilles ve Kharon ile birlikte WSDL silah üretim şirketini kurdu. WSDL silah üretim şirketinin çoğunluk hissedarı.

NET DEĞERİ: 6 milyar dolar.

KHARON

AD: Kharon, Artemis Hanesi'nin varisi.

TAKMA ADLAR: Avcı. Katil. Sosyopat. Hades'in en sevdiği asker. Feribotcu.

SOY: Baba — Erebus, kadim karanlık yaratık. Anne — Artemis, Artemis Hanesi'nin lideri.

SPARTAN EVİ BAĞLILIĞI: Chthonic.

BOY: 1,95 metre.

AĞIRLIK: 120 kg.

DOĞUM TARİHİ: 1 Şubat 2073.

GÜÇ: Dokunma, duygusal manipülasyon.

HAYVAN KORUYUCU: Cehennem köpekleri.

GÜÇ SIRALAMASI: 100 üzerinden 70.

MESLEKLER: Meclis Ölüm Patro, Augustus ve Achilles ile birlikte WSDL silah üretimini Patro, Augustus ve Achilles ile birlikte kurdu.

NET DEĞER: 4 milyar dolar.

PATRO

AD: Patroclus.

TAKMA ADLAR: Patro. Seksin Oğlu. Kızıl İkili'nin Lideri. İdeal Erkek. Achilles'in Danışmanı.

SOY: Anne — Afrodit, Afrodit Hanesi'nin lideri. Baba — insan.

SPARTAN EVİ BAĞLILIĞI: Chthonic.

BOY: 1,93 metre.

AĞIRLIK: 109 kg.

DOĞUM TARİHİ: 23 Ağustos 2078.

GÜÇ: Dokunma, yalanları algılama.

GÜÇ SIRALAMASI: 100 üzerinden 70.

HAYVAN KORUYUCU: Nemean jaguar.

MESLEKLER: Meclis montaj Ölüm
WSDL WSDL silah üretimini Achilles, Augustus ve
Kharon ile birlikte kurdu.

NET DEĞER: 3,5 milyar dolar.

AKHILLES

AD: Achilles.

TAKMA ADLAR: Savaşın Oğlu. Katil. Kızıl İkili'nin Canavarı.

SOY: Baba—Ares, Ares Hanesi'nin lideri. Anne—insan.

SPARTAN EVİ BAĞLILIĞI: Chthonic.

BOY: 6 fit, 7 inç.

AĞIRLIK: 290 pound.

DOĞUM TARİHİ: 23 Mart 2077.

GÜÇ: Sesle işkence yeteneği, ayrıntılar bilinmiyor. HAYVAN KORUYUCU: Kurt.

GÜÇ SIRALAMASI: 100 üzerinden 95.

MESLEKLER: Meclis Meclis Ölüm . Patro, Augustus ve Kharon ile birlikte WSDL silah üretimini Patro, Augustus ve Kharon ile birlikte kurdu.

NET DEĞER: 3 milyar dolar.

Epigraf

Agathokakolojik (sıfat, Yunanca kökenli)
Hem iyilik hem kötülükten oluşur

Yunan mitolojisine göre, insanlar başlangıçta dört kol, dört bacak ve iki yüzlü bir kafa ile yaratılmıştı. Onların gücünden korkan Zeus, onları iki ayrı parçaya böldü ve hayatlarını diğer yarılarını aramakla geçirmelerine mahkum etti.

—Platon, *Sempozium*

İçinde

[Kapak](#)

[Ti tle Page](#)

[Telif Hakkı](#)

[Adanma](#)

[İçerik Uyarısı](#)

[Sparta'nın 12 Evi Chthonic](#)

[Evi Soyları Chthonic](#)

[Erkekleri: İstatistikler](#)

[Augustus](#)

[Kharon](#)

[Patro](#)

[Achilles](#)

[Epigraph](#)

[F ate'nin Kısmi Görünmeyen Kehaneti](#)

[Bölüm 1: Hayatta Kalan](#)

[Bölüm 2: Avcı Bölüm 3:](#)

[Avlanan Bölüm 4: En Büyük](#)

[Varis Bölüm 5: Savaş Esirleri](#)

[Bölüm 6: Silahlar ve Diğer Ön Sevişmeler](#)

[Bölüm 7: Aşık](#)

[Bölüm 8: Diz Çöken Erkekler](#)

[Bölüm 9: Zehirli Diller Bölüm 10:](#)

[İşaret Dili Bölüm 11: Ejderha](#)

[Bölüm 12: Ölümüne Savaşmak ve Diğer Kadınsı Uğraşlar Bölüm 13: Avcı](#)

[Bölüm 14: En Büyük Varis](#)

[Bölüm 15: Şeytanın Dokunuşu](#)
[Bölüm 16: Senin Acın Benim](#)
[Acım Bölüm 17: Avcı Bölüm 18:](#)
[Gücün Bedeli](#)
[Bölüm 19: Karanlıktaki Şeytanlar](#)
[Bölüm 20: En Büyük Varis Bölüm 21:](#)
[Alâmetler ve Uyarılar](#)
[Bölüm 22: Senin İçin Sürünen Düşmanlar](#)
[Bölüm 23: Avcı](#)
[Bölüm 24: En Büyük Varis Bölüm](#)
[25: Gücün Katliamı Bölüm 26:](#)
[Değişen Canavarlar](#)
[Bölüm 27: Cinsel Gerilim ve Diğer Uyuşturucular](#)
[Bölüm 28: Yavaşça Başlıyor](#)
[Bölüm 29: Açılış Törenleri ve Kan Bölüm 30: En](#)
[Büyük Varis](#)
[Bölüm 31: Oyunlar Başlıyor Bölüm](#)
[32: Elektrik Enerjisi Bölüm 33: Bir](#)
[Sirenin Sözü Bölüm 34: Verdiğimiz](#)
[Savaşlar Bölüm 35: Gerçek Oyunlar](#)
[Başlıyor Bölüm 36: Uyku](#)
[Düzenlemeleri](#)
[Bölüm 37: İnsan Vücudundaki Şeytanlar](#)
[Bölüm 38: Baştan Çıkaran Teklifler Bölüm 39:](#)
[Günahın Korumucu Azizleri Bölüm 40: Avcı](#)
[Bölüm 41: En Büyük Varis](#)
[Bölüm 42: Avcı](#)
[Bölüm 43: Herkül'ün 12 Görevi](#)
[Bölüm 44: Herkül'ün 12 Görevi Devam Ediyor Bölüm 45:](#)
[Bunu Sana Kim Yaptı?](#)
[Bölüm 46: Sorgulamalar](#)
[Bölüm 47: Taklitçi Ortaya Çıkıyor Bölüm 48: Medusa](#)
[Bölüm 49: Federasyon Toplantısı](#)
[Bölüm 50: Yolsuzluk](#)

[Bölüm 51: Babanın Günahları Bölüm 52:](#)

[Aşık](#)

[Bölüm 53: Ejderha F ate'in Tam](#)

[Görünmeyen Kehaneti](#)

[Teşekkürler Jasmine](#)

[Mas'ın Diğer Eserleri](#)

[Yayınevi Hakkında](#)

KADERİN KISMEN GÖRÜNMEYEN KEHANETİ

KADER: GELECEKTE BİR GÜN

Başımı geriye eğdim, pipomu emerek otları eski ciğerlerime derinlemesine çekiyordum.

Semboller, sayılar ve harfler anlamsız desenler halinde dönüyordu — her biri çalkantılı okyanustaki bir damla su gibiydi.

Gözlerimi geriye çevirerek, güçlerimi tam olarak kullandım. Akıntıya odaklandım.

Parlayan damlacıklar tek tek yükseldi, fırtınalı denizin üzerinde birbirlerinden ayrıldılar ve bana sözlerini söylediler:

*"Kayıp olan, öncesinde olanı değiştirecek
Ölümün askerlerine zincirlenmiş, her zamankinden
daha fazla O'nun lgingihlthae'si dört
—, —, hrakno ve Bilgelik Yılanı*

*Zincirlenmiş olan, kötülüğün altını çizecek
Derguda, mneonsircm adamları tarafından, daha
önce
Onların—savaşın dalgaları*

*Canavar olan onaracak ve geri getirecek
Çünkü otls eon onun kükremesini duyar."*

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Gökyüzü yağmurla açıldığında yüzüme su sıçradı.

Yıllardır ilk kez, bana açıklanan gizemli sözler *hala* karmaşık ve belirsizdi. Yolun eksikliği, yanlışlığıyla rahatsız edici ve derinden tedirgin ediciydi.

Togamı kavradığımda pipo dudaklarımdan düştü.

Bu tek bir anlama gelebilir: başka biri de kehanet sözlerini okuyabilirdi. Sadece Kader'in gücüne sahip değil, aynı zamanda onu *kullanma* konusunda nadir bir yeteneğe sahip başka bir Spartan daha hayattaydı. Bin yılda bir kez olan bir olay, *yine* gerçekleşmişti. Bu her şeyi değiştirdi.

1

HAYATTA KALAN

ALEXIS: MAY, GİRİT. 2100

"İnsan kayıpları önlenebilir miydi?" Persephone, Hades ön kapıdan içeri girerken, botları kırmızı kanla ıslanmış halde, yumuşak bir sesle sordu.

Hades güldü ve onun alnını öptü. "Görev başarıyla tamamlandı."

Haftalar sonra, aralarındaki etkileşim hala aklımdan çıkmıyordu. Titan kanı siyahtı.

O, onun sorusuna hiç cevap vermemişti.

Şimdi yavaşça geniş Hades Sarayı'ndan uzaklaştım.

Antik mermer yapı, Girit adasındaki bir tepenin üzerinde yer alıyordu ve Ege Denizi her yöne doğru uzanıyordu. Batı ufkunda, güneş yanık turuncu ışınlarıyla batıyordu.

Böcekler vızıldıyordu.

"Lütfen, tatlım, bunu yapmak zorunda değilsin," diye fısıldadı Persephone. Charlie ciddiyle onun yanında duruyordu. Omzuna konmuş ejderha koruyucu Hydra, ateşle karışık kederli bir çığlık attı.

Alevler alacakaranlıkta parlak bir şekilde yanıyordu. Persephone'nin kaşları daha da çatıldı.

Keskin bir çınlama sesi yankılandı ve onu daha iyi görebilmek için başımı eğdim.

Sadece Charlie benim sırrımı biliyordu: sol gözüm kördü ve sol kulağım kalıcı olarak hasar görmüştü. Şiddet dolu bir çocukluk bana izlerini bırakmıştı.

Beni bu hale getirdi.

Ölen seslerin senfonisi kafamın içinde çığlık atıyordu — hepsini ben öldürmüştüm.

Alexis, sen kötü bir insan değilsin.

Gerçek adım Hercules'ti.

Evet, öylesin.

Dişlerimi sıktım. Bu gerçek değildi.

Evet, öyleydi.

Aklımı kaybetmem sadece yirmi yıl sürmüştü. Persephone, Charlie'nin koluna tutunduğu yerde parmakları beyazladı, togaları bahar esintisiyle dalgalanıyordu.

Güneş batarken gölgeli dalgalar kıyı şeridinde süründü. Gece gelmişti.

Pelerininim kolunu sıvadım. Dudaklarım sahte bir gülümsemeye kıvrılırken, ön koluma dağınık bir şekilde dövme yapılmış "C+A" harflerine parmaklarımı hafifçe bastırdım. Persephone'nin bana son hediyesi olan iki zarif altın bileklik, yara izleriyle dolu bileklerimi örtüyordu. Düşün bileziğim bunlardan birine çarptı.

Charlie, uzun boylu vücuduyla bana ciddiyetle başını salladı, sarı gözleri yumuşak bir ifadeyle benim hareketimi taklit etti.

Nyx, egzersiz togamın gevşek kıvrımlarının altında hareket etti, gövdemdeki tutuşu her zamankinden daha sıkıydı. Fluffy Jr. ayaklarımın dibinde çömelirken düşük bir inilti çıkardı, koruyucu bağımız titriyordu.

Endişe, ensem arkasını karıncalandırdı.

Her içgüdümlü Charlie'ye sarılmam için bana bağıırıyordu. Mükemmel bir dünyada onun yanından asla ayrılmazdım. Mükemmel bir dünyada insan olurdum.

Ama değildim.

Burası Sparta'ydı.

Tanrım, lütfen ruhumu kurtar.

Sarayın girişini çevreleyen meşalelerin alevi, yüzlerimize çarpık gölgeler düşürüyordu: anne, kızı ve yeni evlat edinilen oğlu.

Kurtuluşum için çok geç kalınmıştı.

"Ne hissettiğini çok iyi biliyorum." Persephone'nin sesi yankılandı, çıplak ayak parmakları, manzarayı süslemek için kayalarla rekabet eden kısa çimlere kıvrıldı. "Korkun ve öfken toprağa acı bir iz bırakıyor. Senin... *dürtülerini* tadabiliyorum."

Nazikti. Charlie'nin önünde utancımın derinliğini ortaya çıkarmaktan kaçınıyordu. Ama yüzündeki panik ifadesinde bunu gördüm.

Deliryumumu tadabiliyordu. Katil kanımın beni canlı canlı kaynattığını ve düşüncelerimin yavaş yavaş onunla eridiğini biliyordu.

Zihnimde, Peder John yüzüme kutsal su serpiyordu. "Sen ele geçirilmişsin," diye fısıldadı, gözleri dehşetle açılmıştı. "Sen *onlardan* birisin. Bir iğrençlik."

Ciddiyetle başımı sallayarak onayladım.

"Alexis, kendine gel." Persephone'nin sesi güçle titriyordu.

Gerçekliğe geri döndüm.

Peder John Montana'da bir yerlerdeydi.

Ben ise Girit'te hiperventilasyon yapıyordum.

Kutsanmışlar ve lanetlenmişler, aynı yıldızların altında yaşıyorlardı.

"Alexis, *lütfen*," diye ısrar etti Persephone, altın defne tacının altından sarı bukleleri yükselirken, güçlerini kullanarak toprakla iletişim kurdu.

Annesi Demeter'di, ama babası Iasion'du, bitkiler üzerinde gücü olduğu söylenen korkunç, karanlık bir yaratık — o babasına çekmişti.

Persephone nazik ve şefkatli ama onun güçleri taşlaştırıcıydı *dehşet vericiydi*.

Örnek olarak: Aklımı kaçıırıyordum ve o bunu kelimenin tam anlamıyla hissedebiliyordu.

Son birkaç aydır Girit'te yaşarken, Şeytan ve Kötülüğün Vücut Bulmuş Hali'nden (kocalarım) kaçınıyor ve bir parça

(hala arıyorum)—Hades'in evinin adanın sahibi olduğu yaygın bir yanlış olduğunu öğrendim.

Hades Girit'in sahibi değildi. Persephone'nin sahibiydi.

Evlilik bağları, onun yaratık güçlerini sinsi bir şeye dönüştürmüştü.

Onları kayalık toprağın derinliklerine gömmüş ve toprağı sahiplenmişti. O topraklarda dolaşan her insanı, hayvanı ve bitkiyi kelimenin tam anlamıyla *hissedebiliyordu*. Kimse ne kadar uzun kalırsa, o kadar onlara uyum sağlıyordu.

Onu asla aldatamazdınız.

Bu yüzden, ailem hariç, ada terk edilmişti. Sparta'dan kimse adayı ziyaret etmezdi. *Asla*.

"Kızım, çirkin duygularla çok boğuşuyorsun... Lütfen onların seni yönlendirmesine izin verme," dedi Persephone yavaşça, kelimelerini dikkatlice seçerek. "Burada güvenle yaşayabilirsin, savaşma zamanın sona erebilir."

Kıvrımları yerçekimine meydan okuyarak daha da yükseldi.

Hydra bir kez daha turuncu alevler saçarken, "Federasyon seni Ölüm Meclisi'ne katılmaya zorlayamaz," dedi. "Seni bu topraklardan alamazlar."

Ejderha ateşi, gözlerindeki sevgiyi aydınlattı.

"Güvende yaşa, sana zarar verenlerden daha *iyi* ol."

Tek istediğim, Charlie ve benim için sakın, sade bir hayattı. Yemek, yatak ve başımızı sokacak bir ev. Günlerimi öğrenerek ve okuyarak geçirme özgürlüğü.

Onun sunduğu şey cennetti.

Ama bu dünyada geçirdiğim yirmi acı dolu yılın ardından, sonunda gerçeğı kabul etmiştim. Ben rahat bir hayat için yaratılmamıştım, bana zarar verenleri acı çekmeye mahkum etmiştim.

Sparta bunu öğrenecekti.

Güçlerimi kullanacaktım ya da denerken ölecektim. *Büyük olasılıkla ikincisi*.

Kefaret ve intikam arasında keskin bir uçurum vardı ve ben çoktan o uçurumun kenarında duruyordum.

Persephone'nin sesi güçle yankılandı. "Bu yolu seçersen Alexis, kolay olmayacak. Ruhuna bedeli çok ağır olacak, ama

sana inanıyorum. Bu bedeli ödeyebilirsin. Sadece eskisi gibi olmayacaksın. Unutma... bizim dünyamız nazik bir dünya değil."

Yeni pelerininin kapüşonunu sivri uçlu yakut tacımın üzerine çektim. "Benimki de öyle değildi."

Zaten her şeyi kaybetmiştim: özgürlüğümü, ahlakımı ve *insanlığımı*.

Varoluşsal korkudan boğulmak üzereyken, Persephone ve Charlie'den uzaklaştım ve cesaretimi kaybetmeden önce tepeyi hızla indim. Fluffy Jr. yanımda koşuyordu, şekilsiz kürkü bulanık bir leke gibiydi.

Çimlerin kenarında Hades beni bekliyordu. Cerberus onun yanında oturuyordu ve üç kafası da bana döndü, dilleri sallanıyor, kuyrukları heyecanla sallanıyordu.

Fluffy Jr. ona atladı ve ikisi de yaklaşık aynı boyutta oldukları için çimlerde yuvarlandılar.

Hades onların şakalarına başını salladı.

Koyu sis, soluk tenini ve uzun siyah togasını sinsi kıvrımlarla sardı; gücünden gelen yeni sesler koroya katıldı.

"O bunun nasıl bir şey olduğunu anlamıyor," dedi Hades sessizliği bozarak yumuşak bir sesle. "Onun gücü bizimki gibi *huzursuz* değil. Biz savaşmak için doğduk."

Bana uzandı, ben de sendeleyerek uzaklaştım. Bana asla zarar vermezdi, ama yıllarca süren istismarın derslerini unutmak zordu. Biri sana doğru hızla hareket ettiğinde, eğilirdin. *Her zaman*.

Hades elini indirdi, karanlık gözleri öfkeyle parladı, etrafımızı sis kapladı ve dünya soğuğa gömüldü, çığlıklar şiddetlendi.

Nefesini verdi ve çığlık atan sis geri çekildi.

Ada sesleri geri dönerken, su kayalara çarptı.

Hades'in dudakları inceldi. "Son aylarda sana öğrettiklerimi hatırla: Sparta'da hayatta kalmak, güç ve korku ile ilgilidir. Daha karmaşık duygularını kucaklamayı ve kontrol etmeyi öğrenmelisin. Kimse akli başında olanlardan korkmaz."

Başımı salladım, ama sanki başım başka birinin omuzlarındaymış gibi hissediyordum.

"Bizim gibi Spartalılar için hayatta sadece iki yol vardır," diye devam etti Hades yumuşak bir sesle. "Ya gerçekte olduğumuz şeyden kaçarsın ya da onu geliştirip... efsane oluruz."

Siyah gözleri yoğun bir şekilde parlıyordu.

"Sparta'yı şekillendirenler biziz," dedi. "Gücün zehir gibidir — Gladyatör Yarışması'nda üstünlük sağlayacaksın."

Ağlamak istedim.

Hades şiddetle konuştu. "Ölüm Meclisi'nden korkacak hiçbir şeyin yok. Sen *benim* kızımsın. Onlar senden korkacaklar."

Hades hüzünle gülümsedi. "İkimizin de kanı damarlarında akıyor." Persephone'nin durduğu tepeye sevgiyle baktı. "Sen bizim mucize çocuğumuzsun."

Gülümsemeye çalıştım, ama dudaklarım itaat etmedi.

Bunu yapmak istemiyorum.

Hades uzun togasını düzeltti. "Tüm silahların yanında mı?"

Titrek parmaklarla, kalçama takılı yeni deri kılıfı okşadım ve başımı salladım.

"Ölüm Meclisi'nin avı hakkında sana anlattığım her şeyi hatırlıyor musun?" diye sordu. "Bu sadece bir şaka."

"Sanırım öyledir."

"Mükemmel." Hades boynunu çıtlattı. "Bu yaz kolosede dövüşmeni izlemek için sabırsızlanıyorum, kızım."

Bunu yapmak zorundayım.

Kocalarımın beni tuzağa düşürdükleri için bedelini ödetirdim.

Hades yaklaştı. "Sen ve ben, dünyadaki en tehlikeli iki Spartalıyız. Ama güç olmadan tehlike bir anlam ifade etmez ve korku olmadan güç de var olamaz... Onlara senden korkmalarını *sağla*, kızım." Sesi bir oktav düştü, sanki bana tehlikeli bir sırrı açığa vuruyormuş gibi. "Sana ne öğrettim? Bana tekrar et. Atlamadan önce son bir kez."

Bana umutla baktı.

"Kimse akli başında olanlardan korkmaz," dedim uyuşmuş dudaklarımla.

Sen zaten oradasın ve senden başka kimse korkmuyor.

"Unutma," dedi Hades, elini uzatarak uzattığı koluna anlamlı bir şekilde baktı.

Titrek elimi onun elinin üzerine koydum ve onun acımasız gücünün dalları ön kolumu sardı, beni kucakladı.

Hades'in Evi kötölükle eş anlamlıydı ve ben onun en sevdiği kızıyım.
"Domus." Hades'in sesi, etrafımızı saran karanlıkta kayboldu.

Çatırtı.

Manzara değişti.

Hayatımda ikinci kez cehenneme adım attım. Bu sefer, isteyerek gittim.

Ayaklarımın etrafında duman yükselirken, buzla kaplı ormanın içinden soluk ay ışığı süzülüyor ve donmuş bir esinti togalarımızı çırpıyordu. Hades kolumu bıraktı ve yana çekildi.

Karla kaplı ağaçların gölgesinde, uzun, simsiyah, geometrik bir bina göze çarpmadan duruyordu — Ölüm Meclisi'nin resmi olmayan karakolu.

Altı Chthonic suikastçısı binanın önünde duruyordu. Konum: *Sibiryia*.

Vücudumdaki her kıl diken diken oldu.

İki adam *özellikle* ölümcül görünüyordu. Bakışları bıçak gibi keskin bir şekilde yüzümün yan tarafını taradı.

Üç ay önce beni bir sunak üzerine koymuşlardı. Önümde diz çökmüş, yumuşak dudakları ve saygılı dokunuşlarıyla bedenimi taparcasına öpmüşlerdi.

Şimdi ise, buz gibi rüzgardan daha keskin bir şiddetle, onlardan acımasız dalgalar halinde kin yayılıyordu. Onlar, insan kılığına girmiş öfkeli tanrılardı.

Hayatın için koş, içimdeki ses çığlık attı. Ama kaçmaktan bıkmıştım.

Omurgamı düzelterek, onların doğal olmayan sert duruşlarına uyum sağladım ve Chthonics'ten korkmuyormuş gibi davrandım.

Siyah tişörtleri ve kargo pantolonlarının üzerinde, koltuk altı ve uyluk kılıfları gergin bir şekilde duruyordu.

Başlarının üstünde Sparta miğferleri vardı.

Modern katiller gibi giyinmiş eski savaşçılar, yeni bir tarikat üyesini kabul etmeye hazırdılar.

Hazırdım.

Hayır, değilsin.

Aklın sesini görmezden geldim; burada ona yer yoktu.

Montana'nın kırsal bölgesi beni iki şeye hazırlamıştı: organlarımı karaborsada satmak ve tarikat hayatı. Nedense, karanlık zamanlar tehlikeli faaliyetlere rahatsız edici bir şekilde grup olarak katılmak için uygun bir ortamdı.

Nyx togamın altına kaydı. "Çok soğuk, ölmek istiyorum," diye tısladı, ilham verici bir zihinsel dayanıklılık gösterisiyle.

Hades yanımda kıpırdadı. Cerberus, stoik ve sakin bir şekilde ayaklarının dibinde duruyordu.

Buna karşılık, Fluffy Jr. karda kazıyordu. Kulaklarını dikip bir çubuğun ucunu ısırdı, sonra boğazına attı.

Şimdi olmaz.

Herkes koruyucumun öksürdüğünü izledi.

Sonunda, tam müdahale etmek üzereyken, yarısı yenmiş kabuğu kusarak bana doğru kuyruğunu sallayarak baktı.

Tanrı en zorlu savaşları en güçlü askerlerine verir.

Ölüm için dua ettim.

Tanıdık bir alaycı ses yankılandı.

Neden yapmamam gerektiğini hatırlayamadan, oraya baktım.

Tanrım.

Şeytan dualarımı kabul etmişti.

Buz mavisi gözler benimkilerle buluştu ve ormandaki sıcaklık birden düştü. Donma, donmuş pençelerini göğüs kafesime geçirdi.

Kharon'un dudakları yırtıcı bir vaatle kıvrıldı.

"Furia" yazısı, solgun boğazının önündeki dövmede parladı.

Ağzında da kurumuş kan izleri vardı; tırnakları siyaha boyanmıştı; kılıflar, güçlü uylukları ve keskin hatlı gövdesini müstehcen bir şekilde kaplıyordu; sağ kolu mürekkeple kaplıydı, derisinin altında yatanları yansıtan iskelet kemikleri illüzyonu yaratıyordu.

Zaman yavaşladı.

"Tatlım," diye yavaşça mırıldandı, kırmızı lekeli dudaklarından hiçbir ses çıkmadı. "Eve geldim."

Kalbim durdu.

Tam bir kardiyovasküler çöküntü.

Onun bakışlarıyla karşılaşmanın nasıl bir his olduğunu unutmuştum; derin bir hayvani içgüdü bana *ondan uzaklaşmamı* haykırırken hücrelerimin nasıl dehşetle donduğunu unutmuştum; her Korfu'ya atladığında alaycı bir şekilde selam verdiğini unutmuştum.

Şimdi hatırladım.

"Merhaba, carissima," diye sessizce mırıldandı Kharon. Duruşu düşmanca, ifadesi ise düpedüz saygısızdı.

Etçiller avlarıyla oynamayı severler.

Avcı, kutsal olmayan bir ahlaksızlığa sahip bir yaratık olarak önümde duruyordu ve tek bir şey istiyordu.

Beni.

Aşağı baktım, hafifçe dönerek onu kör noktamda bıraktım, panikle bayılmak üzereydim.

O bir zayıflık arıyordu, beni kullanmak için çaresizdi. Bu onun için sadece bir güç gösterisiydi.

Gözüm ve kulağımdan asla haberi olamaz.

İki cehennem köpeği Kharon'un ayaklarının dibinde çömelmiş, kemikleri sanki bir arıza varmış gibi bir görünüşte kayboluyordu. Göz çukurlarında mavi alevler dans ediyordu.

Görünür olmamaları gerekirdi.

"Alexis," dedi bariton bir ses, ipek gibi yumuşak. "Bana bak."

Ben de itaat ettim.

Augustus'un siyah gözleri başımdan ayak parmaklarıma kadar vücudumu süzdü,

okşayarak, yaralanma olup olmadığını kontrol etti.

Adım, buz gibi havada aramızda asılı kaldı — üç kısa hece ama o bunu en ahlaksız küfürler gibi seslendirmeyi başarmıştı. Her zaman böyle yapardı.

Gece yarısı gözleri benimkilere kilitlendi —

nefesim kesildi. Augustus'un ifadesi *açgözlüydü*.

Siyah ve beyaz saçları sırtına dökülmüş, geniş omuzlarının etrafında dalgalanıyordu. Kaskının altından kırmızı izi görünüyordu.

Boynundaki tendonlar gerilmişti.

Tehlike, bilinçaltımdaki bir ses çığlık attı, nabzım kulaklarımda çınlıyordu.

Augustus, Chthonic güçlerini harekete geçirirken gözlerinin akında kırmızı bir leke belirdi.

Büyülenmiş gibi görünüyordu.

Onun yanında, Kharon yavaşça dudaklarını yaladı.

Dünya kayboldu ve sadece üçümüz karlı ormanda buluşmuştuk: tehlikeli kötü adamlar ve onların isteksiz karısı. Ölümcül yeteneklerin üçlüsü.

Mutlak güç, mutlak yozlaşmaya yol açar. Lord Acton bile Chthonics'in ahlaksız gücünü hayal edemezdi.

Augustus'un kirpiklerinden bir damla kan damladı, gözyaşı gibi yanağından aşağı aktı ve Sparta miğferinin altında kayboldu. *Daha önce bir Chthonic'in bunu yaptığını görmemiştim.*

Zihnime girip onu paramparça edecek.

Omurgamdan bir ürperti geçti. Çile sırasında kafamın içine girip bana iradesini dayatmıştı. Bunu tekrar yapabiliirdi.

KAÇ.

Augustus bir canavardı.

Sen de öyle.

Poco çığlık attı, siyah elleri Augustus'un boynuna dolanarak omzuna tırmandı. Rakun bıyıkları titredi, siyah gözleri parladı.

Augustus kıpırdamadı. Sadece kanlı gözleriyle bana bakıyordu.

Parmağımla, yeni evlilik bağının çaldığı göğsümü ovuşturdum. Bu bağ, güçlerimizi daha da güçlendirecekti. Persephone'nin korkunç güçlerini oluşturan da aynı bağdı.

Augustus ve Kharon, yenilmez iki güçtü. Onlardan kaçacak hiçbir yer yoktu, sonunda beni bulamayacakları hiçbir yerde saklanamazdım, Girit bile güvenli değildi. Bunu iliklerime kadar hissediyordum.

Etrafıma bakarak, ruhuma bağlanmış iki karanlık tanrıdan başka *her* şeye odaklandım.

Dallar rüzgarda hışırdadı.

Boynum karıncalandı çünkü bakanlar sadece kocalarım değildi.

Achilles ve Patro onların yanında durmuş, deli gibi bir yoğunlukla beni izliyorlardı.

Akıl hocalarım.

Achilles, ağzının ızgaraları arasında bir sigara asılıyken bana öfkeyle bakıyordu. Yüzünün etrafında duman yükseliyordu, kırmızı gözleri puslu dumanların arasından parlıyordu. Saçları sıkıca geriye çekilmiş, parmak eklemlerine *DEATH (ÖLÜM)* dövmesi yapılmış, soğuk ormanda parlak bir varlıktı.

Nero, onun devasa, tüylü siyah kurdu, aynı kırmızı bakışlarla itaatkar bir şekilde yanında oturuyordu.

Patro, sevgilisine rahatça yaslanarak kibirli bir şekilde sırttı. Poppae, onun pürüzsüz jaguar, kuyruğunu ileri geri salladı, zümrüt gözleri parlıyordu.

Boğucu bir baskı boynumu sıktı. Koruyucu bir şekilde boğazıma dokundum.

Her yerde avcılar vardı.

Gözlerimi kaçırdım.

Hermos ve Agatha sıranın sonundaydı — soylarında Chthonic kanı olan iki karanlık yaratık.

Hermos, kötü şöhretli bir Gorgon'du. Agatha ise Empusa'ydı, erkekleri *yiye*n nadir bir şekil değiştiren yaratık türü.

Bana ilham verdi.

Çatırtı.

Büyük bir şey açıklığa atladığında çığlık attım.

Korkunç siyah bir ata binen bir kadın bana alaycı bir şekilde baktı, etrafında kırmızı damlacıklar parıldıyordu.

Artemis.

Buz mavisi gözleri aristokratik burnunun ucundan aşağıya bakıyordu, etrafındaki hava *kelimenin tam anlamıyla* korkuyla doluydu. Gücü onu parıldayan kırmızı bir sisle çevreliyordu — bu, terörün vücut bulmuş haliydi.

Devasa at yerinde sıçradı.

Siyah egzersiz togasını giymiş, tanıdık, tıknaz bir figür ağaçların arasında duruyordu.

Hayır.

Bu olamaz.

Drex, altın renkli tukanı heyecanla kanatlarını çırparken utangaç bir şekilde omuz silktili.

"Ama sen bir Olimposlusun," diye kekeledim.

Ölüm Meclisi'nin tek *amacı*, Büyük Savaş'ı kaybettikten sonra Chthonics'i baskı altında tutmak ve cezalandırmaktı.

Drex yaklaştı. "Olimposlular beni sürgüne gönderdi çünkü Theros benim akıl hocamdı." Sesi çatladı. "Başka seçeneğim yoktu, en azından burada Titanlarla savaşabilirim... seninle birlikte."

Sparta, Theros'un ihaneti ve ardından ortadan kayboluşu nedeniyle hâlâ sarsılmış durumdaydı. *Falcon Chronicles*, crucible kütüphanesinin ilham perisi Ceres'in, Theros'un beni ve diğer Zeus Hanesi varislerini kaçırmaya yardım ettiğini bildirdi. Uyarı notlarını benim ders kitaplarıma yerleştirmişti.

Makale yayınlandıktan sonra Ceres de iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu.

"Ben iyiyim," diye fısıldadı Drex. "Belki." Gözlerini kısarak, "Umarım?" dedi.

İkimiz de öldük.

"Buradayız," dedi Artemis, "çünkü iki yeni üyeyi karşılamamız gerekiyor: bir Chthonic kızı ve ilk kez gönüllü olarak üye olan ilk... *aptal*."

Kanlı bir yayını gerip dolunaya doğru kaldırırken, dişlerini gösterdi ve gözleri çılgınca parladı.

Evet, bu kesinlikle Kharon'un (Karen'in) annesi.

"Bu Ağustos ayında yapılacak Sparta Gladyatör Yarışması'nda güçlerimizi sergileyecek ve Olimposluların kalplerine korku salacağız."

O, gökyüzüne bir ok attı.

Lütfen bana isabet etsin.

Bir sincap, yüksek bir sesle en üst daldan düştü.

Tamam, Arthritis (Artemis) durdurulmalı.

Artemis atını bize doğru çevirdi. "Geleneklere göre, Ares Hanesi'nden Pheidippides'in onuruna, en genç üyelerimiz tarafından ormanda 25 mil boyunca avlanacaksınız."

Dişlerinde kan mı vardı?

"Sizi kovalamaya başlamadan önce size bir saatlik bir avantaj verecekler." Artemis, bunun çok fazla zaman olduğunu düşünürcesine alaycı bir şekilde güldü. "Ormanda olduğunuz sürece, zıplamak ve karşılık vermek *yasaktır*. Kaç kurşun yediğinizin önemi yok."

Gülümsedi.

"Ormandan çıkmayı başaramaz ve yakalanırsan, öldürüleceksin."

Drex inledi.

Oh, ne güzel, Arthritis gerçekten heyecanlı görünüyor.

Hades bana güven verici bir gülümseme attı.

Bütün bunları daha önce açıklamıştı ve herkesin her zaman hayatta kaldığını söylemişti, ama Artemis sanki ölümümüz çok gerçek bir olasılıkmış gibi konuşuyordu ve bunu kişisel olarak gerçekleştirecekti.

"Ormandan sonra atlayabilirsiniz," dedi Artemis, sanki açıklamasına gerek yokmuş gibi, çünkü o zamana kadar zaten ölmüş olacaktık.

"İlk sabah ışığında yakalanmazsanız, Ölüm Meclisi'ne gireceksiniz ve ilk göreviniz için kiminle ortak olmak istediğinizi seçebileceksiniz. Yakalanırsanız, sizi yakalayan iki Spartalı bu rolü üstlenecek."

Kharon dişlerini gösterdi ve Augustus, gözleri hala kırmızı damlalarla dolu halde sııttı.

Achilles boynunu ileri geri kırdı, ağzı ifadesini gizliyordu. Patro kendini beğenmiş bir şekilde göz kırptı.

Artemis kanlı yayını kaldırdı.

"CANINIZI KURTARMAK İÇİN
KOŞUN!"

Drex ve bana iki kez söylemesine gerek yoktu. Dönüp buz gibi ormana doğru koşmaya başladık.

2

AVCI

KHARON

Hell ve Hound karanlık ormanda öncülük ettiler, karla kaplı ağaçların arasında koşarken kemikleri parıldıyordu.

Augustus yanımda koşuyordu.

Gökyüzü açıldı ve dondurucu yağmur şiddetle yağmaya başladı, her şeyi tehlikeli bir buz tabakasıyla kapladı.

Avlanmak için tehlikeli bir geceydi.

Eski yara izleri ve şekilsiz eklemler, harap olmuş sağ dizimde ağrıyordu.

Alexis bizi terk ettiğinden beri giderek kontrolden çıkıyordum. 1 Şubat'ta yirmi yedi yaşına girdiğim için evlilik yasasını ihlal etmemek için aceleyle evlenmiştik.

Alexis'i avlamıştık ama yine de kaçmayı başarmıştı.

Sen bir başarısızlıktan başka bir şey değilsin.

Karanlık anılar boğazımı sıkıyordu.

Artemis ve Erebus, on sekiz yaşımıdayken beni SGC'ye kaydettirmişlerdi, yeteneklerinin gücünü göstermek için.

Ama ben affedilemez bir şey yaptım. Kaybettim.

Yenilmiş ve kırılmış, sağ bacağım parçalanmış, kemiklerim dışarı çıkmış, göğsümde kanlı izler varken, sıcak kumda nefes nefese kalmıştım. Kollarımla kendimi Dolomites Coliseum'dan sürükleyerek çıkmış ve kanatların arkasında yere yığılmıştım.

Acıdan inleyerek, bilincimi kaybedip geri kazanarak, ailemi bekledim. Kimse gelmedi.

Sonunda uyandığımda, Artemis tiksinti dolu bir ifadeyle başımda duruyordu. "Sen benim oğlum değilsin."

Bu, birbirimize söylediğimiz son sözlerdi.

Resmi olarak, Olimpiyatçılar önünde itibarımı korumak için, Artemis Evi'nin bir üyesiydim. Gayri resmi olarak ise, onursuzdum.

Augustus beni kabul edip çileye hazırlanmama yardım etmeseydi, ne yapardım bilmiyorum.

Bunu düşünme.

Şimdiki ana odaklandım.

Başımı eğip güçlerimi harekete geçirdim — göğsümde koruyucu bağın titreşimini hissederek, tam hızda koşmaya devam ederken bilincimi cehennem köpeklerime aktardım — duyularım güçlendi.

Orman, gece görüşünün neon yeşiliyle aydınlandı. Vanilya kokusu ciğerlerimi doldurdu.

Bu kokuyu, doksan dokuz gün, on iki saat, otuz dakika ve on saniye önce Alexis'in narin altın rengi teninde dilimi gezdirirken solumuştum.

"Zamanında açıklığa ulaşamayacaklar," dedi Augustus, ormanı gözden geçirirken stoik bir tavırla.

O benim av arkadaşımdı.

Aramızda romantik bir ilişki yoktu; arkadaşlık ile kesin bağlılık arasındaki ince çizgide gidip geliyorduk. Alexis, aramızdaki boşluğu dolduran yeni bir yapıştırıcıydı.

"Kazanamayacaksın," dedi Patro, şarkı söyler gibi sesiyle bizi alay ederek. "Alex senden nefret ediyor."

Siktir et onu.

Bir zamanlar onu kardeşim olarak görmüştüm. Patro karanlık bir kahkaha attı.

Artık değil.

Augustus yaklaşan Chthonics'e bakarak gözlerini dikti, bakışlarında ölüm vardı — gözlerinden gözyaşı gibi kan damlıyordu — bu yeni bir gelişmeydi.

Evlilik bağı kurulduğundan beri, güçlerimiz daha değişken hale gelmişti. Daha güçlüydü, ama daha acı vericiydi.

İstediklerimiz her şeye sahip olmuştuk, ama bu bir işkenceydi.

İleride, birkaç yüz metre ötede, iki adet dalgalanan kara pelerin ormanda koşuyordu.

Deniyorlar mı ki?

Alexis ve Drex salyangoz gibi hareket ediyorlardı. Lanet olsun, bu sadece bir maratondur; o kadar da uzun değildi.

Dağınık altın rengi bukleler parıltıyordu.

Alexis sağ omzunun üzerinden geriye baktı, gözleri korkuyla büyüdü —biri siyah, biri beyaz—bana kilitlendi.

Bağımız parladığında göğsümde bir elektrik patlaması oldu.

Alexis'in yüzü acıdan buruştu. Tökezledi, öne döndü ve bir ağaca çarpmaktan kıl payı kurtuldu.

"Dikkatli ol lan!" diye bağırdım. "Yürüyeceğin yere bak." "Onu merak etme, *sevgili öğrencim*," diye seslendi Patro. alaycı bir şekilde. "Achilles ve ben senin için buradayız!"

Hermos Agatha'ya bir şey bağırdı ve bir emniyet kilidi açıldı.

Augustus yavaş çekimde geri döndü, siyah gözleri dehşetle büyüdü.

Pop. Pop. Pop. Pop. Pop.

Namlu ateşleri geceyi aydınlatırken, havan topu patladı. Drex sendeledi.

İki kurşun koluna saplandı.

Alexis onu togasının önünden yakaladı ve ağaçların arasında çılgınca zikzaklar çizerek onu ileriye doğru sürükledi.

Öndeki kişi uzaklaşıyordu.

Kırk fit.

Patro bir şeyler bağırdı ve Agatha ona karşılık verdi; her iki ses de rüzgârda kayboldu.

Alexis, Drex'i sertçe kendine doğru çekti ve bir kolunu omuzlarına doladı. Yarı koşarak, yarı sürükleyerek onu karanlık ormanın içinden geçirdi.

Drex'in kolu Alexis'in üzerine kan

akıtıyordu. "Onu bırak!" diye bağırdım.

Alexis, yaralı çocuğu ormanda sürüklerken onu daha sıkı tuttu.

Bir namlu parladı.

Pat.

Alexis'in vücudu sallandı. Homurdandı ve sendeledi.

Bacağını sildi — eldivenleri kırmızıya boyanmıştı. Havada bakır kokusu vardı.

Drex'in yaralı kolunu tuttu, o acı içinde bağırdı ve Alexis onu kalan ağaçların arasından sürüklemeye devam etti.

Alexis'in sağ baldırına bir kurşun saplanmıştı.

Onlar.

Vurd

ular.

Beni.

Karım.

Augustus bağırdı.

Patro haykırdı.

Garip bir acı bacağımı yakıyordu.

Ben arkama arkama baktım — Hermos, iğrenç iğrenç
Gorgon, olmuştu bir silah uzattığı uzattığı elinde,

namlusu taze barut dumanıyla kaplı bir silah vardı.

Karımı, *benim* tasarladığım Spartan silahlarından biriyle vurmuştu.

Onun gibileri çok iyi tanıyordum.

Afrodit'in Evi'ndeki eğitmenlerin hepsi Gorgon'lardı — Patro'yu çocukken eğlence için işkence etmişlerdi. Onların sadist kültürleri yüzünden Patro mahvolmuştu.

"Önce ona ulaş!" diye bağırdı Patro ve Achilles hızlandı, ağzı buzla kaplıydı.

Augustus onunla adım adım eşleşti.

Ares Evi'nin iki devasa yarattığı, diğer Chthonics'lerden daha hızlı, bulanık bir şekilde hareket ediyorlardı. Güç için yaratılmışlardı.

"Hermos'u hallet, yoksa onu yok ederim... kalıcı olarak," diye emretti Augustus, dalların arasında dolanırken gözlerinden kanlar akıyordu.

Dönerek durdum, iki silahımı da kaldırdım ve yakın mesafeden ateş ettim.

Pop. Pop. Pop.

Hermos gözünü kırpmaya bile vakit bulamadı.

Kurşunlar kafatasını delip geçti — gözleri, ağzı ve alnı — beyni patladı. İvme onu bir ağaca çarptıktan sonra buzun üzerine fırlattı.

Hermos'un düşmüş bedenine doğru yürüdüm ve Spartan miğferini tekmeledim.

"Bu da neydi lan?" Agatha, tökezleyerek durdu ve yere düşen partnerinin yanına diz çöktü.

Göğsüm öfkeyle kabardı. "O

benim karımı *vurdu*."

Agatha, Hermos'un kanlı yılan kafasını kucakladı, yüzü bir kadın ile bir iblis arasında hızla değişiyordu. "Kurallar böyle!"

"O benim karım."

Dönüp koştum, ava devam ettim.

Karla karışık yağmur daha şiddetli yağmaya başlayıp buza çarptıkça, havayı ürkütücü bir uğultu doldurdu.

İleride gölgeler hareket ediyordu.

Sonunda ormandan çıktığımda, Drex kolunu kucaklayarak yerde yatıyordu, ama kurşun yaraları bir şekilde çoktan iyileşmeye başlamıştı.

Bu çok garip.

Onun üzerinden geçtim.

Açıklığın ortasında Alexis geriye doğru topallayarak yürüyordu. Garip koruyucusu onun önünde çömelmişti.

Şimşek, mürekkep gibi karanlık gökyüzünü aydınlatarak ıslak altın rengi bukleleri aydınlattı. Augustus ve Patro yavaşça ona yaklaşıyordu.

"Sadece bizimle gel!" Patro rüzgârın sesini bastırarak bağırdı. "Kocalarınızdan nefret ediyorsunuz. *Biz* sizi asla ihanet etmedik. Onların yaptığı gibi."

Poppae ve Nero onunla birlikte yavaşça ilerlediler.

Augustus başını salladı. "Onu dinleme, sana yardım etmeme *izin ver*, benim carus'um." Poco, pelerininin altında, hava şartlarından korunmak için sırtında bir yumru gibi duruyordu.

Achilles kollarını kavuşturmuş, karla karışık yağmurda sigara içerek iki adamın Alexis'e yaklaşmasını izliyordu.

Ağaçların gölgesinde gizlice ilerledim.

"Sana yardım edelim!" Patro elini uzattı. "Biz farklıyız... Biz onlar gibi değiliz."

Gök gürledi.

"Dikkatli ol." Augustus başını diğer adama çevirdi. "Konuştuğun kişi benim karım."

Patro'nun kahkahası soğuk ve mizahsızdı. "Söylesene, gelin tuzağa düşürülmüş, aldatılmış ve zorla evlendirilmişse, bu evlilik gerçekten geçerli sayılır mı?"

Augustus yumruğunu kaldırdı.

Achilles bir anda harekete geçti ve Patro'yu önünden iterek geriye doğru savurdu.

"Beni sınama," dedi Augustus, Patro'yu işaret ederek. "Kendimi tutmayacağım. Onun söz konusu olduğunda olmaz."

Şimşek çaktı.

Achilles'in buzla kaplı ağzı, tırtıklı bir av bıçağı çıkarırken parladı. Bıçağı Augustus'un boğazına dayadı.

Augustus'un kirpiklerinden kan damladı ve döküldükçe dondu.

Bacağımdaki acıyı görmezden gelerek yavaşça yaklaştım.

Alexis ellerini göğsüne koydu ve konsantre oluyormuş gibi gözlerini kapattı.

Açıklıkta ortadan kayboldu.

Çatırtı.

Yıldırım çaktı.

Alexis, bir duman bulutu içinde ağaçların arasında yeniden ortaya çıktı, benden bir adım uzakta, şok olmuş gibi görünüyordu.

Sadece kısa bir mesafe atlamış olmakla kalmamış — nesnelere çarpma olasılığının artması nedeniyle oldukça tehlikeli bir hareket — aynı zamanda doğrudan bana *doğru* atlamıştı.

"Ağaca çarparak kafan kopabilirdi!" Karın çıtırtısı eşliğinde ona doğru atıldım.

Alexis geriye doğru atladı ve bir ağaca çarptığında yüzünü buruşturdu. Yaralıyken atlamak *da* son derece tehlikeliydi. Kanamayı daha da şiddetlendirmişti.

"Sana yardım edeyim." Alexis uzaklaştı. Ben de onun peşinden gittim.

"Alexis, yaralıyken atlamamalısın. Kendini yaralayabilirdin!" Augustus açıklıktan bağırdı.

Patro ve Achilles'in peşinden koşarak bize doğru koştu.

Alexis, yaklaşan adamlar ile ormanın derinlikleri arasında çılgın gözlerle bakışlarını gezdiriyordu, sanki seçeneklerini tartıyormuş gibi.

Yapmayacaktı.

Yaralandıklarında Spartalılar arka arkaya birden fazla atlama yapmazlardı çünkü kan kaybı, kalıcı hasar ve ciddi uzuv kaybı riski yüksekti. Bizler doğuştan kendini koruma içgüdüleriyle doğmuştuk.

Alexis derin bir nefes aldı.

Evet, yapacaktı.

İçgüdüsel olarak kendimi ona attım ve elimle onun pazısını tuttum.

Çatırtı.

İkimiz yalnızdık.

Yeşil çimlerin üzerinde duruyorduk.

Mayıs ayı sıcaklığı ılıktı. Güneş yumuşak bir şekilde parlayarak pembe bir sisin içinde batıyordu.

Yüz metre ötede, dikenli teller bir ormanı çevreliyordu. Kırmızı harflerle yazılmış bir tabela, "Spartan Federasyonu Askeri Koruma Bölgesi, Titanlar Dikkat" diyordu.

Bizi Montana'ya geri götürmüştü, orada onu lanet bir brandanın altında yaşarken bulmuştuk.

"Kendini koruma içgüdün yok mu?" diye dehşetle bağırdım. Alexis benim tutuşumdan kurtuldu.

Tökezleyerek, kanla ıslanmış eldivenlerini çıkardı ve titreyen parmaklarına baktı. "Drex," diye sessizce mırıldandı.

Ellerinden hafif bir parıltı mı geliyor?

Ellerini sildi ve normal görünüyordu.

"Arka arkaya iki kez atlamak mı? Ne düşünüyordun? Kendini öldürmeye mi çalışıyorsun?" diye bağırdım.

" diye bağırdım.

Gözleri kapandı.

Kirpikleri buzla kaplı, kızarmış yüzüne donmuş vahşi bukleler, bacağından kan akarken bayılacakmış gibi ayakları üzerinde sallanıyordu.

Öfke ve korku göğsümün içinde zehirli bir karışım oluşturuyordu.

"Bana bak," dedim. O ise yüzünü çevirdi.

Karanlık düşünceler, çaresiz duygularla karışmıştı. Saldırganlığım onu uzaklaştırıyordu. Benim neslimde avcı olarak bilinmemin bir nedeni vardı: Taktik değiştirme zamanının geldiğini bilirdim.

İyi bir adam gibi davranmam gerekiyordu.

Derin bir nefes alıp sesimi alçaltarak duruşumu gevşettim. "Lütfen... sana yardım etmeme izin ver."

Batan güneş, inatçı ifadesine pembe çizgiler çizdi.

Kaskımı çıkarıp yere attım, ona bir tehdit olmadığını göstermek için (aslında öyleydim). "Bacağının etrafına bir turnike yapıp yarayı bağlamamız gerekiyor. Çok kan kaybediyorsun."

Yavaşça koltuk altı kılıflarımın tokalarını çözdüm ve silahlarımı çimlerin üzerine bıraktım. Siyah avcı gömleğimi çıkardım ve kumaşı ona uzattım.

"Bunu bacağına bağla." Alexis ona baktı.

"Dur, yardım edeyim." Dizlerimin üzerine çöktüm.

Parmaklarımın uçları baldırını okşadı — kolumda bir karıncalanma hissettim ve boğazımdan bir inilti çıktı. Pantolonumdaki uygunsuz şişkinliği gizlemek için hareket ederek, gömleği baldırının üst kısmına sardım.

Kendine gel. Kız yaralı, seni hayvan. Mümkün olduğunca nazikçe bir düğüm attım.

"Teşekkürler," diye fısıldadı Alexis boğuk bir sesle.

Gözlerinden akan su kirpiklerinden damlayarak yanağıma düştü. Garip bir ifadeyle bana bakıyordu.

Badump-Badump-Badump. Kalbim gırtlığımda atıyordu.

Aylardır bana söylediği ilk kelimeydi.

Nem gözlerimi bulanıklaştırdı, gözlerimi kırıp sildim.

Onu bağla. Çabuk yakala, beklemiyor. Omzuna at ve uzaklaş. Onu yanına zincirle.

Yutkundum.

Hayır. Ona bir seçenek sun.

Omuzlarımı gevşetmeye zorladım.

"Hadi... seni üsse geri götürelim, böylece yaralarını düzgün bir şekilde sarabiliriz." Tam boyuma kadar kalktım ve ona elimi uzattım. "Bizi geri götüreceğim."

İyi adam ol.

Yüzünde ihtiyatlı bir ifade belirdi.

Kahretsin, onu tutmalıydım.

"Neden olmasın?" Boynum gerildi ve bir avcı gibi dişlerimi göstermeye çalışmadım.

Sessizlik bekliyordum.

Alexis başını çevirdi, iki renkli gözleri beni yoğun bir şekilde delip geçiyordu.

Ağaç dallarıyla kesilen yanaklarından kan damlıyordu, bukleleri her yöne dağılmıştı, yüzü karanlık duygularla buruşmuştu.

"Beni aldattın."

Başımı sallayarak, ona uzanması için kolumu uzattım. "Hayır, ben seninle *evlendim*."

Alexis'in sesi buz gibi soğuktu. "Bana acı çektirmek buna değer miydi... sırf güçlerin için mi? İstedğin her şeyi elde ettin mi?"

"Anlamıyorsun," dişlerimi sıkarak söyledim. "Öyle değildi. Olimpiyatçılar... baskı."

Gözlerini devirdi ve elini küçümseyerek salladı. Ona hediye ettiğimiz on karatlık elmas parmağında dans ediyordu.

Karınıza saldırmayın.

Sabırla elimi ona uzattım. "Sadece benimle gel."

Onu kaçırma.

"Beni tuzağa düşürdün," dedi Alexis boğuk bir sesle. "Bir *hayvan* gibi peşimden takip ettin.

Karışık güçlerinle bana işkence ettin..."

"SENİN GÜÇLERİN DE ARTIK DAHA GÜÇLÜ," diye bağırdım, tüm kontrolümü kaybederek. "Uyan. Evlilik kanunu sana da uygulanırdı, prenses. Sen de bu düzenlemeden faydalandın... *Senin için* daha iyi bir adam olmaya çalışıyorum."

"SENDEN HİÇBİR ŞEY İSTEMEDİM!" diye bağırdı.

Pişman olacağım bir şey söylememek için parmak eklemlerimi ağzıma soktum.

Sonunda kendimi kontrol altına aldığımda, boğuk bir sesle, "Seni tuzağa düşürdüğüm için *özür dilerim*... takip ettiğim için... evlilik için... kaçırdığım için. Daha iyi olacağım" dedim.

"Peki ya kutulardaki vücut parçaları?" diye fısıldadı.

Gözlerimi kısarak baktım. "Onlar ne olmuş? O *rezil* adamlar seni rızan dışında dokundular. Ne yapmamı bekliyordun?"

"Kelimenin tam anlamıyla başka *her şeyi*," dedi. "Onları parçalamak dışında!" Alaycı bir şekilde güldüm. "Saçmalama Alexis."

Nefes almakta zorlanıyormuş gibi nefes nefese kaldı.

Devam ettim. "Hâlâ mücevherleri neden reddettiğini anlamıyorum. Standartlarına uygun değiller miydi? Augustus, insanların bir zamanlar Hope Elması'na saygı duyduğunu söyledi. Tarihini takdir edeceğini düşündü. Daha güzel bir şey mi istiyordun?"

Alexis ağzını kapattı ve yüzü morarırken boğulur gibi sesler çıkardı.

Yüzümü yumuşattım. "Daha iyi insanlar olacağız..."

"Bu s-sadece fiziksel bir şey," diye patladı.

Gözlerimi kırptım.

Soğuk bir öfke beni sardı.

"Ne... ne dedin sen bana?" Alexis başını geriye attı, çenesini sıktı.

Kan, yanaklarından akmaya devam ederken, çenesini inatla kaldırdı ve öfkeme boyun eğmeyi reddetti. Bu kadar öfkeli olmasaydım, etkilenirdim.

"Bir daha söyle," dedim sessizce. "Sana meydan okuyorum."

Dişlerini gösterdi, gözleri parladı. "Sadece fiziksel bir şey." Atıldım.

3

AVLANAN

ALEXIS

Kharon kollarımı tuttu.

Montana'nın alacakaranlığından sızan güneş ışınları, rahatsız edici derecede yakışıklı yüz hatlarının keskin çizgilerini vurguluyordu.

Sağ elinin üstündeki iskelet dövmesi, koluna kadar uzanıyordu. Dövme, acı verici yara izlerinin başladığı yerde bitiyordu. Göğsü dairesel izlerle doluydu.

Ona ne olmuştu? Bir ölümsüzün vücudunda bu kadar kalıcı izler bırakabilecek şey, gerçekten iğrenç bir şeydi.

Çizgili çıplak gövdesine kan sıçramıştı ve alt karnındaki derin V şeklindeki kas, kargo pantolonunun üst kısmında kaybolarak ince, koyu bir iz bırakıyordu.

İnsanlar Chthonics'i karanlık tanrılar olarak adlandırıyordu ve bunun bir nedeni vardı. Nedeni buydu.

Yüzüm ateş gibi yanarken, nefes almakta zorlanıyordum. Görünüşe göre, aseksüel değildim; sadece dövmeli, şiddet eğilimli, Makyavelist erkeklerden hoşlanıyordum. *Ölümden daha kötü bir kader.*

Cesaretimi toplayarak sesimi aradım. "Beni bırak," diye fısıldadım.

Buz gibi gözler parladı tehlike tehlikeyle "Ya
... ne?" Kharon alaycı bir şekilde sordu.

Derin bir nefes aldım.

Pop. Pop.

Kharon şokla nefesini içine çekti.

Yavaşça bakışlarını ellerime indirdi — Hades'in bana hediye ettiği
Spartan silahı duman çıkarıyordu.

Kharon'un dudakları
inceldi. Iskalamıştım.

Saniyeler kanadı dakikalara dakikalara dönüştü biz
boy birbirimizi birbirimizi birbirimizi ben

(ateş eden) ve Şeytan (ne yazık ki vurulmadı).

Tarla ürkütücü bir sessizlik içindeydi.

"İki elini de kullan, carissima," dedi Kharon sonunda, sesi kısık
çıkiyordu. "Silahı önündeki göğsüme doğrult ve ateş et."

Ayaklarını genişçe açtı ve hayali bir silahla kalbime nişan alır gibi yaptı.

"Pow," diye fısıldadı Kharon, parmaklarını tetiği çekiormuş gibi
bükerek.

Ağız açık dudaklarında kan izleri vardı.

Kendinden emin bir şekilde gülümsedi. "Acil durumlarda, geri tepme sizi
yere düşürmesin diye dirseklerinizi kilitlemeye çalışın..."

Persephone'nin bana hediye ettiği şok tabancasını çıkardım ve siyah
döğmeye bastım.

Bu acil bir durumdu; kocam bir pislikti. Kharon bir taş
gibi yere düştü.

Çimlerin üzerinde kıvranırken vücudundaki tüm damarlar şişti ve
vücudu parlak mavi elektrik çizgileriyle aydınlandı.

"Güzel." Boğuk bir sesle konuştu. "İş." *Nefes nefese*. "Bu." Korkunç,
boğuk bir ses çıkardı. "Bu da işe yarıyor."

Siyah döğmeye vurarak kapatmaya çalıştım.

Kharon voltaj arttıkça homurdandı.

Akımı durdurmaya çalışarak şok tabancasına vurdum.

Kharon, yerde çaresizce kıvranarak sırttı.

"Wahoooo!" Nyx uyanıp belime dolanarak bağırdı. "Evet. Onu *elektrikle*
öldürün. Düşmanlarımıza merhamet göstermeyiz."

Çok şey oluyordu (hiçbiri iyi değildi).

Kharon yine korkunç, acı dolu bir ses çıkardı ve yuvarlandı, mavi elektrik çizgileri derisinde parıldarken gerildi.

"Bu çok eğlenceli, neden daha önce yapmadık?" Nyx heyecanla boynuma dolandı.

"Bu eğlenceli değil," diye telaşla fısıldadım. "Bu aptal şeyi nasıl kapatabilirim?"

Kutuya tekrar vurdum ve acı dolu inlemeler arttı. "Neden kapatmak istiyorsun?" Nyx gerçekten şaşkın gibiydi. Kharon yuvarlandı.

Aman Tanrım.

Spazm geçiren parmaklarıyla göğsünden Taser'ın uçlarından birini kopardı — kan ve deri parçaları sıçradı.

"Bekle... kalkmıyor..." Nyx şok içinde tısladı. "Değil mi?" Kharon oturdu ve bana döndü.

Çılgılık attım.

Artık deliliğinin derinliklerini saklamaya çalışmıyordu — gözleri tarif edilemez bir yozlaşmayı vaat ediyordu, parlak mavi akıntılar soluk, neredeyse saydam cildinde dans ediyordu.

Gezegendeki en yetenekli avcı benden önce ayağa kalktı.

"Vay canına... ayağa kalktı," diye fısıldadı Nyx. "Nasıl ayağa kalkıyor? Bunu görüyor musun?"

Taser'ı düşürdüm ve geri çekildim. Bacağımdaki dayanılmaz acı, yakın bir tehlike değildi; asıl tehlike, canlı bir akım onu elektrik çarparken orada sakin bir şekilde duran adamdı.

Kharon kıvılcım saçan dudaklarını sildi; taze kan, yüzüne sürdüğü sırada cızırdadı.

"Carissima," diye karanlık bir sesle mırıldandı ve bana doğru bir adım attı. "Oynamak istiyorsan... sadece bir şey söylemen yeterliydi."

Yanık metalik bir koku havayı doldururken, neon mavisini çizgiler soluk ten üzerinde sıçradı.

Çenesi sıkıldı.

Bu benim tek uyarıydı. O atıldı.

Uzun parmaklar çenemi kavradı ve yüzümü yukarı doğru çevirdi — aramızda akım geçtiğinde cildim kıvılcımlar saçtı — olduğum yere çakıldım.

Bir şey cızırdadı.

Kharon başını eğdi, dudaklarımız birbirine değene kadar.

Zap. Aramızda bir kıvılcım sıçradı, nefeslerimiz karışmıştı.

Dili, alt dudağımdaki kanı yalamak için dışarı fırladı. Dilinin hafifçe değdiği dudaklarımın kenarında karıncalanma hissettim.

Bu çok hafif bir dokunuştı.

Cildim onun izinde yanıyordu.

"Carissima," diye inledi, acı dolu bir sesle.

Çatırtı. "*Kronos'un krallığında* burada neler oluyor?" Augustus'un derin sesi yankılandı ve büyüyü bozdu.

İkimiz de, ahlaksız bir şey yaparken yakalanmışız gibi (ki öyleydik) başlarımızı ona doğru çevirdik.

Augustus, bulunduğu yere şaşırmış gibi kaşlarını çatarak etrafına baktı, sonra bize odaklandı. Uzun bir saniye boyunca bize baktı ve şaşkınlığı tehlikeli bir şeye dönüştü.

"Benim için durmayın. Onu öp," diye emretti Augustus, sesi kadife gibi yumuşaktı. "Hemen."

Dur. Az önce ne dedi o...

Kharon çenemi tuttu ve dudaklarımızı birbirine çarptı. Elektrik patladı.

Dili ağzımın içine daldı. Alt dudağıma sertçe ısırınca inledim. O inledi, nefeslerimiz karışıyordu.

Kharon beni yutmak istercesine daha sert öpmeye başladı. Dudakları morarmıştı ve ben daha fazlasını isteyerek parmak uçlarımda yükselerek ona doğru bastırdım.

Kıvılcımlar çaktı. Aramızda bir akım dolaştı.

"Yeter," diye emretti Augustus ve Kharon ağzını çekip, ağır ağır nefes alırken parmaklarını çenemin etrafında tuttu. Ben onun dokunuşuna yaslandım.

Aramızda tek bir kıvılcım gerildi; havada vızıldayarak dudaklarımızla bağlantı kurdu. Sonra kopuştu.

Acıyı yalamakla geçirdim.

Augustus pantolonunu düzeltti.

Bizi izlemekten hoşlanıyor.

Poco, Augustus'un omzunun üzerinden başını çıkardı, tüylü kafasını geriye eğdi ve bana suçlayıcı bir şekilde bağırdı.

*Evet, ben bir
sapığım. Sıradaki
soru.*

Nasırları çeneme batıyordu—Kharon yüzümü çevirdi, böylece ona bakıyordum. Hâlâ beni bırakmamıştı.

"Tadın... enfes." Sesi boğuk ve kısık çıkıyordu. Elektrik çenemden geçerken dişlerim ağrıyordu.

Uzun bir saniye geçti.

Kalbim çarpıyor, yüzüm kızarıyordu, cesaretimi topladım.

"Sadece... fiziksel," diye fısıldadım.

Kharon, sanki onu yakmışım gibi elini çenemden çekti. Geriye doğru sendeleyerek, zafer kazanmış gibi gülümsedim.

"Bekle, neden karnında bir şok tabancası var? Neden çenesinde yanık izleri var?" Augustus, ikimiz de aklımızı kaçırmışız gibi (ki kaçırmıştık) aramıza baktı.

"Onu baştan çıkarıyorum."

"O beni öldürmeye çalışıyor."

Kharon, alınmış gibi görünme cüretini gösterdi.

Kafamı salladım, aklıma gelmeyen kelimeleri bulmaya çalışarak.

Karen'ın bana ikinci el Taser kullandığını ve benim bundan hoşlandığımı nasıl açıklayabilirdim?

Olimpiyat sağlık klinikleri lobotomi yapıyor mu?

Kharon'un karın kasları elektrik şokunun ritmine göre kasılıp gevşiyordu. Ağzım kurudu.

Zihinsel not, bir tane almam lazım. Hemen.

Augustus derin bir nefes aldı. "Kharon, onu korkutuyorsun. Biraz sakın ol. Bunu konuşmuştuk." Beni işaret etti. "Lanet bir kurşun yarasından kan kaybediyor ve berbat görünüyor. Onu karakola geri götürmeliyiz. Patro ve Achilles onu bulmak için her yeri arıyorlar."

Neden akıl hocalarım bu kadar önemsiyor?

"Ona bir bak!" diye bağırdı Augustus.

Tamam, şimdi kaba davranıyordu.

"Bize öpüşmemizi söyleyen sendin," diye mırıldandım.

Augustus'un gözlerinin köşelerinde kan birikti. "Ne dedin sen, carus'um?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Konuş, sevgilim... Bir şikayetin mi var?"

Tartışmak için ağzımı açtım, ama ses çıkmadı. O Kharon gibi değildi; Augustus ile tartışmak farklı bir duyguydu.

Onun etrafında tehlikeli bir enerji vardı. Bir otorite. Onun onayını istiyordum.

Tanrım, ölmeye hazırım.

Kharon, baldırıma saplanan kurşunu tamamen unutmuş gibi, bacağıma bakarken yüzü bembeyaz oldu. Hâlâ derisinde kalan ikinci şok tabancası kablolarını iki eliyle tutup, sanki hiçbir şey yokmuş gibi derisinden çıkardı.

Kıvılcım saçan kablolar yere düştü. "Evet, ben de varım," dedi Nyx.

Ben de.

"Üçümüzü de geri atlayacağım," diye emretti Augustus. "Çünkü aramızda *aktif olarak* kanaması olmayan tek kişi benim."

İki adam da bana umutla baktı.

Tanrım.

Onun teklifini kabul edip güvenli bir yere atlamak istedim.

Sen güçlü, bağımsız bir kadınsın.

Birkaç ay önce, bunu yapardım. Mantıklı bir seçimdi. Ama bu, onların ihanetinden önceydi.

Kadınsı belimi kuşatarak, derin ve sakın bir nefes aldım ve Tanrı'ya cesedimi çok kötü bir şekilde parçalamaması için hızlıca dua ettim... Carl Gauss bekliyordu.

İntikam için hiçbir bedel çok yüksek değildir.

"Uh, evlat," dedi Nyx. "Bence bunu yapmamalısın..."

Augustus ve Kharon'un gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Domus," diye fısıldadım, evimin hissine odaklanarak. *Sıcaklık. Kabul.* Hades ve Persephone zihnimden geçti.

Karanlığa dalarken çığlık attım.

Diğer atlayışlarımdan farklı olarak, bu seferki acı hayal edilemezdi. Bir şeyler ters gitmişti. Her yönden parçalanıyordum, uzuvlarım gerilmiş ve bükülmüştü.

Sırt üstü yatıyordum, parçalanmış uzuvlarım genişçe açılmıştı. Etrafımda duman yükseliyordu.

Her şey karanlıktı.

Bir kadın çığlık atıyordu. *Ben miyim?*

Nyx tısladı ve boynumdan kaydı. "Sen... sen... çocuk musun?" Dili yanağıma okşadı, ama sesi çok uzak geliyordu.

Dünya dönüyordu, ben öksürdüm.

Mide bulantısı midemi kasiyordu, yanıma döndüm ve önceki gün yediğim her şeyi kustum.

"Yardım... lazım... hareket... yardım." Nyx endişeli görünüyordu. İkimiz de öyleydik.

Gözlerim başımın arkasına kaydı ve onları öne çekecek gücü zar zor buldum.

Çelik kirişler alçak kaya tavana yayılmıştı. Hava nemli ve yoğundu. Duvarlarda meşale ışığının gölgeleri titriyordu.

"Evlat, kalkmalısın," dedi Nyx, kulaklarım açıldığında. Bir kadın acımasızca ağlıyordu.

Bu ben miyim, yoksa sadece kafamda mı?

Ağlama giderek artıyordu, bu da benim olmadığımı doğruluyordu.

Gözlerim bulanık bir şekilde ellerimin üzerine döndüm. İnleyerek ayağa kalktım.

Bunu yapabilirsin Alexis, sen bir Spartalıydın.

Eğilmiş, ellerim dizlerimin üzerinde, bir kadın çığlık atarken boğuk erkek sesleri küfürler savuruyordu.

Başımı çevirip dar kaya tünelinin karşı ucunu gördüğümde, zonklayan bir acı kafatasımı deldi.

Birinin sonunda bir ışık parlıyordu. *Bir çıkış.*

Diğerinin ucundan bir çığlık yankılandı; karanlıktı. *Çıkmaz sokak.*

İki seçenek arasında bakarken ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Buradan çıkmalıyız, koş Alexis. Hemen," diye tısladı Nyx, bacaklarımdan kayarak yere inerken.

Derin bir nefes alarak, acı içinde sendeleyerek ilerledim. Kararımı vermiştim.

İkarus'un aksine, kaçmaya çalışırken ölümüne düşmedim, isteyerek ölümün içine yürüdüm.

4

EN BÜYÜK VARİS

AUGUSTUS: YIRMI DÖRT SAAT SONRA, ÖLÜM MECLİSİ RESMİ OLMAYAN KARAKOL, SIBIRYA

Sessizce köşeyi döndüm ve ilerledim.

Poco uyuyordu, tombul rakun kolları baldırımı sıkıca sarmıştı.

"Onu Girit'teki sarayımızın altındaki zindandaki bir oyukta baygın halde buldum," dedi Hades, sağlık odasının dışında volta atarken. "Yaralı halde Montana'dan Yunanistan'a atlamış... Komaya girmediği için şanslı."

Ares'e, babama konuşuyordu.

Ares, Hades'i dinlerken ağzındaki pürüzlü yara izi gerildi, gözlerinin etrafında kırmızı halkalar belirdi.

İşkence anıları canlandı.

Her üyesi üyesi evren ev üyesi Savaş oldu bir
yüzünde yüzünde bir yara izi vardı — o bunu talep etmişti.

Işıklar titredi ve jeneratör gücü sürdürmek için çabalarken yüksek bir cızırtı sesi duyuldu.

Gölgelerin arasında sürünürken, Cerberus'un üç kafası da bana döndü.

Hayvanlar gözlerimdeki Chthonic gücünü hissedebiliyorlardı ve içgüdülerini onlara benim uğraşmaması gereken bir avcı olduğumu söylüyordu.

Koruyucusunun karşı duruşundan habersiz olan Hades, Ares'e daha da yaklaştı. "Alexis'i bulduğum için Kronos'a şükrediyorum."

"Evet," dedi Ares, her kelimeyi dikkatlice seçiyormuş gibi. "Onu bulanın *sen* olması iyi oldu."

Ağrı kafatasımı deldi.

Chthonic yeteneklerimin gücü nedeniyle migren ağrıları hayatım boyunca beni rahatsız etmişti, ama şimdi daha da şiddetliydi. Evlilik bağı kurulduğundan beri, yeteneklerimi kullandığımda veya güçlü duygular hissettiğimde gözlerimden kan damlıyordu.

Gücüm, en korkunç şekilde artmıştı — Kronos, karımı tuzağa düşürdüğüm için beni cezalandırıyordu.

Hades tuhaf bir yüz ifadesi yaptı.

Bir sırrı mı var?

Kapı açıldı ve bir doktor dışarı koştu, parlak bir ışık koridoru doldurdu.

Doktorun Olimposlu beyaz önlüğünde, Sparta şifacılığının eski sembolü olan Asklepios'un Asası vardı — kanatlarla çerçevelenmiş, etrafına bir yılan sarılmış parlayan bir asa.

kanatları temsil ediyordu yaratıkları. Bir yılan için Chthonics.

Olimpiyatçılar asaydı.

Eski yaşam ve ölüm sembolü, doğal olmayan bir şekilde canlı kanla lekelenmişti, bu da bir Spartalı'nın aşırı kan kaybı yaşadığı anlamına geliyordu.

Midem düğümlendi.

Doktor titreyerek Hades'e eğildi. "Meslektaşlarımla iletişime geçip ona en yeni Olimposlu macunu getireceğim," dedi aceleyle. "Hasar için."

Hades başını salladı ve doktor hızla uzaklaştı.

Olimpiyat araştırma laboratuvarları hayat kurtaran tıbbi ürünler ürettiyordu.

Silahımdaki WSDL gravürüne baktım.

Ares, eskiden Death Tools adıyla bilinen silah şirketini kurmuştu. O, "*kertenkele katili*" lakaplı sivri mızraklarda uzmanlaşmıştı; öldürülenler ölmeden önce bu mızraklarda çırpınıyorlardı.

Ares, modern zamanlarda iyi performans göstermemesine rağmen başka hiçbir şey üretmeyi reddetti, bu yüzden diğer Chthonic liderleri işi bana verdi.

Miras kanunları şirketin tüzüğünde yazılı olmasına rağmen, işi devralıp adını WSDL olarak değiştirdiğim için beni asla affetmedi.

Yüzümdeki, onun bana yaptığı yara izini ovuşturdum.

Steril beyaz muayene odasının kapısı ileri geri sallanırken yüksek bir gıcırta sesi duyuldu. İçeride, iki kişi bipleyen makinelere bağlıydı.

Siktir.

Hermos'un kafası kalın bir alçıya sarılmıştı (Kharon'un eseri).

Alexis, onun karşısında bir sedyede yatıyordu, baştan ayağa bandajlarla sarılmıştı — yüzünün yarısı şişmiş ve morarmıştı, neon ışıkların altında hastalıklı bir morluk vardı. Garip koruyucusu, başını pençelerinin üzerine koymuş, yatağının yanındaki yerde yatıyordu.

Vuruldu ve üç kez sıçradı. Hepsi senin suçun.

Daha erken harekete geçmeliydim. Onu durdurmalıydım, ama onun özerkliğine saygı duymak istedim.

Hiçbir kadın bu kadar ağır bandajlanmamalı, hele ki *benim* kadını.

Her zaman korunmalı. Şımartılmalı. Sevimli.

Karın senin gözetiminde yaralandı. Sen Kronos'un lanet olası bir utanç kaynağısın.

Kapı açıldığında kafamdaki zonklama şiddetlendi.

"Ne yapıyorsun?" Hades'in sesi silah sesi gibi yankılandı ve Cerberus hırladı. "Buraya sadece liderler girebilir. Sana dinlenme odasında beklemen söylendi."

Ares bana tiksintiyle baktı, sonra dönüp gitti ve beni diğer liderle yalnız bıraktı.

Siktir git, baba.

Hades kapının önüne geçerek benim tıbbi odaya girmemi engelledi.

İlerlediğimi hatırlamıyordum.

"Neden o... öyle görünüyor?" Küçük cam pencereden onun omzunun üzerinden bakmaya çalışırken sesim titriyordu.

Yüksek bir patlama sesi duyuldu. Işıklar bir anda söndü ve her şey karardı.

Cerberus'un altı sarı gözü dışında salon kapkaranlıktı. Hades bir adım daha yaklaştı.

Jeneratör gürültülü bir şekilde uğuldadı ve bir vızıltı duyuldu — soluk yeşil ışıklar zayıf bir şekilde tekrar yanmaya başladı, öncekinden daha sönük bir şekilde.

"Kurşun yarasıyla defalarca zıpladı," diye tükürdü Hades. "Kafası karışık bir şekilde mahzenimizde sendeledi ve yüzüstü kayalara çarparak yere yığıldı. Zıplamaktan vücudu o kadar zayıflamıştı ki, kolayca morardı."

Sesinde doğal olmayan bir ton vardı. Neredeyse... suçlu gibi görünüyordu.

"Onu görmem gerek." Onun yanından geçmek için yana doğru adım attım. Hades benimle birlikte hareket etti. "O seni görmek istemiyor."

Siyah sis dalları, sinsi bir akıntı gibi ondan dökülüyordu.

Yüzlerce ses çığlık attı: *"Sen bir katilsin. Bir canavarsın. Kimse senin gibi birini sevemez."*

Benim işkence ettiğim her zihin, bana işkence etti.

Alexis'in yumuşak sesi hepsinden daha yüksek çıkıyordu. *"Senden nefret ediyorum. Beni taciz ettin. Seni asla sevmeyeceğim. Asla kocam olmayacaksın."*

Kafamdaki zonklama doruğa ulaştı ve sağ dizim neredeyse çöktü.

Sesler daha da yüksek çığlık attı.

"Kızıma yeterince zarar verdin." Hades, korkularımı yüksek sesle dile getirdi.

Gücü boynuma bir ilmek gibi dolandı, dünyadan tüm sıcaklık kayboldu, nefesim buz gibi bir bulut halinde dışarı çıktı.

Donmuş dudaklarım çatladığında, "Onunla birlikte olmalıyım."

Görmek gittikçe zorlaşıyordu.

"Hayır, onu rahat bırakmalısın," dedi Hades soğuk bir sesle. "Sen bir Spartan'ın utancısın ve benim değerli kızımın arandaki bağ olmasaydı... seni burada parçalardım."

Beni koridorda itti.

ÇAT. Kafam duvara çarptı, acı deliryuma katkıda bulundu.

Cerberus havladı.

"Git," diye emretti Hades. "Hemen."

Ona ulaşman gerekiyor.

Tartışmak için ağzımı açtım, ama ağzımdan sadece acı dolu bir homurtu çıktı. Yakında migrenim ilerleyecek ve hiçbir şey göremeyecektim.

"Onu incitmek istemedim," diye fısıldadım. "Onu önemsiyorum ve..." "Git!" diye bağırdı Hades.

Yüksek topuklu ayakkabılar mermerin üzerinde tıklıyordu. "Hades?" Afrodite koridorun sonunda seslendi. "Roma yakınlarında alışılmadık bir Titan görülmüş... Artemis seni ve Ares'i araştırmaya gönderdi. Bekle, Augustus... Neden diğerleriyle birlikte dinlenme odasında değilsin?"

"Şimdi oraya gidiyorum," dedim boğuk bir sesle. Hades'in önce uzaklaşmasını bekledim.

Gitmedi.

"Git," dedi Hades, niyetimi okuyarak. "Hemen." Dönüp koridorda sendeleyerek yürüdüm.

Onun gücü peşimden gelirken buz ayak bileklerimi ısıırıyordu.

Genellikle migrenim uyuşma dalgalarıyla birlikte gelirdi, ama bu sefer vücudumdaki her kemik ağrıyordu. Acı içinde inleyerek, kafam karışık ve sersemlemiş bir halde duvarlara çarptım.

Bir tıkırtı sesi acımı böldü. Bir şey pantolonumun paçasını çekti.

Sendeleyerek durdum ve aşağıya doğru gözlerimi kısarak baktım.

Yeşil sisin içinde, Poco siyah-gri yüzünü yukarı doğru eğdi, sanki bana bir şey söylemeye çalışıyormuş gibi.

Küçük siyah elini kaldırdı, pençesini umutla açtı. "Benim hiç ödülüm yok," diye boğuk bir sesle söyledim.

Poco keskin dişlerini gösterdi ve başını salladı. Sonra siyah pençesini daha yükseğe kaldırdı, sanki bir şey bekliyormuş gibi.

"Atıştırmalık yok." Başımı tuttum.

O daha yüksek sesle cıvıladı, bağımız endişeyle ısındı. Poco minik ellerini birleştirdi, sonra birini bana uzattı.

"Oh," diye fısıldadım.

Tereddütle eğildim ve ona işaret parmağımı uzattım.

Poco onu kavradı, minik eli parmağımı tam olarak kavrayamadı.

Poco beni nazikçe öne doğru çekti, iki kabarık bacağıyla yol gösterirken dengede durmaya çalıştı.

Gözlerim nemden bulanıklaştı.

"Teşekkür ederim."

O da cıvıldayarak cevap verdi.

Aramızdaki bağ sıcaklıkla doldu.

Kimse neden hayvanat bahçesinin arkasında yaşayan altıncı sınıf canavarlardan biriyle değil de bir rakunla bağ kurduğumu anlamadı.

Sparta'da yüzlerce farklı tür vardı, ancak sadece birkaçı canavar ölçeğine giriyordu: birinci sınıftan yedinci sınıfa kadar, yedinci sınıf en yüksek ve en tehlikeli olanıydı.

Yedinci sınıf canavarlar neredeyse nesli tükenmişti. Spartalılar onları gördükleri anda öldürmekle yükümlüydüler.

Titanlar ve Typhonlar, yedinci sınıfa etiketlenen en son iki yaratıktı.

Çoğu Chthonics, hayvanat bahçesindeki beşinci veya altıncı sınıf yaratıklarla bağ kurmuştu: Nemean kara memelileri, şiddetli kanatlı Pegasuslar, Cerberus'un üç başlı köpek kuzenleri veya gizli mağaralarda yuva yapan görünmez ejderhalar.

Bu hayvanların hiçbiri benim ilgimi çekmiyordu.

Beni etkileyen, ağaca asılı duran, utangaç bir gülümsemeyle kollarını kucaklaşmak için uzatan küçük adamdı.

Poco sıralamada yer almıyordu ama umurumda değildi. O olduğu gibi mükemmeldi.

Şimdi Poco endişeyle bana bakarken, beni yavaşça koridorlarda yönlendiriyordu. Küçük siyah parmakları, sanki beni kaybedecekmiş gibi endişelenmişçesine benimkini sıkıca tutuyordu.

Rakunlar vahşi, zeki ve sadık yaratıklardı.

Ares'in bana güç ve onur hakkında soğuk bir şekilde ders verdiği, hayvanların hırıldayıp kaçtığı ve Chthonics'in bana sorumluluklarımı hatırlattığı bir ömürden sonra, gerçek bir arkadaşına sahip olmak harikaydı.

Poco, benim en büyük Chthonic varisi olmamı umursamıyordu.

Garip bir şekilde, o benim korktuğum birkaç hayvandan biriydi.

Sadece benimle kucaklaşmak ve saçlarımla oynamak istiyordu.

Yıllar önce, Colchian ejderhasının ateşi her şeyi yakıp kül ettiğinde, Poco ağlamış ve bir hafta boyunca yatağımdan ayrılmayı reddetmiş, kafatasımı tırmalamıştı. Eminim ki bu, dünyadaki ilk rakun depresyonu vakasıydı.

O zamandan beri saçlarımı uzattım; onun için uzun tuttum.

O benim her şeyimdi.

Ona zarar vermeye cesaret eden *herkesi* öldürürdüm.

Poco cıvıladı ve elimi çekiştirdi.

Üzerine bir hançer oyulmuş tanıdık bir metal kapının önünde sendeleyerek durdum. Kapı koluna uzanamadan, salon bir kez daha karanlığa gömüldü.

Sessizlik çöktü.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Jeneratör çalışmaya başladığında genellikle ses çıkarırdı, ama bu sefer hiç ses yoktu.

Poco gergin bir çığlık attı.

Sirenler çalmaya başladı. "Acil durum... Acil durum... Acil durum." Monoton bir ses, koridor hoparlörlerinden uyarıyı tekrar tekrar duyurdu.

Keskin bir acı kafatasımı deldi. Bu şiddetli saldırı karşısında ikiye katlandım.

Poco vücuduma tırmandı, kürkü başımın arkasına bastırarak beni arkadan kucakladı. Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım.

Bir saniye sürdü.

Poco küçük elleriyle iki kulağımı da kapatmış, beni keskin seslerden korumaya çalışıyordu.

Jeneratör vızıldadı ve tavandaki ışıklar tekrar yandı, ama yeşil değillerdi.

Neon kırmızısıydı.

Sirenler çalmaya devam ederken, parlak kırmızı ışıklar yanıp sönüyordu.

Poco hala kulaklarımı kapatırken, omzumla ağır metal kapıya çarptım ve birine çarptım.

"Onu gördün mü?" Kharon beni dengelerken telaşla sordu. "O iyi mi? Ne oldu? Liderler seni yakaladı mı? Acil durum sistemi neden devreye girdi?"

"Hayır," diye fısıldadım ve onu ittim.

Kharon beni takip etti. "Hayır, neye hayır?" diye sordu. Cehennem köpekleri köşeden bizi izliyordu, kemikli vücutları bir an ortaya çıkıp sonra kayboluyordu.

Kharon'un güçleri de evlilik bağımız sayesinde güçleniyordu.

"Alexis için kötüsün," diye alay etti Patro. Kollarını kavuşturmuş duvara yaslanmıştı. "İkinizin tek yaptığı ona zarar vermek."

Kharon ona dönerek hırladı; Patro ise onun öfkesine sırtarak karşılık verdi.

Kendimi yıpranmış kanepeye attım ve sefalet içinde inledim.

Görüş alanımın kenarında, Drex diğer tarafta geniş gözlerle oturuyordu. Çirkin bir kuş, başının üzerinde küçük daireler çizerek uçtu.

Poco, göğsümün üzerinde tüylü bir yığın haline geldi.

"Hermos'u gördün mü?" diye sordu Agatha, yerde oturduğu yerden kalkarken. Odanın karşısına geçti ve yüzüme yaklaştı.

Poco tısladı ve onu ısırmaya çalıştı.

O da onun ulaşamayacağı bir yere atladı.

"Hermos komada," dedim, mide bulantısıyla mücadele ederek. "Başı sargılı."

"Siktir git," dedi Agatha, dönüp Kharon'u suçlayıcı bir şekilde parmağıyla işaret ederek. "Onu *vurmak* zorundaydın."

"Hala hayatta olduğu için şanslı," dedi Kharon küçümseyerek. Agatha hırladı.

Kharon onu itti. "Alexis nasıl? O... iyi mi?" diye bana yumuşak bir sesle sordu.

Kafamı hayır anlamında salladım.

"Tabii ki iyi değil," dedi Patro, hala uzak duvara yaslanmış halde alaycı bir şekilde. "*Seninle* evli."

Homurtular yankılandı yankılandı Kharon kendini kendini at Patro ve girdiler.

Küçük siyah parmaklar kulaklarımı kapattı.

Kanepenin ucunda Drex, İsa'ya dua ediyor gibi mırıldandı. *O sana burada yardım etmeyecek. Burası Sparta.*

Poco ne yaptığını unuttu ve kulak mememi oynamaya başladı. Minik parmağını kulağımın derinliklerine soktu.

Çat.

Gözlerimi araladım.

Achilles, Poppae ve Nero ayaklarının dibinde çömelmiş halde, bir duman bulutu içinde odanın ortasında belirdi.

Kharon ve Patro ayrılmışlardı, ikisi de suçlu gibi görünüyordu, sanki Achilles'ten kavga ettiklerini saklamaya çalışıyorlardı.

Achilles, Patro'ya hızlıca bir şeyler imzaladı ve ona bir parşömen uzattı.

Patro onu okurken, Achilles yanımdaki kanepeye kendini attı ve yorgunmuş gibi şakaklarını ovuşturdu.

Ağzının ızgaraları arasında sönmüş bir sigara asılı duruyordu.

Drex kanepenin diğer tarafında korkuyla inliyordu ve biz de gözlerimizi devirdik, uzun zamandır acı çeken bir bakışla birbirimize baktık — *bu yeni Olimposlu çocuk Ölüm Meclisi'nde bir hafta bile dayanamayacaktı.*

Ben gerildim.

"Alexis'ten uzak dur," diye fısıldadım. Ares'in Evi'nde büyüyen üvey kardeşim olarak, onu Helen'den sonra en yakın ailem olarak görmüştüm.

Achilles alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırırken kırmızı gözleri parladı. Silah kılıfıma uzandım.

O da aynı hareketi taklit etti.

O artık aileden biri değil.

Poco, Achilles'e tısladı, sonra minik parmağını doğrultup ona ateş ediyormuş gibi yaptı. Kharon, son birkaç ayı ona bu hareketi öğretmekle geçirmişti.

Nero, düşük bir hırıltıyla kanepeye doğru süründü.

Kurtlara baktım.

Kuyruğunu kıstırıp uzaklaştı.

"MÜŞTERİLER!" Patro, neon kırmızısı havada sarı bir parşömeni sallayarak bağırdı. "Medusa... Yeraltı Dünyasından kaçtı." Sesi, hayalet görmüş gibi titriyordu. "İki Olimposluyu, iki *ölümsüzü* öldürdü."

Sirenler daha yüksek sesle çalmaya başladı. Patro, herkesin görebilmesi için parşömeni ters çevirdi.

Sayfanın tamamı Medusa'nın resmini gösteriyordu. Soluk tenli ve ince kemikli, gözleri kafasına göre çok büyük görünüyordu. Kan ve kirle kaplı, hapisane parmaklıklarının arkasından boş boş bakıyordu.

Patro manşeti okudu: "Canavar Medusa yeniden saldırıya geçti, iki Olimposlu öldü: Şimdi onu hapseden Chthonics'in peşine mi düşecek?"

Gözlerimi

devirdim. Agatha

güldü.

"Neden panikle miyorsun? Sizin neyiniz var lan?" Patro, suçlayıcı bir şekilde parşömeni bana doğrulttu. "Şimdi iğrenç Gorgon hepimizin peşine düşecek... Keşke ölseydi. Yılan pisliği."

Agatha öne çıktı. "Gorgonlarla bir sorunun mu var, Patro?" diye sordu. "Çünkü bu bir hakaret gibi geldi."

Patro alaycı bir şekilde gülümsedi. "Evet, belki de var... Onlar doğru davranmayı bilmeyen şiddet dolu karanlık yaratıklar. Hayvanlardan daha çok..."

"Ben olsam o cümleyi bitirmezdim." Agatha sözünü kesti, yüzündeki deri soyulmaya başlayıp canavarca bir yüz ortaya çıkarken, ağzında keskin dişleri parıldıyordu.

Ağzını daha da geniş açtı.

Achilles, bulanık bir hareketle odanın diğer tarafına geçip Patro'nun önüne koruyucu bir şekilde durdu.

Sanki o da ağzının arkasından dişlerini gösteriyormuş gibi öne eğildi; sigarasının dumanlı ucu gözleriyle aynı renkteydi.

Acil durum uyarısı çalmaya devam ederken, parıldaayan kırmızı ışıklar hepsini gölgelere boğdu.

"Onlar onu korkutmuyorlar çünkü o kısmen Gorgon," dedim.

Herkes bana döndü.

Yavaşça konuştum, "Resesif özellikler... Spartalılar yaratıklarla çiftleştğinde ortaya çıkabilir... Bu yüzden bu durum sık sık yaşanmaz."

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Patro, gözlerini kısarak. "Artemis soyunda *garip* atalar var," dedim sessizce, odanın diğer ucundaki Kharon'a bakmadan. "Medusa, Chthonic güçleriyle doğmadı; o bir Gorgon, Kaderin gücüyle doğdu."

Patro nefesini tuttu ve parmaklarından düşen parşömen yere çarptı. "Bu yüzden mi herkes Medusa'dan korkuyor?" diye inanamayan bir sesle sordu.

Drex inledi.

Patro'nun yüzü tiksinti ile buruştu. "O lanet olası bir canavar." Dramatik bir şekilde titredi. "Kaderin gücüne sahip yılan pisliği. O var olmamalı."

Agatha gözlerini devirdi ve kanepeye oturdu. "Ne kadar bağnazsın."

"Oh lütfen," dedi Patro. "Hepimiz öyle düşünüyoruz." Kharon boş boş duvara baktı.

Medusa onun kız kardeşi idi.

Poco göğsüme tırmandı, bıyıkları yanağımı gıdıklarken kaşlarımı yaladı.

"Teşekkürler dostum," diye fısıldadım, onun yardımcı olup olmadığını ya da durumu daha da kötüleştirip kötüleştirmediğini tam olarak bilmeden.

O mırıldandı ve kaşımın bir parçasını kopardı.

Kesinlikle daha kötü.

Kharon, *The Falcon Chronicles'*i eline aldı ve kanepenin yanına oturdu. Bir sonraki hikâyeye geçti.

"İlginç," dedi Kharon okurken. "Bir Olimposlu doktor, bir Spartalıya insan vücudu parçalarını başarıyla dikmiş."

Ben pek şaşırmadım ve homurdandım.

Spartalıların fizyolojisi dönüşüme çok yatkındı.

Beyin, göz ve organlar gibi yumuşak dokuları yenileyebiliyorduk. Ancak kaybolan sert dokuları, yani kemik ve kırıkdağları yeniden büyütemiyorduk. Bir kemik ciddi şekilde kırılmışsa, parçaların çoğu hala sağlam olduğu için zamanla iyileşirdi.

Sonuç olarak, kaybolan uzuvları yeniden büyütemezdik, ama vücudumuz başkalarının uzuvlarını kabul edebilirdi.

Ölümsüz biyoloji, berbat olmasa da bir şey değildi.

Binlerce yıl önce, düşük rütbeli Sparta askerlerinin parmaklarını, ellerini, ayaklarını ve bazen de bacaklarını kesmeleri bir gelenektir. Bunları savaşta uzuvlarını kaybetmiş yüksek rütbeli Spartanların vücutlarına dikerlerdi.

Eskiden bu, saygı ve onurun en üst düzeydeki göstergesiydi, ancak bu uygulama artık barbarca kabul ediliyordu.

Bunun iyi bir nedeni vardı.

Poco, Kharon'un dikkatini çekmek için ellerini çırparak cıvıladı.

Kharon parşömeni yere bıraktı, sonra döndü. "Pow," dedi ve parmağıyla Poco'ya ateş ediyormuş gibi yaptı.

Birbirlerine bakarak uzun bir sessizlik oldu. Poco sanki ölmüş gibi yere yığıldı.

Üç saniye sonra, iki parmağıyla silah yapıp geri ateş ederken, her yöne yayılan gri tüyleriyle birden ayağa fırladı ve çığlık attı.

Kharon gözleri kapalı, dili dışarıda geriye yığıldı. Poco heyecanla cıvıladı.

Birbirlerine high-five yaptılar, sonra en az on iki kez "ateş etme" oyununu oynamaya devam ettiler.

Gözlerimi kapattım.

Uyku çabucak geldi.

Bang.

Kapı açıldığında birden uyandım. Sanki birkaç saniye uyumuşum gibi hissettim, ama duvardaki saat saatler geçtiğini gösteriyordu.

Artemis odaya girdi.

Yukarıdaki ışıklar her zamanki yeşil tonlarında vızıldıyordu. Ortam sessizdi.

Poco şapka gibi başımın üzerine uzanmış, horluyordu.

Achilles, kanepede yanımda uyurken birden uyandı. Patro, dizlerinin arasında oturmuş, hala kaşlarını çatarak parşömeni okuyordu.

Kharon ve Agatha yerde satranç oynuyorlardı.

Drex köşede korkmuş bir şekilde
kıvrılmıştı.

Gözlerimi ovuşturdum.

Poco çıkardı on omzuma omzuma ve alkışladı
onun ellerini heyecanla

Yorgun beynimin Alexis'in Artemis'in yanında durduğunu anlaması biraz zaman aldı.

Kalbim bir an durdu.

Bandajları çıkarılmıştı, ama yüzü koyu morluklarla kaplıydı. Yorgun ve bitkin görünüyordu.

Bunu ona biz yaptık.

"İlk görevin için kimi seçiyorsun?" Artemis, odadaki üyelere işaret ederek açıkça sabırsızlıkla sordu. "Drex, Agatha ve Hermos'la birlikte, bu yüzden Augustus ve ortağı ya da Achilles ve Patro'dan birini seç."

Kharon, Alexis'in zihnini okumaya çalışır gibi ona baktı. Patro canlandı.

"Ben seçiyorum..." Alexis'in sesi kısılmıştı ve önemli bir karar veriyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Achilles ve Patro."

Bağımızdan geçen acı, midemdeki kıvrılmaya kıyasla hiçbir şeydi.

Poco saçlarımdan bir tutamını ağzına attı.

"Peki," dedi Artemis sıkılmış bir şekilde odaya seslendi. "Liderler karar verdiler, Medusa yakalanana kadar herkes Augustus'un villasında kalacak." Bana bir bakış attı. "Savunmayı başlatın. Bir sonraki Titan görevine kadar bir haftanız var," dedi Artemis soğuk bir sesle.

Çat. O uzaklaştı.

Patro, kolunu Achilles'in omzuna atarak ikimize sıırttı. "Siktir," diye küfretti Kharon.

Poco avazı çıktığı kadar bağırdı, sonra tüm gücüyle pazımı ısırıldı.

Hançer gibi keskin dişlerini çıkardıktan sonra, Poco yarayı yaladı ve pişmanlıkla miyavladı.

"Endişelenme," diye fısıldadım, kan kolumdan damlarken onun kabarık kafasını okşadım. O, endişeli ısırma sendromundan muzdaripti.

Poco sızlandı ve ben de cebimden bir kurabiye çıkarıp ona uzattım. O da iki eliyle dikkatlice aldı.

"Hiç de fena değil," dedim Poco'yu teselli ederek, Alexis'e bakmadan başka bir yere bakarak. Kalbim paramparça olmuştu.

Poco, ödülünü yalarken rahatlamış bir şekilde cıvıladı.

Kanayan yarayı durdurdum ve zihnimde bir not aldım: *dikiş attırmak ve tetanos aşısı olmak.*

Bugün benim günüm değildi.

5

SAVAŞ ESİRLERİ

ALEXIS

Yüksek tavanlı, altın yaldızlı bir avluya atladığımızda duman yükseldi.

Yer: *Como Gölü*.

Kollarımda tüylerim diken diken oldu.

Evlendiğim villaya geri dönmüştük. *Beni cinsel olarak yiyip bitirdikleri ve benim de bundan hoşlandığım yere*. Sapıklık insana gerçekten sinsice yaklaşıyordu.

Sunak yoktu, ama büyük merdiven, etkileyici pencereler ve tavan freski aynıydı.

Kharon, cilalı mermer zeminde bana doğru yürüdü, ayaklarının dibinde cehennem köpekleri dolaşıyordu. Bir hizmetçi tarafından durduruldu, koyu renkli pelerin giymiş, hizmetkardan çok savaşçıya benzeyen uzun boylu bir adamdı.

Augustus nerede?

Şaşkınlıkla etrafa baktım.

Patro ve Achilles ikisi de bana bakıyordu — biri kibirli bir kendini beğenmişlikle, diğeri ise tehlikeyle.

Onları seçmiştim çünkü ikisi arasında daha az kötü olanlardı, ama Achilles'in gözlerini kısarak bakışından, bunun doğru olduğundan pek emin değildim.

bunun doğru olduğundan emin değildim.

Korkuyla göğsüm sıkışırken, Drex'e doğru sürünerek yaklaştım.

Çat.

Augustus birkaç metre ötede belirdi, etrafında duman yükseliyordu.

Nefesim kesildi.

Yanında bir çocuk duruyordu.

İkisi de benzer boydaydı, ama Augustus güçlü bir vücuda sahipken, çocuk zayıf ve sıska, sanki saklanmaya çalışır gibi omuzları içe doğru çökmüştü.

Charlie.

"Senin için senin için, benim carus," dedi dedi dedi araba elinde benim bakışlarımı. "Persephone, onun Helen'e ders vermesine izin verdi. 1 Nisan'da on sekiz yaşına girecekmiş, aralarında neredeyse bir yaş fark yok. On dokuz yaşına gelene kadar bir sınıf arkadaşlarının olması ikisi için de iyi olacak."

Charlie bana başını salladı. Hareket neredeyse hiç fark edilmeyecek kadar küçüktü ve kimse görmedi. Persephone yalan söylemişti; birkaç hafta sonra on dokuz yaşına girecekti.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama ses çıkmadı.

Augustus'un ifadesi yumuşadı. "İyi uykular, yarın eğitimin başlıyor. Titanlara hazırlanmak için sadece bir haftamız var."

Augustus, sert bir bakışla bir hizmetçiye seslendi. "Çevre savunmasını *artırın.*"

Dönen bir uğultu duyuldu, avlu titredi, amforalar ve bronz heykeller sallandı, büyük pencerelerin dışında elektrikli bir çit yavaşça yerden yükseldi.

"Düşmanı dışarıda tutmak için," dedi Augustus soğuk bir sesle.

Titanlar mı, Medusa mı?

"Olimposlular."

Drex boğuldu.

Augustus arkasını dönüp uzaklaştı, sırtı dik, omuzları gergin. Achilles ve Patro'ya silahlar ve yönetim kurulu toplantısı hakkında bir şeyler söyledi.

Karnımda kötü bir his belirdi.

Sparta ve onun karmaşık politikasını siktir et.

Kör noktamda bulanıklaşan sarı saçlar... Charlie bana çarptı... Temiz sabun ve şafak vakti orman gibi kokuyordu. *Evim*. Hâlâ ağrıyan kemiklerim onun gücü altında gıcırdadı, ama ben de onu şiddetle sıktım.

Birbirimize sarıldığımız uzun dakikalar geçti. Biri omzuma dokundu.

Charlie'yi hala kollarımın arasında tutarken döndüm.

Helen utangaç ve kararsız bir şekilde bana baktı. "Siz ikiniz ... benim odamda benimle birlikte yatmak?" diye fısıldadı, ellerini ovuşturarak. "Sadece güvenlik için."

Bu, dakikada bir kilometre konuşan on altı yaşındaki kız değildi.

Yaşadıkları ve bizim atlattıklarımız yüzünden kalbi kırılmıştı, ben de başımı salladım.

Onun yatak odasına çıktığımızda, hepimiz döndük.

"Ne?" Drex utangaç bir şekilde sordu. "O psikopatlarla aynı odada yatmayacağım. Ayrıca bu yerde tek başıma da yatmayacağım, muhtemelen hayaletler vardır." Bir süre durdu. "Sorun olur mu?"

Böylece ilk resmi yatıya kalma deneyimim başladı.

Ay ışığı eski vitray pencerelerden süzülüyordu, bizimle parıldayan Como Gölü arasında tel bir çit vardı.

Manzara gümüş rengi ve soğuktu.

İçeride ise durum farklıydı.

Kristal işlemeli şifonla kaplı dört direkli yatağın üzerine pembe ipek çarşaflar serilmişti. Peruklar, elbiseler ve inciler yere dağılmıştı. Makyaj malzemeleri de her yere dağılmıştı.

Fırfırların arasında, duvarı kaplayan gerçek boyutlu bir poster vardı: Erebus, imzası niteliğindeki maskesini takmış ve elinde dumanı tüten bir silah tutuyordu.

Üstte gotik harflerle "Öldür ya da öl" yazıyordu ve kan damlıyordu.

Helen'in tarzını seviyorum.

Tehlikeli görünümlü bir hizmetçi, bir düzine gümüş tabakla kaplı tekerlekli bir masayı içeri itti.

Kapakları açtı.

On dakika sonra, Charlie ve ben yemeğin yarısını bitirmiştik. Karnımızı tutarak, hala yemek yiyorduk. Buna karşılık, Helen ve Drex

tabaklarından azar azar yiyor, bize şaşkın şaşkın bakıyorlardı.

Anlamıyorlardı.

Bir ömür boyu açlık, ruhunda izler bırakır.

O gece, midem ağrarak, düşüncelerim hızla akarken, vücudum morluklar içinde, huzursuz bir uykuya daldım.

Kabuslar beni yuttu.

Nefes nefese yataktan kalktım — oda sessizdi — herkes hala uyuyordu.

Girit'e geri dönüp onu kontrol etmem gerekiyordu. Düşüncelerim karışmıştı.

Titrek parmaklarımla terimi silerken iç geçirdim.

Helen'in mor geceliklerinden birini giyiyordum, vücudum Sparta arabası çarpmış gibi ağrıyordu. Olimposluların iyileştirici merhemi sayesinde morluklar kayboluyordu, ama kemiklerim hala kırılgan ve sertti.

Helen, pembe parlak bir bone takmış, yatağımın yanında hafifçe horluyordu ve yastığının altından dolu bir Sparta silahı görünüyordu.

Yaylarla kaplı başlığın üzerine de bir silah cephanesi monte edilmişti, her silah pembe mücevherlerle süslenmişti.

Yerdeki yastık yığınının yüksek bir horlama sesi yankılanıyordu.

Charlie, dört uzun bacağı havada duran Fluffy Jr.'ın yanında uzanmıştı. Her birkaç saniyede bir, sanki yüzüyormuş gibi pençelerini çırpıyordu.

Yerin diğer ucunda, kapıya daha yakın ve Charlie'nin yatağının karşısında, Drex mor yastıkların üzerinde uyuyordu ve kolunun altına, Toucey adını verdiği altın renkli tukan koruyucusunu sıkıca sıkıştırmıştı.

Parmaklarımdan bir karıncalanma geçti ve klostrofobi ciğerlerimi sıkıştırdı.

Horlayan Nyx'i kucağıma alıp, onu bir fular gibi boynuma doladım ve lüks yataktan sessizce çıktım.

Ayağa kalktığımda her şey *zonkluyordu* ve dizim acı verici bir şekilde büküldü. Nasıl hareket edeceğimi anlamak için birkaç deneme yanılma yaptım.

Rahat bir nefes alarak, sonunda koridorun serin havasına çıktım.

Durup dinledim.

O ses neydi?

Mermerler parıldıyordu ve duvarlar boyunca sıralanan sütunların arasında bronz heykeller sergileniyordu — çeşitli savaş pozlarında çıplak savaşçılar.

Avizeler sallanırken kristaller çınlayarak mum ışığını kırıyordu.

Ürkütücüydü.

Helen, villanın tamamının elektrik şebekesinden bağımsız olduğunu, renkli camlar ve mahremiyet için ışık maruziyetini sınırlama gibi bir şeyden bahsetmişti. Neon yeşili projektörlü yeni çit, bu noktayı tartışmalı hale getiriyordu.

Bir çığlık yankılandı.

Sessizlik bozuldu.

"Duydun mu?" diye Nyx'e fısıldadım.

Boynumdaki pullar sıkılaştı. "Kapa çenenini ve uyu," diye yorgun bir şekilde mırıldandı.

Bu yine olamaz. Muhtemelen hepsi senin hayal gücünün ürünü ve gerçek değil...

Bir kadın çığlık attığında çıplak ayak parmaklarımın altında mermer titredi. Susuzluğumu unutup sesi takip ettim.

Sayırsız dönüşten sonra, ağır, işaretsiz bir metal kapı koridorun gölgesinde duruyordu.

Çıkmaz sokak.

Arkamda ayak sesleri yankılandı, kalbim çarparken hızla döndüm.

Kimse yoktu.

Nefesimi tutarak, yavaşça ilerledim ve kulağımı metal kapıya dayadım.

Zincirler tıkırdadı. Bir kadın acı içinde çığlık attı.

Déjà vu hissi beni sardı.

Kolu yakaladım ve tüm gücümle çektim — menteşeler gıcırdadı — kapıyı açarken nefes nefese kaldım ve içeri süzüldüm.

Kapı arkamdan çarparak kapandı.

Karanlık, dar merdivenlerden zindana inerken burnuma eski bakır ve küf kokusu doldu. Dar bir pencereden sızan ay ışığı, nemli alanı aydınlattı.

Durdum.

Uzun boylu bir kadın duvarın kenarından başını kaldırdı ve çığlık atmaya bıraktı.

—Bana öfkeyle bakarken, koyu renkli gözleri duygularla doluydu.

Dudaklarım sessiz bir çığlık için açıldı.

Gözlerinden, kulaklarından ve ağzından taze kan damlıyordu — Augustus ona işkence ediyordu.

Kirle kaplı saçları pembeydi, rengi çok netti. Aynı rengi *The Falcon Chronicles*'in tepesinde de görmüştüm.

Ceres.

Beni Theros'a ihanet eden ilham perisinin karşısında duruyordum. Yakın zamanda ortadan kaybolan ilham perisi. Raporda somut kanıtların az olduğu yazıyordu, ama dolaylı kanıtlar çok ağırdı. O, Zeus Hanesi'nin uzun süredir casusluğunu yapan biriydi.

Onu kaçıranlar benim kocalarımdı.

Uzak köşede zincirler takırdadı ve başka bir mahkum acı içinde inledi.

"Uh... evlat," diye tısladı Nyx. "Ne yapıyorsun?"

Titreyerek bir adım geri attım.

"Yardım et," diye homurdandı Ceres. Zincirleri çılgınca çekerek zincirlerin tıkırdamasına neden oldu. "Yardım et!"

Hades'in tavsiyesi aklımdan geçti.

Ceres başını geriye attı ve kırık bir kadının sesi gibi, hayal kırıklığıyla çığlık attı.

"Theros'un tüm o çocukları öldürmesine yardım ettin mi?" diye sordum yumuşak bir sesle. Ceres hareketsiz kaldı, gözleri büyüdü.

"Theros'a yardım ettin mi?" diye tekrarladım. "Evet mi, hayır mı?"

Zindanın girişinin dışında, villanın süslü salonunda durarak Ceres'i Augustus ve Kharon'un görüşünden engelledim.

Zindandan zar zor çıkabilmiştik.

Helen, geceliğiyle ellerini beline koymuş, yanımda duruyordu.

Yaldızlı salon, gölgeli mum ışığıyla karanlıktı. Dekoratif mermer heykeller bana dik dik bakıyordu.

Ter içindeydim, kalbim acı verici bir şekilde çarpıyordu.

Kimseye haber vermeden Ceres'i zindandan kurtarmaya karar vermiştim.

Serbest bırakma kısmı sorunsuz geçti, gizlilik kısmı ise pek öyle *değildi*. Helen benim yataktan kalktığımı duymuş ve peşimden gelmişti. Zindanda benimle yüzleşmişti.

Sonunda Helen'i kimseye söylememesi için ikna ettiğimde, karanlıkta koridora çıktığımız anda Kharon ve Augustus ortaya çıktı.

Görünüşe göre, villanın alarm sistemlerinden birini çalıştırmıştım.

Augustus, on kez pager cihazına somurtarak baktı. "Güvenlik çemberi ihlal edildi ve iki Spartalı villaya girdi *yazıyor*."

Ağzımı açtım, ama sesim çatladı, boğazım korkudan düğümlendi. Hiçbir kelime çıkmadı.

"Bu yanlış," dedi Helen yanımda sakin bir şekilde. "Sana söyledim, kimse gitmedi. Alexis'i yataktan kalktıktan sonra takip ettim ve o da Ceres'i serbest bıraktı. Olan tek şey bu."

Kharon boğulur gibi bir ses çıkardı, sanki gerçeği bilmiyormuş gibi öfkeyle gözlerini kısarak. Cehennem köpekleri ayaklarının dibinde duruyordu.

Poco, Augustus'un omzuna tünemiş, kabarık kollarını öfkeyle kavuşturmuştu.

Onları sana inandır.

Sahip olduğum tüm cesareti topladım.

"Ceres aleyhine somut bir kanıt yok ve o da bu olayla ilgisi olmadığını yemin ediyor," dedim. "Onun için kefil oluyorum. O masum."

Augustus elini havada salladı. "Onu sorgulayarak kanıt buluyordum... Kronos'un lanet olası amacı da bu! Senin ve Helen'in onun yanında olmanız güvenli değil."

Hareketsiz kaldım.

"Alexis'e katılıyorum." Helen, adamları yatıştırmak için iki elini de kaldırdı. "Hiçbir kanıt bulunamadı ve ikiniz de onu sorguladınız... Hiçbir şey bulamadınız, değil mi?"

Kharon, pişman olacağı bir şey söylemekten kendini alıkoymak istercesine ağzını kapattı. Son zamanlarda bunu sık sık yapıyordu.

Uzun, gergin saniyeler geçti.

Augustus dişlerini gösterdi. "O zaman *neden*... yüzünde kan var?" Gözlerini kısarak bana baktı.

Yanağıma dokundum, yakalandığım korkusuyla kalbim hızla atıyordu.

Ceres arkamda inledi.

Düşün, Alexis.

Kafamı sallayarak geceliğimin kolunu yukarı çektim.

Augustus ve Kharon, uykumda kendime kaşıyarak yaptığım derin izleri görünce donakaldılar.

"Kabuslar," diye patladım.

Augustus gözlerini kapattı ve kontrolünü yeniden kazanmaya çalışır gibi gerildi.

"Neden kabuslar görüyorsun?" diye sordu Kharon suçlayıcı bir tavırla. Ona kaşlarımı kaldırarak baktım.

O da utanarak kızardı.

Augustus boğazını temizledi. "Ceres nerede kalacak ki?"

"Benim yanımda," diye cevapladı Helen, aceleyle planladığımız gibi.

"Benim odamla bağlantılı odada kalabilir. Yeterince yer var."

"Bu güvenli *değil*," dedi Augustus dişlerini sıkarak, alnında damarlar belirginleşmişti.

Poco kafasının tepesine tırmandı ve dikkatlice üç tutam saçını ayırdı.

Bir dakika, rakun örgü yapabilir mi?

Helen çenesini geriye doğru eğdi ve yeşil gözleri ateş gibi parlayarak kardeşine sert bir bakış attı. Karanlık gecede, mini bir Afrodite gibi görünüyordu.

"Askerlerin seni izlesin," dedi Helen sertçe. "Hizmetçi gibi davranan ama beni takip eden askerler..."

Augustus bunu inkar etme zahmetine girmedi.

Bu, neden ev işleri yapmak yerine birinin boynunu kırmayı tercih eder gibi villanın etrafında dolaştıklarını açıklıyordu (anlaşılabilir bir durum).

Kharon derin ve sakin bir nefes aldı.

"Kızlar kendilerine bakabilirler," dişlerini sıkarak söyledi. "Onların ne yapacaklarına karar vermelerine izin vermeliyiz."

Hepimiz ona şaşkın şaşkın baktık.

Vay canına, gerçekten çabalıyor.

Kharon, Augustus'a bakarken yanaklarının üst kısmı kızardı.

Uzun dakikalar geçti.

Augustus çenesini ileri geri hareket ettirirken hepimiz bekledik.

"Beni pişman etmeyin," dedi sonunda, heyecanla saçlarını elleriyle tarayarak. "Alexis, eğitimin saat tam sekizde başlıyor. Hazır ol."

Bekle... planımız gerçekten işe yaradı mı?

Bu tamamen beklenmedik bir şeydi.

Helen, Augustus'a koşarak boynuna sarıldı. "Bu kadar anlayışlı olduğun için çok teşekkür ederim, pişman olmayacağına söz veriyorum."

Augustus onu sıkıca kucakladı. "Dikkatli olsan iyi olur," diye fısıldadı, omzunun üzerinden bana bakarak. "*İkiniz de* dikkatli olun. Beni pişman etmeyin."

Poco da kucaklaşmaya katıldı.

Sonra cıvıldayarak gururla Augustus'un saçının bir kısmını kaldırdı, böylece herkes onun yaptığını görebilsin.

Boş ver, o örgü yapamıyor.

Dev bir düğüm olmuştu.

Augustus, kafasının üstündeki fare yuvasını hissedince sinirle başını salladı.

"Burada neler oluyor?" Patro'nun acımasız sesi köşeden yankılandı.

Kanım dondu.

Çok yakındık.

Helen, Augustus'tan uzaklaştı.

Achilles arkasından peşinden Patro peşinden başka
sigara sigara

"Hiçbir şey." Kharon onlara sert bir bakış attı, gözleri keskinleşti. "Gidin buradan, burada hoş karşılanmıyorsunuz."

Poco tısladı.

Patro ona tepki göstermedi, bunun yerine bana odaklandı. "Alexis, yüzünde neden kan var?"

Achilles'in bakışları bana çevrildi.

Konuşmak için ağzımı açtım, ama yine hiçbir kelime çıkmadı. "O iyi," dedi Augustus keskin bir sesle.

"*Saçmalık*, burada ne oluyor lan?" Patro, Kharon ve Augustus'a güvensiz bir bakış attı. "Neden onu köşeye sıkıştırıyorsunuz? Alexis —yardımımıza ihtiyacın var mı? Sana zarar mı veriyorlar?"

Kharon silahını kılıfından çıkardı. "Karımı *asla* incitmem."

Patro'nun yüzü acımasız bir ifadeye büründü. "Ama... zaten incittin, değil mi?" Kharon emniyet kilidini açtı.

"*Kes şunu!*" diye bağırdı Augustus.

"Ne lan lan bu bu yanında tarafında tarafında senin başının Patro Poco tısladı ve yarattığını koruyucu bir şekilde yakaladı (dügüml

Poco tısladı ve yarattığı şeyi (dügümlü saç yumağı) koruyucu bir şekilde yakaladı.

"Poco seni ilgilendirmez." Kharon'un sesi buz gibiydi. "Ondan uzak dur."

Patro onlara alaycı bir şekilde baktı. "Bana ne yapacaksınız ki?"

Lütfen paylaşın."

Kharon silahını kaldırdı.

Achilles, yüzünün etrafında dumanlar yükselirken Patro'yu arkasına çekti.

Şiddetin kokusu salonu doldurdu.

"Lütfen," dedim.

Kharon derin bir nefes alarak silahını indirdi ve Augustus yüzünü ovuşturdu.

Patro, arkamdaki boşluğa odaklanarak kaskatı kesildi.

"Bekle, bu Theros'la çalışan *kaltak* mı?" Patro, Achilles'i iterek geçti. "Bu pislik neden zindanda değil? Neden Alexis'in arkasında duruyor... Burada *neler* oluyor?"

Ceres inleyerek kendini kıvrıldı. "Ona yardım etmedim," diye fısıldadı. "Biliyorum... her şeyi hatırlayamıyor olsam da."

Boyumu uzatarak onu vücudumla korudum.

Nyx, belime sarılmış halde horlarken dudaklarını şapırdatıyordu.

Çok yardımcı oldu.

"Ceres'i serbest bıraktım," diye açıkladım.

Patro, Kharon ve Augustus'a inanamayan bir ifadeyle baktı. "Ve siz ikiniz bununla *sorun* yok mu?" Achilles onun yanında somurtarak duruyordu.

Sıcak bir öfke göğsümü yakıyordu.

"Bu ... *önemli* önem ne düşündükleri düşündükleri
fısıldadı fısıldadım. "O masum." *Ve travma kaynaklı*
hafıza kaybı yaşıyor.

Patro acımasızca güldü. "Madem *bu* kadar eminsin, bırak da ona dokunayım ve doğruyu söyleyip söylemediğini görelim."

Ceres geri çekildi.

"İyi fikir," dedi Augustus.

"Olmaz," dedim. "O travma geçirmiş."

Patro, yırtıcı bir yavaşlıkla bana ve Ceres'e doğru ilerledi. Ben öne çıkarak yolunu kestim.

Aramızdaki sıcaklık birden düştü, önümde durduğunda ondan buz gibi bir hava yayıldı.

Neredeyse göz hizasındaydık ve ay ışığında, yakışıklı yüz hatları mermerden oyulmuş gibi görünüyordu.

"Dikkatli ol, Alex," diye fısıldadı. "*Tehlikeli* bir oyun oynuyorsun." Ben tepki veremeden burnuma hafifçe vurdu, öfkeli gözleri parıldıyordu.

"Bana öyle deme," dedim, Augustus ise "Ondan uzak dur!" diye bağırdı.

Kharon Patro'ya saldırdı. "Bir daha ona dokunma, lanet olası." Achilles, Kharon'un önüne geçerek onu durdurdu. Göğüs göğüse durdular, tüyleri diken diken, hayvanlar gibi birbirlerine hırıldayarak... Augustus aralarına girdi ve onları ayırmaya çalıştı.

Patro bu kargaşayı fark etmemiş gibiydi. Sadece bana bakmaya devam etti, gözleri yüzümde cevaplar arıyordu — don kokusu yoğunlaşmıştı — Poppae çömeldi, jaguar kuyruğu heyecanla ileri geri sallanıyordu.

Sanki tekrar Korfu'ya dönmüş gibi hissettim.

Patro yine benimle alay ediyor, beni *engelliyordu*.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, sesim zar zor duyuluyordu. "Benden hoşlanmıyorsun bile. Beni rahat bırak, kendi seçimlerimi yapmama izin ver."

Patro gülümsedi ve etkisi o kadar nefes kesiciydi ki, içimi derin bir rahatsızlık kapladı. "Bundan *emin* misin?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Kişisel alanıma daha da yaklaştı, yüzlerimiz birbirine birkaç santim uzaklıktaydı. Kollarımda tüylerim diken diken oldu.

"*Bizi* partnerin olarak sen seçtin, *Alex*." Patro'nun sesi kalınlaştı. "O yüzden Achilles ve benim sana yardım etmemize izin ver."

"O ismi sevmiyorum," diye fısıldadım.

Karanlık anılar canlandı. *Alex, seni aptal sürtük, sana ait olduğun yerde, dışarıda kalmanı söylemiştim.*

"Ne yazık," dedi Patro, buz gibi bir hava yayarak. "Hepimiz istediğimizi elde edemeyiz... ve elde ettiğimizde de her zaman hoşumuza gitmez." Zümrüt yeşili gözleri parladı. "Ama işte buradayız, Alex."

Aramızdaki sıcaklık birden düştü.

Kalbim hızla atıyordu. *Neden başka bir şeyden bahsediyormuşuz gibi hissediyorum?*

"Kenara çekil de Ceres'i sorgulayayım," dedi Patro soğuk bir sesle. Çenemi kaldırdım. "Hayır."

Çenesindeki bir kas seğirdi. "Alex," dedi uyarıcı bir sesle.

"*Hayır*," diye tekrarladım. "O hafıza kaybı yaşıyor, zihni bozulmuş... *Lütfen* onu rahat bırak. İyileşmesi gerekiyor."

"Bana karşı gelmemen gerektiğini şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi." Dilini beyaz dişlerinin üzerinde gezdirdi.

"Aynı şey," dedim.

Birkaç metre ötede, Kharon Achilles'e aşağılayıcı bir şey bağırdı ve Augustus onları ayırmak için uğraştı.

Patro'nun göğsü benimkine çarptı, alaycı bir şekilde koyu kaşlarını kaldırırken buz gibi bir his yayıldı. *Ne dramatik bir piç kurusu.* İki elimi omuzlarına koyup tüm gücümle onu geri ittim.

Patro gülerek, kıpırdamadan durdu.

"Dikkatli ol, *çırak*," diye fısıldadı Patro.

Ellerimi indirdim ve bir adım geri attım, parmak uçlarım donmuştu. "Patro, Ceres'e soru sorsun!" diye bağırdı Helen.

Patro benim kişisel alanımdan çıktı ve ben nefesimi tuttum. Nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim.

Herkes Helen'e döndü. *Ne yapıyor bu?*

Patro'dan daha da uzaklaştım.

"Ama..." Helen yavaşça konuştu. "Ona sadece Theros'a yardım edip etmediğini sorabilirsin. Başka bir şey soramazsın."

Patro, Helen'e uzun bir süre baktı. "Tamam," dedi Patro.

"Sadece o soruyu sor," dedim. "Lütfen. *Söz verir misin?*"

Patro başını geriye eğdi ve Kronos'a bir dua mırıldandı. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, alev alev yanıyordu.

"Söz veriyorum, Alex."

Takma ad duyunca gözüm seğirdi ve kenara çekildim.

Ceres korkarak geri çekilirken Patro gözlerini devirdi, ama "Sana dokunabilir miyim?" diye sordu.

Ceres hızla başını salladı.

Patro şaşırtıcı bir nezaketle onun seviyesine eğildi ve elini kirli omzuna koydu.

Gözlerinin akı kıpkırmızı oldu. "Theros'a *herhangi* bir şekilde yardım ettin mi?"

Ceres, nefes alamıyormuş gibi hırıltılı bir ses çıkararak dudakları titreyerek ağzını açıp kapattı.

Kirli yüzünden gözyaşları akıyordu. Patro

kaşlarını çattı. "Soruma *cevap ver*."

"Hayır," dedi Ceres, sesi doğal olmayan bir şekilde kısık çıkıyordu; ses telleri zarar görmüştü.

Yüzünü, mermer duvara girip ortadan kaybolmaya çalışır gibi çevirdi.

Patro, uzun bir süre, zayıflamış bedeninin üzerinde dikilip hiçbir şey söylemedi, sonra kolunu bıraktı ve uzaklaştı.

"Yalan söylemiyor," dedi isteksizce.

Helen ve ben rahat bir nefes aldık.

Patro gözlerini kısarak bana sertçe baktı. "Bu onun masum olduğu anlamına gelmez. Bazı insanlar aldatma konusunda uzmandır. Belki ona yardım etmemiştir. Belki de tüm operasyonun lideriydi? Asla bilemezsin. Onu sorgulamak istiyorum. Kapsamlı bir şekilde."

Onun önüne geçtim. "Söz *vermiştin*."

Patro yumruklarını sıktı. "Alex," dedi, çenesi başka bir şey söylemek istemiş gibi hareket ediyordu.

Onun bakışlarını karşıladım. "Git."

Patro benden uzaklaştı ve Achilles'e döndü, hızlıca işaretler yaparak, "O piç onu neredeyse öldürüyordu ve bu kaltak muhtemelen ona yardım etti—onların onu serbest bırakmasına izin veremeyiz. Bu güvenli değil."

Tartışmak için duyduğum dürtüyü bastırdım.

Onun acı çektiğini görmüyor musun? O bir tehdit değil, seni kalpsiz piç.

Adamlar beni ve Charlie'yi Montana'dan zorla Sparta'ya götürdüklerinde, bilgi toplayabilmek için diğerlerinden işaret dilini bildiğimizi saklamaya karar vermiştik. Böylesi daha güvenli geliyordu.

İletişim kurabildiğimizi gizlemek gittikçe zorlaşıyordu, ama bu hileye memnunum, çünkü bu sayede böyle anları anlayabiliyorum.

Achilles, benimle Patro arasında bakışlarını gezdirdi. "Ona söz verdin," diye yavaşça işaret diliyle konuştu. "Onun bize güvenmesini istiyorsan, fikrini değiştiremezsin."

Patro şiddetle küfretti. Boynunun arkasını ovuşturdu.

Bir dakika, neden birdenbire benim ne düşündüğümü önemsiyorlar?

"Onu sorguladın. Hepimiz yatabilir miyiz?" Helen sızlandı. "Yorgunum."

Augustus'un yüzü hemen endişeyle buruştu. "Bu konu şimdilik kapanmıştır. Yarın akşam yemeğinde tartışabiliriz. Herkes yatağına dönsün!"

Vay canına, o çok iyi.

Patro yavaşça döndü ve gözleri delici bir şekilde bana baktı. Ben kıvrandım.

Bana bakışında farklı bir şey vardı, *rahatsız edici* bir şey.

Achilles ikimiz arasında bakışlarını gezdirerek gerildi.

Kızgın mı?

Patro, Achilles'in kolunu tuttu. "Hepiniz saf aptallarsınız, onda şüpheli bir şeyler var... Bunu *hissedebiliyorum*." Ceres'in hatırladığından daha kısa olduğu hakkında bir şeyler mırıldandı.

Onlar koridordan uzaklaşırken, ben bir cevap vermekten vazgeçtim.

"Yarın sabah," dedi Augustus, sesinde tehlike dolu bir keskinlik vardı. "Hazır ol, *Alexis*."

Yine adımı bir tehdit gibi söyledi. Kharon'un soğuk gözleri keskinleşti. "İyi geceler, karım."

Helen ve ben Ceres'in iki yanına geçtik, onu koridor boyunca eşlik ederken bedenlerimizle onu erkeklerden koruduk.

Augustus ve Kharon, biz geçerken kıpırdamadılar; ikisi de sadece izlediler.

Helen'in yatak odasının yanındaki yatak odasına vardığımızda -ki bu oda onun odasıyla bağlantılı bir kapı ile birbirine bağlıydı- endişeden kusmamak için kendimi zor tutuyordum.

Ceres, büyük dört direkli yatağa ekinererek girerken, "Şimdilik dinlen," diye fısıldadım. "Sabah duş al. İyileşmen lazım."

Panik içindeki gözleri benimkilerle buluştu, titreyerek, kir ve kanla kaplı bir şekilde yorganın altına girdi.

"Son olayları hatırlıyorum," dedi Ceres titrek bir sesle. "Ama ondan önceki yıllar, ocukluğum, hepsi bulanık. Nereden geldiğimi hatırlamam lazım. Kim olduğumu bilmem lazım... İhtiyacım var... İhtiyacım var..." Boğuk bir nefesle sözleri kesildi.

Travması somuttu.

"Sana Sparta kitapları getirebilirim," dedi Helen. "Tarihimiz, *senin* tarihimiz hakkında. Bu, kaybettiğin şeyleri geri kazanmana yardımcı olacak."

Ceres ilk kez rahatladı ve gardını indirdi. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Okumayı severim, bu yardımcı olacaktır... İkinize ne kadar teşekkür etsem azdır, yaptığınız şey..." Sesi titredi ve sözleri kesildi, gözyaşlarıyla dolu gözlerle bana baktı.

"Tabii ki," dedim, içimdeki endişe midemi burkmasına rağmen. Korkuyu hissetmiştim ama yine de harekete geçmiştim.

Helen de öyle.

Sonunda, bunun sonuçları bize da gelecekti. O zamana kadar, Ceres hafızasını geri kazanana kadar ihtiyacı olan tüm kitapları ona getirecektik.

Helen ve ben ayrılmak için döndük.

"Bekleyin! Bir şey hatırladım," diye patladı

Ceres. Ona döndük.

Lavanta rengi gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve bakışları ürkekti. "Zeus."

Korku pençeleri omurgamı sıyırdı. "Ona ne olacak?" diye sordum, sol kulağımda tiz bir çınlama başladı.

Ceres üzgün görünüyordu. "Hatırlayamıyorum."

Helen ve ben yatak odasına çekildik ve kapıyı kapattık. Pembe yatağına sürünerek girdik ve birbirimizden uzaklaşacak şekilde yan döndük

Gergin bir sessizlik uzadı.

"Zeus'la uğraşmak istemezsin."

Helen'in sessiz sesini anlamam bir saniye sürdü.

"Büyük Savaş'ın Olimposlular ve Chthonics için bu kadar ölümcül olmasının bir nedeni var. Neden kimsenin bundan bahsetmediğini hiç merak ettin mi?"

Ön kolumda dövme olan "C+A" harflerine tırnaklarımı geçirdim. Sparta ile ilgili her şey karmaşıktı.

"Üç kelime," diye fısıldadı Helen.

Gözlerimi kısarak, ne demek istediğini anlamaya çalıştım.

"Karşılıklı garantili yıkım."

Felç, uzuvlarımı sertleştirdi. *Ölüm sertliği.*

Helen önce uykuya daldı, yorganın altında inleyip tekmeliyordu. Sonunda ben de ona katıldığımda, beni izleyen pelerinli bir azrail gördüm rüyamda.

"Dikkatli ol, sevgilim," dedi Ölüm karanlık bir sesle kulağıma fısıldayarak, buklelerimden birini çevirdi.

Bu sadece bir kabus.

Bir ağız alnıma yumuşakça dokundu, dudakları sıcak ve rahatsız edici derecede gerçekçiydi. Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Azrail bana bakıyordu. Bütün gece hiç kıpırdamadı.

Ölüm, yatağımın kenarında eğilmiş, gözünü kırpmadan bana bakıyordu, yüzümden birkaç santim uzakta duruyordu, nefesi yanağıma sıcak sıcak geliyordu.

İzliyordu.

Karşılıklı yıkım düşüncesi kafamın içinde sürekli dönüp duruyordu.

6

SİLAHLAR VE DİĞER ÖN OYUNLARI

ALEXIS: İLK TITAN GÖREVİNE ALTI GÜN KALDI

Nyx, boynumda ağır, horlayan bir fular gibiydi.

"Kutsal Kronos, bunu yapamam," dedi Helen, yatağına otururken, göz kamaştırıcı "duygusal destek" silahlarından birini havada sallayarak.

Ellerimi yüzüme götürdüm, gözlerimi kapattım ve Carl Gauss'un Riemann Hipotezi üzerindeki çalışmam için beni övdüğünü hayal ettim. Emmy Noether hesaplamalarıma bakarken gülümsedi. Kahramanlarımın onayıyla omuzlarımdaki gerginlik kayboldu.

"Kronos'un ülkesinde Ceres'le ne yapacağım?" Helen umutsuzca haykırdı. "Ne yaptık biz?"

Gözlerim birden açıldı — Carl ve Emmy ölmüştü.

Cehenneme hoş geldin.

"Teknik olarak bunu ben yaptım," dedim. "Sen değil."

"İkimiz de başımız büyük belada." Helen silahı bana doğru salladı.

En azından herkes sakın kalıyor.

Derin bir nefes alıp sakinleştim.

Tık tık.

Ben sıçradım ve Helen silahı kapıya doğrulttu.

"Alexis, Augustus bizi öldürmeden hemen gitmeliyiz!" Drex koridordan bağırdı.

Komik hikaye, Drex, aslında sandığından daha büyük bir tehlike altındasın.

Helen bana baktı, yüzü saf panikle çarpılmıştı. Silahı indirmede.

"Her şey yoluna girecek," diye yalan söyledim.

"Bunu başarabiliriz," diye yalan söyledi.

Hayatta, iki kadının birbirlerinin korkunç hayat seçimlerini onaylamasından daha güçlü bir şey yoktu.

Birkaç saniye sonra, koridora koştum.

Drex beni yakaladı. "Şu anda villanın eğitim kompleksinde buluşmamız gerekiyor. Acele etmezsek geç kalacağız."

"Ne kadar uzak olabilir ki?" diye sordum.

İkimiz de az önce kendimizi lanetlediğimi fark edince gözlerimiz dehşetle büyüdü. *Kahretsin.*

Villadan dışarı koşarak yağmurun içine atıldık.

Nyx boynuma tükürdü. "Ughs—Eriyorum." Giysilerimin altına kaydı.

Şimşek çaktı.

Elektrikli çit, havada otuz fit yükseklikte yükseliyordu. Tabanından küçük gümüş kutular çıkıntı yapıyordu. *Spartan güneş enerjisiyle çalışan jeneratörler.* Kıvılcımlar cınladı.

Drex kaya rengi bir kapağı işaret etti.

Fluffy Jr. ıslak burnunu bacağıma dayadı. Ona baktım. *Ne?*

Bir dal parçası aldı ve ağzına koydu.

Sakin yapma. Bunun için vaktim yok.

Onu yuttu.

Kuyruğunu sallayarak, dili ağzından dışarı sarkmıştı — dilinin üstü ağaç kabuğu ile kaplıydı.

Drex kapıyı açtı ve yerin altına inen karanlık bir merdiven ortaya çıktı. Böbreklerim hayali bir ağrı ile sızladı — Montana'daki bomba sığınakları, hasat edilmiş organları depolamak için kullanıldığıyla ünlüydü.

Drex yüzünü buruşturdu. "Önce bayanlar."

Fluffy Jr. karanlık ve ürkütücü merdivenlerden aşağı koştu, kuyruğunu sallarken öğürmeye başladı.

Haç işareti yaptım ve onu takip ettim.

Sonunda karanlık merdiven boşluğu açıldı ve ben tökezleyerek durdum. Drex bana çarptı. "Ne oldu..."

Nefesini tuttu.

Birkaç futbol sahasından daha büyük, mağara gibi beton bir sığınak önümüzde uzanıyordu.

Tepemizde yanıp sönen ışıklar her şeyi yeşil tonlara büründürürken, köşede krom bir Spartan jeneratör gürültüyle çalışıyordu.

Yoğun bir ormanı taklit eden sahte ağaçlar, hurda araba yığınlarının etrafına yerleştirilmişti ve odanın dörtte biri eski bir film seti gibi görünüyordu, ağaçlar kadar yüksek, yıkık tuğla binalar duruyordu.

Bu, (kelimenin tam anlamıyla) öldürmek için tasarlanmış bir eğitim parkuru idi.

Daha yakından bakıldığında, her şeyi kaplayan noktalı desenin bir tasarım tercihi olmadığı, kurşun delikleri olduğu anlaşıldı. *Ne güzel.*

Beş maskeli figür sahte ağaçların arasından öne çıktı. Her biri kısa bir hançer tutuyordu.

Beyaz tişörtler, beyaz egzersiz pantolonları ve beyaz kayak maskeleri, saçma sapan kıyafetlerini tamamlıyordu. Kendilerini gizlemeye çalışıyorlarsa, bu işe yaramamıştı.

Agatha kollarını kavuşturdu ve göğüslerini destekledi; göğüslerinden biri benim ikisinin toplamından daha büyüktü (yıkıcı bir gözlem). Onun yanında, Poco Augustus'un omzuna oturmuş, uzun, iki tonlu saçlarını yiyordu.

tonlu saçlarını yiyordu.

Kharon'un iskelet dövmesi sağ koluna uzanıyordu ve korkunç göğüs izleri tişörtünün altından görünüyordu.

Sıranın diğer ucunda, Patro Achilles'e sahiplenici bir şekilde sarılmıştı.

Bana göz kırptı.

Gözünde bir şey mi var?

Achilles maskenin sadece üst kısmını takmıştı; yüzünün alt kısmı ağızlık ile kaplıydı.

Bizi ürpertici bir sessizlik içinde izliyorlardı.

Drex boğazını temizleyerek bana yaklaştı. "Peki, ne yapıyoruz..."

"Silahlarınızı alın ve kılıflarınıza takın." Augustus, merdivenlerin altında duran Spartan silahlarını işaret etti. "HEMEN!"

İkimiz de sıçrayarak emre uyduk.

"Oh, bu çok eğlenceli olacak," diye tısladı Nyx (eğlence anlayışlarımız aynı değildi).

"Kurallar şöyle." Kharon öne çıktı, iskelet dövme parmakları arasında bir hançer sallanıyordu. "Biz saklanıyoruz... Siz ateş ediyorsunuz." Kolunu tembelce uzattı. "Basit. Sorusu olan?"

Aklım boşaldı.

"Neden hepiniz beyaz giyiniyorsunuz?" Drex, ikimize giymemiz için verilen sade siyah egzersiz togalarına bakarak sordu. "Neden hançer?"

Kharon bıçağını çevirdi. "Amacınız bizi vurmak, beyaz kanı gösterecek." Kötü bir şekilde sırıttı. "Bıçak benim Titan pençelerim. *Boo.*"

"Ama... ya biz seni yaralarsak?" Drex bir adım geri attı.

Chthonics kahkahalara boğuldu.

Augustus başını salladı. "Bizi vurmayacaksınız. Bu *yüzden* buradayız ... Sadece altı gün içinde çok şey öğreneceğiz." Gülümsedi.

"Bu simülasyon atış isabetliliği ile ilgili. Titanlar söz konusu olduğunda, Spartan silahı en iyi savunmanızdır. Güçleriniz ikincil öneme sahiptir."

Poco'yu omzundan kaldırdı ve nazikçe yere indirdi.

"Koruyucular, güvenlik için oraya gidin." Augustus, indiğimiz merdivenlerin arkasındaki karanlık oyuğu işaret etti.

Poco çığlık attı ve kaldırılmak istemiş gibi ellerini havaya kaldırdı.

Nero ve Poppae itaatkar bir şekilde koştu. Hell ve Hound da onları takip etti, kemikli iskeletleri her birkaç adımda bir görünüyordu.

Buna karşılık, Fluffy Jr. yüksekçe zıpladı ve arka ayaklarını havaya kaldırarak çılginca bir eşek tekmesi attı. Görünüşe göre, bu hareket işleri yoluna koydu — yüksek sesle öksürdü ve bir dal parçası kustu.

Herkes ona baktı.

"Onu sonra alırım," diye mırıldandım (almayacaktım).

Nyx omuzlarımdan kayarken içini çekti. "Gidip obez atın boğulup ölmediğinden emin olacağım." Hem minnettar hem de kırılmışım.

Fluffy Jr. kuyruğunu kovalarken (izlemesi zordu), Augustus Poco'ya bir ödül verdi. Yanımdan geçerken bana kurabiyesini salladı.

Ne şirin bir şey.

Ben de ona el salladım ve o da kırıntılarla kaplı yüzünü kapatarak cıvıladı.

Tüm hayvanlar merdivenlerin arkasında güvende olduğunda, Kharon maskesini yukarı çekti ve hançerinin kabzasını dişlerinin arasına aldı. Yüksek sesle alkışladı ve her şey karanlığa gömüldü.

Drex ve ben hayretle nefesimizi tuttuk. *Klakson ışıklarının sadece bir efsane olduğunu sanıyordum.*

"Bu birinci seviye bir simülasyon." Augustus'un ipeksi sesi, zifiri karanlıkta garip bir şekilde yankılandı. "Size zarar vermeyeceğiz, sadece kaçınma manevraları yapıyoruz. Bu, sahada atış isabetliliğinizi değerlendirmek için."

"ÜÇ," diye bağırdı Kharon aniden ve ışıklar zeminde yanarak odaya garip gölgeler düşürdü.

"İKİ."

Yüksek bir uğultu duyuldu ve etrafımızı sis kapladı. "BİR!"

Kharon (Karen) kahkaha attı.

BOOM.

BOOM.

BOOM.

Patlamalar parkurun her yerinde çaktı; zemin sallandı; her yönde yangınlar çıktı; duman sisle karıştı.

Beş Chthonics da hayaletler gibi ortadan kayboldu.

Titan'ın çığlıkları hoparlörlerden yankılanırken, yüksek bir statik ses duyuldu.

Drex panik içinde bana baktı. "Bu insanlar *gerçekten* deli." "Kültler!"

Makineli tüfek sesleri patladığında daha yüksek sesle bağırdım.

"Sana

sana söylemiştim."

Başka bir patlama odayı salladı.

"Koş yoksa çocuğu bıçaklarım." Nefesi kulağımın kabuğuna çarptı.
"Carissima, bizi avlasan iyi olur. *Hemen.*"

Dönerek nişan aldım, barut burnumu yakarken geri tepme kolumu titretti.

Siyah boyalı tırnakları olan dövmeli bir el, üç metre uzakta alaycı bir şekilde el salladı. "Gel de yakala beni," diye alay etti Kharon.

Parmaklarıyla V işareti yaptı ve dudaklarına götürdü. Dilini imalı bir şekilde oynattı.

Yüzüm kızardı.

Sapık.

Öne atıldım ve Kharon harabelerin içinde kaybolurken ona ateş ettim.

Saatler gibi gelen, ama aslında dakikalar sürmüş olabilecek bir süre sonra, Patro'nun sesi yanan bir arabanın arkasından duyuldu.

"Hiç çaba gösteriyor musun, Alex?" diye alay etti

Patro. "Bana öyle deme." Silahımı kaldırdım.

Patro, takip edemeyeceğim kadar hızlı bir şekilde kör noktamda belirdi.

Birkaç adım uzaklaşarak eğildi. "Peki, bizi ortak olarak seçtiğine göre, birbirimizi tanımamız gerek."

Ateş ettim.

O güldü.

Burnuma buz kokusu doldu.

"Neden bunu yapıyorsun?" diye fısıldadım, onun kişilik değişikliği yüzünden dengesini kaybetmiş gibi hissederek.

Maskenin arkasında zümrüt rengi gözleri şok edici bir şekilde canlıydı.

"Ne yapıyorsun?" diye alay etti.

"Biliyorsun."

Başını yana eğdi, maskesi ateşin ışığında parılıyordu. "Neyi biliyorum?"

"Oyun oynamayı bırak!" Silahımı salladım.

"Büyü artık Alex," diye alay etti. Bana eziyet eden acımasız adam geri dönmüştü. "Çok şey söz konusu. Sen de hissetmiyormuş gibi davranmayı bırak."

Bekle? Neyi hissetmiyorum?

Ateş ettim, ama o ortadan kaybolmuştu.

Parkuru koşarken zaman çok yavaş geçiyordu.

Film seti gibi görünen iki sıra bina etrafımı çevreliyordu.

Aralarındaki yolu yürüdüm, karanlığı taradım. Beyaz bir ışık parladı.

Büyük bir gölge binanın tepesinde oturuyordu. Silahımı ona doğrulttum.

Achilles, on binadan oluşan sıranın ilk binasının tepesinde diz çökmüştü. Yanan gözleri, sessizce bana bakarken parıldıyordu — namlu, yüz hatlarını gizliyordu. Elinde keskin bir hançer parıldıyordu.

Ateş ettim.

İnanılmaz bir hızla zıpladı ve üç bina ötedeki bir çatıda çömeldi.

Tetiği olabildiğince hızlı çektim.

Achilles onuncu binanın tepesinde duruyordu, saçları erkek topuzundan kaçarken, hayal kırıklığına uğramış gibi yavaşça başını sallıyordu.

Sinirli ve yorgun bir şekilde orta parmağımı kaldırdım.

O kare şeklinde bir cihazı kaldırdı, bir dğmeye bastı ve yanımdaki bina alevler içinde patladı.

Beton parçaları her yere saçıldı.

Geriye doğru fırladım.

Gözlerimi kırıpıştırarak kendime geldim ve yavaşça etrafımı gözlemledim.

Sol kulağım acı verici bir şekilde çınlıyordu ve bir yığın altında yolda yatıyordum — binadan kopan bir parçayı aldım ve sağ gözüme yaklaştırdım — beton gibi boyanmış *strafordu*.

Gözlerimi devirdim, ayağa kalktım ve malzemeyi tekmeledim.

Kk beyaz parçalar kar gibi etrafımda uçuşuyordu.

Sıcaklık yüzümü ısıttı — diğer binalar yanıyordu. Bir namlu görüş alanımı kapladı.

ığlık attım.

Achilles önümde belirdi.

Saldırmaya hazırlanır gibi boynunu kırdı; boynunda Patro'nun adı dövme olarak kazınmıştı.

Patro benimle konuşmaya devam ettiği için mi kızgın? Herkes onun ne kadar sahiplenici olduğunu biliyordu.

Terör ciğerlerimi sıkıştırırken geri adım attım.

Achilles bir adım öne çıktı.

E trafinda dumanlar yükseldi, ateş ve kül kokusu burnumu doldurdu.

Bana saldıracak. Kimse cesedimi bulamayacak.

Titan'ın çığlıkları hoparlörlerden yankılandı ve başka bir bina patlayarak strafor ve ateş yağmuruna tuttu.

Dönüp canımı kurtarmak için koştum.

Belirsiz bir süre sonra, sahte ormandaki metal bir direğe yaslanıp nefes nefese kaldım.

Chthonics'lerden hiçbirine vuramadım. Çok hızlıydılar. Metal sıyrıldı.

Döndüm.

Bir adım ötede beyaz bir maske duruyordu.

"Su ister misin?" diye sordu Augustus, uzun siyah ve beyaz saçları siste dalgalanırken, sesi kulaklarımda çınlayarak gelip gidiyordu. "İyi misin? Lütfen, bir şeye ihtiyacın olursa bana söyle..."

Ne düşünceli, ne nazik bir adam.

Yüzüne ateş ettim.

Değil.

Augustus bir anda hareket etti.

Ortadan kayboldu.

İnleyerek, parkurda koşmaya devam ettim.

Nefes nefese, görüşüm bulanık, ciğerlerim efordan ağrıyor, silahıma baktım ve altın rengi WSDL yazısı görünecek şekilde çevirdim: *Savaş, Seks, Ölüm, Yalanlar.*

"Onlara senden korkmalarını sağla, kızım." Hades bana kaşlarını çatarak baktı. "Kimse zayıflardan korkmaz."

Bu insanlar son derece yetenekli canavarlardı.

Onların aksine, ben fiziksel zindelik konusunda hiç de yetenekli değildim. Karmaşık matematik problemlerini çözmekte ve parlak (uygunsuz) hayran kurguları yazmakta iyiydim. Ben gerçek bir Rönesans kadınıydım.

Silah sesleri yankılandı.

Uzun boylu bir figür yukarıdan atladı ve sessizce önüme indi.

İskelet dövmeli parmaklar bir bıçak kaldırdı.

Bıçak doğrudan kalbime doğrultulmuştu.

"Hiç çaba göstermiyormuşsun gibi, carissima," dedi Kharon, sesi acımasızdı.

Silahım yere düştü.

Kharon şaşkınlıkla homurdandı ve karnını tuttu.

"Onu vurman gerekiyordu, bana atman değil, sevgilim." Gözleri soğuk bir ifadeye büründü. "Onu al."

Çenemi kaldırdım. "Hayır."

Kharon doğal olmayan bir şekilde hareketsiz kaldı. "Silahını alıp, senin için saatlerce hazırladığım simülasyona katılmak için *üç* saniyen var, yoksa..."

Alaycı bir şekilde güldüm.

"Üç." Sesi şiddetle titriyordu. *Sayma takıntısı*
fa lan mı var? "İki."

Nefesim kesildi ve bacaklarımı birbirine bastırdım.

Bekle... Öyle miyim ben?

Kolumu kaldırdım ve elimi bir kukla gibi açtım. "*Bir*," dedim, o söylemeden önce, şakama gülerek.

Buz gibi parmaklar boğazımı sıktı ve beni sert metale kadar itti. Artık gülmüyordu.

Kharon, beni sahte bir ağaca dayarken boynumun hassas nabız noktalarını sıktı.

Yavaş çekimde, maskeli yüzü göz hizasına geldi. Daha sert bastırdı ve beynime giden oksijeni kesti.

Yabancı düşünceler kafamdan süzülerek geçti, kafa karıştırıcı bir karışıklık içinde duygular ve görüntüler.

Benim. O benim. Onu sahiplenmeliyim. Onu kontrol etmeliyim. Ona sahip olmalıyım. Onu yok etmeliyim. Amını tatmalıyım. Onu bana bağlamalıyım. Onu korumalıyım. Onu cezalandırmalıyım. Augustus'a boyun eğmesini izlemeliyim. Onu yutmalıyım.

Kırmızı dolu gözler, maskesinin beyazlığıyla tezat oluşturuyordu. Nefesim kesildi.

Kharon, Chthonic güçlerini kullanıyordu — onun hissettiklerini *duyabiliyordum*.

Yüzümden kan çekildi.

O, benim hayal edebileceğimden çok daha hayvaniydi. Ondan yayılan takıntı düzeyi anlaşılmazdı.

Karen gerçekten vahşiydi.

"Bunu ciddiye almazsan, beni vur." Parmakları acımasızca sıkıştı. "Bir hafta boyunca uyuyamayacaksın, seni bu eğitim odasında rehin tutacağız."

"Fiziksel... Başka bir şey yok," diye fısıldadım.

Duyguları karanlık bir hal aldı.

Kharon boğuk bir sesle kendimi benden kopardı. "Yanılıyorsun." Silahı avucuma bastırdı.

Siktir git.

"Hayır, yanılmıyorum." Onun yakışıklı yüzüne nişan aldım.

Kharon yana doğru dönerek kaçtı; sahte metal ağaç, kafasının olduğu yerde patladı.

"Daha yakın, bebeğim," diye alay etti. Boğuk kahkahası yankılandı ve acımasız, kırılgan bir tonu vardı. "Sadece fiziksel olsaydı, diğer düzinelerce kadına yaptığım gibi seni becerip atardım..."

Pop. Pop. Pop. Pop. Pop.

Ateş ettim, onu başka insanlarla düşünmek bile boğazıma kadar korku doldu.

Ben onu takip ederken Kharon daha yüksek sesle güldü, ateş, patlamalar ve Titan çığlıkları her yerde yankılanıyordu.

Çığlık atarak, onu karanlığın derinliklerine kadar takip ettim. İkimizin de ait olduğu yer orasıydı.

"Alexis, nereye gidiyorsun?" Augustus'un sesi kırbaç gibi çınladı.

Duşta kendimi boğmaya. Tabii ki.

"Dur!"

Durdum. Drex ve Agatha sığınağın soyunma odasına girdiler.

Yavaşça döndüm.

Kharon bana öfkeyle baktı. "Gitmene izin yok, *tatlım*." Sevgi sözcüğünü küfür gibi söyledi. "Onlar önce duş alacaklar, sen de kendini açıklayacaksın. Drex birimizi sıyırdı, sen ise kimseyi vurmadın."

Patro ve Achilles onların yanında duruyordu, ikisi de bana öfkeli bakışlarla bakıyordu.

Harika, herkes Alexis'e kızgın. Ne güzel bir parti.

Kafamda hepsine orta parmak işareti yaptım.

"Performansını açıklamak ister misin?" Augustus yavaşça sordu, sert yüz hatları hiç değişmeden.

Konuşmak istemiyordum, bu yüzden konuşmadım.

Kharon gözlerini kısarken, Augustus anevrizma geçiriyormuş gibi seçirdi.

Elbette, fiziksel olarak formda ve atletik yeteneklere sahip olma potansiyelim vardı. Sorun şu ki, ben bunu istemiyordum. Oturmaktan çok hoşlanıyordum.

Ayrıca, kısmen kör ve sağırdım, bu da vardı. "CEVAP

VER!" diye bağırdı Augustus.

"Benim öğrencime öyle konuşma," dedi Patro, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Onun performans sorunlarını özel olarak halledeceğiz. Sonuçta bizi o seçti."

Çift anlamlı sözlerle boğuldum.

Kharon hırslayarak döndü. Achilles parmaklarını kırdı, *üzerlerine* yazıyordu.

"Siz hiç susmaz mısınız?" diye mırıldandım, gerçekten merak ederek.

Kharon donakaldı. "Ne dedin?"

Dönüp hepsinden uzaklaştım, soyunma odasının dışındaki bankta çöküp huzur içinde beklemeye başladım.

Augustus peşimden geldi ve soluma, kör noktamda oturdu. Ben ise dümdüz önüne baktım.

Kharon tam o anda antrenman salonunun karşısındaki hedefe agresif bir şekilde ateş etmeye başladı. Kötü olan kulağımda keskin bir çınlama hissettim ve şakaklarımda baş ağrısı başladı.

"Neden nişan alman bu kadar kötü?" diye sordu Augustus sessizce. Yüzümde hiçbir ifade yoktu. "Hiçbir fikrim yok."

Augustus inanamıyormuş gibi bir ses çıkardı ve onun yoğun bakışları altında yüzümün bir tarafı karıncalandı.

Ona baktım.

Onun gece yarısı gibi siyah gözleri şüpheyle kısılmıştı.

Sanki içimi, ruhumu delip geçiyormuş gibi hissettim. *Gözün ve kulağın hakkında bir şey bilmiyor. Panik yapma.*

Patro ve Achilles metal ormanın kenarında gergin bir konuşma yapıyorlardı. Achilles "Alexis, sabır, güven" ve "bir plana ihtiyacımız var" gibi şeyler işaret ediyordu.

Erkekler kendilerini ince düşünceli mi sanıyorlar?

Agatha ve Drex sonunda temiz ve temiz giysilerle ortaya çıktıklarında, beşimiz de garip bir şekilde duşlara doğru ilerledik.

Patro ve Achilles kocalarıma öfkeyle baktılar. Kharon silahını kaldırdı.

"Dikkatli ol," dedi Augustus karanlık bir sesle. "Hâlâ en büyük varisim." Gözleri kanla doldu ve birkaç damla yanağından süzülerek yara izinin üzerinden aktı.

Gerilim arttı.

"Peki..." Patro, sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra tükürdü. "Bu sefer bekleyeceğiz. Ama unutma, bizi o seçti." Alaycı bir şekilde sırtıttı.

Ona surat yaptım. *Onları kışkırtmayı bırak.*

Achilles kaşlarını çatı.

Kharon, Patro'ya dirsek attı ve onu iterek soyunma odasına girdi. Augustus ve ben de onu takip ettik.

Oda beklediğimden daha küçüktü. Katlanmış giysilerle dolu bir düzine dolap, havluların bulunduğu bir bankın karşısındaydı.

Diğer tarafta, birbirine zıt konumda iki duş kabininin bulunduğu dar bir koridor vardı.

Onlara şüpheyile baktım.

Duşlar hala alışmadığım bir lüks idi, ama normalde kapıları olduğundan emindim — sadece soldaki duşun kapısı vardı.

Augustus nereye baktığımı gördü ve açıkladı: "Hermos bir Gorgon olduğu için. Onlar mahremiyet konusunda çok tuhaf davranırlar. Çıplaklık konusunda şikayet etmemesi için ona bir kapı ekledik."

Onun, *kapısı olanın*

kapısı olanın tuhaf olduğunu düşündüğünü anlamam bir saniye sürdü.

Belki de sirenler haklıdır ve ben tutucu biriyimdir?

Kharon, Hermos'un saçma olduğunu mırıldanarak yanımdan geçti — kıcı çıplak.

Sol uyluğundaki soluk, lekesiz ciltle kontrast oluşturan küçük bir kan lekesi vardı.

Ama sağ bacağı yanıklar, çürükler ve tahrip olmuş deriden oluşan bir yama gibiydi. Yara izleri göğsündekilerden farklıydı, ama en az onlar kadar acı verici görünüyordu.

Kharon, öfke, dövmele ve eski yaraların şok edici bir karışımıydı.

Açık duşa girdi ve suyu açtı.

Bacağımı gördüğünde yüzünde ihtiyatlı bir ifade belirdi ve sertçe şişeleri kaptı.

Korfu'da topalladığını fark etmiştim, ama fazla önemsememiştim, bu yüzden suçluluk duydum. Yaralanmasının bu kadar kötü olduğunu asla tahmin edemezdim.

Augustus da çıplak bir şekilde yanımdan geçti ve bir an için düşünme yeteneğimi kaybettim. Bronz tenine siyah ve beyaz saçları dökölüyordu.

Göğsünde iz yoktu, pürüzsüzdü ve hafifçe tüylüydü, ama uyluklarında kan izleri vardı ve kalın penisinin başında gümüş rengi bir parıltı vardı.

Bir dakika... ne?

Gözlerim onun yüzüne kaydı.

Augustus, Kharon'un yanındaki duşa girerken koyu renkli kaşlarını kaldırdı.

Tanrım, kurtar beni.

Spartan Lifestyle Page'deki genital organ çizimleri açıkça uydurmaydı çünkü hiçbirinde piercing yoktu — hatırlardım.

Kafamı sallayarak, kapısı olan duşa girdim ve kapıyı arkamdan sıkıca kapattım.

Dünyanın ilk içe dönük sapık namuslu insanı olmak şaşırtıcı derecede yorucu.

Aceleyle soyundum.

Tanrısal derecede sıcak su, kol mesafesindeki iki çıplak adamı neredeyse unutturuyordu.

Neredeyse.

"Orada iyi misin?" Kharon alaycı bir ses tonuyla sordu.

Onun bacağına bakmamalıydım. O bacağından açıkça utanıyordu, oysa yara izleri onu daha etkileyici yapıyordu.

"Duş senin standartlarına uygun mu, *prenses*?" diye seslendi Kharon, açıkça benden bir tepki almaya çalışıyordu.

"Bana öyle deme." Terli cildime öfkeyle sabun sürdüm.

"Ama bu doğru," dedi Kharon. "Sen büyük Hades Hanesi'nin *prensesisin*."

"Biliyoruz," diye mırıldandım. "Bu yüzden benimle evlendin."

Ardından gelen sessizlik gergin bir havaya büründü.

"Tek neden bu değil," dedi Kharon keskin bir sesle.

Ben alaycı bir şekilde güldüm.

Kharon'un solgun ayakları kapımın dışında belirdi. "Alexis, saklanarak *korkaklık* ediyorsun..."

"Ve *sen* benimle sadece soyum yüzünden evlendin."

"Seninle evlendim..." Kharon'un sesi tehlikeli bir tona büründü

"...çünkü seni gördüğüm anda, seni *mahvetmek* istedim... bedenini ve zihnini."

Beynimin ilkel bir kısmı dehşetle geri çekildi.

Kendini kurtar, ondan uzaklaş.

"Duymak istediğin bu muydu?" diye sordu Kharon sert bir sesle. "Bu seni rahatlatmış mı, prenses?"

"Hayır."

Gerçekten de iyi hissettirmiyor.

Suyu kapatıp, hızla kendimi havluya sardım ve kapıyı açtım.

"Bu sadece fiziksel bir şey *değil*." Kharon dişlerini göstererek bana dik dik baktı, çıplak teni sudan parlıyordu.

Eğer pişmanlık duymuş gibi görünmeye

çalışıyorsa, başaramamıştı. Zalim görünüyordu.

Onu iterek geçtim, dokunduğumuz yerde kolum karıncalanıyordu. Dolapta bulduğum ilk antrenman kıyafetlerini alıp giydim. Giysilerimi giydikten sonra ona döndüm.

Kharon pantolon bulmuştu.

Ben yıkılmış bir kadındım (yani sapık).

"Seni takip etme dürtüsünün..." Kharon alt dudağını ıslattı
"...dayanılmaz olduğunu itiraf ediyorum."

Bir adım geri attım. Buna ne cevap vermeliydim?

"Sen söz konusu olduğunda, arzularım her zamankinden daha da...
karanlık." Sesi boğuktu.

Mide bulantısı geri geldi.

Augustus, kalçalarına sardığı havluyla buhar bulutunun içinden duştan
çıktı. "İkimiz de kontrolü seviyoruz," dedi rahat bir şekilde. "Ben övgüde
bulunma eğilimindeyim, Kharon ise daha acımasızdır. Onun... zalim
olduğunu söyleyebiliriz."

Boğazım düğümlendi.

UYARI: TEHLİKE.

Kafamda kırmızı ışıklar yanıp söndü.

Onları öldür ve sana zarar vermeden kaç.

"Ne dediğimizi anlıyor musun?" diye sordu Augustus, sesi kadife gibi
yumuşak ama çelik gibi sert.

Övgü

mü?

Zalimli

k mi?

"Carissima," dedi Kharon, uğursuz bir nezaketle. "Anladığını söyle
bize." Dövmeli boynundaki tendonlar gerildi. "Şimdi." Beni bakışlarıyla
sabitledi.

Ağzım kurudu.

Kharon'un heykel gibi yüzüne gölgeler çöktü ve ifadesi sinir bozucu bir
hal aldı. Beni işaret ederken alnındaki damar şişti. "HEMEN ŞİMDİ BANA
SÖYLE..."

"ANLADIM!" diye bağırdım, onun susması için çaresizce.

Augustus bana doğru adım attı. "Oh, Alexis," diye karanlık bir sesle
fısıldadı. "Burada olanları anladığın için çok mutluyum. Aferin... benim iyi
kızım."

Kharon öfkeleni, Augustus gülümsedi.

Sinir sistemim çöktü.

Akut tam vücut felci, tüm sistemler arızalandı.

Bunun tedavisi yoktu.

Tarih boyunca hiçbir kadın bu kadar açıkça aldatılmamıştı.

7

AŞIK

PATRO

Augustus ve Kharon soyunma odasından çıktılar, Alexis kızarmış yanakları ve büyümüş göz bebekleriyle aralarında sıkışmıştı.

Kafalarının üstünde chthonic taşları
parıltıyordu. Duygular boğazımı
düşümlüyordu.

Alexis *benim* öğrencimdi.

Onu barındıran, giydiren ve zorlu süreçte ona rehberlik eden bendim. O benim sorumluluğumdaydı. Ona ilk yardım eden bendim. Onu Sparta ile tanıştıran bendim.

SGC bu Ağustos'ta, sadece birkaç ay sonra gerçekleşecekti ve Alexis teknik olarak hala bizim öğrencimiz olduğu için, performansı bir şekilde bizi yansıtacak. Onun yanında olup onu hazırlayanlar biz olmalıydık.

Elbette, başlangıçta biraz düşmanca davranmıştık, özellikle ben. Ve evet, o Achilles'e kıyasla *hiçbir* şeydi. Ama aramızda hala bir şey vardı — yeni doğan bir kıvılcım — *potansiyel enerji*.

Alexis yüzünü silerken, korkunç derecede pahalı elmasını parlatıyordu.

Bu, dişlerime bir tekme gibiydi.

Bir hatırlatma.

Üç Spartalı kraliyet mensubunun önünde duruyordum ve ben... hiçbir şey değildim.

Hiçkimse.

Kalbim boğazımda acı verici bir şekilde çarparken, geçmişin tadını aldım.

Patroclus, insan mirasın seni zayıf yapıyor. Mücadele etmeyi bırak. Gorgonlar seni düzelterek. İçindeki cadalozluğu yok edecekler.

Ben şımarık, kibirli ve küstah bir insandım. Oyuncaklarla boğulmuş, zenginliğim ve soyum nedeniyle üstün olduğum söylenmişti.

Sonra Afrodit beni almaya geldi.

İşkence görmüş bir Sparta genciydim.

On dört yaşındaki ben, kafamın içinde çılgılık atıyordu. Hiç durmamıştı.

"İşkence insanı erkek yapar" Gorgonların meşhur sloganıydı.

Bazen, paçavralar içinde doğmak daha iyi olur muydu diye merak ederdim, çünkü düşüş daha az acı verirdi. Şımartılmış bir çocuk acı çekmeyi bilmez. Birisi olduğunu düşünmek ve her şeyi kaybetmektense, başından beri hiç kimse olmak daha iyidir.

Alexis bir ses çıkardı ve ben durdum — farkında olmadan ona doğru yaklaşıyordum.

İki renkli gözleri kısıldı ve başını yana eğdi, sanki bende görmesini istemediğim bir şey fark etmiş gibi.

Omurgamdan bir ürperti geçti. Midem bulandı.

Augustus yavaşça kolunu Alexis'in omuzlarına attı. Yüzünde bir uyarı vardı. Tehlikeli bir hava yayıyordu.

Kharon, siyah yaratık pelerinini giyerken yanlarında sırıttı. "Soyunma odası tamamen sizin, *tatlılar*."

Onun tanıdık selamlaması, bir zamanlar dostluğumuz olan açık yaraya tuz basıyordu.

Ne kadar da düşmüştük.

"Siktir git," diye mırıldandım.

Kharon dişlerini gösterdi ve göğsündeki tabanca kılıfına uzandı.

Achilles koruyucu bir şekilde önüme geçti ve Alexis üçümüzü de bakarak kaşlarını çattı.

Terden tüylerim diken diken olmuşken, hepsini itip kapıyı açtım, antrenmanın pisliğini yıkamak için sabırsızlanıyordum.

Kharon'un alaycı kahkahaları arkamda yankılandı.

Giysilerimi yırtarak çıkardım, duşu kaynar hale gelene kadar açtım ve elimden geldiğince sertçe ovuşturarak, bezle cildimi derinlemesine ovdum.

Yeterli değildi. Kir kalmıştı.

Geçmiş, her zaman olduğu gibi kaçınılmaz olarak beni boğmaya başladığında, tek yardımcı olan şey temizlikti — bu benim dinimdi, şımarık benliğimden geriye kalan tek parçaydı. Her zaman düzenli hissetmeye takıntılıydım.

Dişlerimi gıcırdatarak, daha sert ovuşturdum ve daha fazla sabun aradım. Neredeyse bitmişti.

Çaresizce inleyerek, şişeyi fayans zemine attım. Yumruğumu duvara kaldırdım ve salladım — Achilles bileğimi yakaladı.

Vermillion'un gözleri yumuşadı, ağzından duman yükseldi, çıplak tenlerimize su sıçradı.

Ateş ve öfke gibi kokuyordu, *evim* gibi.

Beni daha sıkı kavradığında parmak eklemleri çatırdadı — *ÖLÜM*, parmak eklemlerinde belirgin bir şekilde göze çarpıyordu. Elimi bükтім — *YALANCI* bana bakıyordu.

Onu çekip çıkarmaya çalıştım.

Achilles kendini öne doğru attı ve beni vücuduyla duş duvarına sıkıştırdı.

Göğüslerimiz birbirine değiyordu. Gözlerimiz kilitlendi.

Aramıza ellerini kaldırdı. "Kendini çok yoruyorsun," diye öfkeyle işaret etti. "Buna değmez."

İnanamama ve endişeden boğulurken, dudaklarımdan su sıçrarken, sefil bir şekilde güldüm. "Sen de onu istediğini söylemiştin."

"Onu önemsemişimi ve onu bizim olarak gördüğümü söyledim... bizim öğrencimiz olarak," diye işaret diliyle söyledi. Parmakları daha yavaş hareket ediyordu. "Öyle, ama sen parçalanıyorsun. Benim önceliğim *sensin*. O değil."

"Yani, bizden vazgeçiyorsun?" diye alay ettim, geniş, bronzlaşmış göğsüne iterek.

O, benim dokunuşuma doğru eğildi ve vücudunu gerdi, cildi yanacak kadar sıcaktı.

"Onlar bizim kardeşlerimiz!" Parmakları tehlikeli bir şekilde yüzüme çok yaklaştı. "Gorgonlar hakkında kabuslar görüyorsun, neredeyse

iyorsun, berbat durumdasın... tekrar kötüleşmeden önce bunu durdurmalısın."

Ateşli bir umutsuzluk içimde patladı.

Hıçkırıklarımı bastırarak, tüm gücümle onu geri ittim.

Duş duvarına çarptı, bronz teni inip kalkarken bana bakıyordu.

Yumruklarını sıkarak, dövmele penisi, oyulmuş karın kaslarına dik duruyordu.

Ares Hanesi'nin canavarı geri dönmüştü.

O aslında hiç gitmemişti. Sadece başka biri, daha iyi biri, ahlaklı biri gibi davranmayı seviyordu.

Dilimi şaklattım. "Çok tahmin edilebilirsin."

Achilles bulanık bir hareketle beni duvara yasladı, ellerimi başımın üzerine koydu ve ikimizin üzerine sıcak su püskürttü. Bir eliyle aşağı uzanarak, yüzlerimiz milimetrelerce uzaklıkta, bakışlarımız birbirine kilitlendi ve ağrıyan penisimi sıktı. Dokunuşu beni beni gerçeğe bağladı. Acı azaldı.

Başımı geriye eğdim.

Beni ustaca okşadı, sert ve hızlı, sonra yavaş ve sığ, tam da sevdiğim gibi. Kalplerimiz göğüs kafeslerimizden çarpıyordu; göğüslerimiz birbirine yapışmıştı.

Aniden beni bıraktı.

Onu yakınımda hissetmeye ihtiyaç duyduğum için haykırdım.

Gözleri yanarken, atılmış sabun şişesini aldı ve ters çevirdi. Avucuna vurdu, sonra sıktı, ön kolundaki damarlar belirginleşti.

Kalın sıvı yavaşça eline döküldü.

Saçları dağınıktı, geniş omuzlarına yapışmıştı ve ağzından su damlıyordu. Sanki bir şey yanıyormuş gibi kokuyordu.

Achilles kaşlarını kaldırdı.

Konuşmasına gerek yoktu; ne istediğini tam olarak biliyordum. Yavaşça döndüm ve ayaklarımın arasına daha fazla mesafe koydum.

Islak eller omurgamdan aşağı doğru kaydı, tırnakları cildime hafifçe batarken, kıkırmın üst kısmındaki hassas cildi okşadı.

Elleri daha aşağıya kaydı.

Sabunlu parmakları deliğimin üzerinde dans etti.

Titredim, nefesim kesildi.

Parmaklarını yavaşça içime soktu ve ben zevkle inleyerek bacaklarımı açtım.

Parmaklarını çektiğinde bir patlama sesi duyuldu.

Yüzüne yaklaşırken burnunu yüzümün yan tarafına bastırdı ve vücuduyla beni örttü. Nefesi kulağıma düzensiz ve gürültülü geliyordu.

O kadar yakındı ki, ama bir o kadar da uzaktı.

Bir başka acı dalgası beni sardı.

"Sen de onu istediğini söylemiştin," diye fısıldadım, arkamdan bana baskı uygularken, ağzındaki deri maskesinin kenarı yanağıma batıyordu. "Sen onların tarafını tutuyorsun. Beni terk ediyorsun..."

Achilles elini boğazıma doladı ve sıktı, sözlerimi keserek.

Tanıdık bir sertlik girişime bastırdı.

Achilles uyarı vermeden ileri doğru itti ve kendini tamamen içeri soktu.

Onun büyüklüğüne uyum sağlamak için gerilirken, o kadar yoğun bir dolgunluk hissettim ki, acıya yakın bir şeydi.

O hareketsiz kaldı.

Ayakta, birbirimize kenetlenmiş, aynı ritimde nefes alıp vererek, yoğun duygulara boğulmuştuk.

Parmakları boynumdan gevşedi.

"O aptal yasa yüzünden biriyle evlenmek zorunda kalacağız," diye titreyerek, boğuk bir sesle fısıldadım. "Tanımadığım bir Olimposluyla evlenmek istemiyorum." Sesim kırıldı. "Bu, aramızdaki her şeyi mahvedecek..."

Achilles'in parmakları sıkılaştı, bu yüzden yine konuşamadım.

Başım dönüyordu.

O, kalçalarını ustaca hareket ettirerek, ileri doğru ittiğinde bir açıyla geri çekildi.

Prostatıma çarptığında yıldızlar gördüm. Ritmi beni fayanslı duvara yapıştırdı, zevk artıyordu.

Kalçalarımız birbirine çarptı, ses ıslak ve müstehcendi. Elini uzattı ve penisimi sıktı.

Titreyerek boşaldım, elinin her yerine sıvı aktı.

Achilles başparmağını hassas başıma sürttü.

Onu ağızıma götürdü, açılmış dudaklarımın üzerinde ovuşturdu, sonra kalçaları gerildi, sertliği nabız gibi atarken o da boşaldı. Ağızlığıyla mücadele ederken deri gıcırdadı.

Yavaşça, eli yüzümden kaydı. Geri çekilmedi.

Duvara yaslanmış, zevkimizin etkisinden kurtulmaya çalışırken, duş üzerimize yağmur gibi yağmaya devam etti.

Achilles omuzlarımı ovuşturdu.

Alnımı duvara yasladım ve geriye uzanarak onun uyluğunu tuttum. Tırnaklarım derisine battı, gözlerim zevkin ardından kapanıyordu.

Sonunda içimden çıktığında, kamburlaşmış omuzlarımı tuttu ve beni döndürdü, beni nazikçe göğsüne yasladı.

Kalbi kulağımda gürültüyle atıyordu.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldadım, başımı ona doğru kaldırarak. "O bizim aşkımıza, sahip olduklarımıza saygı duyuyor. Belki de..."

Ateşin kokusu yoğunlaşırken, karmaşık düşüncelerimi kelimelere dökemeyerek sözlerim kesildi. Başka herhangi biri Achilles'i kendine istemek isterdi. Onu benden almaya çalışırlardı. *O benim tek ailem.* Sahip olduğum tek şeydi. Hayatımda beni gerçekten önemseyen başka kimse yoktu.

Achilles yüzümü inceledi.

Bir parçam çoktan paramparça olmuştu, başka birinin sahip olduklarımızı mahvetmeye çalışması düşüncesi ruhumu parçalıyordu.

Gözlerinde bir ateş vardı, bir söz vardı, *her şeyin* yoluna gireceğine dair. Dövmeli parmaklar puslu havayı yararak geçti.

Sarsıldım.

Sözleri aramızda havada asılı kaldı, patlayıcı ve biraz çılgınca.

"Senin için, aşkım — o bizim olacak."

DİZ ÇÖKEN ERKEKLER

ALEXIS: İLK TITAN GÖREVİNE KALAN GÜN SAYISI: SIFIR

Ay ışığı, dışarıdaki durgun gölden yansıyarak villanın pencerelerinden içeri süzülüyordu.

Yatak odasının kapısını arkamdan nazikçe kapattım ve Nyx belimin etrafında horlamaya başladı.

Hafta, atış simülasyonlarıyla bulanık bir şekilde geçmişti, ama nişan alma becerim neredeyse hiç gelişmemişti.

Bugün Titanlarla savaşa girecektik.

Depresif olabilirdim, ama bu yaz SGC'de ölümüne savaşmak zorunda olduğum için hiçbir şey hissetmedim.

Fluffy Jr. ayaklarımın dibinde çömeldi; Poco boynuna oturdu ve küçük siyah parmaklarıyla kulaklarını dizgin gibi tuttu.

Bir dakika, o Augustus'un yanında olması gerekmez mi?

Omuz silktim ve hepimizin buluşmaya karar verdiğimiz avluya doğru yaldızlı koridordan ilerledim. Şafak sökmeden önceki saatler beklentiyle doluydu.

Çat.

Yeşil toga giymiş, uzun kıvrıkcık sarı saçlı kısa boylu bir figürün etrafında duman yükseliyordu. Omuzları çöktü ve rahat bir nefes aldı.

"Seni yakaladığım için çok mutluyum, kızım," dedi Persephone, omzunda uyuyan bir ejderha ile önüne çıkarken.

Fluffy Jr. kuyruğunu salladı ve Poco selam vermek için cıvıladı.

"Merhaba, A-Anne." Bu kelime boğazımda yabancı ve alışılmadık geliyordu.

O burada ne arıyor?

Persephone kollarını genişçe açtı ve gözleri yaşlarla parlayarak bekledi. "Sana... mirasımızı yük etmek istemedim," diye fısıldadı. "Federasyon gerçeği bilmeni istemiyor, ama ben yükün zaten orada olduğunu fark ettim."

Onun kucağına atıldım. Beni sıkıca sararken sırtımı okşadı ve sıcaklığı beni sardı. Bu doğru geliyordu.

Ejderhası hareket etti ve deri kanadı yüzümün yan tarafına dokundu.

Persephone'nin gücü canlı, ürpertici bir şeydi ve o, açlıkla karışık ıslak toprak gibi kokuyordu.

Derin bir nefes aldım.

"Senin kanında Hades Hanesi ve Demeter Hanesi'nin kanı var," dedi saçlarımın arasına. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Cevap vermeye çalıştım, ama içimde hiçbir kelime yoktu.

"Bu, senin *benim* kızım olduğun ve gücümüzün... eşsiz olduğu anlamına geliyor."

"Büyükbabam Iasion yüzünden mi?" Onu dünyaya getiren kötü şöhretli karanlık yaratığın adını fısıldadım.

Beni daha sıkı sarıp başını salladı.

Nyx ezilip öleceğinden şikayet etti.

"Demeter'in beni reddettiği neden bu," dedi sessizce. "Federasyonun beni sürgüne gönderdiği ve Hades'in beni kabul etmek zorunda kaldığı neden bu. Sparta, insanların düzgün kutulara sığmasını tercih eder."

Girit'teki toprakları ele geçirmişti. Topraklar ona karşılık vermişti.

Persephone geri çekildi ve bana baktı, gözleri yaramaz bir şey ile parıldıyordu.

"Unutma..." Sırrını paylaşır gibi bana yaklaştı. "Önemsiz gücü kullanmak çok daha kolaydır. Kullanması zorsa, o zaman iyi olacağını anlarsın."

Göz kırptı, sonra saatine bakarak iç geçirdi. "Gitmem gerek. Federasyon burada olduğumu bilmemeli... Güçlü ol, kızım."

Çat.

Persephone duman bulutunun içinde kayboldu.

Onun durduğu yere bakakaldım.

Sersemlemiş bir halde, villada sendeleyerek ilerledim. Nyx omuzlarımın etrafında kıvrılırken tısladı.

Sonunda atriuma vardığımda, büyük pencerelerin dışındaki gökyüzü sonsuz bir yıldız denizi gibiydi. Yıldızların parıldayan ışıkları gölgeli siyah mermer zeminlere yansiyordu.

Ölüm Meclisi üyeleri silahlarını ayarlayıp kemerlerini bağlayarak hazırlanıyorlardı. Koruyucular yarı uykulu bir halde yanlarında oturuyorlardı.

Zaman dolmuştu, Titanlar bekliyordu.

Fluffy Jr. mermerin üzerine karnı yukarıda uzandı. Dili ağzından sarkarken, Poco başının yanında yatarak sarkık kulaklarıyla oynuyordu.

Nyx uykusunda herkesi öldürmekle ilgili bir şeyler mırıldandı.

Ellerimi yüzüme sürerek, klasik bir melodi mırıldanarak ve umarım Carl Gauss'u gururlandıracak bir diferansiyel geometri problemini zihnimde çözerek kendimi sakinleştirdim.

Ama o burada değil ve sen bir askerisin, akademisyen değilsin.

Sert mermerin üzerine oturdum (uykusuzluktan kaynaklanmayan yorgunluktan bitkin düşmüştüm) ve savaş botlarımı yeniden bağladım.

Üzerime bir gölge düştü ve başımı kaldırıp baktım.

Augustus aşağıya bakıyordu, yüzündeki sert hatlar her zamankinden daha da sert görünüyordu ve elinde siyah bir çağrı cihazı tutuyordu. "Başın belaya girirse bu düğmeye bas. Hemen geliriz."

Ben cevap veremeden, cihazla birlikte önümde çömeldi. Bu cihaz, General Cleandro'nun çile sırasında mentorları çağırmak için kullandığı çağrı cihazına benziyordu.

Augustus önümde diz çökerken derin bir nefes aldı. Uzun, isli kirpikler, yıldızsız bir gece kadar siyah gözlerini çevreliyordu. O kadar yakındı ki...

Yanağındaki kemiği kesen yaranın her bir pürüzlü kenarını görebiliyordum.

Parmağımı o iz üzerinde gezdirmek için tuhaf bir dürtü hissettim.

Çağrı cihazını kargo pantolonumun cebine koydu.

Titredim.

"Lütfen bunu kullan," dedi. "Emin olmasan bile, kendini tehdit altında hissettiğinde kullan... Biz orada olacağız." Eli, parmakları uyluklarımın üst kısmında durdu.

Ozon ve misk kokusu havayı doldurdu.

Elini bacağımın üzerinde sahiplenici bir şekilde hareket ettirdi ve yüzlerimiz birbirine yaklaşıp kolları birbirine dokunmaya başladıkça öne eğildi.

"Alexis," diye fısıldadı, alnını alnıma dayayarak.

Kollarının arasına düşüp, beni dünyadan korumasını istedim.

Beni koruyacağından hiç şüphem yoktu. Kadınların savaşmak zorunda olmadıklarını her zaman açıkça dile getirirdi. Başka biri her şeyi hallederken arkanıza yaslanıp rahatlamak fikri baş döndürücüydü.

Ama dünya öyle işlemiyordu. Kendini kurtarmak zorundaydın.

Her zaman.

"Lütfen, bana söz ver Alexis." Bariton sesi ipek gibi yumuşaktı, koyu renkli gözleri parıltıyordu. "Seni koruyamadığımız için nefret ediyorum —Senin savaşıyor olmandan *nefret* ediyorum."

Uyluklarımı sıktı, tırnakları kargo pantolonumu deldi. "Ölüm Meclisi'nde olmamalısın. Bu çok saçma."

Bunun için yaratılmadığımı düşünüyordu. Ben de öyle düşünüyordum.

Bazen yaptığımız şey, istediğimiz şeyden farklı olurdu. Sınırlar bulanıklaşıyordu ve ben hatırlamam gerekiyordu.

Başımı geriye çekip omuzlarımı dikleştirdim.

"Kendime bakabilirim." Kekeleyemedim.

Nazik, şefkatli adamın tüm izleri kayboldu. Tabii başından beri var olmuştusa.

Yüzü tehlikeli bir maske gibiydi. "Anlaşamadığımızda anlaşalım, *karıcığım*." Şeytanın vücut bulmuş hali beni savaşa uğurlamaya gelmişti.

Augustus alnını alnıma dayadı ve nefeslerimiz karıştılar. Bu hareket öfke doluydu.

"Kendini güvende tutsan *iyi olur*." Sesi titriyordu. "Güvenli bir yere atlamam gerekirse, atla. Anladın mı? Ne pahasına olursa olsun kendini koru... Başka kimse önemli değil. Sadece sen."

Zap. Bağımız ateşlendi.

"Kendine iyi bak," dedi sessizce. "Yoksa sonuçları olur, benim carus'um."

Bu bir tehditti.

Alnıma nazikçe bir öpücük kondurdu. Dudakları tüy kadar hafifti —cildim yandı, nefesim kesildi, ateşli bir his içimi kapladı.

"Benim değerli karım — familia ante omnia." Augustus alnıma tekrar öptü.

Onun dokunuşuna yaslandım.

Aile her şeyden önce gelir.

"Sanırım az önce aşık oldum," diye Nyx rüya gibi fısıldadı. Cevabımı bekledi.

Kelimeler ağızımda dolaştı, ama dilimde öldüler. Augustus konuşmam için bana baskı yapmadı, bunun yerine elini uzattı ve beni ayağa kaldırdı.

Parmaklarım, onun tuttuğu yerde karıncalandı.

"Alex benimle birlikte olacak." Patro'nun sesi, Achilles'in koluna sarılmış halde yanımıza yaklaşırken, ikimizin de içine düştüğü trans halini bozdu.

Ağızlığı takılmış adam bana dik dik bakıyordu. *Yine.*

"Merak etme." Patro, Achilles'in koltuk altı koşum takımının arkasındaki tokayı ayarlarken sııttı. "Bizimle tamamen güvende olacak —biz onun akıl hocalarıyız. Tıpkı eski günlerdeki gibi. Bizimle yaşadığı zamanlarda. Hatırladın mı?"

Augustus tüm boyunu uzatarak Patro'nun üzerinde dikildi. "Oh, hatırlıyorum," dedi. "Onu şımarık ve zavallı olarak nitelendirdiğini."

"İnsanlar değişir." Patro, Achilles'in kılıfını daha sertçe çekti ve silahı yeniden yerleştirdi.

WSDL, kabzada parladı.

Savaş. Seks. Ölüm. Yalanlar.

Hepsi rahatsız edici bir şekilde uyumluydu.

Augustus bana odaklanırken yüzünde soğuk bir ifade vardı. "Onlar genç, seni koruyamazlar. Çağrı cihazını kullanıp güvenli bir yere atlamayı unutma."

"İlginç," dedi Patro alaycı bir şekilde, sesinde acımasız bir ton vardı, sanki öldürmeye niyetliymiş gibi. "Crimson Duo'nun dövüş yetenekleri hakkında daha önce hiç şikayet duymadım. Biz kaybedenler değiliz." Göğsünü kasıtlı olarak ovuşturdu. "*Senin* partnerinin aksine."

"Al, bunları giy," dedi Kharon aniden, gerginliği bozarak. Ben irkildim.

O benim kör noktamda duruyordu ve ben onun yaklaştığını duymamıştım. Sanki çağırılmış gibiydi. *Şeytan gibi*.

Hell ve Hound ayaklarının dibinde oturmuş, kemikli kuyruklarını sallıyorlardı ve Fluffy Jr. selam vermek için köpeklerin üzerine atladı, üçü birbirlerine saldırdılar (şiddetle güreştiler).

Patro döndü ve bize sırtını döndü.

Achilles de onunla birlikte döndü, ama omzunun üzerinden geriye baktı ve gözleri alev alev yanarak bana dik dik baktı.

Onun sorunu ne?

"Al." Kharon, bıçak ve silahlarla dolu deri kılıfları bana uzattı.

Zaten dolu olan göğüs ve kalça kılıflarımı işaret ettim.

"Daha fazlasına ihtiyacın var," dedi Kharon, ses tonu tartışmaya yer bırakmayacak şekilde. "Hemen tak şunlar. Ayrıca, bir Titan yakalarsan bu kelepçelere de ihtiyacın olacak."

Tartışmak için ağzımı açtım.

Patro, Titanları kelepçelemek konusunda endişelenmememi, çünkü bunu o ve Achilles'in halledeceğini söylemişti.

Çenemi kapattım ve bana vermesi için ellerimi uzattım.

Kharon uzattığım kolları görmezden geldi. Kişisel alanıma girerek, siyah tırnakları parıldayarak belim ve uyluklarımın etrafındaki tokalarımı bağladı.

Yağmur fırtınasının kokusu düşünmemi zorlaştırıyordu. Augustus ikimizi de ateşli bir bakışla izliyordu.

Kharon *sonunda* uzaklaştığında, koşmuşum gibi nefes nefese kaldım.

"Bu biraz aşırıya kaçıyor." Artık yürüyen bir cephanelik olmuşum.

Solgun yüz hatları gerildi ve bir an için Kharon bana ölüm meleğini hatırlattı. Kabuslarımda gördüğüm, uykumu izleyen o melek.

"Senin korunman için neyin gerekli olduğuna *ben* karar veririm," dedi Kharon. "Sen yeni ve bir kadınsın. Biz yıllardır askeriz."

"Bu cinsiyetçi bir yaklaşım," dedim.

"Aynen öyle." Kharon sırtı ve kaşlarını kaldırdı, inkar etmeye bile tenezzül etmedi.

Öfkeyle kekeledim. O kadar bariz bir tehlike işaretiydi ki, komik bile değildi.

Kafamı salladım. "Sen korkunçsun."

Yüzünde günahkar bir gülümseme belirdi. "Carissima, ne zaman iyi bir adam olduğumu söyledim ki?"

Tanımlamak istemediğim bir sıcaklıkla kızararak, arkanı dönüp ondan uzaklaştım.

Yüzünü uyluğuna değdirerek tam ön bacak açma pozisyonunda duran Agatha'nın yanından geçip Drex'in yanında durdum.

"İntihar anlaşması yapmaya ne dersin?" diye sordum rahat bir tavırla. "Ayrıca, bununla hiç alakası yok ama, silah ister misin? Fazladan var."

Kharon arkamda boğuk bir sesle bir şey söyledi (muhtemelen aşağılayıcı bir şey) ve Nyx de buna karşılık olarak bir şey fısıldadı (muhtemelen cinsel içerikli).

Onu ona fırlatmayı hayal ettim.

Drex güldü, sonra ifadesi ölümcül bir ciddiyete büründü. "Ben varım."

"Tanrıya şükür."

Drex titredi. "Bugün içim pek iyi *değil*. Çok..."

Çat.

Bir kadın avluya atladı ve Drex konuşmayı kesti, parlak kırmızı bir sis yayıldı ve odayı doldurdu. Sanki bir terör örtüsü gibi hissettirdi.

Arthritis (Artemis) geri dönmüştü.

"Hades rahatsız olduğu için buradayım," dedi Artemis soğuk bir sesle. "O ve Ares hala Avustralya'da görülen anormal bir Titan'ı takip ediyorlar."

"Agatha ve Drex, Kanada'nın dağlarında bir gözlem var." Artemis, toga cebinden küçük bir kağıt parçası çıkardı ve Agatha'ya uzattı. "İşte koordinatlarınız."

Artemis geri kalanımıza döndü. Dilimde acı bir korku vardı.

"Augustus, sen ve partnerin Güney Amerika'ya gidiyorsunuz, Amazon'da bir tane izledik." Augustus'a başka bir koordinat seti uzattı.

Kharon yaklaşırken yüzü ifadesizleşti.

Artemis ona bakmadı, ama sisi kalınlaşarak onu sardı, sanki saldırıyormuş gibi titreşiyordu. Kızıl renk Augustus'u tamamen es geçti.

Kharon, kaplandığında yüzünde hiçbir ifade yoktu.

Onu işkence ediyor.

Artemis ellerini çırpıttı.

"Patro, Achilles ve... Hercules, yani Alexis." Bana şüpheyile baktı, sanki bana ne diye sesleneceğini bilememesi benim suçummuş gibi.

"İlk konumunuzu değiştirdik. Siz üçünüz şanslısınız, artık yakınlarda kalıyorsunuz," dedi Artemis düz bir sesle. "Roma'da bir Titan görüldü."

Koordinatları Achilles'e uzattı, o da başını sallayarak aldı, ama Augustus gibi, sis onu da sarmadı. Onun gücü ona etki etmedi.

Artemis, Ares Hanesi'nin çocuklarından mı korkuyor?

Neden?

Patro kaşlarını çattı. "Şehrin içinde, korunan bölgenin içinde olduğundan emin misin?" İnanamıyormuş gibi alaycı bir şekilde güldü.

Artemis'in yüzü kötülükle buruştu. "Evet." Kahverengi saçları güçle diken diken oldu. "Sana söylendiği gibi, davranışlarında bir değişiklik oldu. Hades ve Ares bunu araştırıyor. Sen bu konuyla ilgileneceksin."

Patro derin bir reverans yaptı. "Elbette."

Artemis onu görmezden geldi. Cebine uzandı ve çok renkli etiketlere benzeyen bir şey çıkardı. "Bir şey daha var." Atriyumda dolaşarak bunları dağıttı. "Federasyon,

yeni bir kararname çıkardı: Bundan sonra, bir Titan yakaladığınızda, ona etiket takmanız gerekiyor."

Altın etiketler, karıncalanan parmaklarımin arasında serin ve ağırdı.

Bir tanesine baktım. Bir tarafında siyah harflerle "Herkül, Hades'in Evi" yazıyordu ve arkasında kalın bir iğne vardı.

"Titan'ı kelepçeledikten sonra, bu etiketi alt dudağına takın. Böylece onu kimin yakaladığı kolayca anlaşılır."

Etiketlerimi kargo ceplerimden birine koydum. *Hayatta bunu yapmam.*

"İyi şanslar askerler," dedi Artemis, sesinde hiçbir duygu yoktu. "Medusa yüzünden federasyon hepimizi yakından izliyor. Titan'ınızı yakalayana kadar geri dönmeyin."

Herkes başını salladı.

"Medusa, Olimposluları şaşırtma planlarımızı mahvetti. Savaş zaten tırmanıyor. Chthonics için karanlık zamanlar... Dikkatli olun."

Nefes almakta zorlandım.

Artemis dişlerini gösterdi. "Kronos avınızı kutsasın. Düşmanlarınızı ezip geçin... ya da denerken ölseniz daha iyi."

Çatırtı.

Artemis uzaklara sıçradı.

Duman	dönüyordu	etrafında	atrium	dönüyordu
	dönüyordu	dönüyordu	parıldayan	kırmızı

kayboldu, ama bu sefer korku devam etti.

9

ZEHIRLİ DİLLER

ALEXIS

"Merak etme, sadece arkamızda kal. Bu senin ilk görevin olduğu için biz önden gidip bu işi halledeceğiz." Patro göz kırptı. "Sadece gözlemle ve öğren."

Harika, tüm önemli kararları erkekler veriyor.

Endişeliydim.

Sinirlerimi sağlamlaştırarak, sokağın aşağısına doğru sürünürken sakın kalmaya odaklandım.

Mayıs sonunun sabah havası serindi.

Achilles, Roma'nın dışındaki dar bir sokaktan uçümüzü geçirdi, konsantre bir şekilde gözlerini kısıarak sessizce ilerledi, köşeleri kontrol ettikten sonra bize ilerlememiz için işaret etti.

Nero onun peşinden yürüdü, Fluffy Jr. yanımda sızlandı ve Poppae uçümüzün arkasında sessizce süründü, kulakları geriye yatmış, uzun kuyruğu aşağıda. Nyx omuzlarımda sessizdi.

Şafak ufukta yavaşça beliriyordu — gökyüzü turuncu ışınlarla çizgiliydi ve tuğlalar sabah çiyiyle parlıyordu — ama şehir ölümcül bir sessizlik içindeydi.

Uyumuyordu.

Roma'nın nüfusu, on yıllar önce Titan saldırıları tarafından yok edilmişti ve dünyanın geri kalanı gibi, bir daha asla toparlanamamıştı.

Antik mimari, modern binaların yıkıntıları yanında çökmüştü.

Geçmiş ve şimdiki zamanın ikisi de harap olmuştu.

Bir şey kötü hissettiriyordu.

Roma'da, Montana'nın boş tarlalarında hiç hissetmediğim bir enerji vardı.

Suluk bordo renkli el izleri kapıların üzerinde çizgiler halinde uzanıyordu, tuğla yığınlarının altından kemikler çıkıntı yapıyordu. Harabelerin arasında ilerlerken yolumuzun üzerinde insan dişleri vardı.

Ölüm gelmişti.

Havada trajedinin tadı hissediliyordu.

"Titans bu p-korumalı bölgenin içindeyse," diye Patro'ya fısıldadım. Bir başka sokağın sonunda durduk ve Achilles köşeyi gözetledi. "Onları bulabilmemiz gerekmez mi? Onlar ... gürültücü değil mi?"

Patro omuz silkti, hiç endişeli görünmüyordu.

"Titanlar yıllardır koruma bölgesi içine girmediler," dedi. "Artemis'in hatalı istihbarata sahip olmadığına ikna olmadım."

Yara izli bileğimi kapatan altın bileziği ovuşturdum. "Ya o haklıysa?"

Patro elini havada salladı. "Bu kadar endişelenme, bunu binlerce kez yaptık." Sesi küçümseyici ve ilgisizdi.

Göğsümü sıcak bir öfke doldurdu.

Patro yüzümü görünce durakladı. "Bazen Titanlar kendilerini her zaman belli etmezler," diye iç geçirdi. "Bazıları sessizce hareket eder. Her Titan aynı değildir, o kadar da derin bir şey değil. Panik yapmayı bırak."

Dişlerimi o kadar sıkımsıttım ki çenem ağrıyordu.

Paniklemiyorum.

Achilles başını çevirip, anlaşılmaz bir ifadeyle bizi izledi.

Ağzının ızgaralarından bir başka yanan çubuk çıkıntı yapıyordu ve sanki çenesini sıkıyormuş gibi boynundaki damarlar şişmişti.

Patro sırtıma vurdu ve ben sıçradım.

O güldü. "Neşelen, Alex. Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğiz. Sadece bizi takip et ve rahat ol."

Ona döndüm. "Bana öyle deme."

Patro cevap vermedi ve biz Achilles'i takip ederek şehrin yan sokaklarından geçip modernitenin kalıntılarının üzerinde yükselen antik Sparta yapısı Roma Kolezyumuna doğru ilerledik.

Güm.

Bir tuğla yığınının takılıp düştüm ve... donakaldım — *insan kemikleri.*

Patro elini uzattı ve beni tutarak dengemi sağladı, eli ön kolumu sardı. "Sana söylemem gereken bir şey var," dedi sessizce, göz göze dururken. "Bunu seninle konuşmak istiyordum."

Aşil arkasını döndü ve ona başını salladı.

Patro'dan buz kokusu yayılırken, Achilles ateş kokuyordu. Bu iki zıt koku zehirli bir karışım oluşturuyordu.

"Neden bu kadar tuhaf davranıyorlar?" Nyx boynuma dolanarak tısladı.

*Beni buraya öldürmek için mi
getirdiler? Titanlar bir komplo muydu?*

Kolumu Patro'nun elinden çekip bir adım geri attım. Nyx saldırmaya hazırlanır gibi gerildi.

Patro derin bir nefes aldı, kibirli tavırları kayboldu ve Achilles'in cebine uzanıp bir sigara çıkardı ve yaktı. Bir duman bulutu üfleyerek bana umutla baktı. "Bize sigaranın zararları hakkında nutuk atmayacak mısın?"

Onun bakışlarını karşıladım. "Hayır."

Karanlık zamanlardı. Akciğer kanseri olmak istiyorsa, bu onun hakkıydı.

"Sana söylemek istedik." Patro tekrar boğazını temizledi, burnundan dumanlar çıkıyordu. "İkimiz de... bunu sana bir süredir söylemek istiyorduk, ama seninle yalnız kalabilmek için beklemek zorunda kaldık, bu yüzden..."

Achilles'e bakarak sözünü bitirdi.

Dalağını alıp karaborsada satacağız, diye zihnimde cümleyi tamamladım.

Lise'de bize öğrettikleri ilk şey, arkadaşlık kurmaya çalışan insanlara karşı her zaman dikkatli olmamız gerektiği idi.

Her yıl S.O.R.E., yani *Organ Çalma Direniş Eğitimi* konulu bir toplantı yapardık. Hepimiz vücut parçalarımızı hükümet dışında kimseye satmayacağımıza dair bir taahhütname imzalardık.

Mesajlarının ne olduğu biraz kafa karıştırıcıydı.

Bir kuş (hükümetin insansız hava aracı) yukarıda ciyaklarken, Achilles Patro'ya sanki gözleriyle onu yakmaya çalışır gibi bakıyordu.

Patro omuzlarını geriye attı ve bana döndü. "Kefaret," diye patladı. "Sizin akıl hocalarınız olarak."

Ne?

Achilles kızgınmış gibi başını salladı.

"Sana olanları telafi etmek istiyoruz, o zorlu dönemde nasıl davrandığınızı," dedi Patro yavaşça. "Sana yardım etmenin en iyi yolunun ..."

Achilles adım attı ona ona gibi onun yürüyorgidiyor gibi fiziksel olarak müdahale edecekti.

"Evlilik bağını koparmana yardım etmek," diye Patro aceleyle bitirdi. Nyx nefesini tuttu ve Fluffy Jr. önüme geçti.

Titrek bir adım geri attım. *Bu Augustus ve Kharon ile mi ilgili?*

Fluffy Jr. önüme geçti, çömeldi ve tüylerini diken diken etti.

Patro bana baktı — geçen bir yıl boyunca Kharon'la birlikte bana şımarık ve zavallı diyerek *gülen* adam. Gözlerini kısarak, "Evliliğin seni mutsuz ediyor," dedi.

Hayır, tüm hayatım beni mutsuz ediyor.

Arada bir fark vardı.

Çenesini sertçe ovuşturdu. "Senin için evlilik bağlarını araştırıyoruz." Konuşurken Achilles'e baktı. "Spartalı yemini bozup etkili bir şekilde... onlardan boşanmanın bir yolu olduğunu düşünüyoruz."

Sabah sisi dönüyor, yıkık sokaklarda yoğun bir sis bırakıyordu.

"Ne?" diye boğuk bir sesle sordum. Ağzım kurumuş, dilim ağırlaşmış, kalbim kurşunla dolmuştu.

Patro, Achilles'e daha sert bir şekilde baktı. "Anladığımız kadarıyla, eğer senin... kan güçlerini kullanırsan, o zaman sen..."

Sanki fiziksel olarak bu kelimeleri söyleyemiyormuş gibi sözünü yarım bıraktı. "Ben *ne* yapabilirim?"

Patro'nun gözleri kesilmemiş zümrütler gibi parladı. "Onları ölümün eşiğine getirirsen, yeminini bozarsın."

Çamur damarlarıma doldu.

"Benden... Kharon ve Augustus'u *öldürmemi* istiyorsun," dedim, bayılacak gibi hissederek. "Arkadaşlarını öldürmemi istiyorsun." Onları işaret ettim. "*Kardeşlerini* öldürmemi istiyorsun."

Achilles sanki ona vurmuşum gibi irkildi.

Patro homurdandı. "Bu kadar dramatik olma. Onları *gerçekten* öldürmüyorsun, sadece ölümün eşiğine getiriyorsun." Parmaklarını şıklattı. "Onlar güçlü, iyileşecekler. Sonra... özgür olacaksın."

Asla özgür olamayacağım.

İntikamın tadını alabiliyordum; pişmanlığın tadını alabiliyordum.

Ellerimi yüzüme götürdüm, avuçlarımı gözlerime bastırdım ve hızla akan düşüncelerimi durdurmaya çalıştım. Sonunda başımı kaldırdığımda, Patro ve Achilles bana umutla bakıyor, bir cevap bekliyorlardı.

Titanlarla savaşmamız gerekmiyor mu? Neden şimdi bunu yapsınlar ki?

Görüşüm daraldı.

"Neden?" diye sordum, mentorlarımı sanki daha önce hiç görmemişim gibi bakarak.

Patro sigarasını çatlak kaldırıma attı ve üzerine bastı. "Çünkü sana yaptıkları yanılttı." Sanki benim durumuma sempati duyduğunu ifade etmeye çalışır gibi bir yüz ifadesi yaptı.

Başaramadı.

Uyuşukluk beni sardı. Patro

kıpır kıpırdı.

Keşke onun gücü bende olsaydı.

"Yani... başka bir neden yok mu?"

Patro ensesini ovuşturdu, gözleri Achilles'e kaydı. "Hayır." Berbat bir yalancıydı. *Ne kadar ironik.*

Gizli şüphe bir çığa dönüştü ve ben çoktan aptal rolünü oynamıştım.

"İkiniz de yirmi altı yaşın altındasınız," diye fısıldadım.

"Değil mi?" Nyx tısladı.

Yüzüm buruştu. Onlara endişemi, uykusuz gecelerimi, yaptığım karanlık seçimleri iki kez gösterdim.

Kim olduğumu bilmiyorlardı.

Artık bilmiyorlardı.

Achilles koruyucu bir şekilde Patro'ya doğru adım attı.

"Eminim bir eş arıyorsundur," dedim. "Chthonic olan birini." Patro, sahte bir şaşkınlık maskesi takarak gözlerini genişletti.

"Ne? Alex, bunun bununla hiçbir ilgisi yok..."

"Bana öyle deme!" diye bağırdım.

Patro'nun çenesi kapandı.

Yakışıklı yüzü, alıştığım, ona yakışan nefret dolu bir sırıtışa dönüştü.

"Ne ima etmeye çalışıyorsun lan?" diye sordu. "Hiçbir şey ima etmiyorum."

Achilles, ona güç vermek istercesine ona yaklaştı.

İkiye karşı bir.

Onlarla her zaman böyleydi.

"Bu sadece bir Chthonic ile evlenmek istememizle ilgili *değil*." Patro kollarını kavuşturdu. "Biz *onlar* gibi değiliz... Aslında senin için endişeleniyorduk. Söylediklerimi unut, evlilik mutluluğunun tadını çıkar."

Yavaşça gülümsedim. "Peki, eğer *sadece* benim Chthonic olmamla ilgili değilse?"

Patro, ağzından kaçırıldığını fark edince donakaldı, ama çabucak toparlandı ve yüzü sertleşti. Mermer ve acımasızlıktan oyulmuş gibiydi, Afrodit Hanesi'nin tehlikeli derecede çekici bir üyesi daha.

"*Eminim* Kharon çok nazik bir sevgilidir," dedi Patro sessizce yaklaşırken. "Eminim seni sikip sonra da sana tatlı sözler fısıldıyordur. Herkes onun daha *acımasız* cinsel zevklerini bilir. Eminim hiç *korkmuyorsundur*, küçük kız."

Yüz yüze durduk.

"Siktir git," diye fısıldadım.

Patro yüksek ve çılgın bir sesle güldü.

Achilles onun pazısını yakaladı ve geri çekti. "Kapa çeneni," diye büyük hareketlerle işaret etti. "Ne yapıyorsun? Her şeyi mahvediyorsun."

"Dikkatli ol." Achilles'in etrafından dolaştım ve tekrar Patro'nun karşısına geçtim. "Neredeyse *kıskanç gibi* konuşuyorsun. Kharon'un seni seçmesini mi isterdin?"

Patro geri çekildi.

"Evet," diye Nyx cesaret verici bir şekilde tısladı. "Onu mahvet. Erkekler kendilerini iyi hissetmeyi hak etmiyorlar. Onu ağlat."

Patro, Achilles'in elinden kolunu çekip bana saldırdı. Ben yerimden kıpırdamadım.

Achilles onu tekrar yakaladı ve yüzümden birkaç santim uzaklıkta durdurdu.

"Ah," diye alay ettim, dudaklarımı büzüp lisedeki zorba Jessica'yı taklit ederek. "İkiniz onunla *evlenebilseydiniz* keşke, değil mi? Mesele bu mu? Kharon senin yerine *zavallı* bir kızı seçtiği için kızgın mısın?"

"Siktir git," diye tükürdü Patro. "Sparta hakkında *hiçbir şey* bilmiyorsun. Kazanamayacağın bir oyun oynuyorsun. Augustus ve Kharon senin gibi zayıf birini *asla* umursamayacaklar. Onlar gibi iki dominant, *güçlü* adam. Onlar için her zaman bir hiç olacaksın. Sen sadece zavallısın."

İçimdeki buz taşla dönüştü.

Patro'nun benimle alay ettiğinde nasıl hissettiğimi, çok hızlı yediğim için benimle dalga geçtiğinde kalbimin nasıl sıkıştığını unutmuştum.

Bana hep zavallı dediğini hatırladım.

"Kapa çeneni," Achilles öfkeyle Patro'ya işaret etti. "Kontrolünü kaybediyorsun ve her şeyi mahvediyorsun. İstedğin bu değildi. Sana söylemiştim, daha uygun bir zamanda onunla konuşmalıydın. Söylemen gerekenler hiç de bunlar değildi."

Göğsüm öfkeden kaynıyordu.

"*Lütfen* beni aydınlatın," dedim yumuşak bir sesle. "Onun senaryosu neydi?" Donakaldılar, gözleri büyüdü ve ellerime bakakaldılar.

Achilles kollarını kaldırdı, uzun parmakları yavaşça hareket ediyordu.

"Alexis, nasıl

Uzun zamandır mı Roman İşaret Dili biliyorsun?

10

İŞARET DİLİ

ALEXIS

Kollarım yanlarıma düştü.

Öfkemle, eski alışkanlıklarıma geri dönmüş ve konuşurken işaret dili kullanmıştım. "Ne zamandır işaret dilini biliyorsun?" Achilles tekrarladı, öfkeyle gözlerini kısarak bana doğru bir adım attı ve işaret diliyle konuşmaya devam etti. "Ne zamandır? Hemen söyle!"

Parmaklarım hızla hareket etti. "Çocukluğumdan beri."

Achilles'in göğsü, ağzından dumanlar çıkarken hızla inip kalkıyordu. Dövmeli parmak eklemlerini tek tek kırdı.

Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim.

"Neden bana söylemedin?" diye işaret diliyle sordu, gözleri yoğun duygularla doluydu.

Çenemi kaldırıp onun bakışlarını karşıladım, Chthonic erkeklerinin beni itip kakmasından bıkmıştım. "Çünkü... senden korkuyordum."

Achilles yumruk yemiş gibi geri çekildi.

"Seni hakaretkar sürtük." Patro bileğime uzandı ve yine acımasızca sıktı. "Senin için yaptığımız onca şeyden sonra, ona nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin? Fedakarlık ettiğimiz onca şeyden sonra."

Achilles, ağzının arkasında solgunlaşmıştı ve hasta görünüyordu.

"Hiçbir şey yapmadın," diye fısıldadım.

Patro dudaklarını kıvrarak bileğimi salladı. "Seni kabul ettik. Giydirdik, besledik, zorlu sınavdan kurtulmana yardım ettik. Zayıf kadınların *güçsüz* Olimposlu saçmalıklarınıza katlandık."

Chthonic güçlerini kullanırken gözleri kanla doldu, parmakları bileğimin hassas derisine gömüldü.

"Hayır. Sen beni değersiz hissettirdin," dedim yumuşak bir sesle. "Ölmek istememe neden oldun."

Patro, sanki onu yakmışım gibi kolumu bıraktı. Geriye sendeledi ve güçlerini bıraktı.

Tepkisinden, bunun doğru olduğu anlaşılıyordu.

Onunla tanıştığımdan beri ilk kez, Patro'nun söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Kızıl İkili bana dikkatli ve düşmanca bakıyordu.

Onlardan uzaklaşarak, dar sokaktan çıkıp harap bir şehir merkezine benzeyen yere doğru yürüdüm. Fluffy Jr. yanımda koşuyordu, gözyaşlarım yüzümden akarken, kocaman beyaz bir bulanıklık gibi.

"Ağlama, evlat," diye tısladı Nyx, dilini yanağıma değdirerek. "Onları bir ısırıkla öldürebilirim. Bana beş saniye ver, hepsi ölecek."

Hıçkırıklarımı bastırarak, ağlamadan tartışabilmeyi dileyerek, gözlerimi öfkeyle ovuşturdum.

"Onları öldürme," dedim mutsuz bir şekilde, körü körüne koşarken. Nyx dişlerini gıcırdatarak, "Henüz değil," dedi.

"Henüz değil."

Nyx gururla tısladı. "Aferin kızıma."

Onun kuru, pürüzsüz pullarına tutundum.

"Onlar," diye genç bir ses yankılandı, yıkıntılardan yankılanarak.

Yirmi metre ötede, omuzlarına yırtık pırtık kitap çantaları asmış üç genç çocuk beni işaret ediyordu.

Roma görüldüğü kadar ölü değildi.

Arkamdaki bir şeye bakarak nefeslerini tuttular. Döndüm.

Achilles ve Patro, sert yüzlerle yaklaşırken, Poppae ve Nero yanlarında çömelmişlerdi.

"Vay canına, bunlar gerçekten Kızıl İkili!" diye bağırdı bir çocuk, kahramanlarına hayranlıkla neredeyse zıplıyordu.

"Büyüyünce sizin gibi olmak istiyorum," diye bağırdı bir diğeri.
"Ağızlığını çok seviyorum!"

Patro zoraki, paslı bir sesle güldü. "Okula devam et."

Çocuklar kıkırdadılar ve arkadaşlarına anlatmak için koşarak uzaklaştılar.

Ben de yönümü değiştirip başka bir caddeye doğru yürüdüm. Her iki tarafta da arabalar devrilmişti ve yolun ortasında bir ağaç büyümüştü.

Patro arkamda homurdandı ama hiçbir şey söylemedi. Chthonic erkeklerinden bıkmıştım.

Anladığım kadarıyla, hepsi duygusal olarak gelişmemiştir. Onlardan daha uyumlu organ hırsızlarıyla tanışmıştım (aralarında iyi, çalışkan hasatçılar da vardı).

Şimdi, uçümüz taş gibi sessizce yürürken, aklım düşünmemem gereken şeylere kaydı: *zehirli kan ve parçalanmış evlilik bağları*.

Aramızdaki sessizlik daha da gerginleşti.

Çoğunlukla sessiz olan şehirde bir saat yürüdükten sonra, bir düzine kadar insan gördük, başka hiçbir şey görmedik.

Canavarların izi yoktu. Dev bir daire çizmiştik.

Artemis'in bilgisi yanlış olmalıydı. Hiçbir şey yoktu... Kör noktamda gölgeler hareket etti. Kafamı çevirdim. Hava hışırdadı.

Güm.

Dört katlı bir binanın tepesinden bir figür düşmüş ve birkaç metre ötemdeki caddeye, tam önüme inmişti.

Güm.

İkinci bir kişi de onun yanına düştü.

Sis dağıldı ve ikisi de tüm grotesk boylarıyla ayağa kalktı.

Çılgılık.

Kuşlar sessizliğe büründü.

Adımımı yarıda durdum.

Oh.

Aman.

Tanrım.

Achilles ve Patro, dumanı tüten silahlarını kaldırarak ilerlediler ve ateş açtılar.

Sol kulağımda keskin bir çınlama duyuldu.

Bir anda, Kızıl İkili boş kovanları attı, yeniden doldurdu ve ateş etmeye devam etti.

Titreyerek haç işareti yaptım.

Ölümün gölgesinin vadisinde yürüsem bile, kötülükten korkmayacağım, çünkü Sen benimlesin; Senin değneğin ve çomağın bana teselli veriyor.

Poppae ve Nero ileri atıldılar ve mermilerin saldırısı altında geriye doğru sürünerek kaçan Titanlara saldırdılar.

Amin.

Barut, kanın çürümüş kokusuyla karışmıştı.

Fluffy Jr. koruyucu bir şekilde önümde durup hırladı. Ne yapması gerektiğinden emin değilmiş gibi başını bana doğru çevirdi.

Ayaklarım yere çakılmıştı.

Bir Titan sürünmeyi bıraktı. Ayağa kalktı ve tam boyuna uzandı, vücudu iyileşip mermileri korkunç bir hızla dışarı atarken mermiler kaldırıma çarparak ses çıkardı.

Achilles, her iki elinde birer silahla ona ateş etti.

Titan'ın sırtından gölgeli kanatlar açıldığında bağlar patladı, Titan öne eğildi ve *korkunç* bir çığlık attı.

Çarpık kanatlar çırpındı ve Titan imkansız bir hızla ileri fırladı.

Tepki verecek zaman yoktu.

Güm.

Canavar bir bedene çarptı.

Patro havada süzülerek bir kasaba evinin duvarına çarptı —kafası yüksek sesle çatladı ve etrafına molozlar saçıldı. Boynu doğal olmayan bir açıyla dönmüştü ve kafatasının arkasındaki tuğlalar kırmızıya boyanmıştı.

Enkazın içinde hareketsiz bir şekilde yatıyordu. Achilles'in gözleri dehşetle büyüdü.

Patro'ya çarpan Titan caddenin ortasında duruyordu ve şimdi bana odaklanmıştı.

Achilles benimle Titan'ın arasındaydı, başının etrafında duman yükseliyordu ve silahlarını indirmiş olarak Patro'ya bakıyordu.

Titrek parmaklarla Spartan silahlarımı kılıfından çıkardım.

Gerginlikle dolu uzun saniyeler, sonsuz gibi uzadı.

Diğer Titan da kardeşinin yanına katıldı. Canavarlar yan yana duruyordu ve ikisi de yine bana odaklanmıştı.

Onlar yalnız avcılar değil miydi?

Achilles, Patro'ya doğru bir adım attı.

Titanlar çığlık attı.

Dönerek topuklarımın üzerinde döndüm ve gözümün ucuyla Achilles'in Patro'ya doğru koştuğunu gördüm.

Ben ise ters yönde caddeyi koşarak geçtim.

"DAHA HIZLI!" Nyx kulağıma bağırdı.

Silah sesleri yankılandı.

Ben arkama geriye baktım — Achilles diz
çökmüştü Patro'nun Patro'nun ateş geri geri
çekilen adamlara ateş etti.

Çok azdı, çok geçti.

Titanlar bana doğru geliyordu.

Aşil silahlarını yere attı, sonra Patro'nun cansız bedenini kaldırdı ve gözlerime baktı — gözleri alev alev yanıyordu.

Çatırtı.

Uzaklaştılar.

Titanlar havaya fırlayıp uçarken bir vınlama sesi duyuldu — boğazımdan bir çığlık kopardı.

Canavarlarla baş başa kalmıştım.

Yine.

AŞIL: BİR DAKIKA ÖNCE

Fyodor Dostoevsky bir keresinde şöyle demişti: "Her şeyden önce, kendine yalan söyleme."

Bu anın nasıl bir his olduğunu biliyor muydu?

Bilmesi imkansızdı.

Sadece Kronos'un kendisi göğsümü parçalayan dehşeti anlayabilirdi.

Yıkık bir şehir caddesinin ortasında, kanatlı Titanlar - *bu ne zaman oldu?* - ruhumu ele geçiren adam kırık ve kanlar içinde, boynu doğal olmayan bir açıyla bükülmüş halde yatarken yanımdan geçip gittiler.

Bir anlığına, Patro'dan gözlerimi ayırdım.

Korumamız gereken kız Alexis, Sisyphus'a özgü bir ağırlıkla bana bakıyordu.

İki renkli gözlerinde umut yoktu, sadece kabullenme vardı.

Ruhum parçalanıyordu.

Patro'ya döndüm, onun harap olmuş bedeninden başka bir yere bakamıyordum.

Ağzımı açıp çığlık atmaya çalıştığımda deri çenemi sıyırdı. Malzeme yerinden kıpırdamayınca çenem çatladı. Lanet olası ağızlık, yemek yiyip sigara içebilmem için yeterince esnekti, ama

güçlerimi serbest bırakacak kadar esnek değildi. Kronos'un bana verdiği yeteneği kullanabilseydim, Titanları *kolayca* halledebilirdim.

Ama federasyon beni etkisiz hale getirmişti. Beni bu sefaletle mahkum etmişlerdi.

Spartalı yemini ederek onu çıkarmayacağıma dair verdiğim sözden daha fazla pişman olduğum bir şey yoktu. Yeminler, koruyucu bağlar gibi, sonsuza dek geçerliydi.

Bu işkenceye, yeralında ömür boyu hapis cezası tercih edilebilirdi.

Etrafımda saniyeler akıp gidiyordu. Zaman yoktu.

Patro'nun göğsü hareket etmiyordu.

Spartalılar aşırı fiziksel hasara dayanabilirlerdi, ama yenilmez değildik. Omuriliği kopmuş, akciğerleri delinmiş, iç kanaması varsa, kalıcı komaya girebilirdi.

Patro ölürse, ben de ölürdüm, çünkü onun olmadığı bir dünyada yaşamayı reddediyordum.

O, uyanmamın sebebi, nefes almamın sebebi, bu sefil medeniyet çoraklığında bulduğum tüm mutluluğun kaynağıydı. O, benim atan kalbimdi.

Zaman yavaşlamış gibiydi.

İki Titan da adımlarını yarıda kesti.

Alexis'in bukleleri yüzünün etrafında hareketsiz kaldı.

Düşen tuğlalar Patro'nun vücudunun üzerinde havada asılı kaldı.

Düşüncelerim hızla akarken her şey bu ana odaklandı.

Patro, Alexis'i ele geçirme konusunda takıntılıydı; kız, caddenin ortasında, yakın bir tehlike altında duruyordu. Aylardır bizimle yaşıyordu, uyum sağlamıştı, birbirimize olan takıntımızı, bağlılığımızı bozmamıştı. Patro, Alexis'in bizim için daha önemli hale gelebileceğini düşünüyordu ve Sparta'nın istemediği mutlu sonu bizim için bir şans istiyordu.

Ama Augustus ve Kharon taviz vermediler.

Ve onu önce onlar ele geçirdiler.

Şimdi Patro yine kabuslar görüyordu. O çöküyordu ve ben ona yardım edemiyordum. Ona istediği şeyi, yani onu veremiyordum.

Buna karşılık deliliğim artıyordu.

Karanlık, sahiplenici *eğilimler* ruhumu sarsıyordu. Patro'yu kilitleyip onu her türlü zarardan korumak için duyduğum dürtüyü görmezden gelmek gittikçe zorlaşıyordu.

Tutku, Ares Hanesi'nin sahiplenici *öfkesi*, içimde gece gündüz kaynıyordu. Bu duyguları saklamaya çalıştım, ama gizli kalmadılar.

Augustus'un nasıl bu görünüşünü koruduğunu anlayamıyordum. Dışarıdan bakıldığında sakın ve metanetliydi.

Augustus'un, Ares'in yüzünü ölümsüzlere yara açmak için dövülmüş zehirli Vulcan bıçağıyla keserken acı içinde çığlık atarken, dudaklarından tükürükler, gözlerinden yaşlar akarken nasıl hıçkırarak ağladığını hala hatırlıyorum.

Büyürken, Augustus deliliğini asla saklayamadı.

Onun gölgesinde büyüdüm ve onun örneğini takip ettim.

Ama bir noktada Augustus öfkesini gizlemeye başladı ve ben de kendiminkini kontrol edemez hale geldim.

Şimdi bir karar vermem gerekiyordu. Patro, Alexis'e yardım etmemi isterdi, onun kurtuluşumuz olduğuna inanıyordu. Onu seviyordum, gerçekten.

Kendine yalan söyleme.

Patro'ya karşı hissettiklerim anlaşılmazdı.

Belki gelecekte Alexis'i de yeterince sevebilirdim, ama şu anda değil.

Başka seçeneğim yoktu. Dürüst bir adam olsaydım, yoktu.

Her şey yeniden hareketlenirken, Titanlar çığlık attılar ve başlarını çevirdiler.

Koştum, Patro'nun üzerine koruyucu bir şekilde diz çökerek Titanlara ateş ettim.

Zaman kaybediyorsun. Rol yapmayı bırak.

Silahları tiksintiyle yere attım.

Mümkün olduğunca nazikçe, Patro'nun harap olmuş bedenini

kaldırdım. Alexis kaçıyordu, omzunun üzerinden geriye

bakıyordu. Gözyaşları, ihanet dolu bir bakış bekliyordum.

Ancak yüzünde hiçbir ifade yoktu.

Yüzündeki kabullenme, hayal edebileceğim her şeyden daha kötüydü. Anlamıştı — benim mahvolmuş ruhumu benden daha iyi görmüştü.

Onu tehlikeden koruması gereken akıl hocaları tarafından terk edilmiş, hayatı için kaçıyordu, ama o güçlüydü, iyi olacaktı.

Sen dürüst olmayan bir adamsın.

Bu, saf bir yalandı.

Domus.

O kadar güçlüydüm ki, sesli olarak söylememe gerek kalmadan oradan uzaklaşabildim.

Roma ortadan kayboldu, yerine Sparta şifasının sembolü olan kanatlı bir asa olan Asklepios Asası ile kaplı steril beyaz duvarlar ve tıbbi ekipmanlar geldi.

Patro'yu nazikçe sedyeye yatırdım.

Alexis, en acı gerçeği yeni öğrenmişti. Acının ikinci bir adı vardı: *Chthonic*.

Ya dünyadaki en yalnız varlıklar bizdik ya da tüm ruhumuzla takıntılı bir şekilde seviyorduk.

Ya tam bir bağlılık ya da *hiçbir* şey. Arada bir şey yoktu.

Dostoyevski yanıliyordu; acı çeken yalancı değil, gerçeği kabul eden insandı. Başka hiç kimse böyle bir laneti bilemezdi.

Olimpiyat doktorları Patro'nun etrafını sardı ve ben hastane yatağının yanında dizlerimin üzerine çöktüm.

Başım eğikti. Ellerim birbirine kenetlenmişti. Ruhumu ele geçiren adamın hayatı için Kronos'a dua ederken, gözlerimden yaşlar akıyordu.

Ve geride bıraktığım kadının.

12

ÖLÜME KADAR SAVAŞMAK VE DİĞER KADINCA FAALİYETLER

ALEXIS

Koşarken, binaların arasındaki dar bir açıklığa doğru sola saptım. Titanlar peşimdeydi ve ellerimde silahlar vardı.

Uzaklaşmam gerekirdi, ama o zaman Augustus'un bana bakacak adamlara ihtiyacım olduğu konusunda haklı çıkardı.

O günlerde, tek sahip olduğum şey kin idi.

Ben güçlü ve bağımsız bir kadıyım.

Enkazların ve iskeletlerin üzerinden atladım. Tökezleyerek, sivri tuğlalara sürtünerek, kendimi toparladım ve sokakta daha hızlı koşmaya başladım.

Titanlar yukarıda çığlık atarak, korkunç kanatlarını çırpıyorlardı.

Aslında, bunu erkeklerin halletmesi gerektiğini düşünüyorum.

"Çekil!" Nyx, pulları yukarı bakıyormuş gibi kayarken panik içinde tısladı.
"Daha hızlı."

Sokak güvenliğinden kayarak çıktım. Kollarımı sallayarak, doğrudan Kolezyum'un korunaklı duvarlarına doğru yöneldim.

Bir patlama yankılandı ve yer sallandı.

Her iki Titan da, benim yolumun hemen önündeki antik yapıyı çevreleyen çim parkın üzerine çakıldı.

Parçalanmış kanatları yavaşça katlandı.

Ne güzel bir ölüm günü.

Geriye doğru sendeleyerek silahlarımı kaldırdım.

Yavaşça yaklaşarak ilerlediler. Fluffy Jr. yüksek ve sert bir sesle havladı ve bir kez daha savunma amaçlı önüme geçti.

Emniyet kilitlerini açtım.

"Buradan gitmelisin," diye tısladı Nyx. "Hemen." Kabul ederek başımı salladım.

Bir ışık parladı ve bir kamera tıklattı.

İki Titan da hareket etmeyi bıraktı, başlarını yana eğdiler ve solumdaki bir şeye odaklandılar. Aynı anda ağızlarını açtılar ve jilet gibi dişleri parladı. Uzun siyah dilleriyle parçalanmış dudaklarını yalarken salya akıyordu.

Zihnimde güvenli bir yere atlamaya odaklandım.

"Dom—"

Biri inledi.

Başımı çevirdim, kalbim durdu — kör noktamda onları görmemiştim.

Bir düzine yaşlı erkek ve kadın, çimenli parkta kurulan beton satranç masalarında oturmuş, dehşet içinde donakalmışlardı. İçlerinden biri kamerasını indirdi.

Titanlar insanlara odaklanmışlardı, niyetleri belliydi.

"Zıpla, Alexis!" diye bağırdı Nyx. "Git, hala yapabiliyorken kendini kurtar!"

Başımı geriye eğdim.

"İnsan kayıpları önlenebilir miydi?" Persephone kulağıma fısıldadı.

Silahlarımı kaldırdım ve ateş ettim.

Mermiler Titanların bedenlerine saplandı; çığlık attılar, ama dikkatleri hala insan grubuna odaklanmıştı.

Kollarımı açarak, insanları korumak için önlerine atladım.

"Pater noster, qui es in caelis," diye Latince birisi bağırdı. *Cennetteki Babamız.*

Titanlar pençelerini uzatmış, ağızlarını açmış olarak bana doğru yaklaşıyorlardı.

Amin.

İki silahı da kaldırdım ve ateş etmeye devam ettim.

Poppopopopopop.

Bazı mermiler isabet etti, bazıları ıskaladı, ama canavarlar yavaş ve istikrarlı bir şekilde ilerlemeye devam etti. Avlarıyla oynuyorlardı.

Üç metre uzaktaydılar.

Poppopopopopop.

Bir buçuk metre.

Poppopopopopop.

İki metre.

Poppop—Tık. Tık.

Fluffy Jr. ileri atlayarak Titanlardan birine çarptığında, vahşi bir hırıltı yankılandı. Canavar onu üzerinden atmaya çalıştı, ama koruyucum dişlerini boğazına geçirerek onu bırakmadı.

Canavar yere yığıldı—Fluffy Jr. onun boğazını parçalamıştı.

Sarsıntılı bir şekilde, iki silahı da yeniden doldurdum, kollarımı kaldırdım ve ikinci çığlık atan Titan'a ateş ettim.

Beyaz tüylerin oluşturduğu bulanık bir görüntü içinde, Fluffy Jr. kalan Titan'a atladı, ama Titan daha hızlıydı ve ön kolunu kaldırdı. O da kolunu ısırıldı.

Net bir atış yapamadığım için silahlarımı indirdim.

"Adveniat regnum tuum, fiat voluntas tua," arkamda çılgınca bir ilahi söyleniyordu. *Egemenliğin gelsin, isteğin gerçekleşsin.*

Hıçkırıklar ağlamaya dönüştü.

"Ciddi bir soru," diye tısladı Nyx. "Ölmeye mi çalışıyoruz? Çünkü eğer değilse, hemen kaçmalıyız!"

"Sadece bir plana ihtiyacım var," diye fısıldadım.

Dişlerimi sıkarak, ter gözlerimi yakarken, Titan dönüp koruyucumu yerinden çıkarmaya çalışırken parmak uçlarımda ileri geri zıplıyordum.

Düşüncelerim *çaresizce* koşturuyordu: *x kare artı b çarpı x artı c eşittir sıfır.*

Yeni plan: bir daha asla düşünme.

İkinci dereceden denklemi ezberlemek kimseye yardımcı olmuyordu.

Silahlarım neredeyse hiçbir işe yaramadığı için onları yere attım.

Başarınızı gözünüzde canlandırmaya çalışın — aölü Titan
dönüşmüş üçgen üçgen

fonksiyon grafiğine dönüştü.

Uyluklarıma bağlanmış uzun hançerlerin kabzalarını tuttum —
Kharon'un takmamda ısrar ettiği çift — ve ikisini de çıkardım.

Elimde sadece zehirli kan ve sağlıksız miktarda teorik matematik bilgisi vardı.

Öyle olsun.

Her iki hançeri de hala ayakta duran, Fluffy Jr.'ı üzerinden atmaya çalışan ve hızla yaklaşan Titan'a doğrulttum.

"Sakın yapma." Nyx dişlerini gıcırdatarak dedi. "Alexis, seni yavruyken büyüttüm, şimdi rastgele insanlara her şeyi feda etmeni istemiyorum."

Dizlerimi büküp silahlarımı hazırladım.

"Peki. Hayatta kalman iyi olur." Pullar kazındı — Nyx boynumdan atladı.

Titan dönerek yüzünde ısırık izleri belirdi, Fluffy Jr. kolunu kemiriyordu.

Gözlerim kısıldı, parmaklarım karıncalandı. *Daha yakın.*

Titan mücadele ederken döndü, önü tamamen açıktı.

Öne atıldım ve iki hançeri de onun kararmış göğüs boşluğuna sapladım. Çığlık attı ve sendeledi.

Başarıyorum!

Aslında dövüşmede çok iyiyim!

Korkunç bir kesilme hissi sırtımda patladı — Titan serbest kolunu kullanarak omurgamı parçaladı.

Direnış yoktu. Çığlık
attım.

Boş ver, yapmıyorum.

"Alexis!" diye bağırdı Nyx.

Her şey bulanıklaştı, ben tutuşumu gevşetirken dünya kenarlarından bulanıklaşmaya başladı.

Canavar döndü.

Sanki bir anahtar çevrilmiş gibi tüm acı kesildi.

Gözlerimi kapatarak, huzurlu karanlığa daldım, sakinlik uzuvlarımı sardı.

"ALEXIS!" diye bağırdı Nyx.

Gözlerim birden açıldı.

Titan, üçümüzü de üzerinden atmaya çalışırken sendeledi, Nyx onu boğarken yüzü morarmıştı, ben ise kanlı ellerimle bıçakları zar zor tutuyordum, parmaklarım yanıyordu.

Tutuşumu yeniden ayarlayarak, bıçakları göğsüne daha derine sapladım.

Fluffy Jr. daha yüksek sesle hırladı ve artık dirseğin altından kısmen sarkan sağ kolunu kemirmeye başladı.

Aferin köpeğim.

Tricepslerimi kullanarak ağırlığımı kaldırdım, hançerlerimin saplarına baskı uygulayarak kaldıraç etkisi yarattım — çıtırtı — bıçaklar göğsünden göbeğine kadar yırttı.

Siyah organlar aramızda dağılırken, mürekkep gibi kan önümü ıslattı.

Benim kanım da ona karıştı.

Güçlerimi kullandığımda göğsümde taze bir acı patladı.

Titan boğuk bir çığlık attı, pençeleri mahvolmuş sırtımdan düştü. Titremeye başladığında dudaklarından köpükler sızdı.

Mozart piyano çalıyordu, parmakları dans ediyor, başı geriye atılmış, gözleri ecstasy içinde kapalıydı.

Canavar çimlere doğru geriye doğru savruldu — Fluffy Jr. ve ben onunla birlikte öne doğru düştük.

Çimlerin üzerinde Fluffy Jr. canavarın boğazına saldırdı. Hançerlerimi yüksekçe kaldırdım, sırtım ağrıyarak protesto ederken, onları aşağı doğru indirdim. Tekrar tekrar bıçakladıkça siyah kan fışkırdı.

Bir an durup, ön kolumla yüzümdeki kanı sildim.

Titan, bıçak yaralarıyla parçalanmış bir halde, altımda cansız yatıyordu. Sağ kolu eğri bir şekilde sarkıyordu, yüzü şişmiş ve yılan ısırıklarıyla kaplıydı, ağızından köpükler akıyordu.

Titrek ellerimle, parmaklarım hala karıncalanırken kemerime uzandım.

Sırtımdaki ağrı yavaş yavaş ateşe dönüşüyordu. Titanyum kelepçeler açılmıyordu. Yüzümden gözyaşları akıyordu ve kelepçelerle uğraşırken görmek gittikçe zorlaşıyordu.

Çatırtı.

Fluffy Jr. yanımda ayağa kalkarken hırladı.

Birkaç metre ötede, diğer Titan'ın kafası yerine oturdu.

Oturdu, boğazının olduğu yerde boş ve tahrip olmuş bir boşluk vardı.

Hayır. Hayır. Hayır.

Titan, gökyüzünü kaplayacak kadar uzun boylu duruyordu. Kanatları genişçe açılmıştı.

Aptal kelepçeleri düşürdüm ve ayağa kalkmaya çalıştım, sırtım ağrıyla zonklarken inleyerek.

Bir anlık bir zaman dilimi vardı — kanatların parlaması — karanlık patladı.

Hava uğuldadı ve midem düğümlendi, kollarımda korkunç bir baskı hissettim, omurgamdan aşağı yeni bir yanma hissi yayıldı.

Titan bana çarpmıştı.

İki pençeli el benim pazılarımı kavradı. Canavarca yüzü benim yüzümün önünde sallanırken beni havada tutuyordu ve ben de havaya doğru fırladığımızı fark ettim.

Çığlık attım.

Titan ağzını açtı ve bozuk boynundaki kaslar kasılırken boğuk bir ısıklık sesi çıkardı.

Fluffy Jr.'ın havlamaları uzaklaştı. Nyx onunla birlikte aşağıdaydı, hala düşmüş Titan'ın etrafına sarılmıştı.

Saçlarım yüzüme çarpıyordu.

Parçalanmış siyah kanatlar çırpınırken, Colosseum'un tepesini geçip gri bulutlara doğru hızla ilerledik.

Başım kuvvetten sallanarak aşağıya baktım.

İnsanlar parkın karşısındaki caddenin kenarında toplanmış, sanki Titan'la savaşmamı izlemek için dışarı çıkmışlar gibi yukarı bakıyorlardı. Birçok kamera bana doğrultulmuştu.

Yüksekten uçtukça kalabalık küçük noktalar haline geldi.

Basınç ve sıcaklık düştükçe kulaklarım patladı.

Titan ellerini sıkıştırarak beni ezdi. Hareket etmenin, ona kanımı bulaştırmanın hiçbir yolu yoktu.

Görüşüm siyah noktalarla dolarken nefes nefese kaldım. Charlie, Helen ve Ceres villaya dönmemi bekliyorlardı.

Colosseum'un çanağı küçülmeye başladı.

Geriye hiçbir şey kalmamıştı. Son kez kapana kısıldığımda, atlama seçeneğim vardı. Şimdi ise yapacak hiçbir şey yoktu, ama... *Bekle. Yapabilir miydim?*

İçgüdülerim hayır diyordu, yaralarım çok ağırdı.

Titan daha sıkı sıkı ve ben daha yüksek sesle çığlık attıkça kemiklerim gıcırdadı.

Zaten öldün.

Parkın ortasındaki beton satranç masasına odaklandım.

Neyse ne.

"Domus!" diye bağırdım.

Her şey karardı.

Boş masaya çarptık — pençeli eller beni bıraktı ve beton altımızda kırıldı.

Her yer dumanla kaplıydı. *Acı.* Kolezyum bir kez daha üstümüzde yükseliyordu.

Körlemesine dumanın içinden sürünürken satranç taşları ellerime batıyordu. Öksürerek ve kanın üzerinde kayarak, hayal edilemez bir acı omurgamı yakıyordu.

Fluffy Jr., yanımda yükselen Titan'a kendini fırlattı.

Odaklanamayan gözlerle ayağa kalktım.

Yaşlılar, sıkı bir daire halinde birbirlerine sokulmuş, ağızı açık bakıyorlardı.

"Çıkın buradan!" Sol kulağımdaki ınlamadan dolayı sesimi duyamıyordum.

İnsanlar donakalmış, kısa, diken diken beyaz saçlı yaşlı bir kadının etrafında korku içinde ömelmişlerdi. "Lucia," diye bağırarak kadının kırmızıya boyanmış cildine dokundular. *Kan.*

Göğsünde uzun bir kesik vardı. Bir beton parçası onu kesmişti.

"İnsanların ölmesi önlenebilir miydi?" Persephone omuzlarımı tutarak yüzüme bağırdı.

Lucia'nın yanına dizlerimin üzerine çöktüm. Eğilip, yırtık gömleğinin parçalarını umutsuzca topladım ve yarasına bastırdım.

Kanamayı durdurmaya çalışırken göğsüm ağrıyordu. Bir şey söyledi ama duyamadım.

Hiçbir şey göremiyordum; panik, çaresizlik ve yorgunluk beni boğuyordu. Onu kurtarabilecekmiş gibi, karıncalanan parmaklarımı göğsüne bastırdım.

Grup Latince ağlayarak ilahiler söyledi.

Çığlık.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Pişmanlıkla boğulurken, "Yaraya baskı uygulayın" diye bağırdım ve kendimi ayağa kaldırıp sendeleyerek uzaklaştım.

Bu benim hatam.

Diğerlerini korumalıyđım.

Sendeleyerek, Fluffy Jr.'ın hala ilk Titan'a saldırdığı yere döndüm. Her şey bulanıktı.

"Salvator!" arkamda yaşlı bir adam Latince bağırdı. *Kurtarıcı.*

Dizlerim titreyerek eğildim ve içimi kaplayan acıya dayanamayıp kustum.

İkinci Titan yıkık masadan kalktı. Kanlı dudaklarımdan safrayı sildim.

Zorlu sınavdan sağ çıktın. Bu hiçbir şey.

İlk Titan korkunę bir ęıęlık attı ve Fluffy Jr.'ı şiddetle fırlattı. Fluffy Jr. beyaz bir bulanıklık içinde ęimlerin üzerinde bana doğru yuvarlanırken havladı, sonra dört ayak üzerinde yanımda durdu.

Nyx yakınlardan zayıf bir şekilde tısladı.

Kambur durarak cebime uzandım. Augustus'un ęaęrı cihazını ęıkardıęımda, paręalanmıř metal paręaları avucumu doldurdu; cihaz tamamen ezilmişti. Paręaları ęimlerin üzerine düşürdüm.

Yapacak başka bir şey kalmamıştı.

İki Titan da dik durdu, kemikleri yerine otururken ęıtırdadı.

K r  körüne, Kharon'un bana verdiği ekstra kılıfı yakaladım ve sol elimle bir Spartan silahı, sağ elimle bir av bığağı ęıkardım.

Nyx omuzlarımdan etrafına dolandı. Titanlar bize doğru ilerledi.

Kabul etme duygusu beni sardı. Uzaklara gidemezdim, ama yine de deneyebilirdim.

"Domus," diye bağırdım ve sağ bacağımı Fluffy Jr. ona dokunacak şekilde uzattım, sanki milyonlarca k ğ k paręaya bölünmüş gibi ydım.

Gözlerimi kırptım — ęimlerin üzerinden atlamıştık.

On metre ötede, Titanlar bir saniye önce durduğumuz yere penęelerini sallarken birbirlerine ęarptılar.

Gözlerimi kısarak ateş ettim.

Pop. Pop. Pop. Pop. Pop.

Titanlar şaşkınlıkla döndüler, mermiler onlara isabet edince siyah kan fışkırdı - bulunduğum yere odaklandılar.

Kanatlarını açarak bana doğru uçmak için öne eğildiler ama tökezleyip geriye baktılar — uzuvları kurşun delikleriyle parçalanmıştı. Hayal kırıklığıyla başlarını sallayan Titanlar, hızlı adımlarla ilerlediler.

Eh, bu eğlenceliydi.

Sırtımdaki ağrı dayanılmazdı; kulağımdaki çınlama artık tiz bir çığlık haline gelmişti.

En azından gürültüyle çıkalım bari.

Titanlar aynı anda bana saldırdı. Bacağımı Fluffy Jr.'a bastırdım ve yüz metre ötedeki çimenli parkın karşısındaki bir noktaya odaklandım.

"DOMUS!"

Dünya acı verici bir karanlıkta paramparça oldu.

Çatırtı.

Dizlerim çimlere çarptı, boğazımdan bir inilti çıktı. Fluffy Jr. sızlanarak yüzümü kokladı, dudaklarımdan safra damlıyordu.

Titanlar çığlık attı.

Sadece elli fit uzaktaydım, umduğum kadar uzak değildim.

Her şey yanıyordu.

Nyx kulağıma bir şey bağırdı ama onu duyamadım.

Zihnimde mezarımı tasarladım; gösterişli bir şey değil, sadece küçük bir mezar odası ve yüzümün üç metrelik bir büstü olan bir mozole. *Burada, iki kocası olan içe dönük bir sapık yatıyor.*

Çılgınca kıkırdayarak, dudaklarımdan kan fışkırırken, karıncalanan parmaklarımı çimlere gömdüm ve kendimi kaldırdım.

Ayağa kalkmak Tanrı'nın bir lütfu gibiydi ve sendeleyerek ayağa kalkarken bağırdım. Atlayış sırasında silahımı kaybetmişim, ama hançer hala yumruğumda sıkılıydı.

Titanlar çığlık atarak bana doğru topallayarak geldiler.

Eski dostlarım.

Kollarımı genişçe açtım (aklımı kaçırmıştım).

Dans etmeye mi geldiniz?

Koruyucu bağım göğsümün içinde alevlendi, güçle patladı.

Fluffy Jr. ileri atladı. Havada vücudu genişledi, bacakları ve boynu uzadı, omurgasındaki yumrular dışarı çıktı — bu sefer bir Titan'la çarpıştığında, büyüklüğüyle canavarı geriye fırlattı.

Fluffy Jr. az önce...

Şok içinde gözlerimi kırptım.

İkinci Titan pençelerini yüzüme doğru savurdu. *Vın.* İçgüdüsel olarak başımı geriye eğdim.

Tango, bir klasik.

Fırsatı değerlendirip, hançerimi iki elimle Titan'ın parçalanmış göğsüne sapladım. Nyx atıldı.

Sırıtarak, iğrenç kucaklamaya eğildim ve canavarın üzerine kanımı döktüm.

Öl, kaltak.

Göğüs kafesimi yeni bir dalga zonklayan acı doldurdu.

Titan, dudaklarında yine köpükler oluşmuş halde, altımdaki çimlere yığıldı. Şiddetli bir şekilde titreyerek kollarını sallıyordu. Yavaş çekim gibi bir pençe hamlesi geldiğinde geri çekildim, ama çok geçti.

Acı patladı, sıcaklık boynumdan aşağı akıyordu.

Parçalanmış bir kulak çimlerin üzerine düştü, o kulak bana ait olan bir kulak çimlerin üzerine düştü.

Titan tekrar titredi, pençeli eli düşen kulağımı kesip parçaladı.

Sanırım ona zaten ihtiyacım yoktu.

Titan hareketsiz kaldı.

Birkaç metre ötede, artık aşırı büyümüş Fluffy Jr. yuvarlanırken vahşice kükredi, hala diğer canavarla savaşıyordu.

Zap-zap-zap. Elektrik şok dalgaları, kalbimin atmasını sağlar gibi, evlilik bağından artan yoğunlukta geçiyordu.

Hala Titan'ın üstünde yarı yatarken zayıf bir şekilde nefes aldım.

Çat. Çatırtı. Altımda kemikler yer değiştirdi, canlanmaya başladı.

Boş boş ona baktım. *Tamam, sen kazandın.*

Titan sıçradı.

Ben yuvarlandım ve kanla kaplı çimlere kırık bir şekilde uzandım. Bir grup kuzgun uçarak geçti. *Ne kadar da uygun.*

Hükümetin insansız hava araçları, gördüğüm son şeydi. Göğsümde duygular kabardıkça zayıf bir gülümseme belirdi.

Nyx yanıma sürünerek geldi ve dilini yanağıma değıdirdi. Elimi kaldırıp son bir kez onun pullarını hissetmeye alıştıım, ama hareket edecek gücüm yoktu. Başımı çevirip yanağıımı onun yüzüne dayadım.

"Seni... seviyorum," diye fısıldadım nefes nefese. *Seni seviyorum, Fluffy Jr., Charlie, Helen, Drex ve belki de...*

Bir ısıık sesi, potansiyel olarak rahatsız edici itirafımı kesintiye uğrattı. Patlamalar, homurtular, bağıırışlar ve tokat sesleri yankılandı.

Bronz tenin bulanıklığını çözmek bir saniye sürdü. Augustus Titan'ın üzerinde duruyordu.

Siyah ve beyaz saçları dağıınıktı, arkasında rüzgarda dalgalanıyordu. Bir eliyle metal zinciri Titan'ın boynuna dolayarak onu boğarken, diğeri eliyle silahını ateşleyerek göğsünü kurşunlarla doldurdu.

İki elini de kullanabilmek her zaman bu kadar seksi miydi?

Siyah lekelerle kaplı, dişlerini gösteren, gözlerinden kırmızı damlalar akan Augustus, kesinlikle vahşi görünüyordu.

Belki de kan kaybından dolayıydı. Belki de acıdan dolayıydı.

Belki de Augustus'un kötülüğü ortadan kaldırma konusunda *rahatsız edici derecede* yetenekli olmasıydı.

Ama birdenbire, nasıl kendimi asexüel olarak gördüğümü anlayamadım.

Zincir, Augustus'un kalçasına bağılıydı, ucu üçüncü kanatsız Titan'ın etrafına bağılanmıştı - alt dudağıına saplanmış bir etiketle bağılanmıştı ve o, metal zincirin orta kısmını bana saldıran Titan'ı boğmak için kullanıyordu.

Bu her neyse, ben varım.

Augustus silahını kılıfına koydu, Titan'ın gözlerine iki bıçak sapladı, sonra yakın mesafeden ateş etmeye devam etti.

Bir el yüzümü tuttu ve beni katliamdan uzaklaştırdı.

Kharon çenemi yana doğıru eğdi ve donakaldı, kafatasımın yan tarafındaki delik gibi görünen şeye bakıyordu.

Evet, kulağıım yerlerde bir yerlerde, küçük parçalara bölünmüş haldeydi.

Gözleri sertleşerek, kırılmayacak buz parçalarına dönüştü. Kharon kılıfına uzandı ve acımasızca keskin bir hançer çıkardı.

Bekle...

Bıçağı sol kulağını temiz bir şekilde kesti. Biri dehşet içinde sessizce çığlık attı.

O bendim.

Kararlı bir ifadeyle Kharon, kargo pantolonundan küçük bir kutu çıkardı. İğne ve iplik parladı.

Augustus çimlerin üzerinde yürürken tekrar görüş alanına girdi.

Silahını yüksekte tutarak son Titanlara ateş etti. Poco, gözlerini kısarak omzuna kondurdu; kabarık rakun kolunu Titanlara doğrulttu ve başparmağını hızla hareket ettirdi.

Bekle, o parmak tabancası mı?

Kharon eğildi ve iğneyi ve ipliği yüzümün sol tarafına getirirken görüşümü engelledi.

Konuşmaya çalıştım ama başaramadım; gözlerimle ona bunu yapmamasını söylemeye çalıştım.

Kharon daha da yaklaştı, çenesini sıkarak kararlılıkla uzvunu kafamın yan tarafına dikti.

"Per angusta ad augusta, carissimus," diye fısıldadı.

Denemelerden zafere, sevgilim.

Augustus ortaya çıktı ve Kharon ona yer açmak için geriye eğildi. Ceplerimi yokladılar ve üzerinde *Hercules* yazan iki etiket çıkardılar.

Gökyüzünden tek bir damla düştü ve altın rengi ismin üzerine sıçradı.

Augustus eğildi.

Alnıma nazikçe bir öpücük kondurdu. Hiçbir şey hissetmedim, ama dudaklarının değdiği yerlerde cildim karıncalandı. Barut, şimşek ve günah kokuyordu.

Poco yanağımı okşadı.

Onlar uzaklaşırken, gökyüzü açıldı ve yağmur dünyayı sırlıslıkla etti.

Kharon dikişe devam etti.

Ölmüş olmam gerekirken hayattaydım.

Roma Kolezyumu yukarıda yükseliyordu, eski bir hatırlatma gibi — burası Sparta'ydı ve iyi ya da kötü, biz bu yeni

karanlık çağın tanrılarıydık.

13

AVCI

KHARON

Yağmur yağarken dünya tısladı, dizlerimin altında çamur birikti.

Silah sesleri yankılandı, Titanlar çığlık attı, zincirler tıkırdadı ve Augustus arkamda savaşırken homurdandı.

Kemiklerime kadar ıslanmıştım, başımın sol tarafındaki taze yara ağrıyordu.

Tek önemli olan oydu.

Alexis Hert, kanla kaplı çamurlu çimlerin üzerinde yatıyordu, harap ve ruhani görünüyordu.

Karım yaralanmıştı.

Bu, yıkıcı bir durumdu.

Mükemmel bir hassasiyetle kulağımı onun kafasının yan tarafına diktim.

İçeri, dışarı, içeri, dışarı.

Alexis'i iyileştirmek tek önemli şeydi.

Lanet Titan kulağını parçalara ayırmıştı ve ben de onun kullanabileceği mükemmel bir kulak parçası bulmuştum. Bu kadar basitti.

Ayrıca uzuvları yerine dikmeye de yabancı değildim. Savaşta parmaklarımı, ayak parmaklarımı ve hatta bir keresinde bütün bir elimi kaybetmiştim.

Spartalılar uzuvlar ve bacaklar gibi sert dokuları yeniden üretemezlerdi, ama birleştirebilirdik.

Yaralanmadan birkaç saat sonra dikiş atarsanız, vücudumuz hasarlı uzvu yeniden iyileştirirdi ve aynı şey diğer Spartalıların bağısladığı vücut parçaları için de geçerliydi.

Karımın vücudu kulağımı kabul edecekti. Başka seçeneği yoktu.

Hell ve Hound, alevli gözleri parlayarak, yaklaşmaya cesaret eden herkesi parçalamaya hazır bir şekilde, koruyucu bir şekilde etrafımızda dolaşıyordu.

Yakınlarda bir Titan çığlık attı, ama dönüp bakmadım. Augustus hallederdi. Ona hayatımı ve karımın hayatını emanet ederdim.

Ama Titanlar ne zaman yarasaya dönüşmeye başlamıştı?

Alexis bilinçini kaybedip geri kazanırken son dikişleri bitirdim.

Yağmur bronzlaşmış tenine sırıyordu ve altın sarısı bukleleri, pembe çamurlu bir su birikintisinin içinde yatarken başının etrafında karışık bir hale oluşturunuyordu.

Bir Spartan için, hatta bir Chthonic için bile, *ağır yaralar* almıştı yaralanmıştı, ama yine de bir şekilde nefes almaya devam ediyordu.

Böyle bir şey hiç görmemiştim.

Tek başına *uçabilen* iki Titan'ı tek başına alt etmişti.

Bu akıl almaz bir şeydi.

Achilles ve Patro da kayıptı, bu da onu terk ettikleri anlamına geliyordu.

Henüz ölmedilerse, yakında öleceklerdi.

Alexis boşuk bir nefes aldı ve ben gömleğimin kenarıyla kulağının etrafındaki kanı sildim.

Dikişlerin üzerinde parmağımı gezdirerek, reddedilme belirtileri olup olmadığını yakından inceledim — soluk ten rengi çoktan bronzlaşmaya başlamıştı. Vücudu onu kabul ediyordu.

Titreyerek, gözyaşlarım yağmurla karışırken, karımın yanında diz çöküp beklemekten başka bir şey yapamazdım.

Alexis yanına döndü ve sarsıntılı bir şekilde öksürdü.

Sırtındaki hasara bakarken kalbim durdu. Durum ilk düşündüğümünden çok daha kötüydü — derisi kopmuş ve omurgasının beyaz çıkıntılı kemikleri görünüyordu. Sırtı paramparça olmuştu.

Dikiş atmak için bile yeterli deri yoktu.

"*Kıpırdama!*" Gömleğimi yırttım ve kumaşı onun parçalanmış etine bastırdım.

"Kapa çeneni." Alexis çamurda debeleniyordu.

Onu durdurmak için ayağa kalkmaya çalıştım, ama kayıp yere düştüm ve inledim. Güney Amerika'da yakaladığımız Titan, uyluklarımdan pençe izleri bırakmıştı ve nedense sırtım da ağrıyordu. Fark ettiğimden daha fazla yaram vardı.

"Nasıl..." Alexis başını çevirirken öksürdü. "Sen... buraya... nasıl geldin?"

Yağmur, uzun kirpiklerinden damlıyordu.

"Senin için *her zaman* geri dönecektik."

Hell ve Hound yanına oturdular ve sızlanarak yanına sokuldular.

İkisinin de bana yardım etmek konusunda endişeli olmadıkları dikkatimden kaçmadı.

Alexis	zayıf bir şekilde	zayıf bir şekilde	yüzündeki
	mahvolmuş	sırtı titriyordu.	"İyi ...

köpekçikler."

Ölümcül altıncı sınıf canavarlar kemikli kuyruklarını salladılar, onun ilgisi altında kendilerini beğenmiş bir şekilde, o kıkırdayarak yüzünü yaladılar.

Alexis öksürdü, dudaklarından kan damladı. "Kurtar... kendini... bırak... beni."

Çamurla kaplı yüzlerimiz birbirine birkaç santim uzaklıktaydı.

İçimde karanlık ve uğursuz bir şey uyandı. "*Benim kim olduğumu* biliyor musun

" diye sordum.

Bakışları kanlı kafamın yan tarafına kaydı ve yüzü bembeyaz oldu.

Fiziksel olarak sonsuza kadar birbirimize bağlıydık.

Mükemmel.

Yağmur etrafımızda gürültüyle yağarken, "*Ben seninim*" dedim. "Bacaklarımı kırabilirsin, ama yine de senin peşinden sürünerek geleceğim. Yaralanırsan, seni iyileştirmek için kendimi parçalara ayıracağım... her... seferinde... Bu geçici bir anlaşma değil. Birlikte olacağız. Sonsuza kadar. Ya da öleceğim."

İki renkli gözler büyüdü.

"Ne dediğimi anlıyor musun, *prenses?*" Nefesi kesildi.

"Bunu hissetmediğini söyle." Ona yaklaştım, dudaklarımız birbirine değdi. Öpücükte cinsel bir şey yoktu, tamamen sahiplenme ve öfke vardı. "Eğer hissetmiyorsan, vazgeçerim," diye fısıldadım dudaklarına. "Seni yine de koruyacağım, ama denemeyi bırakacağım."

Ölmek üzere olan bir adam gibi, onu içime çekerek nefes aldım. Göz bebekleri büyüdü.

"Ben... hissediyorum," dedi sessizce. "Ama bu... hiçbir şey ifade etmiyor."

Ben açtım ağzımı ağzımı onun onunkine dil süpürerek dışarı.

Yiyip bitiriyor.

Onun dili karşılık verdi.

"Sizin neyiniz var lan?" diye bağırdı Augustus. "Neden sizi hep böyle buluyorum? Kanlar içindeyken öpüşüyor musunuz?"

Onun çenesini sanki yanıyormuş gibi bıraktım.

Augustus yağmurda bizi incelerken uzun saniyeler geçti. Saçları sırlıslıklamdı, ikinci bir deri gibi kollarına ve sırtına yapışmıştı, Poco ise omzunda titreyerek oturuyordu.

Kafasını salladı. "İkinizden biri ayakta durabilir mi?"

"Hayır," dedim, aynı anda Alexis fısıldadı, "Belki." Birbirimize öfkeyle baktık.

Augustus derin bir nefes aldı. "Hiçbirimiz atlayacak durumda değiliz, güvenli bir yere gitmeliyiz."

Yüksek bir inilti duyuldu, ardından canavarca bir yaratık Alexis'in yüzüne burnunu sürttü.

Silahıma uzandım.

"Yapma... Fluffy Jr."

Artık küçük bir atın yapısına ve boyuna sahip olan, ancak vücudu bir köpeğe benzeyen beyaz canavara hayretle baktım. Sırtından garip bir yumru çıkıntı yapıyordu.

"Ona ne oldu böyle?" diye sordu Augustus, dehşet içinde.

"Sadece... büyüyor."

Harika, karım delinin teki.

Ona hayvan güvenliği konusunda ders veremedi, Augustus kendini bir şeye hazırlar gibi başını salladı.

"Gidelim," dedi. "Bu şehirde güvenli bir ev biliyorum, ikinizi de taşıyacağım."

Alexis, beline zincirlenmiş üç Titan'a inanamayan gözlerle baktı.

Kabul ederek başımı salladım. Ares Hanesi'nin Savaş Hanesi olmasının bir nedeni vardı. Mirasçılık, akıl almaz acılar ve dayanıklılıkla kazanılmıştı.

Birkaç dakika sonra, Augustus ileri doğru adım attığında çamur sıçradı.

Alexis'i gelin gibi göğsüne sıkıca sarıldı, ben de destek için koluna yaslandım ve o arkasında üç Titan'ı sürüklerken zincirler takırdadı arkasında sürüklerken zincirler gürültüyle sallandı.

Alexis, bilinci gelip giderken mırıldandı.

Augustus tereddüt etmedi. Çenesindeki bir kas seğirdi, acı çektiğinin tek işareti buydu, o ise stoik bir dev gibi ilerlemeye devam etti.

Çim parkın kenarına vardığımızda, yağmurda iki kişi öne çıktı ve önümüzü kesti.

Augustus, Alexis'i göğsüne daha sıkı sarıldı.

Ben silahımı aldım.

"Onunla ne yapıyorsun?" diye sordu yaşlı bir kadın. Göğsü kanla kaplıydı ve bayılmak üzereymiş gibi sallanıyordu.

"Lucia, dikkatli ol. Onlar Spartalılar," diye yaşlı bir adam onu uyardı.

"Ne oldukları *umurumda değil*." Bana öfkeyle baktı. "Onu nereye götürüyorsun?" Sesini, işitmediğim kulağımda garip bir şekilde duyuyordum.

Augustus ona şaşkın şaşkın baktı.

İnsanlar Spartalılara yaklaşmazdı. *Asla*.

"Affedersiniz?" diye sordum, onun küstahlığı karşısında şaşkınlık içinde.

Başka bir kadın yanına yaklaşp Alexis'i işaret etti. "O bizi kurtardı, ona *ne* yapıyorsun? Soruma cevap ver. Ona zarar vermesine izin vermeyeceğiz."

Alaycı bir şekilde güldüm. "O bizim *karımız*. Seni ilgilendirmez."

Daha fazla insan, yolumuzu tıkayan aptalların arkasına geçerek öne doğru süzüldü. Kollarını kavuşturup, sanki sorun benmişim gibi bana ters ters baktılar, onu *kurtaran* adamlardan biri değilmişim gibi.

"Kenara çekilin." Silahımı kaldırdım.

Ona sahip olma hakkına sahip olduklarını düşünme cüretinden dolayı onları biçerdim.

"Silahını kaldır." Augustus başını sallayarak bana sert bir sesle seslendi. Ben silahımı yavaşça indirdim ama kılıfına geri koymadım.

Peki, hepsini çıplak ellerimle öldüreceğim.

Augustus boğazını temizledi, yüzündeki gerginlik kayboldu ve maskesini taktı — iyi adam, en büyük varis, lider.

"Endişelenmeyin, millet." Ses tonu samimiyetle doluydu, büyüyen kalabalığa seslendi.

Onlarca insan daha yan sokaklardan ve binalardan dökülerek yolumuzu kesmeye başladı. *Bütün bu insanlar nereden çıktı lan?*

Çok fazlaydılar. İğrençti.

"Ares Hanesi'nin en büyük varisi olarak şerefim üzerine yemin ederim," dedi Augustus. "Hades Hanesi'nin varisi Alexis Hert'i tıbbi tedaviye götüreceğime söz veriyorum. Bizim bakımımız altında ona hiçbir zarar gelmeyecek. Onu korumak bizim görevimizdir, bunu ciddiyetle yemin ederim."

Sonsuza kadar.

Yaşlı kadın, kayıp kulağıma şüpheyile bakarak homurdandı.

Ben de ona sert bir bakış attım.

Kadın kaşlarını çatı. "O, diğer Spartalıların hepsinden daha iyi. Sizler bizi hiç umursamıyorsunuz. O ise umursuyordu... O farklı."

Eğri parmağıyla haç işareti yaptı.

Kalabalıktan bir adam, sanki çok saygı duyduğu birine hitap ediyormuşçasına titrek bir sesle "Angelus Romae" diye bağırdı.

Roma'nın Meleği.

Augustus saygıyla başını eğdi.

Kalabalık onun için ikiye ayrıldı ve biz ilerlerken, her yaştan insanlar ellerini uzattı ve Alexis'e hafifçe dokundu.

Bağlı Titanlara tükürdüler, hatta bazıları onları tekmeledi. Kameralar patladı.

"Angelus Romae!" Biz ilerlerken insanlar kahramanlara taparcasına slogan attılar. Dağılmak yerine, insanlar yıkık binalardan akın akın çıkıp yağmurlu sokaklara dizildiler.

İlerlerken tüylerim diken diken oldu ve Alexis'in yüz hatlarını inceledim. İnsanlar yanılmıyordu.

Yağmurda bile, altın sarısı saçları başının etrafında bir hale gibi kıvrılıyordu. Onların ilahi yaratıklarının resimlerine benziyordu.

Sorun, insanların onu melekleri olarak adlandırmaları ve benim onu ilk ben sahiplenmiş olmamdı; onu paylaşabileceğim tek kişi Augustus'tu.

Diğerleri boğulabilirlerdi.

Kalabalığa dişlerimi gösterdim, ona dokunan herkese cehennem köpeklerimle hırıldadım.

Tezahüratlar daha da yükseldi ve onlara "Siktirin gidin!" diye bağırma isteğim daha da arttı.

Şimdilik, insanlar onun kahramanlarıymış gibi davranabilirlerdi. Öğreneceklerdi.

Arnavut kaldırımlı sokağın sonunda, yüksek bir çatlak sesi yankılandı. Dumanlar yükseldi.

Bir figür, bir kasaba evinin yıkıntıları arasında duruyordu. Tuğla duvara taze kan bulaşmıştı, kırık bir beton levha onu yağmurdan koruyordu.

Durduk.

Augustus, Alexis'i göğsüne daha sıkı sarıldı ve Alexis anlaşılmas bir şekilde homurdandı.

Silüet gölgelerin içinden dışarı çıktı.

"Buraya nasıl cüret edersin!" diye bağırdı Augustus, yüzü öfkeyle buruşmuştu.

Achilles bize doğru bir adım attı, gözleri Alexis'e dikilmişti. Yağmur, ağzından damlıyordu.

"Onu terk ettin." Augustus'un yüzünden kan akıyordu, yağmurla birlikte akıp gidiyordu. "Onu ÖLMEK ÜZERE BIRAKTIN!"

Achilles suçlu bir şekilde bir adım geri attı, omuzları yuvarlaklaştı.

Augustus tüm boyunu dikleştirdi, keskin yüz hatları acımasız ve affetmezdi. "Beni tiksindiriyorsun kardeşim."

Çat.

Achilles, pişmanlıkla dolu gözlerle geriye sıçradı.

O, çok daha kötüsünü hak etmişti.

AUGUSTUS

Adrenalin beni yakıyordu.

Achilles onu terk ettikten sonra nasıl yüzünü göstermeye cesaret eder?

Ares'in Evi, Savaş Evi'nde korkaklara yer yoktu.

Yağan yağmurda ilerleyerek, Roma'nın ara sokaklarında yolumu buldum.

Ona tıbbi yardım bulmam gerekiyordu. *Onu Achilles'e verip güvenli bir yere götürmesini sağlamalıydın.*

Onun gevşek bedenini sıkıca kavradım. Onu ya da Patro'yu onun bakımına emanet etmek için cesedimi çiğnemeleri gerekirdi. Bir daha asla.

Garip bir acı omurgamdan aşağıya doğru yayıldı ve sağ dizimde keskin bir ağrı hissettim, ama acıyı kolayca görmezden geldim.

Zayıflık kabul edilemezdi. Ya büyüklük ya da hiçbir şey - ortası yoktu.

Bulutlar alçak ve uğursuz bir şekilde asılı dururken, ben su birikintileri arasında yürüdüm ve yıkık şehri tehditler için taradım. Soğuk yağmur burnumdan damlıyordu ve Poco sırtımda kıvrılmış, ıslak saçlarımı çiğniyordu.

İnsanlar dağılmıştı.

Zincirler belimdeki kılıfı çekiyordu, ama öfkeyle ilerlerken hızımı kesmeyi reddettim ve bağlanmış üç Titan'ı arkamda sürükledim

onların kafatasları Arnavut kaldırımlı caddede tatmin edici bir şekilde çatırdıyordu. Gömleğimden yaptığım ağız tıkaçlarının arkasında çığlık atıyorlardı.

Titanların ne zaman kanatları çıktı lan?

Yağmur, yıkık parke taşlı caddeye öfkeli bir tıslama ile sıçrarken, iki cehennem köpeği önümde ilerliyor, odaklanıp odaklanamadan güvenli eve giden yolu gösteriyorlardı.

Kharon sol tarafımda ağır bir yük gibi duruyordu, koluma tutunurken acı veren bir şekilde sıkıca tutunuyordu. Durumu hızla kötüleşiyordu. Yarı baygın halde, kulaklarının olduğu yerde parçalanmış bir çıkıntı varken, anlamsızca mırıldanıyordu.

Düşünülemez bir şey yapmıştı.

Kararlılığım göğsümde daha da alevlendi. İkisini de kurtaracaktım ya da denerken ölecektim.

Poco saçımı bıraktı ve endişeyle Alexis'e cıvıladı, tüyleri birbirine yapışmış halde titreyerek, küçük siyah eliyle onun solgun yanağını okşadı, ama Alexis uyanmadı.

Üzüntüyle miyavladı.

Katılıyorum.

Fluffy Jr. sağ tarafıma topallayarak geldi — bir midilli büyüklüğündeydi — ve başıyla Alexis'in ayaklarına dokundu. Alexis o kadar çok kanla kaplıydı ki, sağanak yağmur bile onu yıkayamıyordu.

Hızımı artırdım ve Kharon'u da yanımda sürükledim.

Birkaç dakika sonra, cehennem köpekleri nihayet güvenli evin yüksek dekoratif duvarının önünde durdu.

Koyu renkli bir tuğlanın köşesine bastırarak gizli kapıyı açtım. İleri doğru iterek, takip edilmediğimizden emin olmak için omzumun üzerinden arkama baktım.

Küçük yapı, yoğun bitki örtüsüyle gizlenmiş, sade ve göze çarpmayan bir şekilde duruyordu, bu yüzden yağmurla bütünleşerek neredeyse görünmez hale gelmişti. Penceresi yoktu, sadece kalın bir titanyum levha ile güçlendirilmiş sağlam bir tuğla cephe vardı.

Hoş geldiniz paspasını kenara itip dikkatlice eğildim, Alexis'i dengede tutarken Kharon'u duvara dayadım ve gümüş anahtarı aldım.

Eğer tuhaf bir nedenden dolayı bir Olimposlu bu güvenli evi keşfederse, tuş takımı veya parmak izi tarayıcısı gibi daha gelişmiş bir giriş noktası arayacaktı.

Paspasın altındaki anahtar şaşırtıcı derecede etkiliydi.

Alexis'i göğsüme yaslayarak, kapıyı açmaya çalıştım ve anahtarı kilide soktum. Birkaç tıklama sesi yankılandı.

Titanyum kilit açıldı.

Yağmurdan kaçmak için içeri girdim, arkamda Kharon ve Titanları da içeri çektim. Hepimiz içeri girdikten sonra kilitleri çevirdim ve çelik kapı kilidini yerine ittim.

Hava soğuk ve bayat kokuyordu.

Çoğunlukla karanlıktı, sadece gözetleme deliğinden bir parça ışık giriyordu, ama her şeyin yerini biliyordum.

Tüm Chthonic güvenli evleri aynı düzen ve olanaklara sahipti.

Küçük halı kaplı odayı bir kral yatak dolduruyordu ve arkasında bir mutfak vardı. Beyaz kapı duşlu ve iki lavabolu bir banyoya açılıyordu; siyah kapı ise bir mahzene açılıyordu.

Üç köpek —eğer iki cehennem köpeği ve Alexis'in şişman koruyucusu köpek olarak adlandırılabilirlerse— halının üzerine yığıldılar.

Alexis'i nazikçe yatağa yatırdım.

Poco omuzlarımdan indi, yanına oturdu ve alnındaki bukleleri düzeltirken cıvıladı.

Kalbim sıkıştı.

Kharon inledi. Onu omzumdan ittim ve Alexis'in yanına yığıldı.

Bir plana ihtiyacım vardı.

Küçük mutfağa doğru yürüdüm ve kibrit kutusunu bulana kadar çekmeceleri açıp kapattım. Güneş enerjisi jeneratörleri kızılötesi lenslerle görülebildiği için hiçbir güvenli evde elektrik yoktu.

Odaya dağılmış mumları yaktım, zincirler gerilirken tıkırdadılar.

Kiler kapısını açtım ve zincirlenmiş üç Titan'ı dar merdivenlerden aşağı sürükledim. Her basamakta gürültüyle yere çarptılar ve boğuk çığlıklar atarak doğal olmayan açılarda yuvarlandılar.

En altta, ağızlarını sıkıca bağladım ve dudaklarına takılı etiketlerin hala yerinde olup olmadığını kontrol ettim. İki kanatlı Titan'a Alexis'in altın etiketlerini vermiştim, çünkü vardığımızda çoğu yenilmişti. Bu başarıyı o hak etmişti.

Onları tek tek bağılı ellerinden tuttum. Kollarını yukarı ve arkaya doğru çekip, kelepçelerini tavana cıvatalı titanyum kancalara takarken omuzları çatırdadı.

Üçü de sabitlendikten sonra, aceleyle yukarı çıktım ve Alexis ile Kharon'u inceledim.

Hasarı görmem gerekiyor. Onları temizle, sonra yaralarını tedavi et.

Banyoya girdim ve hafifçe topallayarak duşu açtım. Bir dakika kadar sürdü, sonra binanın temellerinin çok altında bulunan kuyudan buharlı su fışkırmaya başladı.

Aynanın önünde durdum.

Ne oluyor lan?

Chthonic güçlerimi kullanmama rağmen, gözlerimin köşelerinden hala kan damlıyordu.

Baş ağrılarım da şiddetleniyordu ve içgüdülerim bana gücümde bir değişiklik olduğunu söylüyordu. Değişiyordu, ama nasıl olduğunu bilmiyordum.

Soğuk porselen lavaboya tutundum.

Gözlerimin etrafındaki koyu halkalar neredeyse siyahlaşmıştı, yüzümdeki yara iziyle aynı çizgilerle lekelenmişti; alt çenem sakallarla kaplıydı ve boynumdan mor damarlar çıkıntı yapıyordu.

Bana ne oluyor lan?

Lavabo parmaklarımın altında çatladı.

Sanki bu çılgınlığı kafamdan silkelemek istercesine başımı salladım ve yüz hatlarımı yumuşatmak için gülümsemeye çalıştım. Ama bu bir hırıltıya dönüştü.

Takip etmek geri gerigeri geri yatağa, durdum
durdum rol olmadığım olmadığım bir şey gibi davranmayı bıraktım.

Kharon'un yüzüne bir tokat attım. "Duş almalısın, uyan," diye emrettim. "Kendine acımayı bırak."

Kharon, "Siktir git," diye inledi. Ama kollarını gerdi ve boynunu çatırdatarak, gözleri hala kapalıyken, kendini hazırlar gibi yaptı.

Ondan uzaklaşarak, Alexis'in omzunu olabildiğince nazikçe salladım. "Ayağa kalkabilir misin, tatlım?" diye kulağına fısıldadım.

Kirpikleri titreyerek açıldı, ama bakışları donuk ve uzaklaşmıştı, sonra iç çekerek gözlerini kapattı.

"Islak giysilerini çıkarmam gerek," dedim. "Sadece seni ısıtmak ve enfeksiyonu önlemek için... Bakmayacağım. Söz veriyorum."

Nedense son cümleyi ekleme ihtiyacı hissettim. Çıplaklık Spartanlar için giyinmek kadar doğal bir şeydi, ama Alexis her zaman soyunma odasında aceleyle giyinirdi.

Onun rahatsız olmasını istemedim.

"Sorun olur mu?" diye sordum, ona daha fazla sıkıntı yaşatma düşüncesiyle midem düğümlendi.

Göz kapakları titredi ve yanına döndü. "Sorun... yok," diye uykuyla fısıldadı.

Islak ve kanlı paçavraları mümkün olduğunca dikkatli bir şekilde çıkardım, kurumuş kan açık yaraları çekince küfürler ettim.

Bazı silahlar ve bıçaklar yere düştü, başlangıçta sahip olduğundan çok daha az sayıda.

Onu kollarımın arasına aldım, kalbim onun kalbine değişordu, onu duşa taşıdım. Cildi buz gibiydi ve titriyordu.

Neyse ki, banyo özellikle yaralı Spartanlar düşünülerek yapılmıştı, çünkü tam donanımlı mermer duş, normal bir duşun iki katı büyüklüğündeydi, oturmak için yerleşik bir bankı ve tavandan ve yanlardan su püskürten nozulları vardı.

Hâlâ giyinik halde, Alexis'i sarsmamaya çalışarak dikkatlice bankın üzerine oturdum.

Buharlı karanlıkta, sıcak su altında inleyip titredi. "Şşş, endişelenme," dedim, sesim çatallanarak. "Ben buradayım... Artık güvendesin."

Onu bacaklarımın üzerine oturtarak, sabun ve bir bez aldım.

Alexis uzun boylu bir kadındı, ama ben yine de ondan çok daha iriydim. Kharon'a kıyasla neredeyse hiç ağırlığı yoktu (Titan savaşından sonra onu defalarca taşıdım ve temizledim, ama o bunu asla itiraf etmezdi) ve onu yerleştirmek çok kolaydı.

Mümkün olduğunca nazikçe, onu ikinci bir deri gibi kaplayan, yağmurun bile temizleyemediği kadar kalın kir ve kanı ovuşturarak temizledim.

Karanlıkta bile, ovarken suyun siyah aktığını görebiliyordum.

"Sen çok güçlüsün," diye övdüm, vücudunun her santimini temizlerken saçlarına fısıldayarak.

Onu rahatlatmak için çaresizce mırıldanmaya devam ettim.

"Çok cesursun... Gördüğüm en güçlü Chthonic sensin... Çok güçlüsün... Çok zekisin, bir matematik dahisisin... Daha etkileyici bir savaşçı görmedim... Çok dirençlisin... Çok iyisin... Dünyayı değiştireceksin."

Her kelimesinde ciddi dim.

Su berraklaşınca, dağınık buklelerine döndüm. Elime şampuan döktüm, onu nazıkçe öne eğdim, bir kolumla belini tutarken diğer elimle saçlarını köpürttüm.

Parmaklarımla kafa derisini derinlemesine ovuşturarak başının tabanını temizledim.

Alexis bu kez zevkle inledi. Titremeleri durdu ve sanki tekrar nefes alabiliyormuşum gibi hissettim.

"Sen çok mükemmelsin," diye fısıldadım.

İnançlarım etrafımda parçalanıyordu ve ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Kadınlar savaşta savaşmak zorunda kalmamalı. Bu temelde yanlıştı, ama Alexis'in tek başına *kanatlı* iki Titan'ı neredeyse yok ettiğini gözümünden kaçırmadım.

Bu kadar narin birinin nasıl bu kadar güçlü olabildiğini anlayamıyordum.

Düşüncelerimi toparlamaya çalıştım.

Bunun yerine, Alexis'in kafa derisini uzun süre ovuşturdum, sanki bu hassasiyet onun hayatının son saatini ve onu kesinlikle rahatsız edecek anıları değiştirebilirmiş gibi.

Başını sağa eğdi ve kalın kirpiklerinin arasından bana bakarken ben de ellerimi durdurdum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, sesi çığlık attığı için kısılmıştı.

Yumuşak bir gülümsemeyle, "Elbette... Her zaman senin yanında olacağım," dedim.

Sözlerime iç çekerek, gözlerini kapattı ve başını tekrar öne eğdi, ona bakacağımı güvenerek.

Sırtı, tahrip olmuş deriden ibaretti.

Ve o bana teşekkür ediyordu.

Yüzümdeki gülümseme kayboldu. Gözlerim bulanıklaştıkça, saçlarını nazikçe temizledim ve acı sesini bastırmak için alt dudağımı ısırırdım.

Angelus Romae, gerçekten.

İnsanlar onun gerçek yüzünü görmüşlerdi. Onların saygı dolu ifadelerinde ve boğuk seslerinde bunu görmüş ve duymuştum. Onu olduğu gibi görmüşlerdi.

Çoğu Spartalı'nın aksine, Alexis başkalarına değer veriyordu, hatta kendi zararına olsa bile.

Herkesi koruyordu, ama onu kim koruyordu?

Biz korumalıydık.

Gözlerimden yaşlar akıyordu.

Aylar önce, Kharon ve ben onun iyiliğini hemen fark etmiştik.

Bunu zorlu sınav sırasında görmüştüm.

Boş zamanlarının her dakikasını ders kitabının başında geçiriyor, Drex'in Thagorean dilini anlamasına sakın bir şekilde yardım ediyordu.

O, aptal Olimposlu erkeklerden çok daha zekiydi, ama yüzyıllardır akademisyenlerin aradığı türden bir zekaya sahip olmasına rağmen asla böbürlenmedi.

Pine bunu asla yüksek sesle itiraf etmezdi, ama yarı aç ve delirmiş haldeyken, onun bile çözemediği karmaşık Thagorean problemlerini çözmüştü. Ve o, rekabetin çok yoğun olduğu Rhodes Olympian Üniversitesi'nde bir asırdan fazla bir süre Thagorean öğretmişti.

Onun zekası şaşırtıcıydı.

Pine, onun daha önce hiç görmediği türden bir dahi olduğunu hayranlıkla fısıldamıştı.

Alexis bir muammaydı.

Bir melekti.

Bu yüzden, tam olarak istediğimizi elde etmek için manipüle ettik, kandırdık ve tuzağa düşürdük. *Onu.*

Pişmanlık göğsümü sıkıştırdı, ağır bir utanç yükü.

Alexis'i bana yaslayarak hareket ettirdim ve saç kremi alıp uzun saçlarına yavaşça sürdüm.

"Seni hak etmiyoruz," diye fısıldadım, sanki gerçeği yüksek sesle söylemek yaptıklarımızı telafi edebilecekmiş gibi. "Melekler bunu hak etmiyor... Sen

bizden çok daha iyisin."

"Hadi *oradan*... ah... lanet olsun." Kharon çıplak bir şekilde karanlık duşa girdi, yanımdaki bankın üzerine yığıldı ve kanlı başını geriye attı, duşun altında duvara yaslanarak inledi. "Yaşadığımız sürece onu asla hak edemeyeceğiz."

Ona sert bir bakış attım. "Bağırmanı kes."

Gözlerini devirdi ve eksik kulağına dokundu.

"Anla artık. Onu kızdırma."

Kharon sinirlenmek yerine kaşlarını kaldırdı. "Kafandan çık — buradan bile ne düşündüğünü görebiliyorum."

Dişlerimi sıkarak, saç kremiyle buklelerini ayırmaya odaklandım. "Biz ona zararlıyız," dedim, sözlerim puslu karanlıkta ağır bir şekilde asılı kaldı. "O, daha iyi birini hak ediyor."

Kharon sert ve acımasız bir sesle güldü. "Oh, melodramatik, kendini nefret eden, en büyük varis saçmalıklarını bırak."

Sessiz duşta sesi çok yüksekti, sözleri rahatsız ediciydi.

Parmaklarım durdu.

"Anlamadım?"

"Duydun beni." Kharon şampuan şişesini saçının üzerine döktü, köpük yarasını yakarken tısladı.

Acıdan inlemesi bittiğinde, bana anlamlı bir şekilde baktı. "Alexis *bizim* karımız. Hayır, ona uygun değiliz... Biz acımasız, sahiplenici, saldırganız..."

"Anladım," diye keserek sözünü kestim.

Kharon bacaklarını genişçe açarak bankta uzandı ve o yaralı göğsüne sabun sürerken dizlerimiz birbirine çarptı.

"Mesele şu," dedi karanlık bir sesle. "O sadece bizim için değil, tüm Sparta için fazla iyi. Achilles ve Patro onu *terk etti*."

İkimiz de öfkelenedik.

Onlarla hesaplaşacaktık. *Acımasızca*.

"Peki, bu dünya için fazla saf olan birine ne yapacağız?" Kharon'un beyaz dişleri loş ışıktaki parlardı. "Onu koruyacağız. Onu geri dönülmez bir şekilde bizim yapacağız, böylece herkes ona bakmaya *korkacak*."

Kafamı salladım. "Bu aptalca bir hayal."

"Hayır." Kharon'un sesi yükseldi. "Hades, Persephone'ye öyle yaptı. Kimse ona yanlış bakmaya cesaret edemiyor, biz de aynısını yapmalıyız." Durakladım.

Haklıydı.

Kharon uzandı ve Alexis'in buklelerinden birini parmağına doladı.

"Onun canavarlara ihtiyacı var," dedi, başını çevirerek parçalanmış tarafını gösterdi. "Çünkü o bir canavar değil." Sırtışı vahşiydi, bir insanın vücudunda yaşayan bir yırtıcı hayvan gibiydi. "Bu yüzden biz varız."

Boğazımı temizledim.

"Yani, sen... ona kulak verdin."

"Evet." Gözleri benimkilerle buluştuğunda parladı. "Bununla bir sorunun mu var?"

Onun düşmanca tavrına kaşlarımı kaldırdım. "Sadece bir gözlem." O memnuniyetle sırtıttı.

"Peki," dedim. "Neden..."

Kharon yere yığıldı ve duş zemine düştü. Buhar yükselirken, çıplak vücuduna su sıçradı.

Bayılmıştı. İç geçirdim.

Otuz dakika sonra, Alexis ve Kharon kurumuş, ısınmış ve yatağın ortasında uykuya dalmışlardı.

Her ikisine de, inanılmaz pahalı bir uyku ilacı ile karıştırılmış saf adrenalin enjekte etmişim. Bu, Olimposluların en yeni teknolojisiydi ve ilk yardım çantasında sadece iki şişe vardı. Bu, onları hafif bir iyileştirici komaya sokacaktı, ama neredeyse tamamen iyileşmiş olarak uyanacaklardı.

Sonra, tüm yaralarına iyileştirici bir sprey sıktım. Kabın yanlarında altın rengi Asklepios Asası vardı, bu da onun Olimpos ilacı olduğunu gösteriyordu. Son olarak, ikisini de temiz bandajlarla sardım ve battaniyenin altına koydum.

Zamanımı ayırarak, Helen'in her zaman sevdiği gibi, Alexis'in ayak parmaklarının ve bacaklarının altına battaniyeyi soktum.

Diğer tarafı ise Kharon'un üzerine gelişigüzel attım.

O horladı, uykusunda yastığı elimden aldı ve sonra dönerek kollarını Alexis'in etrafına doladı. Sanki biri onu alıp götürecekmış gibi onu sıkıca tuttu.

Poco yatağa tırmandı. Gri kürkü hala ıslaktı ve küçük vücuduna yapışmıştı, titriyordu.

"Buraya gel," dedim ve o da kaldırılmak istermiş gibi iki elini kaldırdı.

Ben de onu kucağıma aldım.

Dušta otuz dakika daha geçirdikten sonra, bu sefer Poco'nun tüylerini şampuanla temizlenene kadar ovuşturdum, onu bir havluya sardım ve kucağıma oturtup, kabarık olana kadar uzun vuruşlarla fırçaladım.

Temiz ve kuru olduğundan emin olduktan sonra onu yatağa geri taşıdım. Battaniyenin köşesini onun için kaldırdığımda, siyah gözlerini bana doğru açarak güven dolu bir şekilde baktı.

Yorganın altına kıvrıldı ve küçük siyah ellerini Alexis'in boynuna dolayarak memnuniyetle cıvıladı.

Onun istediği gibi, sadece küçük gri kulakları dışarıda kalacak şekilde onu battaniyenin içine soktum.

Herkesin halledildiğinden emin olduktan sonra, hızla kıyafetlerimi çıkardım ve olabildiğince çabuk temizlendim.

Aceleyle, komodinin içinde sakladığım bir eşofman altı giydim, sonra attığım giysilerimin arasını karıştırdım, iki dolu Spartan tabancasını buldum ve kılıflı bir hançeri belime taktım.

İki elimde de silahlarla, ön kapıya yaslandım. Gözlerim fal taşı gibi açılmış, zihnim uyanık. Kimse kilidi kurcalamaya kalkışırsa, hemen hissederdim.

Kimse içeri giremezdi.

Benim gözetimimde
olmazdı.

Alexis, Kharon ve Poco yatakta huzurla uyurken ben nöbet tuttum. Yorgunluktan başım dönüyordu, vücudumdaki ağırları görmezden geldim.

Yerde, cehennem köpekleri Fluffy Jr.'ın etrafında kıvrılmış, sırtındaki yumru titriyordu.

Bazı canavarlar deri değiştirme dönüşümlerine uğradı, ama hiçbiri onun gibi görünmüyordu. *Bir başka gizem.*

Bir, iki, üç, dört, beş, altı.

Alexis'in göğsünün inip kalkışını saydım, mumlar yanarken onun her nefesini izledim.

Saatler geçtikçe, sadece amaç ve tutku bir araya geldiğinde ortaya çıkan bir sükunet çöktü.

Görev, yeni bir şeye dönüşüyordu.

Alexis iyi olacaktı, çünkü başka seçenek yoktu. Ben bunu sağlayacaktım.

Sıcaklık göğsümü doldurdu ve acı verici bir şekilde yerine oturduğundan beri ilk kez, evlilik bağı memnuniyetle uğuldadı.

"Flectere si nequeo superos, Acheronta movebo," diye fısıldadım gölgelere. "Senin için, sevgilim. Her zaman."

Bu bir sözdü.

Cenneti hareket ettiremezsem, cehennemi ayağa kaldıracağım.

ALEXIS: ÜÇ GÜN SONRA (İYİLEŞME SONRASI KOMADAN ÇIKIŞ)

"Seni izliyorum." Şeytan'ın nefesi kulağımın kabuğuna baştan çıkarıcı bir şekilde fısıldadı. "Her... *tek*... gece."

Uyku dünyası gerçeğe dönüşüyordu, ama ben gözlerimi kapalı tuttum.

"Bu," diye fısıldadım, "sağlıklı değil." Rahat sıcaklığın içine daha da gömüldüm.

Parmakları kafatasımın tabanındaki buklelere dolandı ve başımı geriye çekti.

"Sağlıklı olmanın siki var," diye boğuk bir sesle homurdandı. "Hayal kuruyorum..." Dudakları çeneme bastırdı. "...seni o kadar iyice mahvetmeyi ki kendi adını bile unutursun."

Karnımda kelebekler uçuyordu.

"Seni yanıma zincirlemek istiyorum. Beni deli ettiğin için seni cezalandırmak istiyorum. Senin benim için ne kadar değerli olduğunu göstermek istiyorum... bedenem ve ruhen. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?"

Biliyorum.

Bir eli başımı daha da geriye çekti, diğer eli ise kalçamı kavrayarak beni yerinde sabitledi.

Erkeksi bir inilti titredi, çaresiz ve muhtaç, açgözlü bir adamın işkence görmüş sesi.

Tüylerim diken diken oldu, bacaklarımın arasında sıcaklık birikti.

"Bana itaat edeceksin," dedi Şeytan çenemi öperken.

"Etmeyeceğim," diye fısıldadım, gözlerim hala sıkıca kapalıydı.

Saçımı tutan el çekildi. "Bana itaat *edeceksin*." Sıcak dudaklar boynuma doğru indi.

Zevkten titredim.

"Hayır," diye nefes

nefese söyledim.

Şeytan boğazımı emdi, iz bırakacak kadar sertçe.

Yüzüm kızardı. Ateşim yükseliyordu.

Beni daha sıkı tuttu, tüm kontrolünü kaybetmiş gibi sertçe nefes alıyordu ve yağmur fırtınasının kokusu burnumu doldurdu.

Odanın diğer ucundan ipeksi yumuşak bir erkek sesi yankılandı. "Siktir, hoşuna gidiyor. Durma."

Midem sıcaktan eridi.

Şeytan kalçalarını kaldırdı, sert sıcaklığı bana bastırdı.

Boynumu sertçe öptü, dişleriyle cildimi emdi, sonra sanki özür dilercesine, incinmiş tenime nazik öpücükler yağdırdı.

Çarşafı yumrukladım, sırtım zevkten kavruldu.

Büyük tehlike altındasın.

Yapışkan bir sıcaklık, kadifemsi bir sertlikle üst bacağıma bastırılırken damladı.

"Benim," diye boğuk bir sesle fısıldadı ve köprücük kemiğimi öptü.

Tırnakları karnımı okşarken ateşim daha da yükseldi, tırnaklarının geçtiği yerlerde etim yanıyordu.

"Uyan, carissima," diye sertçe emretti Şeytan, meme ucumu ağzına alırken. Hareket ettim — göğüslerim hariç tüm vücudum bandajlarla sarılmıştı.

Sırtımda bir acı hissettim ama içimi kaplayan sıcaklık yüzünden onu görmezden geldim. Kirpiklerimin arasından baktım.

Sessiz mum ışığı, Kharon'un çarpıcı derecede zarif yüz hatlarını vurguluyordu. Kharon üzerimde duruyordu, buzul gibi gözleri kapalı, yutkunduğunda mürekkep dalgalanıyordu.

Kalçaları sallandı, sertliği damga gibi bana bastırıyordu.
İnledim.

"Merhaba, prenses." Kharon elini buklelerimin daha derinliklerine soktu ve başımı geriye çekti.

"Merhaba." Ellerimi onun kısa, ipeksi saçlarına doladım.

"*Karen*." Hareketsiz kaldı, soluk teninde mavi damarlar belirginleşti.

İskelet dövmeli parmakları uzandı yukarı ve benim benim çenemi kavradı—Kharon ağzını ağızıma çarptı, dili derine daldı.

Beni cezalandırıyormuş gibi öptü. *Oral fiksasyonu mu var?*

Saçlarını çektim ve sırtımı yataktan kaldırdım, meme uçlarım onun göğsündeki yara izleri üzerinde sürtünürken inledim.

Sırtım bu hareketle sızladı; neredeyse iyileşmiş bir yara çekildi. Acıyı görmezden geldim.

Kharon inledi, nasırlı elleri yüzümden boynuma doğru kayd, göğsümde dans etti.

Dokunuşu saygılıydı.

Kızarıklık aşıya doğru yayıldı, içim titriyordu.

Elini göğsüme koydu, başparmağıyla meme ucumu sıkarken eliyle göğsümü kapattı. Ben inledim, tırnaklarımı onun kafa derisine geçirdim ve vücutlarımız birbirine yapışacak şekilde yuvarlandım. Kadifemsi sertlik bacaklarımın arasına yerleşti, ıslak çekirdeğime sertçe bastırdı.

"Bunu tekrar yap," diye emretti Augustus odanın diğer ucundan. "O bundan hoşlanıyor." Kharon itaat etti.

Başımı geriye atarak inledim.

"Sen benimsin," diye yemin etti Kharon, kalçalarını sarsarak.

"Aferin kızım," diye övdü Augustus. "Çok duyarlısın."

Bacaklarımın arasında ıslaklık birikti.

"Alexis," dedi Kharon karanlık bir sesle, sesi kısık çıkıyordu.

"Evet?" diye sordum, çatlamış dudaklarımı yalayarak, sesim hala çığlık attığım için kısık çıkıyordu. Onun ipeksi saçlarını çektim.

Çıglık atan Titanlar, eti parçalayan pençeler ve ağlayan insanlar gibi anılar bilinçaltımın sınırlarında dolaşırken, onun şaşırtıcı derecede yumuşak dudaklarını öptüm ve zevkle bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım.

Dillerimiz birbirine dolandı.

Bacakları daha da açıldıkça, güçlü uylukları altımda gerildi.

"Beni alacaksın," diye emretti Kharon.

Onun sert sesinin derinleşen tonu ayak parmaklarımı kıvırdı.

"Seni o kadar sert becereceğim ki, hayatının geri kalanında bunu *arzulayacaksın*."

"Mmm-hmm," diye iç geçirdim ağzına, ellerim göğsünde aşağı doğru kayarken. *Daha aşağı*. Karın kasları dokunuşumla kasılırken sırtındaki çıkıntılar titredi.

Kirpiklerimin arasından baktım.

Yumuşak mum ışığı, yanan mavi gözleri, soluk kenarları ve dağınık siyah saçları üzerinde dans ediyordu. Kharon açgözlülükle bana bakarken, elini buklelerimin içine daha derine gömdü.

Penisi benim içime tamamen bastırılmıştı ve ikimizden biri hareket ederse, o benim içime girecekti.

Ter göğsümden aşağı akıyordu.

"Ne yapacaksın, Karen?" diye alay ettim, şehvet beni cesurlaştırıyordu.

Gözleri parladı. "Burada yetkili olan *sen* değilsin, prenses."

Uyluklarımı birbirine bastırdım.

Onun kadifemsi sertliği aşağıya, girişime yaklaştıkça ikimiz de inledik.

Sırıttım.

Kharon çenesini sıktı ve kalçalarını esnetti; penisi yavaşça benim sıcaklığımın kıvrımlarından kaydı.

Bir spazm çirpındı ve ben alt dudağımı ısırdım, yüzüm kızardı.

Kendinden emin görünüyordu.

Uyluklarımı tekrar sıktım ve Kharon'un yüz hatları keskinleşti, güçlerini harekete geçirirken gözlerinin akında kan toplandı.

Onun duyguları bana çarptı — *saatlerce onu sikmek, onu tüketmek, onu yatağa bağlamak, onu yok etmek, onun içine girmek*.

Erkeklik zevki benimkine katıldı, vücudumdaki her kıl diken diken olurken, hislerim derimden dışarı patladı. Ter damlaları oluştu ve ateş cehenneme dönüştü.

Augustus sert bir ses çıkardı, yatak ucundan bizi izlerken gözleri şehvetle kaplanmıştı.

"Onun sikinin senin için ne kadar sert olduğunu hissedebiliyor musun?" İpeksi sesinde keskin bir ton vardı.

Kharon nefes nefeseydi, çenesini sıkıyordu, sanki kendini içime sokmamak için tüm iradesini kullanıyormuş gibi.

"Alexis, cevap ver," diye emretti Augustus.

"Evet," diye fısıldadım, parmaklarım Kharon'un yaralı göğsünde dolaşırken gözlerimde kıvılcımlar dans ediyordu.

"Aferin kızım," dedi Augustus. "Çok itaatkarsın. Bizim için çok mükemmelsin."

Onun övgüsü beni sardı, başım dönüyordu, her şey bulanıklaşıyordu.

Kharon keskin olmayan ucunu kıvrımlarımın arasında gezdirdi. İkimiz de nefesimizi tuttuk.

"Klitorisini okşa," diye emretti Augustus.

Elini vücutlarımızın arasına sokan Kharon, penisinin tabanını kavradı ve hassas sinir demetinin üzerinde ileri geri sürükledi.

Gözlerimi kapattım ve başımı geriye attım, tırnaklarım onun etine batarken, zevk beyaz sıcak dalgalar halinde yükseldi. Hiçbir şeyin etrafını sıkıca kavradım, daha fazlasını istemekten çaresizdim.

"Bana bak," dedi Kharon sertçe. "Güzel amın benim sikimin üzerine fışkırırken gözlerime bak."

Ucunu aşağı doğru itti, girişimin önünde durdu. Nefes almayı kestim.

"Hayır," dedi Augustus, yatağın etrafında dolaşıp yanımda dururken. "İkiniz de üç gündür iyileştirici komadasınız. O bunun için çok yaralı. Şu anda olmaz."

Bunu daha önce söyleyemez miydi?

Kharon yüzünü buruşturarak inledi, ama kalçalarını geri çekti.

Ona uzanmaktan zorlukla kendimi alıkoydum.

Augustus eğildi, gözleri kısılmıştı. Başparmağı ve iki parmağıyla bir tabanca şekli yaptı, sonra onu bacaklarımın arasına indirdi.

Başparmağı klitorisimin etrafında dairesel hareketler yaparken, diğer iki parmağı içeri girip pompalarken gerdi.

Kharon öne eğildi ve dudaklarımı öptü. "Hoşuna gitti mi?" diye fısıldadı ağzıma, Augustus parmaklarını içime daha hızlı sokarken.

Başımı sallayarak, Augustus parmak uçlarını öylece büküp içimdeki hassas noktayı okşarken yıldızlar gördüm.

"Bizim için gel," diye emretti Kharon beni öperken. "Şimdi."

Augustus klitorisime bastırdı ve ben sırtımı eğdim — onun parmaklarında boşalırken, dalgalar halinde titreşimler içimi kapladı.

Augustus gözlerime bakarak, parmaklarını içimde hareket ettirerek ecstasy dalgalarını sıkıştırdı.

Augustus yavaşça elini içimden çıkardı, sonra parıldayan parmaklarını yukarı kaldırdı; Kharon öne eğildi ve parmaklarını yaladı.

İkisi de açgözlü, aç gözlerle bana bakarken titredim. Orgazmımın parıltısı azalırken artçı sarsıntılar da azaldı.

Kharon tembel bir sırtıyla kalktı ve çıplaklığından rahatsız olmadan yataktan indi. Yara izli derisi, keskin kasların üzerinde gerilmişti; iskelet desenli kol, soluk tenine keskin bir kontrast oluşturuyordu.

Bakışlarım aşağıya
kaydı. Hızla nefes
aldım.

Bunun içime girmesi imkansız.

Ağlayan penisinin pembe ucu, Adonis kemerinin V şekline doğru sallanıyordu.

Kharon başını hızla çevirdi ve acıdan yüzünü buruşturdu.

Bunu gizlemeye çalıştı, ama çok geçti ve heyecanının yerini korku aldı.

Loş mum ışığı, başının yanını kaplayan beyaz bandajları aydınlattı.

Görüşümde karanlık noktalar dans ediyordu ve nefes alamıyordum — göğsümün içinde yeni bir ezici baskı vardı ve beni yatağa sabitliyordu.

Anılar gözümün önüne geldi — *Kharon yağmur yağarken üzerime diz çökmüş, gözleri parlak bir öfkeyle parlıyordu. Bıçağı yanağına dayadı, gözlerime baktı ve... kesti.*

"Sen..." Titreyen parmağımla kafasının yan tarafını işaret ettim.

Kharon rahatça sırtıttı. "Evet, sana kulağımı verdim. Önemli bir şey değil."

Çenem açılıp kapanırken tıkırdadı.

"Sol kulağım," diye dehşetle nefes verdim.

Görüşüm karardı.

Kulağını, *geri dönüşü olmayan*
iç hasara uğramış tarafına dikmişti. Sağır
olan tarafa. "Ne yaptın sen?"

Yüzümü kapattım ve gözyaşlarına boğuldum.

"Gerçekten önemli bir şey değil." Kharon'un sesinde şaşkınlık vardı.
"Birine derdini anlatman gerekiyordu, ben de dinleyecektim. Bu eski
bir Sparta geleneğidir ve ben... " Boğazını temizledi. "Sana kendimden
bir parça verebilmeyi seviyorum. Seni evliliğe hapsettiğimiz için bir
özür niteliğinde... acta non verba."

Daha da fazla ağladım.

Sözler değil, eylemler.

"Derin nefes al. Sen iyisin," dedi Nyx, Fluffy Jr.'ın yerde yattığı yerden.
Yatağa sürünerek geldi, görünmez pulları belimi sardı. "Kendini suçlama,
onun aptal olması senin hatan değil."

Kalbim pişmanlıkla parçalandı, çünkü onu durdurmalıydım.
Bir şey söylemeliydim.

Kharon, benim kısmen sağır olduğumu bilseydi bunu yapmazdı.
Akıllı başında hiç kimse yapmazdı.

"Lütfen... ağlama." Kharon yatağa tırmandı ve yanıma diz çöktü, yüzü
panikle buruşmuştu.

Augustus nazikçe alnımdaki bukleleri geriye itti.

Burnumu silip cesaretimi toplarken, nefes nefese hıçkırarak
ağladım.

Derin bir nefes alıp Kharon'un gözlerinin içine baktım. "Sol
kulağım..."

"Sol kulağın neydi?" Kaşları çatıldı.

Augustus nazikçe saçlarımı yüzümden çekmeye devam etti.

Gözlerimi kapattım.

"Kısmen sağırım," diye patladım, bandajı yırtarak. "Senin fedakarlığın
boşunaydı, bu kulağımla zaten duyamıyorum."

Augustus'un eli başımın üstünde durdu. Ortam
tamamen sessizdi.

Utangaçça gözlerimi açtım.

Kharon'un yüzü gölgelerle kaplıydı, alnındaki damar atıyordu ve
Augustus donmuş, sert hatlı bir bronz heykel gibiydi.

Boğucu bir sessizlik uzadı.

"Nasıl?" diye sordu Augustus ölümcül bir sakinlikle.

Gerginliği kırmak için çaresizce omuz silktilim. "Sadece fiziksel bir hasardı, önemli bir şey değildi..."

"Kim?" Augustus sözümü kesti. "Kim yaptı?"

"Mesele o değil." Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım ve Kharon'a odaklandım. "Bana kulak vermemeliydin. Boşuna."

Kharon gözlerini kapattı, koyu kirpikleri keskin elmacık kemiklerinin üzerinde yayıldı; Augustus'un eli kıvrıldı, tırnakları kafamın derisini kazıdı.

"Bunu sana kim yaptı?" diye sordu Kharon. "Bir isim istiyorum." "Yanlış ifade ettim... Düştüm... ve kendimi yaraladım."

Augustus çenesini sıkıttı.

Kharon nefret dolu bir ifadeyle gülümsedi. "Sen berbat bir yalancısın." "Yalan söylemiyorum."

İkisi de bana öfkeyle baktı.

Gözlerimi devirdim.

Öfkeleri arttı ve ben uygunsuz, sulu bir kahkaha atmaktan kendimi alamadım.

"Ne bu kadar komik?" diye sordu Kharon şaşkınlıkla.

Oh.

Aniden, gerçek bana çarptı. "Artık ikinizden korkmuyorum."

Augustus yüzünü buruşturdu. "Carus'um, Sparta şiddet dolu bir yer ve bizler

... iyi insanlar *değiliz*. Bizim neler yapabileceğimizi bilmiyorsun."

Evet, biliyorum.

Kharon'un yüzü acıma ile buruştu.

Kahkaham kesildi, yerine öfke geldi.

"Belki," dedim, "siz ikiniz *benim* neler yapabileceğimi bilmiyorsunuz."

SENİN ACI SENİN ACI

ALEXIS

"Belki," dedim, "siz ikiniz beni hiç tanıımıyorsunuz ve *asla* tanımayacaksınız."

Kharon'un gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. "Bu bir tehdit mi?" Çenesindeki bir kas seğirdi. "*Prenses*."

"Bilmiyorum." Ona sert bir bakış attım. "Öyle mi? Sen söyle." Anlar uzadı.

"Bunun için çok yorgunum," dedi Augustus, uzun saçlarını eliyle tarayarak. "Son atlayışımдан bu yana yeterince zaman geçti, Titanları teslim etmeye gidiyorum." Dönüp dar bir kapıyı açtı. "Ben dönene kadar birbirinizi öldürmemeye çalışın."

Merdivenlerden aşağı indi.

Zincirler tıkırdadı ve boğuk bir çığlık duyuldu. O uzaklaşırken bir çatlak sesi yankılandı.

Titreyerek yataktan kalktım. Augustus'un yatak başı masasına koyduğu eşofmanı hızla giyerken sırtım ağrıyordu.

Nyx, ayak bileklerimin etrafında kıvrılırken, vücuduma tırmanıp karnıma sarılırken tısladı.

Sweatshirt'ü onun üzerine çektim.

Çatırtı.

Augustus bir duman bulutu içinde yeniden ortaya çıktı. "Üçümüzü villaya geri götüreceğ kadar güçlü müsün?" diye sordu, Kharon'un eksik kulağına bakarak.

Kharon alaycı bir şekilde güldü. "Elbette."

Bizi geri atlayabilirdim.

Kimse bana sormadı.

Kharon iskelet dövmeli elini uzattı ve ikimizin de koluna tutunmasını bekledi.

Augustus ve ben itaat ettik, cehennem köpekleri ise Kharon'un ayaklarının dibinde otururken kemikleri takırdayarak duruyorlardı. Fluffy Jr. burnunu Kharon'un karnına dayadı ve ona güven dolu gözlerle baktı. Poco, Fluffy Jr.'ın sırtına tırmandı ve küçük siyah elini Kharon'un parmağının üzerine koydu.

Çat.

Güvenli ev ortadan kayboldu.

Duman villanın avlusunu doldurdu, sönük sabah ışığı yaldızlı duvarlar ve dekoratif zeytin ağaçlarında dans ediyordu.

Onun dokunuşu zehirliymiş gibi (ki öyleydi) elimi çekip uzaklaştırdım.

Kharon'un benim için yaptığı fedakarlık iğrençti — bu, benim için birinin yaptığı en cömert ve en kötü şeydi.

"Carus'um," diye fısıldadı Augustus.

İkisi de bana doğru adım attı.

Onların içinde boğuluyordum.

Yine.

"Bunu milyon kez yapardım." Kharon yüzümün yan tarafını işaret etti. "Fazla düşünmeyi bırak."

Sözsüzken iyi değildik, sözlüken de iyi değildik, ya da belki de ben onlara uygun değildim.

Bana prenses diyorlardı. Sevip koruyacakları, *itaat edecekleri* iyi bir Chthonic kızı istiyorlardı.

"Bence bu ilişki yürümez," dedim, bilinçaltımın bir dürtüsüyle kollarımı karnımın önünde kavuşturarak. "Aramızdaki bu şey... sağlıklı değil."

Gerilim kırılma noktasına geldi.

"Alexis..." Augustus'un sesi alışılmadık bir şekilde sakindi ve altın ışınlar yüzünün keskin hatlarını yumuşattı. "Sanırım anlamıyorsun... geri dönüş yok. Senin için daha iyi olmaya çalışıyoruz."

Kalbimde garip bir baskı hissettim.

Bir şey, herhangi bir şey söylemek için ağzımı açtım, ama evlilik bağımızdan keskin bir elektrik akımı geçti.

Augustus ve Kharon, omuzlarını geriye çekip bacaklarını genişçe açarak tam boylarına kadar dikleştiler; yüzleri acımasızdı.

Korku beni sardı.

"Sen... iyi misin, Kronos'a şükürler olsun... çok endişelendik, gidip seni almaya..." Patro'nun sesi arkamdan geldi, sözleri mermer avluda yankılandı.

Anladığım anda ensemdeki tüyler diken diken oldu. Donakaldım, olduğum yerde kalakaldım. Arkanı dönmedim.

Augustus omzumun üzerinden yeni gelenlere baktı, nezaket maskesi kayboldu; Kharon ise başından beri maske takmamıştı.

İkisi de savaşa hazırды.

Hell ve Hound tüylerini diken diken etti. Poco, Fluffy Jr.'ın sırtında ayağa kalktı, jilet gibi keskin dişlerini göstererek, acımasızca tısladı.

Poppae arkamda tısladı ve Nero hırladı.

Patro boğazını temizledi. "Alexis, çok üzgünüm. Achilles'e seni terk etmemesi gerektiğini söyledim. İnanamıyorum..." Sesi alçaldı. "Bu benim hatam."

Arkamı dönmek istedim.

Patro buradaysa, Achilles de buradaydı.

Onunla yüzleşmek istedim, ama şu anda, akıl hocalarım daha az tehdit oluştuyordu.

TEHLİKE ALGILANDI.

Kafamın içinde sirenler çalmaya başladı.

Artemis Evi ve Ares Evi hiç bu kadar değişken görünmemişti.

Kalpsiz Chthonics geri dönmüştü.

Katiller.

Kocalarıma yalvarırcasına iki elimi kaldırdım. "Bekleyin, bunu konuşalım. Aşırı tepki göstermenize gerek yok."

İkisi de beni duymamış gibi davrandı.

Bakışları arkamda duran adamlara odaklanmıştı.

"Oh, lanet olsun... Olay başlamak üzere," diye heyecanla fısıldadı Nyx, daha iyi görebilmek için kafasını sweatshirt'ümün üstünden çıkararak çeneme dokundu.

Arkama bakmak istedim, ama gözlerimi kocalarımdan bir saniye bile ayırırsam, korkunç bir katliam yaşanacağından emindim.

Aklım hızla çalışıyordu. Gerginliği yatıştırmam gerekiyordu.

"Onları affediyorum." Kharon'a yalvarırcasına baktım. Bu doğru değildi. Aslında değil. Ama bir şeyler yapmam gerekiyordu. "Sorun yok, ben *iyiyim*. Sonunda her şey yoluna girdi."

Hiçbir şey yoluna girmede.

Augustus'un gözleri kulağıma kaydı, sonra arkamdaki adamlara döndü ve Kharon'un alnındaki damar attı.

Bu benim tek uyarımsaydı.

Kıvrımlarım havaya kalkıp yüzüme çarptığında yanaklarımdan hava ısılgı geçti. Tamamen sessizce, gözlerimin takip edemeyeceği kadar hızlı bir şekilde Kharon ve Augustus mermerin üzerinde ilerlediler.

Yavaş çekimde döndüm.

"Durun!" diye bağırdım, Nyx ise "DUVARLARI ONLARIN KANIYLA KIRMIZIYA BOYAYIN" diye tısladı.

Augustus kendini Achilles'e attı.

Kharon, ağır bandajlı Patro'yu yere devirdi ve Patro'nun metal boyunlukları çınladı.

Koruyucular harekete geçip sahiplerinin peşinden koşarak kaosa katıldıklarında, tırnaklar mermere çarptı.

Bir cehennem köpeği Nero'ya, diğeri Poppae'ye saldırdı. Dört yırtıcı hayvan yerde yuvarlanırken boğuk hırıltılar yankılandı ve Poco kavganın içinden tısladı.

"**DURUN!**" diye bağırdım, çünkü bitmek bilmeyen şiddetten çok yorulmuştum.

Kharon, Patro'yu yere yapıştırdı, yüzüne bağırarak acımasızca üstüne çıkmaya çalıştı.

Achilles, Patro'ya ulaşmaya çalıştı, ancak Augustus gücünü kullanarak onun gözlerine bakarken dizlerinin üzerine çöktü.

Kharon, yaralı Patro'ya vurmak üzereymiş gibi bakarak hayal kırıklığıyla bağırdı, ancak son anda kendini tuttu ve bunun yerine mermer zemine yumruk attı.

Elimde keskin bir acı hissettim. Ağzımı kapattım.

Sanki Kharon'un yumruğunu kendim almışım gibi hissettim.

Odanın diğer ucunda, Augustus parlayan Chthonic gözleriyle Achilles'in üzerinde duruyordu.

Gözlerimin önünde beyaz ışıklar patladı, gözlerimin arkasında yeni bir bıçaklanma hissi belirdi, migrenim başıma vurduğunda acıdan iniltiyi yuttum.

Baş ağrıları son zamanlarda benim için bir sorun haline gelmişti — *Augustus'un gözlerinden kan akmaya başladığı sıralarda.*

Terli ve güçsüz bir halde, daha dik durmaya çalıştım.

Kharon ayağa kalktı, Patro'nun ölümün eşiğinde yerde kıvranırken, topallayarak ondan uzaklaştı.

Augustus kardeşinden uzaklaşarak sendeledi. Achilles Patro'ya doğru sürünerek yaklaştı.

Patro'ya yardım etmek için ileri koştum — Kharon şaşkınlıkla döndü ve dirseği solar pleksusuma çarptı.

Üçümüz de durduk.

Kharon şok içinde karnını tuttu ve Augustus da homurdandı —kimse ikisine de dokunmamıştı.

Bakışlarımız kilitlendi.

Yüzlerinde hasta bir farkındalık belirdi.

"Bağımız. Biz birbirimize bağlıyız," dedi Augustus. "Acı ile..." Bana göz kırptı, sonra eğildi ve kustu.

Kharon'un yüzü buruştu. "Sen... bizimkini... hissedebiliyor musun?" diye sordu bana, mahvolmuş dizine bakarak dehşet dolu bir ifadeyle.

Derin bir nefes aldım. Bu, onların beni şımartmaları için bir neden daha olacaktı.

"Hayır." Boğazımı temizledim ve ifademi düzelttim. "Neden? Sen benimkini hissedebiliyor musun?" Kekeleyemedim.

Augustus ve Kharon gözle görülür şekilde rahatladılar ve rahatladı, omuzları çöktü, nefesi hızlandı.

Karanlık bir anı su yüzüne çıktı. "*Babam onu öldürdü," dedim sakın bir şekilde polis memuruna.*

Beni kötü bir yalancı sandılar.

Ama değildim. Önemli olan anlarda değildim.

Yerde, Patro bana bakarken oturmaya çalışıyordu. "Çok... üzgünüm. Her şey için," diye fısıldadı kırık bir sesle.

Patro ilk kez bu kadar genç görünüyordu. O sadece yirmi iki yaşındaydı.

Neredeyse aynı yaştaydık.

Ona sorun olmadığını söylemeye çalıştım, ama sözler boğazımda takıldı. Sırtım hala bandajlarla sarılmıştı ve Titanlar hala kulağımda çığlık atıyordu.

Onun yerine, odanın etrafına baktım. "Kavga etmeyi bırakın. Hepiniz."

"Neden, Alexis?" diye sordu Augustus, sesi karışıklıkla gerginleşmişti. "Seni ölüme *terk ettiler.*"

"Çünkü..." Derin bir nefes aldım. "Hiçbirinize, sizin bana davrandığınız gibi davranmayacağım."

Bir adım geri çekilerek aramızdaki mesafeyi artırdım. "Sizin şiddetinizin bir başka nedeni olmayacağım... Sizin gibi olmayacağım."

"Peki... biz neyiz, carissima?" Kharon'un sesi zehirliydi, gölgeler üzerinde dolaşıyordu.

"Saldırgan," dedim, parmaklarımı kaldırıp tek tek sayarak. "Kadın düşmanı, zalim, aşırı saldırgan, despot megalomanyaklar. Ne olduğunu bile *bilmiyorsun*, ama yine de Achilles ve Patro'ya saldırırsın."

Ben konuşurken, Fluffy Jr. koruyucu bir şekilde önüme geçti ve Nyx bacağıma tırmandı.

Augustus aşağıya baktı, sonra tekrar bana döndü, yüzü hayalet görmüş gibi solmuştu.

"Poco," diye fısıldadı.

Rakun sırtıma tırmandı, sonra omzumda dikilip minik yumruklarını beline koydu.

Kharon'un yüzü düştü, cehennem köpekleri atriyumda sürünerek yanıma geldi. Kemikli kuyrukları tehditkar bir şekilde havlayarak aşağı indi.

Eğildim ve bir elimi cehennem köpeğinin şaşırtıcı derecede sıcak kafasına koydum.

"Biz... koruruz," dedi cehennem köpeği bozuk bir sesle.

Minnettarlıkla gülümsedim, sonra doğruldum.

"Gidelim." Fluffy Jr.'a işaret ettim, sesim atriyumda yankılandı, anlamı açıktı.

Kharon boğuk bir ses çıkardı. "*Bekle*,"

diye fısıldadı Augustus.

Achilles, Patro'yu ayağa kaldırdı ve ikisi sessizce bizi izledi.

Kafamı salladım.

Kocalarım, koruyucularımla birlikte uzaklaşırken yıkılmış bir şekilde izlediler.

17

AVCI

KHARON: HAZIRAN BAŞI

Güm.

Vın.

Güm.

Vın.

Ağır kum torbası karanlıkta sallanırken, ben de bantladığım yumruklarımınla ona vuruyordum.

Eğitim odasının duvarındaki saat sabah altı gösteriyordu, ama dinlenmediğiniz zaman saatin önemi yoktu.

Gecelerimi Alexis'in başında, onun uyumasını izleyerek geçiriyordum.

Her sabah saat beşte, kendimi onun yanından koparıp spor salonunda öfkemi dışa vuruyordum.

Roma olayı, yani hayatımın en kötü günü, görevler askıya alınmıştı.

Titan simülasyonlarını yapmak, Alexis'i takip etmek ve SGC'ye hazırlanmaktan başka yapacak bir şey yoktu.

Ağustos hızla yaklaşıyordu.

Günlük egzersizlerimize savaş silahlarını dahil etmeye başlamıştık, çoğunlukla kılıç ve hançer çalışması, çünkü

Dolomite Coliseum'da silahlar yasaktı. Modern silahlar Kronos'un kutsadığı kumları kirletiyordu, sadece bıçaklar, kılıçlar ve yumruklar izinliydi. Alexis iyi idare ediyordu ama o bir acemiydi ve kılıç kullanmayı öğrenmesi *yıllar* alacaktı.

Yıllarımız yoktu. Haftalarımız vardı.

Üstelik Alexis, birkaç hafta önce Patro ve Achilles ile kavga ettiğimizden beri bizimle konuşmuyordu.

Tek bir kelime bile etmemişti.

Tek bir kelime bile.

Kızıl İkili onu *ölüme* terk etmişti. Onu kurtarmıştık, ama yine de ikimize de kızgındı.

Onlara merhamet gösterdiğimizi bilmiyordu.

Hâlâ hayattaydılar.

Ayaklarımın ucunda zıplayarak tekme attım. Torba şiddetle yana doğru savruldu ve döndü. Onu diğer yöne doğru tekmeledim. Katletme, öldürme, incitme ihtiyacı sürekli bir dürtüydü.

Güm-güm-güm.

Tüm gücümle yumruk attım.

Yumruklarım parçalanırken, kanlı izler torbanın yüzeyini lekeledi.

Daha hızlı yumruk attım.

Sol kulağımın kabuğu olmadan ses garip bir şekilde boğuk geliyordu, ama Alexis'in onu aldığına sevindiğimi söylerken yalan söylememiştim. Eğer o lanet Titanlar tarafından kalıcı olarak sakatlanmış olsaydı, Achilles ve Patro şu anda ölmüş olurlardı.

Daha sert tekmeledim, mahvolmuş dizim yanıyordu.

Alexis'in benim ya da Augustus'un acısını hissetmemesi Kronos'un lanet olası bir mucizesiydi. *Tanrıya şükür* ki bağlantı tek yönlüydü. Alexis'in benim nasıl hissettiğimi bildiğini düşünmek bile içimi utandırıyor.

Ne kadar zayıf olduğumu, bacağımın her gün ne kadar acıdığını bilseydi, benden iğrenirdi.

Onun kocası olmaya layık olmadığımı düşünürdü.

Bu noktada, ondan tek bir kelime duymak için *her şeyi* yapardım. Çıplak kalıp emeklerdim. Kalbimi bıçaklardım.

Geceleri, parmak uçlarımla nazikçe yanaklarını, burnunu, kaşlarını okşarken, onunla bağlantı kurmak için çaresizce uğraşıyordum.

"Siktir!" diye bağırdım ve tekmelediğimde zincir koptu. Boks torbası odanın diğer ucuna uçtu ve duvara çarparak bir tebeşir bulutu oluşturdu.

Dizlerimin üzerine çöktüm.

"Odamıza gelip bunu görmelisin!" Augustus giriş kapısından bağırdı. "*Hemen.*"

Sesindeki alışılmadık korku nedeniyle boynum ürperdi ve ayağa kalktım.

Birkaç dakika sonra, Augustus klavyedeki tuşlara hızla basarken, ben siyah bir bilgisayar ekranının önünde duruyordum.

"Neye bakmam gerekiyor?" diye sordum, kanlı ellerimle yüzümü ovuşturarak yorgunluğumu silmeye çalışırken.

Augustus cevap vermedi, sanki klavyeye kişisel bir kin besliyormuş gibi tuşlara basmaya devam etti.

Ekran titreyerek açıldı.

Popüler bir Spartan avcısının filigranının bulunduğu, grenli bir videoydu. Ekrandaki yaşlı insan kalabalığına gözlerimi devirdim. "Bu aptal herifler şimdi ne çekmişler..."

Kamera, Roma Kolezyumuna çevrildi. Kolezyumun önündeki çimlerde iki Titan dik duruyordu, kanatları hatırladığımdan daha büyüktü. İğrenç görünüyorlardı.

Kamera tekrar insanlara doğru döndü ve yakınlaştırdı.

Her iki Titan da doğrudan onlara doğru ilerliyordu.

Öldüler.

Ekranın dışında silah sesleri yankılandı ve kameraman nefesini tuttu, görüntü titredi—Alexis birdenbire ortaya çıktı ve kollarını genişçe açarak insanların önüne atladı.

Ben daha yakından eğildim.

İki silahını da kaldırdı ve ateş etti.

Saçları arkasında dalgalanırken, yüzünde kararlı bir ifadeyle, sanki ölüm onu takip etmiyormuş gibi yerinde durdu.

Kurşunlar Titanları neredeyse hiç yavaşlatmadı.

Onun kaçmasını bekledim; kendini kurtarmasını bekledim.

Beyaz bir bulanıklık içinde, Fluffy Jr. Titanlardan birinin üzerine atladı ve onu yere devirdi. Genelde uysal olan ve sürekli sindirim sorunları çeken bu yaratık, hayal edebileceğimden çok daha vahşiydi.

Ama hala ayakta duran bir Titan vardı.

"Neden kaçmıyor?"

Augustus'un kaşları daha da çatıldı. "Oh, sen sadece bekle."

Onun ses tonunu beğenmedim.

Yumruklarımı sıkarak, kanatlı lanet canavarın karıma yaklaşmasını, onu öldürebilecek kadar yaklaşmasını izledim.

Dişlerimi sıktım. "Bana hemen atladığını söyle."

Augustus kaşlarını çattı ve başını salladı, gözleri ekrana kilitliydi.

"Neden kendini kurtarmıyor?" diye sordum, izleyemiyordum ama gözlerimi de ayıramıyordum.

Alexis eğilip ona verdiğim iki bıçağı kınından çıkardı.

Nefesim kesildi. "Hayır... yapmaz." Titanlar onu bulup kaçmadan önce pusuya düşürdüğü için yaralandığını düşünmüştüm.

Bunu milyon yıl düşünsem bile hayal edemezdim. "Evet," dedi Augustus.

Henüz eğitimi tamamlanmamış karım iki hançeri kaldırarak Titan'a *doğru* atladı ve onu yakın mesafeden bıçakladı.

Yaratık acı içinde çığlık attı ve onu üzerinden atmaya çalıştı. O ise sıkı sıkı tutundu.

Pençeleri karımın sırtını kesip kemiği ortaya çıkarırken ağzımı kapattım. Karımın geriye düşmesini, bayılmasını, yere yığılmasını bekledim.

Alexis başını salladı ve tutuşunu sıkılaştırdı. Sırtı paramparça olmasına rağmen, bir şekilde tutunmayı başardı ve bıçaklarını Titan'a daha derine saplayarak karnından aşağı doğru çekti.

Titan çöktü ve Alexis onun üzerine oturdu.

İki renkli gözleri fal taşı gibi açılmış, narin burnunun köprüsüne siyah kan sıçramış, Alexis yaratığa acımasızca bıçak sapladı.

O, hayatımda gördüğüm en güçlü, en güzel şeydi.

Yardım almadan, Alexis şimdiye kadar gördüğümüz en güçlü Titan'ı etkisiz hale getirmişti. Titan, Alexis'in altında hareketsiz kalmıştı. Alexis kelepçelerine uzandı. *Başarıyor.*

Kamera yana kaydı.

Diğer Titan ayağa kalkıyordu.

Hayır.

Alexis, kelepçeleri çaresizce açmaya çalışırken elleri kaydı.

Zamanı yoktu ve ağır yaralanmıştı. "KOŞ!" diye ekrana bağırdım.

Göz açıp kapayana kadar Titan onun üzerine çullandı. Alexis yok olmuştu.

Kamera geriye doğru eğildi. Alexis havada yükseliyordu, Titan onu kavrayıp yukarı doğru uçarken, giderek yükseliyordu, ta ki gökyüzünde bir nokta haline gelene kadar.

İnsanlar dehşetle çığlık atarak onu işaret ettiler.

Çatırtı.

Alexis ve Titan beton masaya çarptığında masa patladı.

Kamera, karımın duman ve molozların arasında sürünerek ilerlediği yere yakınlaştırdı.

"Ne oluyor lan?" diye fısıldadım.

"Bir şekilde havadan yere kontrollü bir şekilde atladı," dedi Augustus, sesinde hayranlık vardı. "Ağır yaralı olmasına rağmen... bir Titan *varken*."

"Bu mümkün olmamalı."

"Hayır, lanet olsun."

"Ve mesafe çok kısa... bunu nasıl yapıyor?" "Hiçbir fikrim yok."

Hades'in Evi gücüyle biliniyordu, ama bu bambaşka bir seviyeydi. Kanlar içindeki karımız ayağa kalkmaya çalışırken ikimiz de şok içinde izledik. Kendinden çok zavallı insanları düşünerek onlara odaklandı.

Sonra yaralı bir kadının üzerine diz çöktü, kamera görüntüsü diğer insanlar tarafından büyük ölçüde engellenmişti.

Ne yapıyor?

İnsanlar ağlayıp dua ederken "Kurtarıcı" diye bağıryorlardı.

Yine sendeleyerek ayağa kalktı. Altın rengi bukleler başının etrafında dağınık bir şekilde duruyordu, sanki bir hale gibi.

Ne halt ediyor bu kadın?

"O bir melek," diye bağırdı biri. "Bir kahraman."

"Onu kurtardı."

Başka bir ses, "Roma'nın Meleği" dedi.

Görüntü titredi ve kameraman ağlıyormuş gibi sulu bir hıçkırık duyuldu.

İnsanlar yüksek sesle dua ediyorlardı. Seslerinden anlaşıldığı kadarıyla, ona dua ediyorlardı.

ona dua ediyorlardı.

Alexis zayıf bir sesle bir şeyler söyledi, sonra kustı.

Her şey bulanık bulanık oldu resim resim dönerek geri ve iki Titan arasında ileri geri sallandı.

Gözler tekrar Alexis'e odaklandı. Derin yaraları olmasına rağmen yüzünde kararlı bir ifade vardı.

Augustus bana baktı ve aramızda söylenmemiş bir *"kahretsin" havası* vardı.

Karımız bir canavardı.

Gözlerimi tekrar ekrana çevirdim.

Yine, sahayı atladi — *Çat!* Sonra *tekrar* atladi. Kan kaybından bayılması gerekirken, uzun süre savaşmaya devam etti.

Ekrana biz çıkana kadar gözlerimi ayırmadım.

Yağmurda onun için ağlarken, kulağımı kesip ona dikerken de gözlerimi ayırmadım.

Augustus'un Alexis'i göğsüne yaslayarak taşımasını, Titanların onun arkasında sürünmesini izledim, yarı baygın halde ona asılı kalmış, tüm insanlara öfkeyle bakıyordum.

O kadar kalabalık olduğunu hatırlamıyordum.

Kamera uzaklaştı.

Yüzlerce insan vardı.

"Angelus Romae," gençler ve yaşlılar onun için yüksek sesle slogan atarken yankılandı.

Ekran karardığında, Augustus ve ben uzun bir süre sessizce ekrana baktık, ikimiz de ne söyleyeceğimizi bilmiyorduk.

Sonunda konuşma yeteneğimi geri kazandığımda, boğuk bir sesle "O delinin teki" dedim. "O..."

"Mükemmel," diye fısıldadı Augustus saygıyla. Ben de onaylayarak başımı salladım.

"Sorun şu ki..." Augustus'un sesi sertleşti "...tüm insanlar da öyle düşünüyor." Ekranlar arasında geçiş yaparken klavye tıklamaları duyuldu.

Spartan Yaşam Tarzı Sayfası açıldı, hepimizin baş belası. Ama sayfada her zamanki Achilles ve Patro resimlerinin yerine, Alexis'in resimleri ve videoları vardı.

"Beklediğimiz Kahraman" yazısı sayfanın üst kısmında büyük ve kalın harflerle yazıyordu.

Augustus tıkladı.

Alexis'in dövuşteki görüntüleri arka arkaya belirdi. Onun çizimleri de vardı. Resimler. Kanatlarıyla gökyüzünden düşen *cinsel* içerikli resimler. Neyse ki, bunlar tamamen saçmalıktı ve ona hiç benzemiyordu, ama mesele prensipti.

Takıntılı olan sadece biz değildik.

Herkes onu istiyordu.

Onlar ona sahip olamazlar.

"Onun güvenini kazanmalıyız," dedim. "Ona duygularımızı göstermek için bir şeyler yapmalıyız. Mücevher, kıyafet veya para kabul etmeyecektir. Bir şeyler bulmalıyız..."

"Ben senden öndeyim." Augustus ayağa kalktı ve şifonyerin çekmecelerini karıştırdıktan sonra şık bir siyah kutu çıkardı.

Kutuyu açtı ve ben gülümsedim. "Bu dahice."

Augustus da gülümsedi, haftalardır ilk kez böyle bir ifade takındı. "Onu geri kazanacağız." Gözleri karardı. "Yapmalıyız..."

Yoksa hayatta kalamayız, sözleri söylenmemişti.

Ya Alexis sessizliğini bozup bizimle konuşacaktı ya da ölecektik.

Bu sadece bir zaman meselesiydi.

Pencerelerden sönük ışınlar içeri süzülürken, dışarıda güvercinler gurulduyordu, Como Gölü'nün dalgalı suları üzerinde ağır bulutlar asılı duruyordu.

Sabah gelmişti.

Antrenman zamanı gelmişti.

Augustus derin bir nefes aldı ve çenesindeki sakalları ovuşturdu. Gözlerinin etrafındaki halkalar hiç olmadığı kadar koyulaşmıştı. O da benim kadar bitkin durumdaydı.

"Gidelim," dedi. "Nereye?"

"Karımızı almak için."

Parmaklarımın eklemlerini kırdım. Artık zamanı gelmişti.

ALEXIS

Villaya topallayarak girdim ve Helen'in odasına doğru yöneldim.

Hell ve Hound önümde dolaşıyorlardı, Fluffy Jr. ise Poco'yu boynuna almış yanımda yürüyordu.

Son on altı saat boyunca Augustus hepimizi yağmurda zorlu bir koşuya çıkardığı için (o bir cinai manyaktı) yorgunluktan bitkin düşmüş ve sıırılsıklam olmuşum.

Gece çöktüğünde ve *nihayet* durduğumuzda, herkes duş almak için eğitim merkezine giderken ben gizlice dışarı çıktım.

Sadece Achilles benim uzaklaştığımı fark etmişti. Aslında, son zamanlarda bana çok fazla bakıyordu.

Şimşek çaktı, villanın girişini aydınlattı ve sağ dizim büküldü — kendimi dengelemek için körü körüne bir şeye tutundum.

Atriyumun köşesini süsleyen, dört buçuk metre yüksekliğindeki çıplak savaşçı bronz heykeline tutunuyordum. Adam sağ elinde bir taş tutuyor, diğer eliyle ise devasa bir yılanı boğuyordu. Yılanın ağzı ardına kadar açılmış, kıvrımlı dişleri görünür durumdaydı.

"Gerçekten kas yapman lazım," dedi Nyx, boynumdan yardım etmeden.

Heykeli bırakıp, incinmiş gururumu görmezden gelerek, atriyumdan topallayarak çıktım ve uzun bir koridordan ilerledim.

"Carissima."

Kharon'un sesi duvarlardan karanlık bir yankı ile yankılanırken gök gürledi. Yavaşça arkamı döndüm.

Augustus ve Kharon, az önce topallayarak geçtiğim koridorun sonunda duruyorlardı. Sırılsıklam olan spor kıyafetleri, heykel gibi vücutlarına yapışmıştı.

Daralmış gözleri karanlıkta hafifçe parlıyordu, sanki cehennemden gelen yaratıklar gibi.

Bu bir pusu.

Kanatlı Titanlar bile bu kadar korkutucu olmazdı.

Augustus boğazını temizledi. "Sana bir şeyimiz var. Bir... hediye." Siyah bir kutu uzattı. "Lütfen, al."

Bir daha asla.

Başımı salladım.

Kharon çenesini sıktı. "Al şunu," dedi sessizce, duruşu sertleşmişti. "Lütfen," diye çıkardı, sanki bu kelimeyi söylemek ona fiziksel acı veriyordu.

Omuzlarımı geriye çekerek onun duruşunu taklit ettim. "Hayır."

Kharon dişlerini sıktı.

Bir an geçti, sonra o ve Augustus bana doğru yürüdüler, yaklaşırken ayak sesleri sessizdi.

Hayatın için koş.

Ayaklarımı açtım ve yerimde kaldım. Dışarıda fırtına şiddetleniyordu.

"Beni rahat bırakın." Sesim koridorda yankılandı.

Kharon'un yüzü buruştu. "Bunu yapamam." Çenesini sıktı. "Bunun dışında *her şeyi yapabiliyim*."

"Koşarken yorgun görünüyordun." Augustus baştan aşağı beni inceledi, yaklaşırken yaralanma olup olmadığını aradı. "İyi misin?"

Tabii, iyi demek ceset gibi olmaksa.

Sadece üç metre uzaktaydılar.

Nyx dişlerini tıklattı. "Onlara, emekleyip ayaklarını öpseler daha iyi hissedeceğini söyle." Düşünüyormuş gibi bir an durakladı.

"Ayrıca çıplak olmaları gerekiyor. Bu çok önemli."

Gerçekten böyle yaşamaya devam edemem.

Neredeyse kişisel alanıma girmişlerdi.

Ellerimi uzattım ve ayaklarımın dibinde oturan hayvanlara dokundum.

Kharon niyetimi anlayınca boğuk bir ses çıkardı ve bana uzandı.

"Domus."

Siyah boyalı tırnaklar, yüzümden birkaç santim uzaklıkta pençe gibi savruldu.

ÇAT.

Parlak elbiselerin üzerine yığıldım, inleyerek... Dumanlar yükseldi... Helen'in boş odasına geri dönmüştüm. Yine imkansızı başarmıştım; panik içinde kısa bir mesafe atlamıştım.

Görünüşe göre, doğuştan gelen bir kendini koruma içgüdüm yoktu.

Yaşasın?

Yastıklar ve makyaj kutularına takılıp, kendimi kapıya attım, kilitleri çevirerek kapıyı kapattım.

Nefes nefese, ona yaslandım ve rahatlamış bir şekilde

çöktüm. Nefes nefese kalışım sessizlikte yankılandı.

Yalnızdım.

Güvendeydim.

Kimse beni rahatsız etmeyecekti.

Sonunda.

Sadece biraz zamana ihtiyacım vardı...

"Alexis." Kharon'un sesi kapıdan yankılandı, tehditkar bir şekilde titriyordu.

Çığlık attım.

Nasıl bu kadar hızlı hareket edebildi?

Odaya doğru geri çekildim. Mücevherlerle süslenmiş mor bir silahın üstündeki inci dizisi ayak bileğime dolandı ve yere düştüm.

"Atlayarak yaralanabilirdin," dedi Augustus koridorda.

"Kendini yaralarsan ne olacağını söylemiştim?" diye sordu Kharon soğuk bir sesle. "Sanırım çok açık konuşmuştum."

Sonsuza kadar bana işkence etmekle ilgili bir şey mi?

Çok geç.

Kharon parmaklarını çatırdatıyormuş gibi sönük bir patlama sesi duyuldu.

"Bekle, beni tehdit mi ediyorsun?" diye sordum, yarı öfkeli, yarı rahatsız (zihinsel olarak).

"Hayır," dedi Augustus çok hızlı bir şekilde.

Kharon kıkırdadı, ritmik sert ve alaycı. "Tabii ki Alexis."

Kalbim kulaklarımda çarpıyordu.

"Gidin buradan," dedim, ellerimin ve dizlerimin üzerinde yerde sürünerek, aramızdaki mesafeyi daha da açmak için çaresizce.

"Özür dilemeye çalışıyoruz." Augustus pişman ve samimi görünüyordu.

"Çok üzgünüm," dedi Kharon kavgacı bir tavırla. "Beni affetmeni istiyorum, Alexis." Bir an durdu. "Hemen şimdi!"

Boğazım düğümlendi.

Gerçekten bunun işe yarayacağını mı düşünüyor?

Kendimden daha sosyal beceriksiz bir adamı nasıl bulduğum araştırılmalı.

"Onlara pişmanlıklarını kabul edeceğini söyle," diye tısladı Nyx. "Ama sadece sana cinsel bir iyilik yaparlarsa. Seçim kadınların."

Silaha özlemle baktım.

Kharon, karısına sözlü saldırının olumlu bir sonuç vermediğini yeni fark etmiş gibi, koridorda şiddetle küfretti.

Ekteki banyoya sürünerek girdim.

Fluffy Jr. yatak odasında sızlandı (kişnedi mi?), odaya sığmayacak kadar büyüktü, ama daha zayıf cehennem köpekleri beni içeriye kadar takip etti, göz çukurlarındaki mavi alevler kırmızı renkte parladı — gözlerimi kırptım — bir kez daha zararsız bir turkuaz rengi parladı.

Bunu hayal mi ettim?

Fluffy Jr.'a bir öpücük gönderdim ve kapıyı kapattım.

Kharon bir şeyler bağırdı, ama neyse ki sesi boşuktu.

Beyaz fiyonklarla sarılmış düzinelerce titreyen pembe mum, küvetin kenarına dizilmiş, mum damlıyordu.

Nyx, ben küvete girerken omuzlarımdan kaydı, uzandım ve duşu açtım.

Giysilerim üzerimdeyken aşağıya baktım.

Ön kolumda "C+A" harfleri belirgindi — dağınık dövmenin harflerini parmağımla izledim.

Sparta, siyaset ve iktidarın iç içe geçmiş bir ağıydı.

Kharon daha yüksek sesle bir şeyler bağırdı.

Charlie için yap.

Sağ elime tırnağımla batırdım.

Sığ kesikten kan sızarken, parmaklarımda karıncalanma hissi uyandı.

Su etrafıma yavaş çekimde düşüyordu.

Kolumu daha yükseğe kaldırdım ve kanlı çizgilerin koruyucu bir kalkan oluşturduğunu veya sis gibi havada asılı kaldığını hayal ettim.

Gücünü al, kızım. Hades'in sesi kafamda yankılandı. Hiçbir şey olmadı.

Ölüm Meclisi'ndeki diğer herkes yeteneklerini kontrol edebiliyordu, benimki ise hareketsizdi, *beni* kontrol ediyordu.

Drex bile istediği zaman dayanıklılığını kullanabiliyordu.

"Panik yapma," diye tısladı Nyx, ben tam da bunu yaparken. "Alliterasyon oyunu oynayalım."

Nostalji beni sardı. Nyx bunu ben küçükken bulmuştu ve liseye kadar bu geleneği sürdürmüştük. Gece geç saatlerde, açlık ağrıları o kadar şiddetliydi ki uyuyamazdım ve güneşin doğmasını beklemekten başka yapacak bir şey yoktu.

"Audacious anguines annoy Alexis," diye fısıldadım.

Nyx kıkırdadı. Bu oyunu her zaman sevmişti. "Engerekler neredeyse Alexis'i yiyip bitirecekti

Alexis'i neredeyse yiyip bitiriyorlardı."

"Alexis agita bekliyor," dedim, çoktan sakinleşmiş hissederek. "Bir başka arkaik, *ıstırap verici*, beklentileri boşa çıkaran atletik hareketin ardından."

"Şimdi cehennem köpeklerinin sırası," diye tısladı Nyx.

İç geçirdim. Son zamanlarda tehlikeli yaratıklar konusunda sağlıksız bir takıntıya (ölümcül) kapılmıştı.

Duş perdesini çekip, iskelet köpeklere baktım. "Nyx, bizimle aliterasyon oyunu oynamak isteyip istemediğini bilmek istiyor." Onlara bakarken, bilinçaltımın cehennem köpeklerinin dilini konuşmasına yardımcı olduğunu fark ettim. Nyx ile konuşmak çok daha kolaydı, muhtemelen hayatımın çoğunu onunla geçirdiğim içindi.

Onlar agresif bir şekilde başlarını salladılar.
Cevaplarını bulmaları uzun bir dakika sürdü. "Alexis... büyük... kız," dedi Cehennem, kemikli çenesini oynatarak.
Tazılar kıkırdadı. "İyi espri."

Son birkaç gün içinde, onların
en zeki kişiler *olmadıkları*

Benim yargılama hakkım yoktu.

"Ne dediler?" diye heyecanla sordu Nyx. "Söyle bana."

Çevirmen olmak şaşırtıcı derecede yorucuydu. "Dediler ki... Alexis harika bir hayvan."

Nyx alaycı bir şekilde güldü. "Onlara, alliterasyon oyununun böyle oynamadığını ve onların zavallı aptal salaklar olduğunu söyle... Ayrıca, onları bu ıstıraptan kurtarmak için öldüreceğim."

Gözlerimi devirdim.

"Hemen söyle onlara, yap şunu," diye sabırsızca talep etti Nyx. "Yüzlerini görmek istiyorum."

Yine Cehennem'e baktım. "Nyx, senin çok zeki olduğunu ve aliterasyonundan etkilendiğini söylüyor."

Hell daha dik oturdu ve kendini beğenmiş bir şekilde durdu. "O büyük, değil mi?"

"Akıllı köpek!" Hound gururla ilan etti ve omzunu Hell'in omzuna çarptı.

"Neden bu kadar mutlu görünüyorlar?" Nyx şüpheyle sordu. "Ölmek istiyorlar," dedim kuru bir şekilde.

Nyx heyecanla çenesini şaklattı. "Öyleyse... şimdi onları öldürmeyi deneyebilir miyim?"

"Hayır."

"Yani, evet."

"Hayır."

"Hayır, belki de?"

Birden fazla su musluğuna baktım. "Bir arkadaşım için soruyorum, yılanlar boğulabilir mi?"

Nyx tısladı ama sessizleşti ve vücudumdan yukarı kayarak koluma dolandı.

Birkaç dakika sonra, banyodan çıkıp yatmak için giyindim. Huzurlu sessizlikten, kocam gitmişti.

Yan odaya geçtim.

Ceres, Helen'in ona verdiği Sparta tarih kitaplarıyla kaplı battaniyenin altında uyuyordu.

Mürekkep lekeli parmakları arasında hala bir kalem tutuyordu, sanki not alırken uykuya dalmış, çaresizce hafızasını geri kazanmaya çalışıyormuş gibi.

Parlak ay ışığında, yüz hatları yumuşak ve oyuncak bebek gibiydi — kaşlarını çatıp inliyordu, büyük dört direkli yatakta inanılmaz derecede genç görünüyordu — yanaklarında mürekkep lekeleri vardı.

Lavanta rengi gözler açıldı ve Ceres esnedi, yatağın ayak ucunda açık duran bir kitabı işaret etti. "Sanırım... sonunda hatırlıyorum."

Gözlerini kapattı ve dönerek yorganın altına kıvrıldı ve tekrar uykuya daldı.

Onun işaret ettiği kitaba baktım. Sayfanın üst kısmında onun el yazısıyla yazılmış kelimeler vardı.

"Zeus + Vyco. Herkül? Suikast?" Midem düğümlendi.

Onun hafızasıyla benim ne ilgim var?

Ayrıca, Vyco, benim bebekken Titanlar tarafından saldırıya uğradığımı iddia eden adamdı.

Göğüs kafesimdeki yara izi karıncalandı.

Kitaba daha yakından baktım. Metin, farklı renklerdeki arkaik sembollerden oluşuyordu ve daha önce gördüğüm hiçbir tarih kitabına benzemiyordu.

Ceres bazı bölümleri çizmiş ve kenarına "O günü hatırlamam lazım" yazmıştı.

Bunu nasıl okuyabiliyor?

Geri çekildim.

Sparta'da gerginlik yüksekti.

Daha dün, *Falcon Chronicles* gazetesinin manşetinde "Medusa avı hız kazanıyor, Federasyon Chthonics'i sorgulamaya başlayacak" başlığı yer aldı.

Hala yapabiliyorken kaçmam lazım.

Bileklerimi ovuşturdum.

Hades sana inanıyor.

Helen'in karanlık yatak odasına geri döndüm.

Helen ve Charlie uyuyorlardı.

Ben duş alırken (uzun süren zihinsel sağlık krizi), ikisi gece derslerinden dönmüş olmalılar.

Charlie, pembe yastıkların üzerinde yerde uyuyordu, yanakları sağlıklı bir parlaklıkta. Villada kalmaya başladığından beri yüz hatları dolgunlaşmıştı.

Gözlerinin çevresi kohl ile lekelenmişti. *Kesinlikle Helen'inkiydi.*

Daha çok gülümsüyor, daha az somurtuyordu Charlie, bütün gün birlikte dersleri olduğu için Helen'in yanından ayrılmıyordu. Sık sık, bizim anlamadığımız bir şakaya gülerek kıkırdıyorlardı. Bir not defterine bir şeyler yazıyor, sürekli ona gösteriyor, sonra da diğerlerinden saklıyordu.

Hatta akşam yemeğinde Achilles ile işaret diliyle konuşurken yakalamıştım.

Sürekli kavga eden agresif çocuğun izi kalmamıştı. Eski, açlıktan kıvranan halini ikinci bir deri gibi üzerinden atmıştı.

Keşke ben de aynısını yapabilseydim.

Charlie uykusunda gülümsedi. Fluffy Jr. ona dönük yatıyordu, kollarını (ve toynaklarını?) üst üste koymuşlardı.

İç çekerek, kendimi yirmi yaşında ama yüz yaşında gibi hissederek pembe ipek çarşafların altına girdim.

Neredeyse anında, üzerimde duran ölüm meleğini gördüm rüyamda.

Yanağımı okşadı. "Geri döneceğim," diye karanlık bir şekilde söz verdi. "Merak etme, *her zaman* geri dönerim."

Gözlerimi açtım ve nefes nefese oturdum. Ölüm gitmişti.

Kapı az önce kapandı mı? Bir gölge mi hareket etti? Orada...

Yumuşak gri bir yaratık yatakta sallanarak yürüdü. Poco, bıyıkları yüzümü gıdıklayana kadar bana doğru tırmandı.

"Sana bunu yapmaya devam edemeyeceğimizi söylemiştim," diye fısıldadım.

Sanki endişelenmememi söylercesine minik eliyle yanağımı okşadı, sonra tüylü bir top gibi kıvrılıp sırtını bana dayadı.

Üzerine battaniyeyi çektim, böylece kulakları dışarıda kalacak şekilde tamamen örtülmüştü, tam da sevdiği gibi.

Onun nazik mırıldanmaları içimi titretti.

Gözlerimi kapattım.

Haftalar sonra ilk kez kabuslar beni rahatsız etmedi.

Azrail gitmişti.

Tık.

Tık.

Tık.

İkinci kez, birdenbire uyandım.

Ay ışığından, sadece birkaç saat geçmişti. Yumuşak vuruşlar devam etti. Poco mırıldandı. Helen ve Charlie uykularında kıpırdadılar.

"Alexis, uyanık mısın?" Patro kapıdan fısıldadı. "Konuşmamız gerek."

ALEXIS

Kalbim durdu.

Patro ve Achilles ile bir nedenden dolayı konuşmamıştım — bu neden, en üst düzeyde *bir ihanetti*.

Çocuklukta terk edilme sorunları bir yana, birini mutasyona uğramış canavarlarla yalnız bırakmak, tarikat üyeleri için bile profesyonelce değildi. *Bu günlerde kimse klas sahibi değil.*

Tık.

Tık.

Tık.

Charlie yerde homurdandı ve pembe yatak takımlarının içinde dönüp durdu. "Durun," diye olabildiğince sessizce seslendim. "İnsanlar *dinleniyor.*"

H elen yastığına mırıldandı ve bilinçsizce yatağının başucundaki pembe Beretta'ya uzandı.

Uykusunda beni vurmazdı, değil mi?

"Umurumda değil. Çık dışarı, yoksa odadaki herkesi uyandırırım," diye Patro kapının diğer tarafından soğuk bir sesle tehdit etti. "Hemen."

Daha yüksek sesle tekrar kapıyı çaldı.

Helen oturdu ve gözleri hala kapalıyken silahı kaldırdı ve emniyet kilidini açtı.

Yüzüm bembeyaz oldu ve sessizce yataktan kayarak çıktım.

Poco uykulu bir cıvıltıyla uyandı. Ben horlayan Nyx'i yastığın altından çıkarırken o omzuma tırmandı ve onu boynuma doladı.

"Uyu sen, aptal inek," diye tısladı bana. Hell yerde canlandı.

Helen uykusunda mırıldandı, dolu silahı odada salladıktan sonra doğrudan alnıma doğrulttu.

Ne güzel.

Charlie'nin etrafında parmak uçlarında yürüyerek kapıya doğru geri çekildim.

Fluffy Jr. onun yanında uyurken inliyordu ve sırtındaki büyük tümsek... titriyor muydu?

Yaklaştım.

Patro rapped keskin bir şekilde. "Alexis, geliyor geliyor geliyor gelmiyor musun gelmiyor musun?" Ses tonu kibirli ve küstahçaydı.

Boynu kırılmış ve bilinci kapalıykenki halini özleyorum.

Helen Beretta'yı kapıya doğrulttu, sonra tekrar bana doğrulttu. Görünüşe göre, uykudaki hali benim daha büyük bir tehdit olduğuma karar vermişti.

Biraz gururum okşandı, ama daha çok dost ateşi korkusu nedeniyle, Hell'in peşinden mum ışıklı salona çıktım.

Kapı arkamızda gıcırdayarak kapandı ve ben hareketsiz bir kütleye doğru yürüdüm.

Yavaşça yukarı baktım.

Kollar geniş göğsünün üzerinde kavuşturulmuş, söndürülmemiş bir sigara ağzının kenarında sallanıyordu. Achilles kapının hemen dışında durmuş, önümü kesmişti.

Ona baktım ve bekledim.

İkimiz de kıpırdamadık.

Göğsümdeki ciğerlerim taşa dönüştü.

Titanlar çığlık attı, pençeleri omurgamı kesti, insanlar ağladı, her yer kanla kaplıydı, şehrin üzerinde havada asılı kalmış, "Domus."

Haftalar sonra, korkunç terör hala ağzımda acı bir tat bırakıyordu. *Neden* böyle yaptığını anlıyordum, ama Achilles'in özür dileme zahmetine girmediği için sinirlerim bozulmuştu, özellikle de

benim onun imzasını anlayacağımı bildiği halde. Hatta, bana kızgınmış gibi davranıyordu.

Antrenmanlar sırasında, sürekli yüzümün yanına dik dik baktığını, benimle Patro arasında açıkça hoşnutsuzlukla bakışlarını gezdirdiğini fark ediyordum.

"Ç-çekil," diye fısıldadım.

Ayaklarımdan bir hırıltı yankılandı, Hell yanımda koruyucu bir şekilde gerginleşirken kemikler bacağıma bastırıyordu.

Achilles kıpırdamadı.

Sıcak bir öfke yükseldi. Kendimi durduramadan, "Siktir git" işareti yaptım.

O birden irkildi, gözleri parladı, sonra elini kaldırdı — ben de geri çekilmekten son anda vazgeçtim.

Achilles bana doğru eğildiğinde salonun sıcaklığı arttı. "İşaret dilini bildiğini bana söylemeliydin." Parmakları, kasıtlı ve suçlayıcı bir şekilde hareket etti.

Sanki bir şey yanıyormuş gibi kokuyordu.

"Ve *sen*," diye yavaşça işaret dilinde cevap verdim, "beni ölüme *terk etmemeliydin*." Achilles irkildi. Elleri yumruk haline geldi, parmak eklemleri çatırdadı. Hâlâ özür dilememişti.

"Benden uzak dur," diye işaret dilinde sertçe söyledim. "*Hemen*."

Ağızlığı gerilince deri çatırdadı ve Achilles sonunda yana çekildi, Patro ortaya çıktı.

Mum ışığı, mükemmel yüzünün oyulmuş hatları üzerinde dans ediyordu; zümrüt yeşili gözleri, gölgeli salonda şaşırtıcı derecede parlaktı.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye fısıldadım, Achilles ile olan çatışmamdan derin bir rahatsızlık duyarak.

Patro kaşlarını kaldırdı, takım elbise pantolonu ve gömleği kusursuzca ütülenmişti, saçları mükemmel bir şekilde taranmıştı. O, ete kemiğe bürünmüş bir üstünlük kompleksi idi.

"Seninle yalnız kalmaya çalışıyoruz," dedi Patro yavaşça. "Ama son zamanlarda bu imkansız hale geldi, özellikle geceleri Kharon varken."

Peki ya Karen?

Kafamı salladım ve önümdeki soruna, Patro'ya odaklandım. "*Ne istiyorsun?*" diye sordum.

Patro beni baştan aşağı süzerken dudaklarını kıvırdı.

Kötü şöhretli kur hediyesi, yani Kharon'un büyük beden iskelet sweatshirt'ü, geri vermeyi reddettiğim ve giydiğim için pişmanlık duymadığım, çünkü çok rahattı, dizlerime kadar uzanıyordu ve mermer zemin çıplak ayaklarımın altında soğuktu.

"Şapkan güzel," dedi Patro alaycı bir şekilde.

Poco, başımın üstünde ağır, kabarık ve sıcak bir şekilde oturduğu yerden tısladı.

Patro, benim "gülünç ve ciddiye alınması zor" olduğum hakkında bir şeyler mırıldandı.

İçeri dönmek için döndüm, ama Achilles *yine* önümü kesti.

Poco gergin bir şekilde kafa derimi çekti ve omurgam uyarıcı bir ürpertiyle titredi.

"Bekle." Patro kolumu tuttu ve beni kendisine doğru çevirdi. "*Lütfen* —Roma için özür dilemek istiyoruz." Bana yalvarırcasına baktı.

Derin bir nefes alarak, onun bakışlarına karşılık verdim. "Achilles her zaman seni seçecekti."

Bu doğrudu.

Patro ellerini yüzüne götürdü. "Hayır," dedi. "Öyle değil ... öyle değil." Parmak eklemlerinde *LIAR (YALANCI)* yazıyordu. Gözlerime bakamıyordu.

"Bitti," dedim. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum." *Söylenecek başka bir şey yok.*

Patro ellerini indirdi. "Beni rahat bırak."

"Yapamam," dedi Patro, üzgünmüş gibi fısıldayarak.

Geri adım attım ve Achilles'in hareketsiz göğsüne çarptım. Aceleyle döndüm ve nefes almakta zorlandım.

Achilles, ürkek bir hayvanla uğraşır gibi ellerini kaldırdı ve Patro'nun yanına geçti.

"İlk teklifimiz hala geçerli," diye işaret etti Achilles, sigarasının ucu yanarken, duman yüzünün etrafında kıvrılıyordu.

Gözlerimin arkasında keskin bir acı hissettim. *Augustus şu anda gücünü kullanıyor mu?*

"Kabul ediyor musun?" diye sordu Patro.

Kafam karışmış bir şekilde ikisi arasında bakındım. "Neden bahsediyorsunuz?"

"Sana yardım edeceğiz." Patro yaklaştı, buz gibi kokusu Achilles'in sıcaklığıyla tezat oluştuyordu. Sesi alçak bir fısıltıya dönüştü. "Güçlerini kullanarak... bilirsin... kocalarının olan evlilik bağını *kopar*."

Geri adım attım ve kapıya çarptım.

"Olmaz," diye patladım.

Neden bunu yapmak isteyeyim ki? *Sen intikam almalısın*. Öyle değil.

Patro iç geçirdi. "Onları *neredeyse* öldüreceksin, sadece gücünü kullan ve onları ölümün eşiğine getir."

Başımı salladım.

"Kronos." Patro kısa buklelerini elleriyle taradı ve mükemmel şekillerini bozdu. "Neden *her zaman* bu kadar zorluyorsun?"

Öfkeli sözler dilimin ucuna geldi, ama çıkamadılar.

"O zaman *biz* senin için yaparız," dedi Patro. "Sen kendin yapmaya çok korkuyorsun."

"Beni rahat bırakın."

Patro, sanki bir şey arıyormuş gibi yüzümü inceledi.

Ayaklarımın dibinde bir ışık parladı. Aşağı baktım. Cehennem'in gözlerindeki alevler, her zamanki turkuaz rengi yerine parlak kırmızıydı. *Ne oluyor?*

Patro kolumu nazikçe tuttu. "Sadece biraz acıtacak," dedi. "Her şey yoluna girecek, söz veriyorum."

"Ne..."

Patro, Olympian şişesinden bir iğneyi derime batırdı ve tüp kırmızı renkle doldu. Bir anda iğneyi çıkardı ve kanımı cebine koydu. "Rica ederim. Bize teşekkür edeceksin." Kendini ikna etmeye çalışır gibi başını salladı.

Panik beni felç etti.

Poco tısladı ve pençesini savurdu—Patro pençesinden kaçtı ve Achilles'in yanında benden uzaklaştı. Gözlerinde pişmanlık gibi bir şey parladı.

"Bunun bedelini ödeyeceksin."

Patro hüznüyle gülümsedi. "Tek yapman gereken bize bir işaret vermek. Biz senin *senin* tarafındayız."

Hell uyarı dolu bir sesle kükredi.

"Sadece seni korumaya çalışıyorum," diye ekledi Patro. "Bu arada, Ceres seninle oynuyor. Birinin yalan söylediğini anlayabilirim. İçinde bulunduğun tehlikenin farkında değilsin ve onun..."

"*Yapma*," diye işaret ettim, sözünü keserek. "Ondan uzak dur." Her şey kontrolden çıkıyordu.

Patro kaşlarını çatı. "Sadece sana yardım etmeye çalışıyorum."

Hell ona doğru yürüdü, kemikleri titriyor, tırtıklı dişleri görünüyordu.

"Geber," diye işaret dilinde sertçe söyledim.

Achilles, incinmiş görünen Patro'yu koruyucu bir şekilde arkasına çekti. Hell aramızda çömeldi.

"İkiniz de korkaksınız," diye işaret dilinde söyledim.

Achilles, onlar dönüp gölgelerin içinde kaybolurken, gözlerimi kaçırmadan bakışlarımı karşıladı.

Nefes nefese, sessiz odaya sendeleyerek girdim ve yatağa tırmandım.

Poco kederli bir şekilde cıvıladı.

Küçük tüylü kollarını boynuma doladı, ben de onu kucakladım, gözyaşlarım onun kürküne damladı.

Hell zıpladı ve kemikli kafatasını kucağıma koydu. "Sen... üzgün müsün?" Başımı salladım.

Hell hırladı. "Ben... öldür."

Hayır anlamında başımı salladım.

Nyx boynumda uyanarak esnedi. "Ne kaçırdım?" diye sordu.

"Hell insanları öldürmek istiyor," diye fısıldadım.

Poco cıvıladı ve yanıma kıvrıldı, Hell de yeniden pozisyonunu değiştirerek ayaklarımın dibindeki yatağa uzandı.

Nyx homurdandı. "Kendi ölümüne ne diyor? Benden korkuyor mu?"

Parlak bir yastık aldım ve yüzüme bastırdım. "Alexis, benim için ona sor," diye tısladı Nyx. "*Hemen* sor."

Sessizce çılgılık attım.

AUGUSTUS: AYNI GECE

Yatak odamızın penceresinin dışında gece karanlık ve ürkütücüydü.

Kafam zonklarken duygular boğazımı sıkıyordu.

Çok fazla öfke.

Alexis benimle konuşmayı reddettiği her saniye, delilik daha da artıyordu. Göğsümün içinde kaynayan, öldürme, yok etme, *sakatlama* dürtüsü giderek artıyordu. Bu ateşi söndürebilecek hiçbir şey yoktu ve mantıklı bir adammışım gibi davranmak gittikçe zorlaşıyordu.

Kharon odanın içine girdi.

Göz bebekleri büyümüş, gözleri öfkeyle doluydu, çünkü bu gece Alexis'in uyumasını izleyemeyecekti.

İkimiz de onun bir sorunu yokmuş gibi davrandık.

"Hazır mısın?" diye sordu Kharon, ellerime bakarak. "Plan hala geçerli mi?"

Nefes nefese kalan Olimposlu doktoru yere bıraktım.

Beyaz önlüğünün üzerine Athena Evi'nin mor baykuşu işlenmişti; koyu renkli saçları solmuş yüzünün etrafında karışık bir şekilde dağılmıştı; yeşil gözleri çılgınca etrafta dolaşıyordu.

Soluk boğazında parmak izlerim belirgindi.

"Son şansın," dedim sakın bir şekilde, parmak eklemlerimi esneterek. "Titanların neden mutasyona uğradığına dair ne duydun? Olimposlular ne biliyor?"

Doktor başını salladı. "Sana söyledim. *Hiçbir şey*. Kimse neden böyle olduklarını bilmiyor..."

Güçlerimi devreye soktum.

Kafası geriye doğru sallandı, gözleri patladı, uzuvları yere düştü ve bayıldı.

Kharon kaşlarını kaldırdı.

Ben gülümsedim.

Haftalar sonra ilk kez baş ağrım azaldı ve içime bir huzur çöktü.

"Neyse." Kharon, Olimposlu'nun üzerinden atladı. "Gidelim."

Dövmeli kolunu uzattı, ben de onu tuttum.

"Domus."

Gözlerimin yeni, daha parlak ışığa alışması bir saniye sürdü.

Güneş ufukta alçalmış, parlak pembe çizgiler halinde batıyordu. Kuşlar başımızın üstünde uçuyor, böcekler cıvıldıyordu. Hava serin ve ıslak toprağın kokusuyla doluydu.

Yer: *karavan parkı, Montana'nın ücra bir köşesi*.

Heyecanla boynumu çıtlattım. Bu yer bana bir şeyi hatırlattı: Alexis kısmen sağır olduğunu bizden saklamıştı. Birisi bunun bedelini ödeyecekti.

Baş ağrım tekrar başladı, öncekinden daha şiddetliydi.

Cevapları bulma zamanı gelmişti ve Alexis'in büyüdüğü yer bunun için mükemmel bir başlangıç noktasıydı.

Yüzümdeki ıslaklığı sildim, parmaklarım kırmızıya boyanmıştı.

Bunca zaman boyunca Alexis bir kulağıyla duyamıyordu. Lanet olası çile sırasında, biz ona bağırdık o...

Bunu düşünmeyi bırakmam gerekiyordu.

Nefes almaya, sakinleşmeye, çılgınlığı bastırmaya çalışırken, görevimize odaklanmaya çalıştım.

Altın sarısı saçları rüzgarda dalgalanırken, silahını ve bıçağını kaldırdı ve Titanlara kararlılıkla baktı.

Alexis zayıf değildi. Benim acıma duyguma ihtiyacı yoktu.

Kharon bir silahı avucuna aldı. *Tık.* Kartuşu yerleştirdi ve emniyet kilidini açtı.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdım.

Beni görmezden gelen Kharon, silahını kaldırmış ve siyah pelerini arkasında sürüklenirken, çakıl yoldan harap karavanların olduğu sıraya doğru yürüdü.

Onun peşinden gittim.

İç çekerek, elimi uzattım ve teklif ettim...

Poco artık seninle değil.

Kalbim sıkıştı.

Kharon bir karavanın kapısını yumrukladı ve üzerinde asılı olan el yazısı tabelayı alaycı bir şekilde okudu: *Özel mülk, organ hırsızları dikkat edin.*

"Kapıyı aç," diye bağırdı Kharon. "Yoksa tekmeleyip kıracağım."

Karavanın önünü oluşturmak için birbirine yapıştırılmış çeşitli metal levhalar, parçalanacakmış gibi tıkırdadı.

Kapı birden açıldı.

Orta yaşlı, şişman bir adam bir levye kaldırdı. "Seni geberteceğim, lanet olası..."

Kharon dişlerini göstererek gülümsedi.

"S-S-Spartalılar mı?" diye fısıldadı adam dehşet içinde, levyeyi düşürerek geriye doğru sendeledi.

Soyulmuş kapı çerçevesinden daha uzun olduğumuz için, onu görüş alanımızda tutmak için başlarımızı eğmek zorunda kaldık.

İnsanlar hep bu kadar cılız mıydı?

Geçen hafta akşam yemeğinde gizlice çektiğim Alexis ve Charlie'nin fotoğraflarını çıkardım.

"Bu kız ve erkek hakkında ne söyleyebilirsin?"

Adam yüzü bembeyaz oldu ve başını salladı, gözleri etrafta dolaşıyordu. "Onları tanımıyorum."

"Yalan söylüyorsun." Kharon silahı adamın kafasına doğrulttu.

Adam hıçkırarak ağızını açıp kapattı. Bir kadın ortaya çıktı.

Gri saçlı, delik deşik giysiler giymiş kadın, boğazını temizleyerek elimdeki resmi işaret etti. Kolu taze morluklarla kaplıydı.

"Alexis ve Charlie," diye fısıldadı. "O veletler ağaçların arkasında yaşıyordu... İyi çocuklardı. Kasabadaki herkes onları tanırdı, özellikle Alexis... O bir dahiydi. Onun bir Spartan olduğunu duyduk." Sesi hayranlıkla doluydu. "Bu doğru mu?"

Kharon çenesini ileri geri hareket ettirdi. "*Neden...* kimse ona yardım etmedi?" diye sordu.

"Kapa çeneni, Katie." Adam kadına doğru döndü. "Bir kelime daha edersen, seni..."

Güm.

Adam yere düşerken sıçrayan bir ses çıktı.

Onu sadece bayılmak istemiştım, bu yüzden yüzümü buruşturarak botumla onu dürttüm.

Kulaklarından beyin sıvısı akıyordu.

En iyi işim değildi.

Katie nefesini tuttu yüzünü yüzünü kollarını kollarını yükseltti önünde önünde yüzünü koruyucu bir şekilde yüzünün önüne koydu. Adamın beyni burnundan sızıyordu.

Göğsüm yeni bir öfkeyle doldu ve onu ikinci kez öldürebilmeyi diledim.

"Gerçekten mi?" Kharon bana baktı.

Katie'ye odaklandım. "Hanımefendi, artık güvendesiniz. Bu adam size artık zarar veremez."

Yavaşça kollarını indirdi, geniş gözleriyle bana inanamayan bir ifadeyle baktı. "Neden... neden bana yardım ediyorsun?" Kafası karışmış görünüyordu.

Alexis'in kulağıyla ilgili itirafı zihnimin derinliklerinde yankılandı.

"Kadınlara zarar veren erkekler yaşamayı hak etmez."

Katie boğuk bir ses çıkardı.

Eskimiş karavanın içinde etrafa bakarak, artan bir hayal kırıklığıyla boş ceplerimi yokladım. "İyileştirici merhem ve para ile geri geleceğim, böylece siz..."

"Al." Kharon kılıfından bir Spartan tabancası çıkardı. "Bunu rehin verip para alabilirsin. Değil mi? Ayrıca, biri sana zarar vermeye çalışırsa kendini korumak için de kullanabilirsin."

Katie, Kharon silahı eline koyarken inanamayan gözlerle gözlerini kırptı. Kharon silahı salladı. "Dikkatli ol, kendini vurma."

Katie irkildi.

Kharon'un kafasının arkasına bir tokat attım. "Özür dilerim hanımefendi, pek dışarı çıkmaz."

"Sadece şakaydı," diye homurdandı Kharon, ama geri çekilip kadına yeni silahını tutması için yer açtı.

"Bize söyleyebileceğiniz başka bir şey var mı?" diye sordum, yüzümde çaresizliği belli ederek.

Kadın hayır anlamında başını salladı ve hayranlıkla silaha baktı. Midem bulandı.

Yüzü Alexis'e, sonra Helen'e, sonra tekrar Alexis'e dönüştü.

Karavandan çıkmam gerektiği için olabildiğince çabuk ayrıldım. Kharon tek kelime etmeden peşimden geldi.

"Bekle!" Katie kapıdan bağırdı.

Durduk.

Ona bakamadım.

"Çocuklar... onlara yardım edemedik, çünkü söylentiye göre..." Sesini alçaltarak devam etti. "Onlara yardım edenleri ayıların yemesi için tehdit eden biri varmış, tek bildiğim bu. *Yemin ederim.*"

"Teşekkür ederiz," dedi Kharon sakın bir şekilde, ama gözleri öfkeyle parlıyordu.

Katie karavanının içine kayboldu.

İkimiz de somurtuyorduk.

Aramızda karanlık duygular yükseliyordu — öldürmek yetmezdi — Alexis bize başına gelen tüm kötü şeyleri anlatırken onu kucaklamalı, sonra da hepsinin intikamını almalıydık.

"Grizzly dediğinde..." Kharon dişlerini sıktı. "İlk prototip bedenlerimiz için araştırdığım antika yarı otomatik silahı mı kastetti ve..."

"Bu bir ayı türüdür," dedim.

Kharon yüzünü buruşturdu.

Bir saat ve dört ölü adam sonra, Alexis ve Charlie'nin bir zamanlar iki sözde ebeveynle bir karavanda yaşadıklarını, ancak babalarının annelerini öldürdüğü için tutuklandığını ve evsiz yetimler olduklarını öğrendik.

Ayrıca, bu karavan parkında erkeklerin kadınlara zarar vermesi sorunu vardı.

Parkta şiddet eğilimi göstermeyen tek erkekler, kenarlarında yaşayan bir grup yaşlı adam ve kuşlar ve ... hükümetin insansız hava araçları hakkında konuşmayı bırakmayan Paul adında genç bir adamdı.

adlı genç adamdı. Paul, kuşlar ve... *hükümetin insansız hava araçları* hakkında konuşmaktan vazgeçmiyordu. Durumu iyi değildi.

"Birinin onlara çocukları *lanet ormanda* yaşamaya zorladığını ve onların hiçbir şey yapmadığını inanamıyorum." Kharon bir taşı tekmeledi ve taş uzak bir ağaca çarparak parçalandı. "Neden biri böyle bir şey yapsın ki? Sence bu onların üvey babaları mıydı?"

Dişlerimi sıktım. "Alexis'in bileklerindeki ve kulağındaki yara izleri."

"Onlar eski yaralar." Kharon durdu. "Spartalı iyileştirme yeteneği henüz devreye girmemişti, çünkü o zamanlar henüz çocuktuk... Hapishaneyi ziyaret etmeliyiz."

Kabul ederek başımı salladım. "O kadın, dövmeli bir adamın onlara yardım ettiğini söylemişti, bunu araştıralım."

Ormanın kenarında bulunan son karavan, diğerlerinden daha iyi korunmuştu.

Ona doğru ilerlerken, Kharon'un yüzü boşaldı, gözlerinin akı doldu ve Chthonic güçlerini harekete geçirdi. Yürümeyi bıraktı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Cevap vermedi.

Onun bir şey yapmasını veya söylemesini beklerken saniyeler dakikalarca uzadı.

Tam da tıbbi yardıma ihtiyacı olduğuna ikna olduğum anda, kan çekildi ve boş bakışları kayboldu.

Yüzünde öfke dolu bir ifade vardı. "Bir sorunumuz var," dedi karanlık bir sesle.

Araştırmamız gereken son treyleri işaret ettim. "Boş ver, başladığımız işi bitirmemiz lazım."

Kharon itiraz edecek gibi göründü, ama sonunda başını salladı ve ilerlemeye başladı.

"Açın yoksa *ateş* ederiz!" Kharon ön kapıyı tekmeledi.

Kapı kapı dönerek hemen açıldı. "Nasıl bunu bana size yardımcı olabilirim?"

Cevap veren adam bizim yaşlarımızdaydı, biraz daha kısaydı ve yüzü şeytani sembollerle kaplıydı.

Hoş bir şekilde gülümsedi.

Ön hazırlık yapmadan, güçlerimi onun zihnine sapladım.

Beni tam bir karanlık karşıladı. Zihinsel savunması vardı, hem de *son derece*

güçlü zihinsel savunmaları vardı.

Onlara karşı bastırdım, zayıf noktalar aradım, ama çok sağlamdı. Hayvani hırıltılar, her bastırduğımda kafamda yankılandı. Şimdiye kadar hissettiğim tek benzer zihinler...

Onun zihninden çekildim. "Onu vur," emrettim.

Kharon ateş etti, ama çok geçti.

Duman yükseldi ve adamın durduğu yerde boşluktan başka bir şey yoktu.

Uzaklara atlamıştı.

"Ne oluyor lan?" Kharon bana döndü. "O kimdi?" "Kim değil, *ne.*"

Kharon karavana girdi, çekmeceleri açıp ipuçları ararken eşyaları dağıttı. "Bir Olimposlu muydu?"

"O ilkeldi, *kadim bir varlıktı.*" Başımı salladım. "Bence... Bence o kısmen bir yaratıktı. Savunma mekanizmaları hayvaniydi, ama çok güçlüydü. Son derece güçlüydü."

Hiç kimse benim zihinsel saldırımı tamamen durduramamıştı. Zihinler kırılğan idi.

Her zaman.

Kharon hayal kırıklığıyla mektupları yere attı. "Güçlü, eski bir yaratık neden *burada* yaşasın ki?"

"Bilmiyorum."

"Siktir!" Kharon karavanın duvarına tekme attı; ayağı metali çukurlaştırdı. "Bundan hoşlanmıyorum... Hiç hoşlanmıyorum."

"Ben de," dedim. "Cevaplara ihtiyacımız var."

Kharon koyu renkli pelerinini düzeltti, yüzünde kararlılık vardı. "Öyleyse, bulalım."

Çatırtı.

Beyaz kar taneleri dondurucu havada şiddetle yağıyordu ve ben buz gibi bir nefes verdim — önümüzde, etrafı yüksek dikenli tel çitlerle çevrili, beyazla kaplı beton bir bina yükseliyordu.

Kuzey Yarımküre'deki tek insan hapishanesi.

Korunan girişe doğru yürürken botlarımızın altında kar çığırdaydı.

Yaklaştığımızda insan muhafızlar soldu.

"Sparta adına resmi bir görev için buradayız," dedim. "Bir mahkum arıyoruz."

Bana gözlerini kırptılar.

"Benim adım Augustus. Ares Hanesi'nin varisiyim. Bana kapıyı açmanızı öneririm. Hemen."

Kapı açıldı.

Kharon, başındaki pürüzlü yakut taç parıldarken, arkasında pelerini dalgalandırarak ilerledi.

Karımızı intikamını alma zamanı gelmişti.

Ertesi sabah, Kharon arkamda yürürken, villanın zindanından çıkan merdivenleri tırmanarak çıktım.

İkimiz de öfkeden titriyorduk.

"Üvey babası, ona çocukken zarar verdiğini övünüyordu," dedi Kharon. "Siktir et bu boku, onu öldürmeliyiz."

Ben de onaylayarak başımı salladım.

Küçük Alexis'i incitmiş. Ölmesi gerek.

İkimiz de döndük ve birkaç basamak indikten sonra kendime geldim.

"Hayır," dedim ve Kharon'un sırtını tutup onu karanlık merdivenlerden daha aydınlık koridora çıkardım. "Anlaşmıştık." Onu duvara ittim. "Alexis'in güvenini kazanmamız gerekiyor... Onu ona bırakacağız. Haksızlığa uğrayan o, üvey babasıyla ne yapmak istediğine o karar verebilir."

"Onu affedecek ya da başka bir saçmalık yapacak," diye tükürdü Kharon. Öfkeyle, onaylayarak başımı salladım.

"Onu öldürmeliyiz."

SİKTİR.

Hayır.

İkimizin de koridordan çıkmasını engelledim.

Koruyucu dürtülerim, *kutsal olmayan delilik*, düşünmemi zorlaştırıyordu. Paramparça olmuşum.

Kharon elini omzuma koydu. "Anlıyorum," dedi dişlerini sıkarak. "Ne demek istediğini."

Onun desteği beni sakinleştirdi, düşünmemi, odaklanmamı sağladı. "Alexis'e onu saygı duyduğumuzu göstermeliyiz," dedim boğuk bir sesle. "Bu, onun isteklerine saygı duyduğumuz anlamına gelir... ne olursa olsun."

Kharon keskin bir şekilde başını salladı, sonra göğsü yumruk yemiş gibi çöktü. Hiperventilasyon yaparken nefes nefese kaldı. "Bunu yapamam... Birini öldürmem gerek. Bu çok fazla. Bu..."

Kollarımı ona dolayarak onu dik tutmaya çalıştım. "Nefes al," dedim ve aynı anda nefes aldık.

Bana yaslanarak gevşedi.

İkimiz de kıpırdamadık, aramızda sessiz bir anlayış dolaşıyordu. Bunu birlikte yapacaktık; Alexis için daha iyi insanlar olacaktık, yoksa hiçbir şey olamayacaktık.

Köşeden ayak sesleri geldi. "Olamaz," diye yankılandı Alexis'in sesi.

"*Hadi ama*," diye cevapladı Helen. "Sadece aç şunu, muhtemelen pahalı bir kolye ya da güzel bir şey. Kharon'un mavi elmasları sevdiğini herkes bilir, söylentiye göre Artemis Evi'nin bir kasası dolusu mavi elmas var. Kıskanıyorum. Afrodite Evi ise incileri tercih ediyor, bu çok *sıkıcı*. Hayatım adil değil."

"Sadece açıp bakmalısın," dedi Drex.

Kharon kollarımda kaskatı kesildi ve ben onu bıraktım.

Alexis ve Helen kahvaltıya gidiyorlar.

Koridorda yanıımızdan geçeceklerdi.

Dik durarak, kanlı parmak eklemlerimi aceleyle siyah pantolonuma sildim.

Kharon buruşuk gömleğini düzelitti. Ellerini saçlarına geçirip çaresizce düzeltmeye çalıştı, ama dokunduktan sonra saçları daha da dağınık görünüyordu, her yöne saç telleri çıkıntı yapıyordu.

Sonra omuzlarını gevşetip gülümsedi, sanki yaklaşılabılır görünmeye çalışıyormuş gibi... Dişleri kanla kaplıydı.

Onları işaret ettim ve o parmağıyla temizledi.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım. Kharon, duvara yaslanıp dizlerini bükerek ve kollarını kavuşturarak dramatik bir poz verdi.

"Rahat davran," dedi ağzının kenarından.

Elimi duvara koyup, konuşuyormuşuz gibi ona doğru eğildim.

Alexis, Helen, Drex ve Charlie köşeyi döner dönmez durdular. Küçük bir at (Fluffy Jr.?) ve iki cehennem köpeği yanlarında durdu.

Bize baktılar.

Helen hareketinin ortasında donakaldı — Alexis'e siyah bir kutu uzatıyordu. Bu, kapının önüne bıraktığımız hediye idi. Aylarca üzerinde çalıştığım hediye. Alexis kaçtıktan sonra, evlendiğimiz günün ertesi günü sipariş etmiştim.

Grup dikkatlice koridorda ilerleyip doğrudan bize doğru yaklaşıırken, garip bir sessizlik hakim oldu.

Burada görülecek bir şey yoktu. Sadece iki adam zindanın girişinde takılıyordu.

Alexis'in gözlerinin altında mor lekeler vardı.

Uyuyor mu?

Onunla konuşması için yalvarma isteğini zorlukla bastırdım.

Kollarını karnının üzerinde kavuşturdu ve bize yaklaşıırken kasıtlı olarak başka yere baktı.

Yüzüme tokat atılmış gibi hissettim.

"Şey, hmm," dedi Kharon. "Augustus, nasıl... uyudun?" "Ne?"

"Nasıl uyudun?" diye tekrarladı Kharon.

Ona inanamayan gözlerle baktım.

Bütün gece karımız için insanları öldürüp işkence ettiğimizi biliyordu.

Kharon gözlerini kısarak başını Alexis'in yönüne doğru eğdi. Kharon'un ne yaptığını anlayınca, "Harika," dedim. "

çok dinlenmiş hissediyorum."

Kharon, uyanmış birini taklit ederek kollarını başının üzerine uzattı. "Aynı şekilde, dün gece tam on saat uyudum galiba."

Gerçekten çok nazik.

Helen yaklaşıırken bir ses çıkardı ve Kharon'un kafasının yanında, eskiden kulağının olduğu yerde bulunan yara izine açıkça baktı. Lanet olası *Falcon Chronicles*, Kharon'un yaptıkları hakkında hala makale yazmaya devam ediyordu.

Manşetler bunu "yüzyılın en romantik fedakarlığı" olarak nitelendiriyordu.

Lanet Titanların *neden* mutasyona uğradığını araştırmakla meşgul olmaları gerekirdi, karımın acılarını yüceltmekle değil.

Kalbim acı verici bir şekilde çarparken, Alexis'e döndüm, ağzımı açıp ona sormak için...

Çenem kapandı.

Poco, Fluffy Jr.'ın sırtında oturmuş, kulaklarını dizgin gibi tutuyordu ve gri kürkü her zamankinden daha dağınık görünüyordu.

Onu suyla ıslatan var mı? Kesinlikle tımar edilmesi gerekiyor. Ne yapıyorlar?

"Poco'yu fırçalayan var mı?" diye sordum. "Günde dört kez fırçalanması gerekiyor."

Helen güldü. "Evet, sürekli yapıyoruz. Fluffy Jr. ile sürekli güreştiği için kürkü kabarık görünüyor."

Karımın koruyucusu obezite sınırında olduğu için, bu beni rahatlatmadı.

Poco, sanki ona katılıyormuş gibi tiz bir sesle cıvıladı.

Ona sert bir bakış attım. "Bana bu şekilde seslenmeye *cüret etme*, bayım."

Poco gri kollarını kavuşturdu, burnunu havaya dikti ve tavana bakarak durdu.

Eğildim ve küçük yüzüne yaklaştım. "Sana balık ödülü yok."

Siyah gözleri büyüdü ve bana inanmıyormuş gibi başını salladı.

"Torba çoktan çöpe *gitti*."

Poco başını geriye attı ve ölüyormuş gibi çığlık attı.

Aslında, küresel tedarik zincirleri artık mevcut olmadığı için, dünyanın diğer ucundan bir kutu balık maması getirtmek için yedi haneli bir meblağ ödemiştım ve onu geri kazanmak için rüşvete başvuruyordum.

"Evet," dedim. "Öğleden sonra uykusunu uyumayan kötü rakunlara böyle olur."

Poco, hala ödüllere takılıp kalmış halde, kederli bir şekilde ağladı. Birisi güldü.

Herkesin hareket etmeyi bırakıp bana baktığını fark etmem biraz zaman aldı.

Utançtan kızararak, dik durdum.

"Kutuyu aç," dedi Kharon, Helen'in elinden hediyesi hızla kaparak Alexis'e uzattı.

O, hediyeye baktı ama kıpırdamadı. "Lütfen," dedim.

Onun ayaklarının dibine diz çöküp af dilemek için içimden gelen dürtü giderek artıyordu. Bacaklarım titriyordu.

Bunu yapardım.

Eğer bu, onun bana acı dolu, temkinli bir ifadeyle bakmaması anlamına geliyorsa, *her şeyi* yapardım.

"Lütfen," diye tekrarladım. "Söz veriyorum, mücevher değil."

Alexis elini uzattı ve kutuyu dikkatlice açtı. İçine baktı.

Helen kaşlarını çatı. "İğrenç, o da ne? Hiçbir kız istemez..."

"Benim için mi?" Alexis, siyah nesneye hayranlıkla bakarken dudaklarını araladı.

"Ayrıca dahili bir kayıt cihazı da var," dedim, yüzündeki gülümsemeyi korumak için çaresizce yan taraftaki düğmeyi işaret ettim. "Özel olarak yaptırdım, böylece kalem veya kağıdın olmasa bile bulgularını kaydedip dinleyebilirsin. Ayrıca bir kablo bağlantı noktası da var, bilgisayara bağlayıp bulgularını aktarabilirsin."

"Teşekkürler, Augustus." Bana gülümsedi.

Kharon göğsünü kabarttı. "Metal tutucuyu ben tasarladım, kurşun geçirmez titanyumdan yapılmış."

Alexis, onun şaka yapıp yapmadığını anlayamıyormuş gibi ona baktı, sonra başını salladı ve bize gülümsedi.

Gülümsemesi, bulutlu bir günde güneş ışığı kadar nefes kesiciydi. Kafamdaki zonklama azaldı.

Silah üreticilerimize sıfırdan bir tane yapmak için küçük bir servet ödemek zorunda kalmıştım, çünkü bir Olimpos laboratuvarına danışmak zorunda kalmışlardı, ama yüzündeki mutluluk için buna değdi.

"Biri bana Kronos'un krallığında bu çirkin şeyin *ne* olduğunu söyleyebilir mi?" diye sordu Helen öfkeyle.

"Bu bir grafik hesap makinesi," dedi Alexis saygıyla, parmakları arkasında altınla kazınmış isminin üzerinde gezdirerek.

"Vay canına," dedi Drex, Alexis ona göstermek için hesap makinesini kaldırırken. "Hâlâ bunlardan üretildiğini bilmiyordum."

Üretilmiyorlar.

Alexis Drex'e sırtıttı ve ben boğazımı temizleyerek onu şiddetle öldürme dürtüsünü bastırdım.

"Tekrar teşekkürler." Uzun kirpiklerinin arasından bana baktı. Tek bir bukle, narin boynuna sarkmıştı.

"Senin için ne olursa," dedim, bayılacak gibi hissederek.

Alexis hesap makinesine geri döndü ve yemek odasına doğru yürümeye devam etti, Charlie ve Drex de onu takip etti.

Helen yanımdan geçerken eğildi. "*Acınası* bir haldesin," diye fısıldadı. "Beni utandırıyorusun."

Nefes almayı hatırlamaya çalışmakla meşgul olduğum için, aptalca başımı salladım. Birkaç saniye sonra, yine salonda yalnız kaldık.

Kharon'un yüzü buruştu, acımasız hatlara dönüştü. "Az önce hatırladım, biz yokken gördüklerinizi sana anlatmak için bekliyordum."

"Ne?"

"Achilles ve Patro... onu bizden almak istiyorlar." "Sen ne diyorsun lan?"

"Alexis," dedi Kharon. "Gidelim." Arkasını dönüp koridora doğru yürüdü.

Ben de somurtarak onu takip ettim.

Kimse karımıza bulaşamazdı.

ALEXIS: ERTESİ SABAH, İNİSİYASYON KATLIAMINA BİR GÜN KALA

"Alexis?"

Birdenbire uyandım.

Dışarıda fırtına kopuyordu, yağmur pencereden kasvetli bir şekilde akarken sabah alışılmadık bir şekilde karanlıktı. Cehennem köpekleri, Fluffy Jr. ve Poco yerde büyük bir yığın halinde uyuyorlardı.

Oda, garip bir boşuk tıkırtı sesi dışında sessizdi.

Helen ve Charlie yoktu, muhtemelen sabah derslerine gitmişlerdi, ama geri kalanımız, inisiyasyon katliamına bir gün kaldığı için antrenmandan izinliydik.

"Alexis?" diye seslendi Ceres.

Sersemlemiş bir halde yataktan kalktım ve uykulu Nyx'i boynuma dolayarak yan odaya geçtim.

Ceres yerde oturmuş, bir kalemi çiğniyordu, pembe saçları dağınıktı ve etrafı eski kitap yığınlarıyla çevriliydi.

Üzerinde dalgalı bir sembol bulunan boş bir sayfayı kaldırdı.

"İnanabiliyor musun?"

"Neye inanayım?"

Sembolün üstündeki iki noktayı işaret etti. "Bu umlaut! Bu eski dilde nadiren görülen, son derece nadir bir yapı. Ama işte burada. Başından beri tam önümdeymiş. Çok açık!"

"Ne dili?" diye sordum, onun sözlerini takip etmekte zorlanıyordum çünkü tanıdığım herkesten daha hızlı konuşuyordu.

Bekle, bunun hafızanı geri kazanmanla ne ilgisi var?

Lavanta rengi gözler keskinleşti. "Kaderin sözleri." Bir önsezi omurgamdan aşağı kaydı.

"Bu umlaut'u daha önce görmüştüm," dedi Ceres aceleyle. "Hatırlıyorum, çok önemliydi, nadir bir açıklık anıydı. Parçalar birbirine uyuyordu ve mantıklıydı. Açıkçaydı. *Asla* açık değildir. Ve doğru yolda olduğumu fark ettim. Öyle olmak zorundayım. Çünkü... Bu sembolü hangi eski Olimpos Evi kitabında bulduğumu *tahmin et*. Tahmin et. Lütfen tahmin et. Tahmin et. Tahmin etmelisin."

Bana umutla bakarak gözlerini kırptı.

"Um."

Ceres, benim çok düşük enerjili bir insan olduğumu fark etmemi sağladı.

Bir dakika, ben anemik miyim?

"Bir House tahmin et," diye talepte bulundu. "Tahmin et. Tahmin etmelisin. Yap şunu. Çabuk yap." Heyecandan neredeyse titriyordu.

"Zeus'un Evi mi?"

"Anladın!" Sayfayı kapatıp ağır bir kitabı eline aldı ve sayfaları çevirmeye başladı. "Haklıyım, biliyorum. Zeus'un Evi *senin* ortadan kayboluşunla ve benim hafıza kaybımla bir ilgisi var."

Bana gülümsedi.

"Ama bu *çok* tatmin edici çünkü hafızam *sonunda* geri geliyor. Bu Platon'un mağarası gibi—karanlıkta kalıyorum, sonra ışığa dönüyorum ve aniden görebiliyorum. Tabii ki, değil mi?"

"Emin misin?"

Kendimi aptal hissettim.

"Bu kızın çok yardıma ihtiyacı var," diye tısladı Nyx.

"Ben okurken burada oturmak ister misin?" Ceres yavaşça teklif etti, birdenbire utangaç bir ifade takındı. "Yanımda birinin olması hoş."

Başımı salladım.

Ben onun yanına yere oturduğumda omzuma hafifçe dokundu. Gülümsemesi içimi ısıttı.

Hiç kız arkadaşım olmamıştı. Artık o ve Helen vardı.

Birkaç saat sonra, kötü olan kulağımda bir çınlama ve belimde bir kramp hissettim. Ceres sessizce kitap okuyordu.

İnleyerek ayağa kalktım ve gitmek için yerimden kalktım.

"Alexis..." Ceres beni durdurmak için kolumu tuttu ve ben irkildim. Lavanta rengi gözleri şaşırtıcı derecede parlaktı. "Bu sembolü daha önce gördün mü? Bu gece önemli." Kitabından bir sayfa kopardı ve bana uzattı.

Krem rengi sayfada tek bir çizim vardı.

Sembol son derece kaba çizilmişti. Üstünde bir daire olan düz bir çizgi ve çizginin üzerinde dalgalı bir çizgi vardı, her iki yanında da iki kabarık bulut yüzerdi.

Gözlerimi kısarak baktım. Tanıdık geliyordu ama nereden olduğunu hatırlayamadım.

"Belki... Emin değilim," dedim, neler olduğunu anlayamadan. "Bu gece ne var?"

Başını eğdi ve beni inceliyormuş gibi baktı, alışılmadık bir şekilde sessizdi.

"Ceres... Neden?" diye tekrarladım, giderek daha fazla rahatsız hissederek.

Bir anda, kağıdı buruşturup bir kenara attı. Kitabına geri döndü ve hiçbir şey olmamış gibi okumaya devam etti.

"Uh—Ceres," dedim, "neden o sembolü buruşturdun? Bu gece önemli demekle ne demek istiyorsun? Ne yapıyordun—"

"Ne, Alexis?" Gülümsedi. "Üzgünüm, okurken dalmışım."

"Bana gösterdiğin sembol," diye fısıldadım, derin bir tedirginlik içinde. "O neydi?"

"Umlaut mu?" diye sordu Ceres.

Eğilip buruşuk kağıdı aldım ve iki kez baktım—sayfa boştu.

"Sanırım o sadece hurda kağıttı." Ceres hareketsiz kaldı. "Bekle... Alexis, üzerinde bir şey görüyor musun?"

Boş sayfaya bakarak kendimi kötü hissettim.

"Hayır, artık değil. Yemin ederim ki az önce..." Kafamı salladım. "Boş ver. Yorgun olmalıyım. Bazen çok yorgun olduğumda, bir adamın beni uyurken izlediğini hayal ederim. Zihnim kaçır..."

"Dur, Alexis." Ceres bana baktı. "Bizler, algıladıklarımızdan ibaretiz. Doğru ya da yanlış, gerçek ya da değil. Kader, kimsenin tam olarak anlamadığı bir dilde konuşur." Elini kalbine koydu. "Bu bir his... ve eğer hissettiysen, kendine inanman gerekir."

Geri çekildim ve kağıdı düşürdüm.

"Sadece yorgunum."

Ceres ciddi görünüyordu. "Kendine güvenmelisin. Ben sana hayatım pahasına güveniyorum. Sen de aynısını yapmalısın. Kendine, yeteneklerine inan."

Diğer yatak odasına çekildim.

"Sadece dinlenmem lazım," dedim ve o cevap veremeden kapıyı kapattım.

Helen'in pembe yatağına uzandım, başımı yorganın altına soktum ve cebimdeki grafik hesap makinesini çıkardım.

Parlak düğmelerin üzerinde parmaklarımı gezdirerek, üzerinde çalıştığım doğrusal denklemi hayranlıkla inceledim.

"Sevgili Günlük," diye mikrofonun içine fısıldadım. "Ceres garip davranıyor ve son grafiğim, Riemann zeta fonksiyonunun sıfırlarının sadece negatif çift tamsayılarda değil, aynı zamanda gerçek yarıları olan karmaşık sayılarda da olduğunu destekliyor."

Bir süre durdum.

"Ayrıca, sanırım deliriyorum. Hayal görüyorum. Garip bir sembol. Azrail. Ve kocalarımı her düşündüğümde *ölüyormuşum* gibi hissediyorum." Kapatıverdim.

Tık.

Tık.

"Hades Hanesi'nin varisi yemek odasında görüşmeye çağrıldı," diye bir hizmetçi kapalı kapıdan seslendi. "Acil bir durum."

İnledim.

Tek bir gün dinlenmek gerçekten çok mu fazla bir şey?

Bir dakikadan az bir süre sonra, hayvanlar ayaklarımın dibinde toplanmış haldeyken, dikkatlice yemek odasının kapısını açtım.

İçeriye göz attım.

Ürkütücüydü.

Öğlen vaktiydi, ama perdeler çekilmişti ve yemek odası karanlıktı. Tek ışık, alevleri sönük yanan şömineden geliyordu ve dumanın kokusu keskin bir şekilde hissediliyordu.

Dışarıda rüzgar uluyor, uzun pencerelere yağmur damlaları çarpıyordu.

Fırtına şiddetleniyordu.

Dikkatlice, hayvanları da yanıma alarak içeri girdim. "Uh, ben çağırıldım... Burada kimse var mı?"

Şimşek çaktı.

Kapı arkamda gürültüyle kapandı. "Hoş geldin...

karım," dedi Kharon sessizce.

Uzun masanın ortasında durmuş, parmakları arasında tehlikeli bir av bıçağını çeviriyordu. "Seni bekliyorduk."

Gözlerimi kırptım.

Hiç de dramatik değildi.

Augustus, Kharon'un yanında, sanki bir şeyi engelliyormuş gibi kalçasını masaya dayamış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, ifadesiz bir yüzle duruyordu.

"Uh," dedim, deli adamlarla başa çıkmak için en iyi yöntemlerin ne olduğunu bilmediğimden, eloquently.

Bir şey yüksek sesle gürültü yaptı.

Kharon ve Augustus masadan uzaklaştılar.

Şimşek çaktı — Patro bağlanmış ve ağzı tıkanmıştı; Achilles yanındaki sandalyeye bağlanmıştı.

Mentorlarım başlarını bana çevirdiler.

Patro, ağzı tıkanmış halde bağırdı, tekmeledi ve direndi.

Achilles, gümüş zincirlerle bağlanmış, öfkeyle gözlerini kısarak, yanında hareketsizce oturuyordu. Bunlar, Titanları bağlamak için kullanılan zincirlerin aynısıydı.

Kharon bıçağını masanın diğer tarafındaki tek sandalyeye doğrulttu. Diğer sandalyeler odadan çıkarılmıştı.

"Lütfen otur, *karım*," dedi Kharon sakın bir sesle. "Bize katıl."

Nyx, belimden kayarak koluma sıkıca sarılırken, saldırmaya hazır bir şekilde tısladı. Fluffy Jr. çömeldi ve cehennem köpekleri ile Poco sessizce adamlara baktılar.

Omuzlarımı düzelttim ve Kharon'un sert bakışlarına karşılık verdim. "Yoksa... ne?" Bana zarar vermesi mümkün değildi.

Bunu çok iyi biliyordum.

Öyle mi?

Kharon bıçağı Achilles'in yüzüne doğrulttu, sonra bıçağı sol kulağının üzerine getirdi. "Eğer yapmazsan, sana yapılan haksızlığı *intikamını alacağım*."

Keskin bir nefes aldım. "Yapmazsın."

Kharon'un gülümsemesi tamamen günahkardı. "Beni denemek ister misin?" Bıçağı Achilles'in kulağının üstündeki deriye bastırdı, yüzü çılgınlıkla buruştu.

Patro çığlık attı ve bağlı ayaklarıyla yanındaki masa ayağına tekme attı.

Achilles tamamen hareketsiz kaldı.

Şok, göğsümün içinde tehlikeli ve kaynayan bir şeye dönüştü.

Kharon'un yüzü keskinleşti. "Lütfen oturun. Tartışmamız gereken önemli konular var."

Augustus sessizce durdu.

Dikkatli ve ölçülü adımlarla, onları gözümün önünden ayırmamak için vücudumu açılı tutarak, masanın etrafından sandalyeye doğru ters yönde yürüdüm.

Onlara baktım.

Kharon sertçe güldü, tanıdık alaycı bir sesle. "Akıllıca bir seçim." "Otur," diye emretti Augustus.

Kızgınlık midemde alevlendi. Ayakta kaldım.

Midnight'ın gözleri kısıldı. "Otur," diye Augustus daha sert bir sesle tekrarladı.

Kharon dişlerini gösterdi. "Sayıca azın ve silahın yok. Pişman olacağın bir şey yapma, carissima. Başka seçeneğin yok."

Bu ne cüret!

Sağ kolumu kocalarıma doğru kaldırdım, parmağımla işaret ettim, başparmağımı kaldırdım.

Kharon başını geriye eğdi ve alaycı bir şekilde güldü.

Siyah pullar parıldayarak ortaya çıktı ve Nyx'in başı işaret parmağımın üzerinde belirdi, ağzı açık, dişleri görünür halde. Koluma daha sıkı sarıldı, saldırmaya hazırdı — canlı mor yılan gözleri Kharon'u izliyordu.

Gök gürledi.

Odadaki herkes donakaldı.

Kharon ağzını açıp kapattı, ama ses çıkmadı.

"Alexis," dedi Augustus tehditkar bir yumuşaklıkla, gözleri Nyx'e kilitlenmiş halde. "Lütfen bana o yılanın gözlerinin mor olmadığını söyle... çünkü bu, bize zehirli *bir dikenli karıncayı* silah gibi doğrulttuğun anlamına gelir."

ALEXIS

Nyx daha da yükseldi, opal dişleri şişti ve zehirle parladı.

"Bu... senin için *yeterli* bir silah mı?" diye sordum alaycı bir tonla. "Kocalar."

Augustus'un gözünün köşesinden tek bir damla kan sızdı ve yara izli yanağına doğru aktı. "Zehirli canavarı indir," dedi yavaşça. "Ve uzaklaş."

Nyx'i dudaklarıma götürdüm ve kafasını öptüm.

"Hayır."

Kharon masanın üzerinden atlayacakmış gibi öne atıldı, ama Augustus onun yakasından tutup geri çekti.

"Onu kurtarmalıyız!" dedi Kharon.

Augustus, ne yapacağını bilemiyormuş gibi bana sert bir bakış attı. "Ne zamandır... evcil ekidna besliyorsun?" Son kelimeyi söylemek ona fiziksel olarak acı veriyormuş gibi boğazında düğümlendi.

Omuz silktim. "Sonsuza kadar."

Augustus derin bir nefes aldı. "Tabii ki yaptın."

Kharon, Augustus'tan uzaklaştı, pelerinini ve tacını düzeltti, elinde hala tırtıklı av bıçağı vardı; kulağının olduğu yerde kabartılı bir yara izi vardı.

"O, *yedinci* sınıf tehlikeli bir canavar." Kharon'un sesi o kadar derindi ki, hayvanca bir hırıltıdan biraz daha fazlasıydı. "*Titanlar* kadar tehlikeli olarak sınıflandırılıyor."

Bıçağını havada salladı.

Yüzümde gördüğü şey gözlerini kısmasına neden oldu. "Sen hiç biliyor musun..." Kharon her kelimeyi abartılı bir şekilde telaffuz etti "...yedinci sınıfın ne anlama geldiğini?"

Başımı hayır anlamında salladım, Nyx'i bana nasıl açıklayacağını merak ediyordum.

Kharon, Nyx'e saf bir tiksintiyle baktı. "Yedinci sınıf canavarlar *görüldükleri anda öldürülürler*. Sparta'da bir tanesini barındırmak suçtur, tüm canlıların güvenliği ve refahı için bir tehdittir ve cehennemde ömür boyu hapis cezası ile cezalandırılır."

Augustus'un kaşları daha da çatıldı.

"Echidnalar kontrol edilemez derecede tehlikelidir," diye acımasızca devam etti Kharon. "Zehirleri, yetişkin Spartan çocuklarını öldürebilir ve yetişkinleri komaya sokabilir... sonsuza kadar."

Spartalı çocuklar benden uzaklaşırken çığlık attılar ve gladyatör stadyumunun kumlarında can verdiler.

Nyx başını eğdi, gözleri benimkilerle buluşmadan kolumu nazikçe sıktı. Siyah pullar kayboldu ve o görünmez oldu.

"Çok üzgünüm, evlat," diye fısıldadı Nyx sessizce. "Sana söylemeliydim. Ben sadece... Sen benimle konuşabilirdin ve benim türüm neredeyse nesli tükenmiş durumda. Ben... yalnızdım."

Bağlı olmakla ilgili söylediklerini hatırlamaya çalıştım. Birinin koruyucusu olduğunu kastettiğini düşünmüştüm. Ya başka bir şeydiyse? Spartan yeminiyle bağlı mıydı? Daha kötü bir şey miydi?

"Echidnayı yere bırak," dedi Kharon. "Sadece yere bırak, biz hallederiz. Soru sormayacağız."

Nyx incinmiş bir ses çıkardı.

Başım dönüyordu, sandalyeye oturdum ve titrek bir nefesle arkama yaslandım.

"İşte bu kadar," dedi Kharon. "Şimdi kolundaki ekidnayı çıkar ve masanın üzerine koy. Harika gidiyorsun."

"Soru sormayacak mısın?" diye fısıldadım. Kharon başını salladı. "Soru sormayacağım."

Elimi Nyx'in pulları üzerinde gezdirerek, ön kolumu göğsüme çektim, sol kolumu koruyucu bir şekilde onun önüne yerleştirdim.

"Soru sormayacaksın." Kelimelerimi dikkatlice seçtim. "O zaman iyi ki..." Masadaki tüm erkeklere sert bir bakış attım. "Hiçbiriniz bir şey görmediniz."

Kharon masaya elini vurdu. "Alexis, canavarı bana ver."

Onu kollarımla koruyarak, "Asla. Bırak onu... Yoksa..." dedim. "Beni tehdit mi ediyorsun?" Kharon şaşkın görünüyordu.

Alaycı bir şekilde kaşlarımı kaldırdım. "Elbette, *Karen*."

Çenesini sıktı, hem etkilenmiş hem de öfkeli görünüyordu. Nyx burnunu çekti.

Augustus, taş gibi yüzüyle gözlerime baktı. "İstediğin bu mu? Emin misin, Alexis?"

Başımı salladım.

Şimşek çaktı.

Augustus derin bir nefes aldı. "Peki, karar verildi." Bilerek bir ara verdi. "Onun isteğini saygıyla karşılayacağız. Hiçbirimiz bir şey görmedik. Eğer biri aksini söylemeye cüret ederse..." Patro ve Achilles'e baktı. "...seni kendi ellerimle parçalarım."

"Ama bu çok tehlikeli," diye itiraz etti Kharon.

Augustus ona sertçe baktı. "Hiçbir şey görmedik."

Göğsüm sıcaklıkla doldu.

Sözler değil, eylemler.

Kharon başını geriye eğdi ve gözlerini kapattı. "Peki."

"Bu toplantının *amacına* geçelim." Augustus dikleşti ve cebinden tanıdık bir kan şişesi çıkardı. "Bizi *öldürmeni* istiyorlar, değil mi karım?"

Yine şimşek çaktı ve Patro ile Achilles sandalyelerinde debelenirken karanlık yemek odasında gölgeler titredi.

Augustus şişeyi havaya kaldırdı, kan şişede ileri geri sallandı. *Benim kanım.*

Kharon bıçağını bana doğrulttu, ihanete uğramış gibi görünüyordu.

"Demek bu noktaya geldik," dedi Augustus, sözleri kesik kesik çıkarken, akıl hocalarıma öfkeyle bakıyordu. "Senin gücünü kullanarak evlilik bağından, *bizden* kurtulmanı istiyorlar."

Ağzımı açıp bunu inkar etmek, asla böyle bir şey yapmayacağımı açıklamak istedim, ama sonra çenemi kapattım. *Nasıl olur da suçlu olan benmişim gibi davranırlar?* Bu Patro ve Achilles'in planıydı, benim değil.

Erkeklerden özür dilemekten bıktım.

Benden af dilemeleri ya da siktirip gitmeleri gerekirdi.

Kharon masadan geri çekilirken acımasızca gülümsedi. Hell ve Hound yanımdan ayrılıp Kharon'un yanına gittiler ve onun iki yanında durdular. Parlayan gözleri kıpkırmızıydı.

Koruyucularının turkuaz bakışları da değişti — alevli gözleri parlak kırmızı renkte yanıp söndü.

Kharon dikleşti, yüzü doğal olmayan bir şekilde gevşedi — ağzını açtı, canavarları da öyle.

"Ben cehennem köpekleriyim." Üçü de aynı anda hırıltılı bir ritimle konuştukları için sözleri odada garip bir şekilde yankılandı. "Onların gördüklerini ben de görüyorum."

Sol kulağımda çınlama arttı.

Onun takipçiliği düşündüğümde daha da kötüydü.

Kharon dişlerini gösterdi ve başını salladı, köpekleri de öyle yaptı; bir kukla ustası ve kuklaları.

"Patro ile yaptığın konuşmayı duydum," dedi Kharon'un boğuk, derin sesi odada ürkütücü bir şekilde yankılandı. "Onların sunduğu şeye olan *özlem*ini gördüm, karı."

Fluffy Jr. yanımda hırladı.

Kharon'un gözlerindeki kan yavaşça çekildi ve cehennem köpekleri, kimi seçeceklerini bilemezmiş gibi ikimiz arasında bakışlarını gezdirdiler. Uzun bir süre sonra, odanın köşesine çekilip uzandılar.

Kharon av bıçağını tembelce çevirerek benim tepkimi bekledi.

Karanlık duygular içimde çalkalanıyordu, ama ona korktuğumu göstererek onu tatmin etmeyecektim.

"Peki... beni *öldürecek* misin?" diye sordum yumuşak bir sesle.

Augustus'un gülümsemesi şeytaniydi. "Oh hayır, karıcığım. *Her* şeyi anladın."

yanlış." Döndü ve bir içki arabası ortaya çıktı. İki boş

viski bardağı aldı ve masaya nazikçe koydu. Kharon gözlerime baktı ve dilini çıkardı. *Bekle.*

Av bıçağının keskin ucunu açık ağzına götürdü.

O, bıçağı şiddetle yanaklarına, dudaklarına ve diline vururken ben çığlık attım. Kırmızı kan çenesinden aşağı akıyordu.

Augustus şişeyi açtı ve kanımı iki kristal bardağa döktü.

Onlar yapmazdı.

"Merak etme," dedi Augustus yumuşak bir sesle, gece yarısı gibi karanlık gözleri yırtıcı bir bakışla. "Sana *tam olarak* istediğini vereceğiz, benim carus'um."

Kharon bıçağı uzattı ve kanımın olduğu bardağı aldı. "Şerefe, Alexis."

Kharon kanımı bir dikişte içti ve yuttu. Augustus dilini çıkardı, bıçakla kendini kesti, sonra ikinci bardağı içti. İkisi de gülümsedi; kanımın onların kanıyla karıştığını, dişlerini kapladığını gösterdiler.

Öyle yaptılar.

"Siktir git," diye fısıldadım dehşetle, sandalyemin kolçaklarını sıkıca kavrayarak.

Gücüm tepki verince göğüs kafesim ağrıdı.

"Peki, karıcığım." Kharon kaşlarını kaldırdı ve parçalanmış dudaklarını şeytani bir şekilde yaladı. "Hadi yap şunu. Bağları kopar, bizden kurtul. Lanet olsun, sana meydan *okuyorum.*"

Kafamı salladım ve dişlerimi sıktım, kendimi sakinleştirmeye çalışırken göğsüm inip kalkıyordu.

Patro irkildi ve panik dolu bakışlarıyla gözlerim buluştu. Gözleriyle bana bir şey söylemeye çalışıyordu.

Gladyatör arenasında bana ne demişti? Nefesimi sakinleştirmemi mi?

Nefes almakta zorlanıyordum.

Göğsümün içinde dayanılmaz bir acı yanıyordu. Son birkaç haftadır duşta gücümü kullanmaya çalışıyordum ve şimdi o güç dışarı çıkmak istiyordu.

Kharon ve Augustus masanın etrafında dolaşıyorlardı.

Onları görüş alanımda tutmak için sandalyemi çevirdiğimde ahşap mermere sürtündü.

Görüşüm bulanıklaştı.

Şöminenin önünde durdular ve arkalarındaki turuncu sis, sanki cehennemin kapılarının önünde duruyorlarmış gibi bir yanılsama yarattı.

Yanakları kızarmış, gözleri odaklanmamış ve acıdan donuklaşmıştı. *Benim acımı hissediyorlardı.*

Aramızda beş buçuk metre boşluk vardı. Dokunmak için çok uzak, öldürmek için yeterince yakın.

Üçümüz de boğuluyormuş gibi nefes nefeseydik.

Onlar da görünmez bir savaş verirken hafifçe sallandılar.

Patro, ağzındaki tıkaçtan daha yüksek sesle bir şeyler bağırdı ve masayı tekmelediğinde masa sallandı.

Hiçbirimiz oraya bakmadık.

"*Yap şunu*, carissima." Kharon'un sesi bir oktav düştü, gözleri kısılmıştı ve yere kan tükürüyordu. "İntikamını al, istediğini biliyorum. Yüzünü gördüm. Yap şunu... Cesur ol tatlım ve tetiği çek. Bir kez olsun lanet hedefini *vur*."

Onun sözleri ateş gibiydi ve ben de oksijen.

Göğsümde bir acı patladı.

Sandalyeye yaslanırken şimşek çaktı.

"Sonuçta... tam da istediğin bu değil miydi?" Augustus koyu renkli kaşlarını kaldırdı, yara izi öfkeli bir çizgi gibiydi. "Sakın şimdi vazgeçiyorsun deme. Tam da istediğini veriyoruz. Teklifi kabul et. Boşanmanı al... BİZİ ÖLDÜR!"

"Yoksa *erkeklerin* halletmesini mi bekliyordun?" Kharon masanın diğer tarafındaki akıl hocalarımı işaret etti. "Ve şimdi bunu kendin yapmaya korkuyor musun?"

Yağmur yağarken yanımda diz çökmüş olan adamdan geriye hiçbir şey kalmamıştı.

O kalpsizdi. *Acımasızdı*.

"Sanırım," dedi Kharon alaycı bir şekilde, "sen de kendi başına hiçbir şey yapmamış, *zavallı* bir kızsın. Ne yazık ki, Hades Hanesi'nin soyu senin gibilere boşa gitmiş." Dudaklarını büzüp, sahte gözyaşlarını siler gibi yaptı. "Zavallı küçük

Alexis'in Patro ve Achilles'e, onu kurtaracak büyük, kötü Sparta erkeklerine ihtiyacı var çünkü bunu kendi başına yapamıyor ve..."

Boğazımdan bir çığlık kopardı.

Kharon ve Augustus dizlerinin üzerine çöktü, omuzları titriyordu, açılmış dudaklarından köpükler damlıyordu.

Nöbet geçirirken bile, bakışlarımı yakaladılar, gülümsemeleri hüznüydü.

Beyaz yıldızlar dans ederken görüşüm daraldı, onların acısı benim acımla karışmıştı ve hepsini hissettim.

Onları

öldürüyordu. Ve
kendimi.

"İşte benim kadını," dedi Augustus yumuşak bir sesle, gözyaşları parılayarak sürünerek ilerledi. "Biz çok..." diye inledi, "...seni bu evliliğe hapsettiğimiz için çok üzgünüz... İntikamını al," diye nefes nefese söyledi. "Lütfen."

Hayır.

Kharon bana boyun eğmiş bir şekilde baktı. "Çok üzgünüm..." Boynundaki damarlar şişerken o da sürünerek ilerledi. "...Yeterince iyi değildim..." Öksürdü. "...Senin için... Yeterince güçlü değildim, ya da... Senin istediğin gibi değildim. Sen daha iyisini hak ediyorsun."

Yüzümden bir damla gözyaşı süzüldü.

Şeytanlar diz çökmüşlerdi, doğrudan bana doğru geliyorlardı.

Ayaklarımın dibinde sürünüyorlardı.

"Seni hak etmiyorum," dedi Kharon, titrek dudaklarından köpükler sızarken.

"Onlarla birlikte olabilirsin." Augustus'un sesi çatladı ve yüzüstü yere yığıldı. "Şimdi."

Acı azaldı.

Kharon, Augustus'un yanına yüzüstü düştü ve cenin pozisyonuna kıvrıldı, dudaklarından hırıltılar ve inlemeler çıkıyordu.

Nefes almam kolaylaştı.

Aylardır ilk kez baş ağrım tamamen kayboldu ve dizimdeki zonklama da geçti.

Bağımız kopuyordu. Onlar
ölüyordu.

Benim yüzümden.

Augustus beni göğsüne yaslayarak Roma sokaklarında taşıdı. Kharon sol kulağı eksik bir şekilde başımın üzerinde duruyordu.

Boğazımdan kırık bir hıçkırık çıktı.

Hayır.

Bunu istemiyordum. *Hissetmek* istiyordum.

Kharon'un kendini ne zaman çok zorladığını bilmek istedim ve Augustus'un parçalanmış zihninde yaşamam gerekiyordu; benimle konuşmalarını istedim; üçümüzün nereye gittiğini bilmek istedim.

"Nefes al, Alexis," diye fısıldadı Nyx kulağıma, boynuma dolanarak. "Bunu kontrol edebilirsin, kontrol sende. Bu seni kontrol etmiyor."

Kharon ve Augustus titreyerek nefes aldılar, parmakları hareketsiz kaldı. Nefesimi tuttum.

"Kendinle savaşmayı bırak." Nyx sıkılaştı. "Bazılarımız ölümcül, ve bu normal."

Tıpkı Patro'nun bana Theros ile öğrettiği gibi, kendimi sakinleştirdikçe göğsümdeki ağrı azaldı, kontrolü ele geçirdim ve zehirlenme durdu.

Onları daha fazla incitmek istemiyorum; yeterince incindiler.

Parmaklarımdan avuç içlerime kadar bir karıncalanma hissettim. Güçlerimi kontrol edebiliyordum.

Parmaklarımdan garip bir beyaz ışık yayıldı — ellerim parlak bir şekilde ışıldıyordu; derim içten aydınlanıyordu.

Onları öldürmek istemiyorum. Üçümüzün bu sorunu çözmesini istiyorum.

Yüksek bir hırıltı yankılandı.

"Alexis," dedi Kharon boğuk bir sesle, göğsünden dizlerine doğru kalkarken yüzündeki kesikleri sildi.

Sağ dizim kramp girdi.

Gözleri hala acının izleriyle parıldayan Kharon, yavaşça yerden sürünerek bana doğru geldi.

Taçlı başını eğdi — ben sandalyemi sımsıkı tuttum — ayaklarımın üst kısmını öptü. "Melek," diye fısıldadı.

Parlayan ellerimle ona uzandım, başını nazikçe okşadım.

Sanki ben onun kurtarıcısıymışım gibi bana baktı.

Parlak ışık gözlerimi acıtacak kadar yoğunlaştı ve garip bir his beni sardı.

Nyx bir şeyler fısıldadı ama onu duyamadım.

Sıcaklık daha da parlaklaştı, ışık acıya dönüştü.

Canım yanıyordu.

Kharon bağırdı bir şey ve uzaklaştırdı uzaklaştı,
bağlantımızı bağımızı kopardı.

Karıncaalan parmaklarımın altındaki ışık söndü, yıldızlar görüş alanımdan kayboldu.

Kharon çömelmiş halde oturuyordu, hala bana hayranlıkla bakıyordu.

Augustus çenesini kaldırmış, zayıf bir şekilde yerde yatıyordu. "Sen... iyi misin?" diye fısıldadı bana.

Emin değildim. Olanları anlamaya çalışırken uzun saniyeler geçti.

"Bunu... gördünüz mü?" İki

adam da başlarını salladı.

Lisede, 2000'lerin başında derin deniz anglerfish'leri hakkında tarihi bir belgesel izlemiştik. *Bu iğrenç yaratık, parlayan biyolüminesan anten ışığıyla avını cezbedip yiyordu. Ayrıca aşırı cinsel dimorfizm sergiliyordu.*

Korku pençelerini göğsüme geçirdi.

Kanım zehirliydi. Belki de işler böyle yürüyordu. Işığımın insanları kendime çekiyordum, sonra da onları vahşice katlediyordum.

Cinsel dimorfizmin ne anlama geldiğini de bilmiyordum, ama hayatımın her zaman ne kadar garip geçtiğine bakılırsa, muhtemelen bende de vardı. Titreyen ellerime (antenlerime?) baktım.

"Nefes al, carissima," dedi Kharon boğuk bir sesle. "Panik yapma. Ne anlama geldiğini anlayacaksın."

Zaten *anladım* — *ben iğrenç bir balığım.*

Şok içinde yere bakarken, az önce olanların tüm ağırlığı üzerime çöktü.

Garip, tehlikeli parıltı bir yana, Kharon'u ya da Augustus'u öldürmemiştim.

Bunu ben yapmıştım.

Hayatımda ikinci kez gücümü kontrol etmiştim. *Hâlâ* birbirimize bağlıydık.

Yorgunluktan sandalyeye yaslanırken gözyaşlarım kahkahalarımınla karışıyordu.

"Bekle? Hala hissedebiliyorum..." Kharon'un gözleri fal taşı gibi açıldı.

Ayağa kalkmaya çalıştı ama dizlerinin üzerine çöktü.

Augustus, hala yerde yatarken nefes nefeseydi. "Neden?" diye sordu.

"Hiç mantıklı değil... Sana bir çıkış yolu verdik."

"İstediğin boşanmayı sağladık." Kharon kaşlarını çatı. "Ama durdun. Neden?"

Yorgun bir şekilde yüzümü ovuşturarak, onlara bakmamak için başka yerlere baktım. "Alexis," dedi Augustus, sesi gergindi. "*Neden?*"

"Bize bir şans vermek istiyorum," diye fısıldadım, başım dönüyordu. "Şu anda sadece fiziksel bir şey, ama... belki bir gün... daha fazlası olabiliriz?"

Boğuk bir çığlık yankılandı ve masa sallandı.

Augustus otururken yan tarafını tuttu ve Kharon ayaklarımın dibinde kıpırdadı.

Hava gerginlikle doluydu.

Bekle, ne oluyor?

"Carissima," dedi Kharon, gözleri yarı kapalı ve yanık bir şekilde, kanlı yüzünü silerek pürüzsüz, lekesiz cildini ortaya çıkardı. Masaya tutundu. Ayağa kalkarken masanın ağırlığı altında masanın gıcırdadı. "Sana zarar verdiğim her şey için *çok* üzgünüm

— sen benden daha iyisini hak ediyorsun."

Hayatım pahasına sandalyeme tutundum.

Kharon üzerime eğildi, nefesiyle sağ kulağımın kabuğunu okşarken odanın geri kalanını engelledi.

"Aramızdaki ilişki sadece fiziksel olsaydı," dedi sessizce, "seni bu masaya yatırır ve dudaklarını öperdim. Sonra Augustus'un yaptığı gibi kendimi okşardım."

Tırnaklarım sandalyenin kollarına saplandı.

Kharon ağır ağır nefes aldı. "Augustus dudaklarınla meşgulken, ben de ağzını öperdim."

Onun ne demek istediğini anlayınca yüzüm kızardı ve irkildim.

"*Sonra...* Augustus ve ben karşılıklı iki sandalyeye otururduk ve seni *saatlerce* kucağımızda sikerek birbirimize geçirirdik."

Kharon bana sırtarak baktı ve durakladı. "Sen yürüyemeyecek hale gelene kadar seni sikerdik ve onlar da gözlerine bakarken, bizim seni derinden siktiğimizi hayal etmeden duramazlardı."

Titredim.

Kharon aniden geri çekildi.

Parmaklarını esnetti, sonra boğazını temizlerken yumruk yaptı. "Eğer bu sadece fiziksel olsaydı, ben de öyle yapardım. Ama bu... öyle değil. Bu benim özür dilemem."

Yan tarafa adım attı.

Augustus ayağa kalktı ve sanki onun kutsamasıymışım gibi hayranlıkla bana doğru yürüdü. Ağzının kenarından kırmızı kan damlıyordu, dilindeki kesik hala kanıyordu.

Elini yüzüme uzattı ve yanağımı avuçladı.

"Benim carus'um." Sıcak dudakları benimkilerin üzerine gelene kadar öne eğildi.

Öpücük tüy kadar hafifti; ruhumda hissettim.

Geri çekildi.

Karıncalanan dudaklarıma dokundum.

Boğuk bir bağıriş yankılandı, zincirler çınladı. Patro'nun zümrüt yeşili gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve yalvarır gibiydi, kendini kurtarmak için çaresizce çabalarken yüzünde çaresizlik ifadesiyle.

Achilles hareketsizce oturup bizi izledi.

"Sana *sadıkız*," dedi Augustus ciddiyetle.

Kharon, sanki bir lütuf bahşedermişçesine elini omzuma koydu. "Senin için yapmayacağımız hiçbir şey yok, Alexis."

Sözleri havada ağır bir şekilde asılı kaldı, şiddetli bir şekilde ahlaksızdı.

Söylediklerinin tam olarak farkındaydılar.

Sorun da bu.

23

AVCI

KHARON: İNİSİYASYON KATLIAMINDAN ÖNCEKİ GECE

Kafamda dayanılmaz bir baş ağrısı zonkluyordu. Augustus'un acısına değil, Alexis'in uyuyan haline odaklanarak sertçe nefes alıyordum.

Ay ışığı, onun narin yüz hatlarını nazikçe öpüyordu.

Yatak odası sessizdi. Bahar fırtınası saatler önce dinmiş, yağmur nihayet durmuştu.

Villadaki herkes uyuyordu. Ben hariç herkes.

Artık iz kalmayan ağzımı ovuşturdum — evlilik bağımız bizi daha güçlü hale getiriyordu — daha önce hiç bu kadar çabuk iyileşmemiştim.

Eskiden bu bağın, artan Chthonic gücünün, istediğim her şey olduğunu düşünürdüm.

Şimdi ise ondan nefret ediyordum.

Alexis'in bana güvenmemesinin, onun ilgi çekici gözlerinin benim yanımda ihtiyatlı hale gelmesinin sebebiydi.

Spartalılar arasında bile Alexis özel biriydi.

Birkaç saat önce, ondan kurtulabilmesi için ölmeye hazır olarak ona sürünerek gitmiştim.

Ama o bunu yapmadı.

Bunun yerine Alexis beni kurtarmıştı, parmakları sanki güneşin kendisiymiş gibi saf ve parlak bir ışıkla parlıyordu. Böyle bir şey hiç görmemiştim.

Bize bir şans daha veriyordu. Bu, hayal edebileceğim her şeydi - gerginlik midemi bulandırıyor - baskı çok büyüktü.

Bunu mahvetme lüksüm yoktu. Bir daha olmaz.

İşte orada, onun başında durmuş, uyumasını izliyor, bahçeden kendi ellerimle kopardığım siyah-beyaz bir gülü tutuyordum, çünkü o gül bana onun gözlerini hatırlatıyordu.

Bahçıvan beni öldürecek.

Onu takip etmeyi bırakmalısın.

Teknik olarak yanlış bir şey olduğunu bilmek bir şeydi, ama bu davranışı *gerçekten* bırakmak başka bir şeydi.

Alexis her gece yastığına bıraktığım gülleri atıyordu, ama yine de onları almaya zahmet ediyordu. Onlara dokunuyordu. Onlara bakıyordu. Onlara ilgi gösteriyordu ve bunun bir anlamı olmalıydı.

Hala bir şansım vardı.

Eğer hiç umursamıyor olsaydı, onlara bakmaya zahmet etmezdi. Onları görmezden gelirdi.

Hâlâ onu kazanabilirim.

Benim. Benim kadını.

Benim.

Beynimin ilkel kısmı Alexis Hert'e takılmıştı ve onu bırakamıyordu. Onun uyumasını izlemek, nefes almam kadar gerekiyordu.

Augustus bu takıntıyı anlıyordu. İkimiz de bu çekimi hissediyorduk.

Onun güvende olduğunu bilmem gerekiyordu, özellikle geceleri. Koruyucu içgüdülerim bana günün en tehlikeli saatinin bu olduğunu haykırıyordu. O korumasızdı. Herhangi biri gizlice yaklaşıp ona saldırabilirdi ve zamanında tepki vermek mümkün olmazdı.

Ama onu izlediğimde, kimse ona zarar veremezdi çünkü önce beni ve köpeklerimi geçmeleri gerekirdi.

Ben onun gölgesiydi. Arkasında duran *canavardı*.

Augustus, Helen'in ona birbirini seven insanların ihtiyaç duyduklarında birbirlerine alan tanıdıklarını söylediğini anlattı.

Bu insanlar tam bir aptal gibi geliyordu.

Alexis'in içine girip onun hakkında her Şeyi öğrenmek istedim. Onun aklından geçen her Şeyi duymayı arzuluyordum. Neden yastığının yanında, başının yanında hesap makinesiyle uyuduğunu ve nasıl bir ekidna evcil hayvanı edindiğini sormam gerekiyordu.

Ondan ayrılmak fiziksel olarak acı veriyordu.

Benim. Benim. Benim, diye haykırıyordu ses kafamın içinde.

Belki de avlanmak için ormanda çok fazla zaman geçirmiştim; belki de doğuştan sorunluydum; belki de ailemin sevgisizliği içimde bir Şeyleri kırmıştı; belki de ben böyleydim.

Alexis'e verebileceğim bir Şey değildi bu. *Asla.*

Her arzumun nesnesi uykusunda derin bir nefes alırken pembe yatak örtüsü hışırdadı, dudaklarından bir bukle sa uçtu.

Korkaklık yapmayı bırak. Yap şunu.

Gölgelerin içinden çıktım ve Alexis'in üzerine eğildim.

Uykusunda inlerken yüzü buruştu.

Keşke acını dindirebilseydim.

Bu sefer gllerin yanı sıra başka bir hediyem daha vardı. Belki de gller onun için yeterince gösterişli değildi, benim için ne kadar değerli olduğunu yeterince ifade edemiyordu.

Daha fazlasını yapma zamanı gelmişti.

Cebimden uzun, parlak kolyeyi çıkardım ve dikkatlice boynuna taktım. Paha biçilmez mavi elmaslardan oluşan kolye, ay ışığında dans ediyordu. Nazikçe tokayı kapattım.

Alexis mırıldandı, başını yana çevirdi — nefesimi tuttum — dudaklarını bzdd ve acı dolu bir ses çıkardı, ama uyanmadı.

Titanlarla savaştığından beri bu kadar kötü bir kabus görmemişti.

Ne oldu, carissima?

Parmaklarımla parıldayan mücevherlerin üzerinde nazikçe gezdim. Karanlık bir sahiplenme duygusu gğşm doldurdu.

Benim kadınım.

Nadir bulunan mavi elmas, Artemis Hanesi'nin resmi taşıydı. Kasalarımız bu taşlarla doluydu ve mücevher gözlerimin rengiyle uyumlu olduğu için, sadece bu tür mücevherleri takardım.

Alexis'in boynunda *benim* taşlarımı görmek, içimde her zamankinden daha fazla ilkel ve sağlıksız bir şey uyandırdı.

Augustus ona hesap makineleri ve kitaplar verebilirdi. Onun akademiye olan sevgisini benim asla anlayamadığım bir şekilde anlıyordu.

Ben daha basit bir adamdım.

Elmaslar, güller, silahlar ve kan benim aşk dilimdi.

Amor gignit amorem.

Siyah-beyaz gülü yastığının yanına koydum, *aşkın aşkı doğurduğu* doğruysa diye umarak.

Gölgelerin arasına geri çekildiğimde Augustus'un baş ağrısı aniden geçti.

Acının geçmesini neredeyse fark etmedim çünkü hayattaki *hiçbir şey* Alexis'e olan karşılıksız aşkımın acısıyla kıyaslanamazdı.

AUGUSTUS: AYNI GECE

Lavaboya tutunduğumda mermer parmaklarımın altında çatladı, banyo dönüyordu.

Dam

la.

Dam

la.

Dam

la.

Kırmızı damlalar kirpiklerimden düşerek beyaz lavaboya şiddetle sıçradı.

Ares Hanesi'nin çılgınlığı serbest kalıyordu ve tek bir şey istiyordu: Alexis.

Pişmanlık, şehvet ve göğsümde yanan duygularla karıma doğru yerde sürünürken, baş ağrım jilet gibi keskinleşmişti.

Şimdi gözlerimin arkasında bir hançer ucu belirmişti. Ucu yavaşça kafatasımın önünü kazıyarak serbest bırakılmak istiyordu.

Nefes nefese, başımı kaldırdım.

Aynadaki adamı tanıyamadım.

Yüzümdeki yara izi koyu kırmızıydı, siyah gözlerimin çevresi koyu halkalarla çevriliydi ve saçlarım dağınıktı.

Basınç artıyordu ve sanki görünmez bir hançer alnımı delip kemiğimi kırıyormuş gibi hissediyordum.

Lekesiz ciltler benimle alay ediyordu.

Evlilik bağı göğsümün içinde sıcak bir şekilde yanıyordu ve bu çok fazlaydı.

Bir çığlık atarak yumruğumu geri çektim.

Çatırtı.

Ayna parçaları dışarıya doğru patladı. Yavaş çekimde, bana doğru uçtular, yüzlerce kırık versiyonum parıldayan gümüşte yansıyor, her biri bir öncekinden daha harap halde.

Aniden, başımdaki ağrı *yok* oldu, sanki hiç var olmamış gibi.

Parçalar gürültüyle yere düştü.

Yıkıntının ortasında, göğsüm inip kalkarken, kafamdaki zonklamaların yeniden başlamasını bekledim.

Ama başlamadı.

Hem rahatlamış hem de dehşete kapılmış bir halde, zihinsel yeteneklerimi devreye soktum. Ben de aynı şeyi hissediyordum, ama içgüdülerim bana bir şeylerin ters gittiğini söylüyordu.

Gücüm geri dönülmez bir şekilde değişmişti.

Yavaşça döndüm, kırık camlar botlarımın altında çıtırdadı.

Tuvaletten çıkan adam, içeri giren adamla aynı kişi değildi.

ALEXIS

Karanlık çimlere doğru koştum.

Dikenli tel çit, ay ışığında tehditkar bir şekilde parıldıyordu.

Köşeyi döndüm ve sıcak bir vücuda çarptım.

Kharon, ona çarparak Augustus'a doğru sendelediğimde şaşkınlıkla homurdandı. Augustus, beni dengelemek için kollarımı tuttu.

"Özür dilerim," dedim, dengemi sağlamaya çalışırken. "Seni görmedim..."

Kharon, ikimizi villanın yan tarafına sıkıştırana kadar Augustus'la beni sıkıştırdı.

Güzel yüzünün arkasında Samanyolu parıldıyordu, gece gökyüzünde bir yıldız bulutu gibi.

"Alexis," dedi Kharon yumuşak bir sesle, başımın iki yanına kollarını koyarak öne eğildi. "Gerçekten sensin." Titreyerek nefes aldı.

Augustus sırtımda sıcaktı ve ben ona eriyip gittim.

Gece esintisi serindi, ama ikisi de şiddetli bir sıcaklık yayıyordu.

Kulaklarımda bir uğultu, yanaklarımda bir kızarıklık vardı.

Nefeslerinin hızından, bu yakınlığın etkisinde kalan tek kişinin ben olmadığımı anladım.

Yavaş çekimde, Kharon elini uzattı ve parmaklarını çenemin üzerinde gezdirdi, dokunuşu ateş gibiydi. Başparmağı ağızda durduğunda nefesim kesildi. Dudaklarını yaladı, bakışları yıkıcıydı.

"Kharon?" diye fısıldadım.

Gözlerini kapattı, göğsü inip kalkıyordu. "Carissima," dedi, sesi boğuktu. "Seni yutmak istiyorum..."

"Lütfen yap," diye fısıldadım.

Kharon elini yüzümden çekti ve benden uzaklaştı. Dövmeli parmak eklemine ağızına bastırdı ve gözlerini kısarak bana bakarken ısırıldı.

Yüzündeki ifade vahşiydi.

Augustus parmaklarını koluma sıkıca geçirdi, kalçalarını bana bastırdı ve sert bir şey sırtımın alt kısmına batıyordu.

"Sana yapmak istediğimiz günahkar şeyleri biliyorsun," diye Augustus kulağıma ipeksi bir sesle fısıldadı. "Değil mi?"

Yutkundum. "Uh, e-evet."

"İkimizi de almaya hazır mısınız?" Augustus'un sakalları yüzümün yan tarafına sürtündü.

Kharon açgözlülükle bana bakarken, o iri vücuduyla beni sardı.

"Evet," diye nefes verdim, içimden bir sıcaklık yükseldi. Augustus derin bir nefes aldı. "Aferin kızım," diye kulağıma fısıldadı.

Kavrayışı sıkılaşıp acı verici hale gelince irkildim. Bakışlarım Kharon'un kulağının olduğu yerde kalan yara izine kilitlendi.

Kafa karıştırıcı bir duygu karmaşası içimi kapladı. Onları tanımlayamadan, Kharon daha da geri çekildi ve Augustus beni bıraktı.

"Sen bizim için hazır değilsin," dedi Kharon acımasızca, yüzü bir iskelete dönüşürken.

Augustus, her iki gözünden kan akarken kaşlarını çattı. "Sen asla ikimizi birden alt edemezsin."

Kharon elini yüzüme doğrulttu, parmakları silah şeklindeydi.

Tetiği çekti.

Keskin bir acı kafatasımı sarstı.

Uykumdan uyanarak yatakta dik oturdum ve alnımı tutarak uyandım.

Kafatasımdaki keskin acı geçmişti ve baş ağrısı bile yoktu, sadece huzurlu bir sükunet vardı.

Sadece bir rüyaydı.

Bir kabus.

Sabah ışığı yüzümü ısıttı ve ben Helen'in fırfırlı yatağına geri yığıldım.

Fluffy Jr. yatağın yanında duruyordu, göz göze geldik, zıpladı ve kocaman pençelerini (toynaklarını mı?) karnıma sapladı.

Ben Öksürdüm, zar zor hayatta kaldım
koruyucumun koruyucumun sevgisini (şiddetli suikast girişimi).

Nefes almakta zorlanarak başımı çevirdim — taze kesilmiş bir gül bana bakıyordu.

Nazikçe parmaklarımla dikenleri okşadım.

O geceleri seni ziyaret ediyor. Bunun ölüm meleği olmadığını biliyorsun. O senin...

Kafamı salladım, bunu düşünmeyi reddettim.

Bu noktada hayatım daha kötüye gidemezdi.

Tık tık.

"Birkaç dakika sonra inisiyasyon katliamına gitmeliyiz," diye Drex koridordan bağırdı. "Herkes kahvaltısını yaptı ve atriyumda seni bekliyor."

Boş ver, daha da kötü.

"Kapa çeneni ve kendini öldür," diye Nyx, yorganın içinden Drex'e tısladı. "Uyuyorum."

O sabahları pek uyanık biri değildi.

Korkunç bir düşünce aklıma geldi. "Patro ve Achilles masada mıydı?" diye sordum, endişem giderek artıyordu.

"Evet," diye cevapladı Drex.

"Onlar... sandalyelerine zincirlenmiş miydi?"

"Hayır. Bekle, neden öyle olsunlar ki? Alexis, boş zamanlarında ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey."

İnanamıyormuş gibi bir ses çıkardı.

Drex'in yargılayıcı tavrını görmezden gelerek, yeni gülü, onları toplamaya başladığım vazoya koymakla meşgul oldum.

Fluffy Jr. kuyruğunu sallayarak daireler çizerek koştu, ben de aceleyle hazırlanmaya çalıştım. Hayata olan heyecanı sevimliydi, ama aynı zamanda çok sinir bozucuydu.

"Sakin ol." Onu işaret ettim. "Hepimiz öleceğiz."

Fluffy Jr. zıpladı ve heyecanla arka ayaklarını havaya kaldırdı.

Denedim.

Helen'in benim için hazırladığı kıyafeti giydikten sonra, Nyx'i boynuma doladım.

"Dikkatli ol," diye tısladı. "Elmaslar soğuktur."

Aynaya doğru yürüdüm. "Neden bahsediyorsun? Burada elmas falan yok ki."

—

Ağzım açık kaldı.

Parlak mavi elmaslardan oluşan bir kolye, boğazımda bir gerdanlık gibi asılı duruyordu.

Oh.

Aman.

Tanrım.

"Kharon?" Mücevherlerin parlaklığına hayran kalarak parmaklarımla okşarken, dehşetle fısıldadım. Derin bir nefes alarak, toka aradım. "Bunları takamam."

"Neden?" diye sordu Nyx, kolumdan aşağı kayarken.

"Çünkü bu çok fazla ve ben..."

"Daha dün Kharon'a bir şans vermeyi kabul etmemiş miydin?" Nyx sözümü kesti.

"Yani... onu öldürmedim?"

"Aynen öyle," Nyx tısladı. "Kabul et güzel güzel mücevherleri Nankör nankörlük etme, bu çok kaba bir davranış."

Parmaklarım

durdu. Haklıydı.

Ellerimi indirdim, içim kararlılıkla doldu. *Kocalarımı affedebilir ve Sparta'ya kendimi kanıtlayabilirim.*

Ya ya dönüyor dönüyor dön bir yeni sayfa veya ben tamamen tamamen hayal görüyordum. Sadece zaman gösterecekti (kesinlikle ikincisiydi).

Drex, kapıdan çıktığımda rahatlamış bir şekilde gülümsedi. Kolumu tuttu ve beni yaldızlı villanın içinden sürükledi. Fluffy Jr. havladı

ve yanımızda koşarken, Toucey başımızın üzerinde uçuyor, metalik tüyleri yüksek tavana sürtünüyordu.

Kalabalık atriyumda durduk. Herkes bana döndü.

Liderler ve varisler, Helen ve Charlie dahil, hepsi oradaydı. Eksik olan tek kişi Ceres'ti. En azından villada güvende olacaktı, Olimposlular'dan korunmuş olarak.

Persephone ve Hades bana gururla gülümsedi, ben de onlara gülümsedim.

Buna karşılık, Achilles ve Patro'nun ölümcül bakışlarının ağırlığı altında yüzümün bir tarafı karıncalandı. İfadelerine bakılırsa, benden memnun *değillerdi*.

Odanın diğer tarafında, Kharon boynumdaki mücevherlere bakarak saf erkek tatmini ile sırıtiyordu.

"Kime bakıyorsunuz?" diye tısladı Nyx. "İğrençler."

"Gidelim," diye emretti Hades.

Augustus'un sağ elinin parmak eklemleri neden sarılı?

Herkes ellerini koydu. "Domus," diye bağırdı Afrodit.

Çat.

Duman yükseldi — koruyucular beklentiyle ayaklarımızın dibinde çömelmişlerdi

—Dolomites Coliseum tüneli etrafımızda yükseliyordu.

Daha önce buraya gelmiştim.

İnsanlar başımızın üzerinde ayaklarını yere vurdukça taşlar titredi ve toz yağdı.

Sparta'nın çoğu bugün burada olacaktı.

"Amor fati, memento mori ... Amor fati, memento mori!" diye haykırdı.

Ölümü hatırla, kaderini sev.

Togamın kat kat gevşek kıvrımlarına uzandım ve duygusal destek hesap makinemdeki soğuk metali kavradım.

Nyx koluma daha sıkı sarıldı.

Fluffy Jr. ağızıyla bir taş aldı ve onu çiğnedi. *Evet, bu bir at.*

Ares, Afrodit, Artemis ve Hades önden giderek kayaya oyulmuş dar, spiral şeklinde bir taş merdivenden yukarı çıktılar ve hepimiz onların arkasından gittik.

Augustus merdivenleri çıkarken omzunun üzerinden bana baktı. Poco sırtına asılıp saçlarını yiyordu.

Gözleri her zamankinden daha keskin, *daha parlak* görünüyordu.

Kharon arkamda yürüyordu, eli belimin altında kalmış, beni ileri itiyordu. Parmakları omurgamdan yukarı kaydı ve mavi elmas kolyeyi okşadı. *Onu yemek salonunda mı takmıştı, yoksa gece yarısı beni mi ziyaret etmişti?*

Sormak istedim, ama sinirlerim midemi burkuyordu ve aramızdaki gerginlik artıyordu.

Dar merdivenden stadyuma çıktık — gri bulutlar alçalmıştı, sert bir rüzgar sekiz renkli Olimpiyat Evi bayrağını ileri geri sallıyordu, her bölümde aynı kıyafetleri giymiş birkaç düzine Evi üyesi vardı.

Augustus ve Kharon yanıma gelerek, her biri bir elini belimin altına koydu. Çok hafif bir dokunuştı, ama başka bir şeye odaklanmakta zorlandım.

Dün bana sürünerek gelmişlerdi, yalvarıyorlardı.

Baş döndürücü kokuları — şimşek ve yağmur — burnumu doldurdu.

Başımı dikkatlice yana çevirip derin bir nefes aldım ve kalabalığı tararken Zeus Hanesi'nin aslanını gördüm.

Evlerin arasında, ilk geldiğimde fark etmediğim farklı yaratıklar vardı. Sirenlerle dolu bir bölüm gördüm ve Erebus, benzer pelerinler giymiş düzinelerce adamla birlikte oturuyordu. Tanımadığım başka yaratıklar da vardı.

Her şeyin ortasında, arena kumu boştu.

Yarışmacılar henüz gelmemişti.

"Amor fati, memento mori..." Herkes başını çevirip grubumuza bakarken Sparta'lıların sesleri kesildi.

Togamın siyah ipeği bacaklarıma çarptı ve evlilik yüzüğüm parmağımda bir damga gibi hissettim.

Chthonic liderleri bize bakmak için geri döndüler, yüzlerinde soğuk ve haşmetli bir ifade vardı. Etraflarında parıldayan sis ve pus içinde somut bir güç hissediliyordu.

Ares başını salladı, siyah irislerinin etrafında ürkütücü bir şekilde parlayan yakut bir hale vardı.

Stomp.

Clap.

Ayak sesleri.

Olimpiyatçılar heyecanla taşlara ayaklarını vururken stadyum ayaklarımın altında titriyordu.

Hades bana bu an için koçluk yapmıştı.

Başlangıç katliamındaki bayrak töreni, görünüşe göre yüzyıllardır süren bir gelenektir. Bu, Spartanlar için büyük bir onurdur.

Augustus yanımda durduğu yerden ayrıldı ve öne doğru yürüdü, geniş sırtını saran siyah takım elbise, Ares Hanesi'nin hücum eden Minotaur bayrağını kaldırırken gerildi.

Kalabalık sessizce izliyordu, tüm gözler ona odaklanmıştı. Augustus uzun bacaklarıyla merdivenleri iki basamak birden atlayarak koştu.

Ares'in evinin bayrağını gururla başının üzerinde tuttu.

Stadyum daha hızlı ayak sesleriyle çınladı. Kharon bir adım öne çıktı.

Kharon, sert bir ifadeyle Artemis Hanesi'nin çılgın at bayrağını kaldırdı, yüzü keskin hatlara büründü.

Artemis'in yanından geçerken, anne ve oğul göz göze geldi. Artemis onu gizlice reddetmişti, ama kamuoyunda o hala Hanedan'ın varisiydi. Sonuçta, başka çocuğu kalmamıştı.

Artemis, onun eksik kulağına, sonra da görünür koruyucularına baktı, gözlerinde şaşkınlık gibi bir şey parıldarken, sisi parıldıyordu.

Kharon ilk olarak gözlerini kaçırdı, yüzünde hiçbir duygu yoktu ve bayrağıyla merdivenleri koşarak çıktı.

Cehennem ve Hound ,

Olimpiyatçılar, koruyucularını işaret ederek nefeslerini tuttular ve geri çekildiler.

Canavarlar ve kayıp bir kulak hakkındaki fısıltılar stadyumda yankılandı.

Tepkilerden anlaşıldığı kadarıyla, çoğu Spartalı, genellikle görünmez oldukları için, bir cehennem köpeğini hiç görmemişti.

Patro öne çıktığında fısıltılar kesildi.

Bir eliyle Afrodit Hanesi'nin siyah kuğu bayrağını tutuyordu, ama Achilles onu yüksekçe kaldırdı ve ağırlığını kendi omuzlarına aldı.

İkisi de yanımdan geçerken bana baktılar.

Çenemi kaldırdım — *yakalanmanız benim suçum değil, bu sizin planınızdı*, benim *değil* — sessizce onlara kızgınlığımı gösterdim.

Patro'nun çenesi sıkıldı. Achilles dikleşti.

Birbirlerine döndüler ve bayrağı daha yükseğe kaldırarak, yan yana mükemmel bir uyum içinde merdivenleri koştular; Nero ve Poppae arkalarından geliyordu.

Sıra bendeydi.

Hades bana başını salladı. Yanında, Persephone'nin gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Bunu yapabilirsin kızım," dedi, elini göğsüne koyarak.

Stadyum ayak sesleriyle sallandı.

Omuzlarımı geri çektim.

Annemi gururlandıracağım.

Sağ kolumu kaldırdım — Nyx ön kolumu n etrafında görünmezdi — uzun siyah asayı başımın üzerine tuttum.

"Önümüzde eğilin!" Nyx dramatik bir etki yaratmak için tısladı.

Başımı dik tutarak, titreyen merdivenleri hızla çıktım. Sparta etrafımda bulanıklaşıyordu.

Hades Hanesi'nin iskelet cehennem köpeği bayrağı yukarıda dalgalanıyordu.

Benim

evim.

Benim

soyum.

Tüylerim diken diken oldu.

Gücüm.

Parmaklarımdaki karıncalanmanın ve parlayan ışığın ne anlama geldiğini anlayacaktım; *kim* olduğumu anlayacaktım.

Fluffy Jr. peşimdeyken, eski bir savaş çılgılığı zihnimde yankılandı. Atalarım benimle birlikte koşuyorlardı — ayaklarının vuruşlarını ve kalplerinin atışlarını hissedebiliyordum — umutları ve hayalleri damarlarımdan akıyordu.

Onların gücü içimde yaşıyordu.

Ciğerlerim genişledi.

Soyumu gururlandıracağım.

Bu beni öldürse bile.

"Hades Hanesi'nin kayıp varisi," diye fısıldadılar Olimposlular ben koşarken. Onların kuş koruyucuları çığlık attılar, kanatlarını endişeyle çırparak

—benden korkuyorlardı— hayvanlar ve Spartalılar.

Koşarken dik durdum.

Korkmaları gerekirdi.

Başımın üstünde siyah bayrak, kollarım gergin, tüm gücümle onu ileri geri salladım.

"Angelus Romae!" diye bağırdı biri stadyumun üst kısmından ve buna karşılık olarak gergin mırıldanmalar dalgası yükseldi. *Roma'nın meleği.*

Tökezledim, neredeyse bir basamakta

takılıp düşüyordum. Ben melek değildim.

Adrenalin ve gurur, belirlenen Chthonic bölümünde durup yerime oturduğumda yok oldu.

Beklemekten başka yapacak bir şey

kalmamıştı. Çok geçmeden katliam

başladı.

Yüz erkek çocuk arenanın kumlarına atladı ve ölümüne savaşmaya başladı.

Fluffy Jr. ayaklarımın dibinde yatıyor, inliyordu. Helen ve Charlie, Drex'e bakmadan birbirlerine sarıldılar ve kocalarım yanımda sert bir şekilde oturdular.

Taşınması zor bir miras.

İlk ceset düştüğünde tezahüratlar kesildi ve şimdi sessiz stadyumda aşağıdan gelen çığlıklar yankılanıyordu.

Hades ve Zeus, ölüm maçını izlemek için podyumda birlikte duruyorlardı.

Kharon ve Augustus benim iki yanımda

oturuyorlardı. Kafamda bir sürü düşünce varken,

boş boş aşağıya bakıyordum.

Geçen yıl, çamur ve koyu sisin içinde sürünerek ilerleyen cesetlerden biriydim. Adrenalinle coşmuş, kan dökme arzusuyla deliye dönmüş, yumruklar atıyordum.

Kharon, sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi bana doğru eğildi.

"Nasıl... hayatta kaldın?"

Elim, kolumu saran sıcak pulların üzerine kaydı. "Nyx. O olmasaydı, asla başaramazdım. O... beni kurtardı."

Çatal dilli bir dil cildime dokundu.

"O zaman... sevindim," dedi Kharon yumuşak bir sesle. "Onu bulduğuna." "Ben de."

Nyx kolumdan kayarak Kharon'un üzerine düştü. Kharon irkildi, gözleri fal taşı gibi açılmış, takım elbisesinin kolunun çukurlaştığı yere bakıyordu.

"Onun iyi bir eş olacağını hep biliyordum," dedi Nyx, koluna dolanarak. "Kan ve ölüm kokuyor."

Bu benim hayatımı özetliyor.

Kharon daha dik oturdu ve Augustus'a sırtıttı. "Katil yılan beni senden daha çok seviyor."

"Yalan." Nyx kucağımdan Augustus'a doğru kaydı ve o şaşkınlıkla homurdandı.

"Ben ağızlıkları olanı en çok seviyorum," dedi Nyx. "Ve rakun anneyi ikinci en çok seviyorum. Konuşmayan erkekleri tercih ederim. Erkekler görülmeli, katletmeli ve korumalı, duyulmamalı. Bunu hep söylemişimdir."

Gözlerimin önünde bir katliam yaşanmasaydı, Augustus'a verdiği saçma isme gülerdim.

Ama oluyordu.

Charlie ve Helen şimdi gözlerini sıkıca kapatıp ellerini kulaklarını kapatarak önümde korku içinde titiyorlardı. Drex solgunlaşmış, yüzü yeşile dönmüştü.

Hades'in sisi çekilirken, on erkek ayakta kalmış, etraflarında seksen üç parçalanmış ceset yatıyordu.

Beyaz saçlı, mor gözlü tanıdık bir yaşlı kadın, bir klipsli tahta ile dışarı çıktı. Gökkuşağı desenli yağmur botları ve saçma sapan sarı bir şapka takıyordu.

Onu *Kader* adlandırıdılar.

On Olimposlu erkek stadyumdan atladı ve Zeus onlara atanan akıl hocalarını açıkladı.

Patro bana baktı, yüzündeki ifade yalvarma ile alay arasında bir yerdeydi.

Ben başka yere baktım.

Cildinde elektrik dans ederken, Zeus karanlık karşısında birlikten bahsedip durdu.

"Merak etmeyin, Medusa yakalanacak." Zeus'un sesi tribünlere gürültülü bir şekilde yayılırken çatırdadı. "Ama o zamana kadar,

federasyon gelenekten sapma kararı aldı."

Augustus ve Kharon yanımda kaskatı kesildiler. Stadyum nefesini tuttu.

"SGC yarın başlayacak. Tüm Chthonics, on iki günlük gösteri için Dolomites stadyumunda kalacak. Ayrıca, Medusa'nın ortadan kaybolmasıyla hiçbir bağlantıları olmadığından emin olmak için federasyon tarafından kapsamlı bir şekilde sorgulanacaklar."

Kalbim durdu.

Haziran ayıydı.

SGC'nin Ağustos ayına kadar başlaması gerekmiyordu. Hazırlanmak için *iki* ayımız daha vardı.

Chthonics etrafımda ayağa fırlarken kulaklarımda bir uğultu duyuldu. İnsanlar bağıırıyordu. Olimpiyatçılar onursuzluk ve savaş hakkında haykırıyordu.

"Medusa'yı öldürün, Medusa'yı öldürün, Medusa'yı öldürün" sloganı stadyumda yankılanıyordu.

Kusmamak için ağzımı kapattım.

Zeus devam etti: "Kaçan veya Medusa ile ilgili soruları cevaplamayı reddeden herhangi bir Chthonic, Sparta devletinin düşmanı ilan edilecek ve cehennemde hapis cezasına çarptırılacak... ya da ölümlle cezalandırılacak."

Bağıırışlar arttı.

Yumruklar havada savrulurken insanlar birbirlerini itip kakıyorlardı. Birisi ağlıyordu.

Ayağa kalktım, dizlerim neredeyse tutmayacaktı.

Charlie ve Helen döndüler ve beni tutmaya çalıştılar.

"Ne yapacaksın?" diye fısıldadı Helen.

"Merak etme," dedim, sözünü keserek. "Ben... ben... bir şeyler bulurum."

Helen rahatlamış görünmüyordu, gözleri yaşlarla dolmuştu. Charlie bayılacakmış gibi sallanıyordu ve Achilles omzunu tutarak ona "Her şey yoluna girecek" işareti yaptı.

Kardeşim başını salladı.

Kharon bana yaklaştı. "Yanımızda kal. Ne olup bittiğini anlayana kadar birbirimize destek olmalıyız."

Onu anladığımı göstermek için başımı sallamaya çalıştım, ama boynum hareket etmiyordu.
Zamanımız dolmuştu.

DEĞİŞEN CANAVARLAR

ALEXIS

Bir düzine Olimpiyat muhafızı, parıldayan coplariyla bizim bölümümüzü - Chthonic liderleri hariç- dolambaçlı merdivenlerden aşağıya götürdü. Bazılarının başlarında altın defne çelenkleri vardı, bu da onların varis olduklarını gösteriyordu ve göğüs zırhlarına farklı Olimpiyat Evi amblemleri kazınmıştı.

Hades ile konuşmam gerekiyordu, ama o diğer hükümdarlarla birlikte ortadan kaybolmuştu. Duyuru yapılır yapılmaz hepsi uzaklaşmışlardı ve en son gördüğümde Hades, Zeus ile tartışıyordu.

Koloseumun derinliklerine indik.

Cehennemin başka bir katmanına.

Koruyucularımız yanımızda dolaşırken, ipliksi örümcek ağları ve toz tabakalarıyla dolu karanlık tünellerden geçtik.

Hava oldukça soğuduğunda titredim, botlarım toprak zemini sıyrırıyordu.

Orası odalardan oluşan bir labirentti.

Demir parmaklıklarla kapatılmış odaların içinde her boyutta iskeletler — yaratıklar, canavarlar ve Spartalılar — yığılmıştı. Labirentin derinliklerine doğru ilerledikçe, alçak tavanlı tüneller, taş duvarlara monte edilmiş

ve başlarımızı çarpmamak için tünelleri ayıran kemerlerin altından eğilerek geçmek zorunda kaldık.

"Dur!" diye bağırdı bir Olimpiyat muhafızı.

Patina kaplı bir dizi demir kapının önünde durduk. Kapı çerçevelerinin bir tarafında kalın gümüş zincirler yere kadar sarkıyordu. Diğer tarafta ise kancalar diziliydi.

"Medusa hala serbest olduğu için, SGC süresince onunuz da burada kalacaksınız," dedi bir muhafız. "Zeus'un da açıkladığı gibi, kaçma girişimleri Sparta'ya karşı bir isyan olarak değerlendirilecek... Vatan hainliği."

Tavandan toz dökülüyor, havayı bulanıklaştırıyordu.

"Önce siz ikiniz." Muhafız, Charlie ve Helen'e işaret etti.

Charlie kolumu bıraktı, sarı gözleri meşale ışığında garip bir şekilde parlıyordu. İki kişi bir Olimposlu gardiyan tarafından odaya sürüklenirken, Charlie Helen'in önüne koruyucu bir şekilde geçti.

"Onları burada tutmamalısınız. Yarışmıyorlar," dedim, kapı arkalarından kapanırken.

"Emirleri uyguluyoruz." Muhafız, büyük demir anahtarı kilide sokarken bana gergin bir şekilde baktı, sonra kapının dışına zincirleri çekip kancalara geçirdi.

Bir dakika, biz tutsak mıyız?

"Bu ne cüret," dedi Augustus. "Bunu yaptığın için öldün."

"Vatana ihanet," diye tekrarladı muhafız, ama Augustus öne çıkıp ellerini teslimiyet işareti yaparak kaldırıncı yüzü soldu. "Sadece emirleri uyguluyorum."

Augustus'un gözleri kanla doldu.

"Charlie ve Helen iyi olacaklar mı?" diye sordum, dikkatini başka yöne çekmeye çalışarak.

Augustus derin bir nefes aldı ve başını salladı, gözlerindeki kan çekildi. "Bu sadece lanet olası bir politika. Olimposlular bir mesaj vermek istiyorlar ve bunu yapmak için Medusa ve federasyonu kullanıyorlar, ama bize gerçekten zarar verme cesaretini gösteremezler... Bu savaş anlamına gelir."

Etrafımızda kaos hüküm sürüyordu.

Solumuzda, Agatha ve Hermos bir odaya girdiler, Agatha üç muhafıza öpücük gönderirken, Hermos onun tuhafılarına alışkınmış gibi gözlerini devirdi.

Drex, Toucey omzunda ciyaklayarak kendi odasına itilirken bana endişeli bir bakış attı. *Bir hükümet insansız hava aracı bile bunu hak etmez.*

Achilles ve Patro bana döndüler.

"Alexis," dedi Patro, adımı doğru telaffuz ettiğini açıkça belirtmek için abartılı bir şekilde. "Yarışma süresince *bizimle* kalabilirsin."

Muhafızlar homurdandılar, ama Achilles onlara sert bir bakış attı ve sessizleştiler.

Patro elini uzattı. "Bizim odamızda kal, konuşalım. Her şey çok..." Doğru kelimeyi arıyormuş gibi sözünü yarım bıraktı. "...düşmanca."

Canlı yeşil gözleri yoğun duygularla doluydu.

"*Lütfen*," diye fısıldadı.

Sesindeki samimi içtenlik göğsümü sızlattı, çünkü o içten özürler söyleyen biri değildi.

O kadar kaybolmuş, o kadar yalvaran bir hali vardı ki.

Bu versiyon Patro'yu nasıl değerlendireceğimi bilemedim. Bir yanımda yardım etmek, elini tutup aramızdaki her şeyi düzeltmek istiyordu. Theros'u öldürmemem için beni sakinleştiren ve yardım eden oydu. Kısa bir süreliğine de olsa benim arkadaşım olmuştu.

Achilles ayaklarını kaydırdı.

Seni ölüme terk ettiler.

Patro ile aramızı düzeltmek istedim, ama bu şekilde değil.

Patro yüzümde bir şey gördü, eli yanına düştü, parmak eklemleri yumruk oldu.

"Teşekkür ederim," dedim, Patro'ya öfkeyle bakan Kharon ve Augustus'a bakarak. "Ama ben... onlarla kalmak istiyorum."

Patro'nun yüzü buruştu. "Tipik," diye alaycı bir şekilde dedi.

Augustus öne çıktı. "Karımla konuşurken diline *dikkat et*." "Ne olursa olsun ... yap yapmadım *gerçekten* önem

Patro denedi alay alaycı

, ama gözleri ıstırap doluydu. "Sadece

iyilik yapmaya çalışıyordum, çünkü sen *bizim* öğrencimizsin."

Achilles endişeyle Patro'ya baktı, sonra bana sert bir bakış attı. *Onu incitmeye nasıl cüret edersin*, yüzünde yazıyordu ve ağızlığı bile bunu gizleyemiyordu.

Onun bakışlarını karşıladım.

"Gidelim," dedi Patro Achilles'e. "Bu salon ihanet kokuyor." Odaya girdi, sonra muhafızlar kapıyı kapatamadan ikisinin arkasından kapıyı çarptı.

Nasıl çıkılacağını iyi biliyor.

Muhafızlar bizi yönlendirirken ellerinde elektrikli coplar parlıyordu ve defne çelengi takan muhafızlardan birinin Poseidon Hanesi'nden Vorex olduğunu tanıdım. O, Alessander'in çile döneminde akıl hocasıydı. Gri gözleri ve omzundaki pembe gelincik onu eşsiz kılıyordu.

Vorex başını eğerek selam verdi. "Lütfen odanızda bekleyin," dedi sakın bir sesle. "Açılış töreni için sizi yakında alacağız."

Kharon dik durdu, iskelet dövmeleri loş ışıktaki belirgin bir şekilde görünüyordu. "Karımı ne yapması gerektiğini söyleme."

Vorex yutkundu. "Elbette, efendim... Biz sadece emirleri uyguluyoruz." Elindeki cop titriyordu.

Onun, çile sırasında şiddetli ve korkutucu olduğunu hatırladım.

Augustus, karar veriyormuş gibi önümüzde korkarak duran adamları inceledi. "Peki," dedi soğuk bir sesle, beni ve Kharon'u içeriye götürürken yüzünde kavgacı bir ifade vardı.

Demir kapı arkamızda gürültülü bir sesle kapandı, zincirler kancalara takılırken tıkırdadı.

Küçük, penceresiz taş oda, meşale ışığında uğursuz bir kırmızı renge bürünmüştü. Ahşap bir kapı, sade bir banyoya açılıyordu ve bu odadaki tek başka alan da oydu.

Nyx boynumu sıktı. Anladım.

Tanrım, lütfen bana bunu yapma.

Kharon ve Augustus, benimle aynı sonuca vardıklarında keskin bir nefes aldılar.

Benim kesin ölümümün sebebi zararsızdı, ancak şimdiye kadar karşılaştığım herhangi bir silahtan veya canavardan çok daha sinsi bir şeydi. Silah namlusuna bakmaktan çok daha kötüydü.

Augustus, keskin çenesini eliyle okşarken, "Unum cubile" diye mırıldandı.

Tek bir yatak.

Üçümüz, başka mobilyası olmayan ve hayvanlarımız için zar zor yeterli yer olan bir odada mahsur kalmıştık. Patro'nun teklifini kabul etmediğim için içimi bir rahatlama dalgası kapladı. İki sevgiliyle aynı yatağı paylaşmak *özellikle* garip olurdu.

Rahatlama hissi, kiminle kapana kısıldığımı hatırladığımda aniden yok oldu. Zihnimde, tek kişilik yatak genişleyerek görebildiğim tek şey haline geldi.

Kocalarım acı çeken bir bakışla birbirlerine baktılar. Kharon, Augustus'a başını salladı ve omuzlarını geriye çekerek sessizce bir karar vermiş gibiydiler.

Sadece onlar da değildi.

Boğazımı temizleyerek cesaretimi topladım. "Bence biz..."

Fluffy Jr. yüksek sesle acı içinde inledi, sonra yatağın ayak ucuna yere yığıldı. Gözleri geriye devrildi ve vücudu seğirdi.

Onun yanına diz çöküp neyin yanlış olduğunu anlamaya çalıştım.

Fluffy Jr. titremesi durdu, ama nefes nefeseydi ve boynu sarkmıştı, sanki onu kaldıracak gücü bulamıyormuş gibi.

Cehennem köpekleri Fluffy Jr.'ı kokladı, sonra dikkatlice geri çekildi, Poco ise onun kafasını nazikçe okşadı.

"Nesi var?" diye sordum, koruyucumun vücudunu ellerimle yoklayarak yaraları ararken. Kharon ve Augustus yanıma diz çöktüler. "Heyecandan olmalı..."

Fluffy Jr.'ın omurgasının ortasındaki şişlik, sanki derisinin altında bir şey hareket ediyormuş gibi dokunduğumda titredi.

Onu işaret ettim.

Augustus yüzünü buruşturdu. "Muhtemelen... bir tümör."

Kalbim burkuldu, göğsümün içinde parçalandı. "Hayır, başka bir açıklaması olmalı. Başka ne buna neden olabilir ki?"

Augustus başını salladı, yüzünde acıma ifadesi vardı. "Alexis, muhtemelen öyledir."

"Başka ne olabilir ki?" diye
bağırdım. Augustus sessiz kaldı.

Omzunu salladım. "Söylesene, çok okuduğunu biliyorum. Başka ne var? Başka seçenekler var mı?"

"Sana umut vermek istemiyorum." Augustus gözlerini kapattı, yüz hatları kırmızı ışıktaki sert görünüyordu. "Başka bir seçenek daha var, ama bu çok uzak bir ihtimal ve büyük olasılıkla bu duruma uymuyor..."

"Söyle bana."

"Derini değiştirme," dedi Augustus, sanki bu kendiliğinden anlaşılır bir şeymiş gibi, ve Kharon bu kelimeyi duyunca gözle görülür şekilde irkildi.

Augustus sakallarını ovuşturdu. "Bu sadece bazı nadir hayvanlarda olur... Hiç mantıklı değil."

Bir şey bulmak için çaresizce koluna vurdum. "Açıkla."

"Bazı hayvan türleri, genellikle daha büyük ve daha güçlü olanlar, ekstra uzuvlara sahiptir."

İkimiz de, duvarın yarısına yaslanmış, yatağın ucundaki dar alana zar zor sığan koruyucumu inceledik.

"O iri yapılı," diye fısıldadım.

Augustus yüzünü buruşturdu. "Dökülen vücut parçalarının bakımı çok enerji gerektirir, bu yüzden ergenlikten sonraya kadar hayvanlarda tam olarak gelişmezler. Ama bu sadece belirli hayvanlarda olur." Kaşlarını çattı, yara izi gerildi. "Sadece griffinlerde, sfenkslerde, üç başlı köpeklerde, tek boynuzlu atlarda ve pegasusta görülür."

Fluffy Jr. korkunç, acı dolu bir inilti çıkardı.

"Peki..." Eğildim ve burnuna bir öpücük kondurdum. "Sence o hangisi?"

"Alexis, o açıkça bu yaratıklardan biri değil."

"Hayır." Başımı salladım. "O olabilir... Biliyorum."

"Ona bir bak." Augustus tüylü kafasını işaret etti. "Onun köpek mi at mı olduğunu bile anlayamıyorum."

"Muhtemelen ikisinin karışımıdır."

Kharon bana sempatiyle baktı.

"Melez hayvanlar çok nadirdir," dedi Augustus, "ve doğumdan sağ kurtulduklarında, pratikte... vahşi olurlar..."

son derece düşük zeka ve düşmanca eğilimlerle karakterize olurlar."

"O çubukları yiyor," diye işaret ettim. "Onları yutarken boğuluyor. Hiçbir zaman zeki olmadı—aslında bu benim fark ettiğim bir şey ve—"

"Durum öyle değil," dedi Kharon sessizce ve ses tonundan, benim hayal gördüğümü düşündüğü anlaşılıyordu.

"Bunu bilemezsin," dedim, öfkem artarak. "O *benim* koruyucum, onu ikinizden de daha iyi anlıyorum. Size söylüyorum, bir şeyler oluyor. Değişiyor. Tüy döküyor olmalı."

Kharon dişlerini gıcırdatarak, "Bunun büyük olasılıkla bir tümör olduğunu kabul etmelisin. Bu tür şeyler hayvanlarda sık sık olur," dedi.

"Hiçbir şeyi kabul etmem gerekmiyor." Sakinlik dalgası beni sardı. "O iyi olacak. Biliyorum."

Gözyaşları gözlerimi bulanıklaştırdı, ama gözlerimi kırpiştirarak onları uzaklaştırdım. Ağlamayacaktım çünkü o iyi olacaktı. Başka seçenek yoktu.

Fluffy Jr. derin bir nefes aldı, gözleri kapalı uyuyordu. Huzurlu görünüyordu.

Poco kulaklarını okşadı ve Nyx kolumdan kayarak Fluffy Jr.'ın kürkünü ayırdı ve boynuna dolandı. Asla itiraf etmezdi, ama ona karşı zaafı olduğunu biliyordum.

Göğsümün içinde, koruyucu bağım hala çınılıyordu. Hafif bir acı vardı, ama çoğunlukla güçlüydü.

Fluffy Jr. iyi olacak.

Zehirli korku içimden çekip gitti, geriye sadece yorgunluk kaldı.

Umutla dolu bir şekilde ayağa kalktım.

Her şey yoluna girecek.

Bunu sağlayacaktım.

Derin bir nefes aldım ve son derece dar uyku alanımıza bakarak sakinliğimi yeniden kazandım. *Bu olmaz.*

Dönerek, kocama doğrudan baktım. "Madem hepimiz burada sıkışıp kaldık, ben küvette uyuyacağım."

İkisi de donakaldı.

"Pardon... ne dedin?" diye sordu Kharon sert bir sesle. Augustus koyu renkli kaşlarını kaldırdı, Chthonic gözleri parlıyordu.

"Küvette uyuyacağım," diye kararlılıkla tekrarladım.

"Hayır," dedi Kharon. "Uyumayacaksın."

CİNSEL GERİLİM VE DİĞER UYUŞTURUCULAR

ALEXIS

"Bir daha söyle." Kharon'un sesi odada yankılandı. Meşale ışığında şeytani görünüyordu.

Aslında, ikinci kez düşündüğümde, belki de mentorlarımla gitmeliydim?

"Küvette uyuyacağım," dedim sakın bir şekilde. "Yatakta uyumayacağım..."

"Kapa çeneni." Kharon dövmeli elini havada salladı. Makyavelist diktatör geri dönmüştü.

"*Sen sus,*" dedim. "Kendi kararlarımı kendim veririm."

Kharon acımasızca gülümsedi. "Carissima..." Mavi gözleri ışığı tuhaf bir şekilde yansıtıyordu. "Karımız yatakta uyuyacak, lanet bir hayvan gibi küvette değil... Tartışma bitmiştir."

Augustus onun arkasında doğal olmayan bir şekilde hareketsiz duruyordu ve beni izleme şekli tuhaftı.

Baş ağrısı geçmişti.

Bir şey değişmişti.

"Alexis." Augustus adımı sessizce söyledi, sesi kadife gibi yumuşaktı.

Gözlerini baştan aşağı üzerimde gezdirdi.

Övgü yapmayı severim. Onun... acımasız olduğunu söyleyebiliriz.
Augustus'un cinsel eğilimlerini anlatışı aklımdan çıkmıyordu.

Güçlü ol.

Benden korkması gereken erkeklerden kaçmaktan bıktım.

Çenemi kaldırıp Kharon'un bakışlarıyla buluştum. "Ya reddedersem? Bana *zarar verecek* misin? Beni kıracak mısın? Beni tuzağa düşürecek misin? Sen yaparken ben yerde sürünerek..."

"KES SESİNİ!" Kharon başını yana eğdi, boynu soluk tendonlarla gerildi, kontrolünü kaybetmemek için çabalarken boğazı ve çenesinde mavi damarlar belirginleşti.

"Hayır."

Kharon ileri atıldı ve sırtım sert duvara çarpana kadar beni sıkıştırdı, dirseklerini yüzümün iki yanındaki taşa dayadı.

Sıkışıp kalmıştım.

Augustus, kapüşonlu gözleriyle bizi izlerken pozisyonunu düzeltti.

"*Siktir git, Karen,*" diye fısıldadım, bayılacak gibi hissediyordum.

Kharon eğildi, yağmur fırtınasının kokusu ondan yayılıyordu. "Hayır, ben *seni becereceğim Alexis,*" diye mırıldandı.

Yüzümü çevirdim, dudakları saç teli kadar uzaktaydı. "*Benim* affımı dilenmen gerekmiyor mu?"

Alnını alnıma dayadı. "Oh, sevgilim... yine bana yalvarmamı mı istiyorsun? İkimiz de dizlerimin üzerinde çok rahat olduğumu biliyoruz."

Augustus öne çıktı — Kharon ona yer açmak için yana kaydı — ikisi de bana sıkıştı; Augustus'un kalçaları vücudumun sağ tarafına, Kharon'un ki ise sol tarafına yapıştı.

Badump-Badump-Badump.

Kharon'un nasırlı parmakları köprücük kemiğime yükseldi ve elmas kolyenin üzerinde hafifçe gezdirdi — tırnaklarını çeneme kadar sürükleyerek ateş izleri bıraktı, sonra elini boynuma doladı.

Cildi yanıyordu.

Çaykovski şefinin batonunu salladı ve çello çalmaya başladı.

Kharon'un bana dokunduğu yerde boynumdaki hassas deri *karıncalandı.*

"Aferin kızım," diye Augustus boğuk bir sesle fısıldadı.

Bir damla ter göğüslerimin arasına yavaşça damladı.

Kharon'un parmakları boğazımı çok hafifçe sıktı.

Kendimi durduramadan, elimi uzattım ve sert göğüs kaslarını okşadım.

Kharon inledi, parmakları gevşedi ve elini göğüs kemiğime doğru indirdi, dudakları ise boynumun yan tarafına neredeyse hissedilmeyecek kadar hafif öpücükler kondurdu.

Her şey bulanıktı, sıcak ve *lezzetli*, uçuruma doğru çığlık atıp saçlarını yolarken, cehennem gibi bir şekilde.

Augustus alt dudağını ıslattı.

Elimi uzattım ve serbest kalan elimle onun uzun saçlarını okşadım. Saçları şaşırtıcı derecede ipeksi idi.

Augustus öne doğru eğildi, açık ağzımı öptü, dili derine daldı, ben de saçını çektim ve boğazından acı dolu bir homurtu çıktı.

Tadı yıldırım gibiydi.

Kharon dişlerini boynumun yanına doğru sürükledi, sonra ağrıyan eti yaladı. Elim daha aşağıya indi, gövdesinin üzerinde gezindi.

Augustus beni daha sert öptü ve ben de onun saçını sertçe çektim. Dişlerini alt dudağıma geçirerek hırladı.

Kharon boynumun yanını ısırdı ve ben titredim, parmaklarım onun karnının alt kısmına yayıldı — bıraktığı izi öperken nefes nefese kaldı.

Sanki kavga ediyormuşuz gibi hissediyorum.

"Yeter." Augustus'un sesi kırbaç gibi çatladı ve geri çekilirken

— Kharon'u da beraberinde çekerek. "Alexis yatakta uyuyacak, düzenlemelerimizi sonra hallederiz. Dikkatimizin dağılmasına izin veremeyiz. Şu anda dinlenip açılış töreni için zihinsel olarak hazırlanmamız gerekiyor."

Kendimi toparlamaya çalıştım.

Kharon başını geriye eğip kayalık tavana baktı. Başını indirdiğinde, göz bebekleri büyümüş, irislerinin buz mavisi rengini siyahlık kaplamıştı.

Başka bir dünyadan gelen güneş tutulması.

Augustus tacını yatağa attı ve vücudu gergin bir şekilde küfürler savururken iki eliyle saçlarını taradı.

Sakin, soğukkanlı adam yok olmuştu ve önümde Savaş Hanesi'nin vahşi varisi öfkeyle köpürüyordu.

Kharon kaşlarını çattı, gözlerini kısarak Augustus'un mücadelesini izledi. Her zamanki rollerinin tersine, Augustus'u omuzlarından tutup banyoya itti.

Kapı arkalarından gürültüyle kapandı ve duvarlar sallandı, tavandan toz bulutu düştü.

Homurtular ve küfürler yankılandı.

"Sakin ol ve panik yapmayı kes!" Kharon, başka bir çarpma sesi duvarı sarsarken bağırdı.

"*Yardımcı* olmuyor." Augustus'un boğuk sesi titriyordu, sanki nefes nefese kalmış gibiydi.

Titrek duvara yaslandım. Başım dönüyor, düşüncelerim dağınıktı. Uyuyan koruyucumun yanına kayarak oturdum ve başını okşadım.

Poco cıvıladı, küçük siyah parmakları koluma nazikçe dokundu ve ben ona titrek bir gülümseme verdim. Tüylü kafasını salladı, sanki kendimi tutmaya çalıştığımı anlıyormuş gibi, sonra tırmandı ve kucağımda yumrulu gri bir top haline gelerek mırıldandı.

Cehennem köpekleri Fluffy Jr.'ın poposunun arkasında, duvara yaslanmış, zar zor sığacak şekilde yatıyordu.

"O... büyük köpek," dedi Hell, tuhaf, cızırtılı sesiyle başını Fluffy Jr.'a doğru eğerek. "O... iyi."

Hound da onaylayarak başını salladı. "Biz... birlikte... her şey yolunda."

"Elbette," diye fısıldadım onlara, sesime güven katarak. "Her şey yoluna girecek."

Güç, hapis, korku ve ardından şehvetin yarattığı sarsıntı, herhangi bir şeye odaklanmayı zorlaştırıyordu.

Sparta beni yıkamayacak.

Bu tür bir durumda yapılacak tek bir şey vardı. Hesap makinemi çıkardım ve kayıt düğmesine bastım.

"Sevgili günlüğüm," diye fısıldadım.

"Fluffy Jr.'ın hasta olmasından korkuyorum. Kharon ve Augustus beni korkutmuyor

... ama onların yanında hissettiklerimden korkuyorum. Gladlyatör yarışması erken başlıyor ve ben gücümü nasıl kullanacağımı

dün ellerim parlak bir ışıkla parladı. Bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Titrek bir nefesle, kayıt cihazını dudaklarımdan uzaklaştırdım.

Ayarlarımı değiştirirken, kaydettiğim çalışmayı buldum ve rakamların içinde kendimi kaybettim. Boynum ağrıyana ve parmaklarım uyuşana kadar grafikler çizdim.

Zamanın anlamı kalmadı.

Dışarıda gardiyanların sesleri yankılanıyordu — Kharon ve Augustus banyodan çıktılar, yüzlerinde tam bir sakinlik vardı.

Kavga ettiklerini asla anlayamazdınız.

Çın. Hücre kapısı gürültüyle açıldı ve Nyx tısladı.

Hızla hesap makinemizi kaldırdım ve Poco'yu kucağımdan indirdim. Gardiyanlar kapıda dururken, loş ışıkta coplar parlak bir şekilde ışıltıyordu.

"Açılış töreninin zamanı geldi," dedi Vorex, başının üstünde parıldayan çelenkle. "Bizimle gelin."

ALEXIS

Augustus beni ayağa kaldırdı ve Kharon, tacımı düzeltirken parmaklarıyla saçımdaki tozu temizledi. Nyx kayarak bacağıma sarıldı.

"Törene koruyucular giremez," dedi Vorex, hayvanlar bizimle birlikte ilerlerken.

Fluffy Jr.'ın uyuyan halini izledim. "O iyi olacak," dedi Kharon sessizce.

Dik durdum ve başımı kaldırdım. "Biliyorum." Augustus'a meydan okurcasına baktım.

O da tartışmadı.

Göğsümün derinliklerinde, koruyucu bağım sıcak ve canlı bir şekilde titriyordu. Diğer herkes Fluffy Jr.'ı hafife alabilir, ama ben almayacaktım.

Augustus beni odadan çıkarırken elini belime koydu ve Kharon arkamızdan geldi, parmakları sahiplenici bir şekilde omurgamın üstüne kondu.

Dokundukları yerlerde cildim karıncalandı.

Loş ışıklı tünelde, Kharon diğer tarafıma geçerek başparmağıyla paha biçilmez kolyeyi okşadı.

Dört muhafız önümüzde yürüyordu, ellerinde elektrikli coplar cızırdadı.

Arkamı döndüm. *Bir, iki, üç...* Sekiz Olimposlu arkamızda yürüyordu.

Bu adil bir dövüş değildi, daha fazla muhafız getirmeleri gerekirdi.

Vorex tanıdığım tek kişi değildi. Titus'un crucible'daki arkadaşı Alessandro da, Poseidon Hanesi sembolü işlemeli mavi bir takım elbise giymiş olarak onun yanında yürüyordu.

Alessandro'nun bakışları benimkilere kaydı. Silahını indirdi ve bana bir şey söylemek istemiş gibi ağzını açtı. Vorex ona sert bir bakış attı ve o da dudaklarını sıkıştırdı.

Alessandro hatırladığımdan daha kısaydı. *Onu nasıl korkmuş olabilirdim ki?*

Augustus'un tırnakları, parmakları gerginleşirken belimin alt kısmına batıyordu. "İyi misin?" diye sordu kulağıma, bakışlarımı takip ederek. Gözleri tanıdığını gösteren bir ışıkla parladı.

"Evet," dedim, bu kelimenin doğruluğunu iliklerimde hissederek. Alessandro benim için bir tehdit değildi.

Kharon'un nasırlı başparmağı boynumun arkasını yatıştırıcı bir şekilde okşadı.

Kocalarım, tünellerden oluşan labirentten geçerek meşale ışığından çıkıp batan güneşin turuncu ışınlarına doğru ilerlerken bana daha da yakınlaştılar.

Bu sefer merdivenleri tırmanmadık, kumların üzerine çıkarıldık.

Dört Chthonic bayrağı, arenanın ortasına dikilmiş olarak rüzgarda dalgalanıyordu. Karşılık gelen liderler, başlarının üstünde parıldayan sivri taşlarla bayrakların önünde duruyorlardı.

Bayrakların solunda uzun, beyaz mermer bir sunak vardı. Göze çarpmadan duran taş blok, açıkça oraya ait değilmiş gibi görünüyordu.

İnsanlar bize bağıırıyordu, koloseum katliam sırasında olduğundan çok daha gürültülüydü. Siren bölümü, diğer yaratık bölümleri gibi yüzlerce kişiyle doluydu. Tek tek kişileri ayırt edemeyecek kadar uzaktaydılar.

Kalabalığın büyüklüğü eziciydi.

Sparta'nın, Chthonic ile Olympian arasındaki sürekli politik çekişmeler nedeniyle binlerce yaratıktan oluştuğunu unutmak kolaydı.

Sol kulağımda keskin bir geri besleme sesi çınladı ve ben yüzümü buruşturarak yuttum.

Augustus başının yanını tuttu ve beni fark ederek bana baktı.

Acımı hissetti.

Onun çok şey bilen gözlerinden kaçarak, rüzgarda dalgalanan ve parlak renkleriyle çırpınan sekiz Olimposlu ev bayrağının bulunduğu kalabalık stadyumu inceledim.

"Pes etme, pes etme... pes etme, pes etme..." diye yüksek sesle haykırdı.

Asla pes etme, asla teslim olma.

Alacakaranlık her şeyi sönük bir parlaklıkla boyadı ve eski uygarlık gerçek gibi görünmüyordu.

Güneş yavaşça dağların zirvelerinin arkasına indi.

Cesetler kaldırılmıştı, ama kum hala kanla lekeliydi ve havada bakır kokusu asılı kalmıştı.

Chthonic bayraklarına yaklaşıırken nefesim kesildi.

Hades'in gözleri kan kırmızısıydı, tehditkar bir ifade yüzünü buruşturmuştu. Onu tanıdığımdan beri ilk kez, kontrolünü kaybetmesine saniyeler kalmış gibi görünüyordu. Etrafında mürekkep gibi koyu bir sis şiddetle dalgalanıyordu.

Kumu taradı ve bakışları bana takıldığında sırtı düzeldi.

Ona küçük, güven verici bir gülümseme attım.

Sis dalgalanması durdu, ayaklarını saran sis dalları yavaşça gevşedi ve gözle görülür şekilde rahatladı.

Stadyumda, arkasında Persephone, Charlie ve Helen'in yanında ön sırada oturuyordu. Bana el salladı ve bir şey bağırdı, ama duyamadım.

"Asla pes etme, asla teslim olma." Biz arenanın ortasına doğru götürülürken tezahüratın sesi giderek yükseldi.

Augustus ve Kharon daha da yaklaştılar.

Sağımızda, Patro ve Achilles, onlara yaklaşımdan korkuyormuş gibi uzakta duran üç muhafızla birlikte ilerliyorlardı.

Achilles bana baktı, sonra yüzünü çevirdi.

Patro yüzünü buruşturdu.

Sol tarafta, Agatha muhafızlara öpücükler gönderdi. Arkalarında, Drex yine hasta gibi görünüyordu ve sendeleyerek ilerliyordu.

"Sıra oluşturun!" Vorex, gürültünün üstüne sesini yükselterek, kıvılcım saçan copuyla, sunak ve stadyumun yarısına bakan dik bir boş kum şeridini işaret etti.

Kharon ve Augustus yürümeyi bıraktılar, parmakları benim tenime değen yerde kıvrıldı ve ona kaşlarını çattılar.

"Uh ... lütfen," Vorex, onların bakışlarına karşılık veremeyerek başını eğdi ve yüzünü buruşturarak düzeltti.

"Kendine dikkat et," Kharon, beni yanına çekerek Vorex'i uyardı.

Üçümüz diğerlerinin yanına dizildik.

Hades, Artemis, Ares ve Afrodite bayraklardan uzaklaşıp sıramızın sonuna katıldılar.

Sparta'da herkes sloganlar atıyordu.

Pelerinli bir figür tribünün kenarından atlayıp arenaya indiğinde bir gürültü duyuldu.

Erebus, heybetli boyuyla ayakta duruyordu, yüzünü gizleyen uğursuz beyaz bir kemik maskesi vardı. Yırtık pırtık pelerinini düzeltti, kumların üzerinde yürürken gölgeler ona yapışıyordu.

Helen'in odasında asılı olan poster, onun *korkunç* aurasını yansıtamıyordu.

Erebus sıramızın sonunda durdu ve Afrodite eğilip kulağına bir şey fısıldadı. Maskeli yüzü keskin bir tavırla ona doğru eğildi.

Korku omurgama dişlerini geçirdi.

Liderler tedirgin olmuşsa, önceden sol taraftan çıkmam (ölmem) gerekiyordu.

Hades sırada öne eğildi. "Her şey yoluna girecek," diye sessizce mırıldandı ve bana baktı. "Korkma, kızım. Sen ikimizden de daha iyisin."

Bundan pek emin değildim.

"Hoş geldiniz, Chthonics." Zeus kumların üzerine çıkarken sesini duyurdu, cildinde elektrik atlamaları vardı.

Kalabalık çığına döndü.

Fate, elinde bir klipsli tahta ile onun yanında yürüyordu — öfke beni sardı — *Neden Charlie'yi o zehirli karavana teslim ettin?*

O benim tarafıma baktı ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Ona nefretimi gösterdim. *Bir gün bunun bedelini ödeyeceksin.*

Gülümsemesi daha da genişledi.

Zeus'un arkasında, başlarında büyük defne çelenkleri ile diğer yedi Olimpos lideri yürüdükçe kalabalığın uğultusu on kat arttı.

"Asla pes etmeyin!" kalabalık artan bir heyecanla slogan attı. "Asla teslim olmayın!"

Ayak

sesleri.

Alkışlar

.

Ayak sesleri.

Kum titredi ve Olimpos liderleri yaklaşırken, armalarıyla kim oldukları anlaşıldı.

Hera, parlak gümüş bir toga giymiş olarak Zeus'un arkasında yürüyordu. Uzun boylu ve ince yapıydı, boynunun dibindeki sert topuz saçları ona arı gibi bir görünüm veriyordu.

Hermes, kısa ve zayıf, limon yeşili elbisesi elmaslarla süslenmiş olarak onun yanında duruyordu.

Athena, parlak mor bir toga giymiş olarak onların arkasında yürüyordu. Hera'dan daha kısaydı ama çok daha kaslıydı. Koyu bronz teni, parlak bir yağ sürmüş gibi parlıyordu ve dalgalı kahverengi saçları muhteşem bir dalga halinde sırtına dökülüyordu.

İki adam onun yanında duruyordu.

Poseidon, lacivert takım elbise giymiş, son derece uzun ve kaslı bir şekilde solunda yürüyordu. Uzun beyaz saçları ve ona uyan sakalı, berrak yeşil gözleri ve bronz teni vardı. Sert bakışları ve iri cüssesiyle, bir Olimposlu'dan çok bir Chthonic'e benziyordu.

Solunda sarı takım elbise giymiş bir adam vardı: Apollo.

Onun çekiciliğiyle ilgili söylentiler onu tam olarak yansıtmıyordu.

Apollo'ya bakmak zordu — bronz teni ve uzun kıvrıkcık sarı saçları o kadar parlaktı ki, adeta ışık saçıyordu. Yaklaştığında, gözlerinin daha önce hiç görmediğim açık altın kahverengi bir tonu olduğunu fark ettim.

Bakışlarımız buluştuğunda alaycı bir şekilde sırttı. *Kaba.*

Alayın arkasında Demeter ve Dionysos birlikte yürüyorlardı.

Demeter, kıvrırcık sarı saçlı ve buz gibi gri gözlü kısa boylu bir kadındı. Soluk teni, kahverengi togasını süsleyen yapay elmaslarla uyumlu çillerle kaplıydı. Tanıdık, ruhani bir güzelliği vardı. *Persephone'nin annesi*. Daha çok kız kardeşine benziyordu.

Kafasını çevirip bana sert bir ifadeyle baktı.

Büyükanne?

İçimden bir ses, ona "meemaw" ya da "gammy" dersem hoşuna gitmeyeceğini söylüyordu.

Demeter'in bakışları Chthonics'in üzerinden geçip Hades'e takıldı. Ona attığı ölümcül bakış, öldürecek kadar keskin bir bakıştı. Yavaşça, tehditkar bir şekilde parmağını boynuna götürdü.

Meraklandım.

Her zaman aile dramalarına dahil olmak istemişimdir ve bu *son derece* umut verici görünüyordu.

Dionysus, meemaw'ımın yanında yürüyordu. O, takım elbisesine uyan uzun, dalgalı mor saçlı, kaslı bir siyahi adamdı.

Başını çevirip bize baktı ve gözleri şok edici bir beyazlıkta idi.

Nefesimi tuttum.

O da gizlice kör müydü?

Olympian House liderleri, uzun sunakın diğer tarafında, karşımızda bir sıra halinde yerlerini aldılar.

On üçümüz.

Sekiz kişi.

Her iki tarafın liderlerini çevreleyen ağır bir aura vardı. Güç dilimde karıncalanıyordu.

Hiçbiri fiziksel olarak yaşlı görünmüyordu, ama hepsi çok eski *hissettiriyordu* — tam olarak ne olduğunu anlayamadım — altıncı hislerim bana hayatım için kaçmam gerektiğini haykırıyordu. Bu doğuştan gelen bir korkuydu.

Bunlar, bu karanlık çağın devleriydiler.

Olimpos liderleri Kharon'a odaklandılar, kaşları kalktı. Athena Poseidon'a eğildi ve dudaklarını okudum, "Ona gerçekten kulak verdi. Ne kadar... romantik."

Poseidon ona somurarak baktı. "Bu delilik."

Haksız sayılmaz.

Athena, katılmadığını belirtmek için başını salladı.

Kharon elini uzattı ve bir kez daha boynumun arkasına koydu, başparmağıyla kolyemi kaydırarak mavi elmasların ışığı yakalamasını sağladı.

Bölgesel ve aşırı sahiplenici olan bu hareket, başka bir erkekten gelseydi aşağılayıcı olurdu, ama Kharon'da, cehennem köpeklerine uyan hayvani bir enerji vardı, bu onun varlığının ayrılmaz bir parçasıydı.

Onun dokunuşuna kendimi kaptırmaktan alıkoyamadım.

Demeter'in kaşları daha da çatıldı.

Meemaw mutlu değil. Ona el sallama isteğime karşı koymaya çalıştım. İki grup arasında düşmanlık hissediliyordu.

Aniden, Sparta'daki büyük savaşın hiç bitmediğinden emin olamadım — sanki ateşkesin ortasında duruyorduk, her iki taraf da diğerinin ilk atışı yapmasını bekliyordu.

Sevgi yoktu, empati yoktu, *hiçbir şey* yoktu. Sadece açık nefret ve zar zor gizlenen şiddet vardı.

Chthonic ve Olympian House liderleri birbirlerini ölçüp biçerken, gerilim tırmandı, enerji yükseldi, biri ilk hamleyi yapıp birbirlerini özgürce katletmelerini bekliyorlardı.

"Asla pes etme, asla teslim olma." Stadyum alkışladı ve ayaklarını yere vurdu, kurumuş kanlı kum yığınları sallandı.

Zeus sunaka doğru yürüdü, iki elini havaya kaldırdı, derisinde elektrik cızırdadı, stadyumda ölüm sessizliği hakim oldu.

Kimse kıpırdamadı.

"Başlayalım." Zeus benimle göz teması kurdu, bakışlarından kıvılcımlar sıçradı.

Göğüs kafesimdeki yara izi karıncalandı. Kader gülümsedi.

Bunun benim için *son derece* tatsız bir hal alacağını anlamak için önsezi gücüne gerek yoktu.

AÇILIŞ TÖRENLERİ VE KAN

ALEXIS

"Tarihi Spartan Gladyatör Yarışması, Chthonic'in gücünü sergiliyor." Zeus'un sesi yankılandı, ellerini kaldırmış olarak sunak önünde dururken dudaklarından kıvılcımlar dans ediyordu.

Stadyum gürledi.

Olimpos liderleri, onun arkasında sıralanmış olarak ona öfkeyle bakıyorlardı.

Kharon solumda alaycı bir şekilde güldü. "Bu bir aşağılama ritüeli," diye fısıldadı, başparmağı hala boynumu okşuyordu.

Augustus parmaklarını bükerek tırnaklarını belimin altına batırdı.

Sakin görünüşünü yeniden kazanmaya çalışıyordu, ama eskisi kadar ikna edici değildi, çatlaklar görünmeye başlamıştı. Gözleri biraz fazla parlıyordu, ifadesi biraz fazla keskin.

Sanki baş ağrıları onu boğmuş ve şimdi ağrısı geçince gerçek doğası ortaya çıkıyormuş gibiydi.

"Bu yıl Ölüm Meclisi'nde on üç yarışmacı var," dedi Zeus, hepimizi tek tek süzerken. "Geleneklere göre, yarından itibaren on üç günlük bir yarışma düzenleyeceğiz. Her Chth için bir gün..." Bakışları Drex'te durdu ve onu unutmuş gibi yüzünü buruşturdu. "Yarışmacı."

Drex, etkilenmemiş gibi çenesini yukarı kaldırdı, ama yüzü soldu.

"Silahların yasak olduğu on üç günlük Sparta şovmenliği," diye devam etti Zeus altın rengi bir gülümsemeyle. "Spartalılar, bıçaklar ve koruyucular... tıpkı atalarımızın bu kutsal kumlarda savaştığı gibi. Bu, onlara modern bir övgüdür."

Titredim.

Sadece on üç gün mü?

Herkesin yarışma hakkında konuşma şekli ve Spartan Lifestyle Page'de gösterilen aşırı kanlı sahnelerden, bunun bir ay sürecek bir olay olacağını düşünmüştüm.

Bir gün.

Sadece bir gün hayatta kalmam gerekiyordu.

Kolay, bunu yapabilirsin.

Zeus onur, şiddet ve Sparta'nın gücünü göstermenin gururu hakkında uzun uzadıya konuştu.

Kharon ve Augustus endişeyle bana baktılar. Bilinçsizce ikisinin de kollarını tutup kendime doğru çekmiştim. Derin bir nefes alıp parmaklarımı gevşetmeye zorladım.

"Yapma," diye fısıldadı Kharon. "Bana dokunmayı bırakma... lütfen."

Kavrayışımı yeniden sıkılaştırdım.

Çenesi ileri geri hareket ediyordu ve aç bir adam gibi bana bakıyordu, gözleri yanıyordu.

Kalbim hızlandı.

Dünyayı yöneten güçlü Sparta liderlerinin önünde duruyorduk, söylentilere göre dünyadaki en tehlikeli yarışmaya katılmaya hazırlanıyorduk ve kocalarım gözleriyle beni sikiyorlardı.

Yüzüm kızardı.

Sapıklar için destek grupları var mı?

Augustus'un koyu kirpikleri bronz teninde yayıldı. "İyi misin, carus'um?"

Başımı salladım.

Nyx, bacağımda uyuduğu yerden kayarak yukarı çıktı ve koluma sıkıca sarıldı. "Onlarla çoktan seks yapmalıydın..."

bu durum garipleşmeye başladı."

Hayır, çok garipti.

Kendimi açıkta hissediyordum ve erkeklerle sorunları olan bir sapık gibiydim (her ikisi de doğruydu). Kocalarımı görmezden gelmeye çalıştım, ama boynumda ve belimde ellerinin izleri damga gibi kalmıştı.

Güneş dağların arkasına tamamen battı.

"Şimdi törene başlayacağız..." Zeus durakladı ve arenada bir vızıltı sesiyle meşaleler yandı "...kazananların açıklanması ve görevlerin okunmasıyla."

Etrafta gök gürültüsü gibi yankılanan alkışlar duyunca irkildim. "*Görevler mi?*" diye fısıldadım.

Augustus eğildi. "Görevlerin sayısı, dövüş sırasında karşı karşıya kalacağımız rakip sayısıdır — hepimiz bir kez dövüşürüz, ama ne kadar çok görev alırsan... o kadar çok raunt hayatta kalman gerekir. Rauntlar fiziksel ve zihinsel olarak giderek zorlaşır."

Oh, ne kadar harika.

Tüm bu deneyim (hayatım) giderek daha talihsiz hale geliyordu.

Belki de kaçmalıyım. İhanet ve hapis cezası ne kadar kötü olabilir ki? Suçluluk duygusu beni vurdu. Ceres aynı fikirde olmazdı.

Zeus ceketinin cebinden küçük bir kadife kese çıkardı ve iki altın zarını sunak üzerine döktü.

"Bu yılın onurlu uygulayıcısı, ünlü Hermes Hanesi'nden Ajax'ı hoş geldiniz." Zeus, küçük bir defne tacı takan bir muhafızı işaret etti.

Ajax öne çıktı, siyah takım elbisesinin yakasında gökkuşağı renkli tavus kuşu arması parıltıyordu.

Neden bir uygulayıcıya ihtiyaçları var?

Fate mor bir okuma gözlüğü taktı ve klipsli tahtasını uzattı.

"Chthonic liderleri lütfen öne çıksınlar." Sesi stadyumda yankılandı. Sesi Zeus'unkinden bile daha emrediciydi.

Kalabalık sessizleşti.

Hades, Artemis, Erebus, Afrodite ve Ares öne çıktı ve grup halinde yavaşça sunakın diğer tarafına doğru yürüdü.

"Geleneklere göre," dedi Zeus, beş noktalı bir zar göstererek. "Beş kişi olduğunuz için, her biriniz görevlerinizi kabul ediyor musunuz? Her biriniz beş yetişkin Kiklop ile savaşacak mısınız?"

"Evet," dedi Hades sakın bir şekilde, ayaklarının etrafında sisler dönüyordu.

Augustus tekrar eğilip kulağıma fısıldadı, "Liderler yarışmayı başlatmak için her zaman beş Cyclops ile savaşır. O kadar güçlüler ki, bu daha çok bir tören gibidir."

Ona başımı sallayarak, bana biraz bilgi verdiği için minnettar olduğumu gösterdim.

Hades, yarışmadan bir hafta önce bana SGC hakkında bilgi vermeyi planlamıştı, ama bu, zaman çizelgesinin hızlanmasından önceydi. "Şimdi, onların ifşaatları!" Zeus kollarını genişçe açtı, yüzü gökyüzüne dönük

Bir açıklama için Augustus'a baktım, ama o gergin ve endişeli bir ifadeyle Kharon'a bakıyordu.

Fate klipsini tıklattığında mor gözleri parladı. "Artemis."

Artemis sırtıttı. Togasının V yakasını tuttu, stadyumdaki herkesin görebilmesi için bir daire çizdi ve... kumaşı genişçe yırttı, göğüs kemiğinin çıplak, lekesiz derisini ortaya çıkardı.

Kırmızı sis, etrafında tehlikeli bir parıltıyla ışıldıyordu. "Vahiy," diye duyurdu Zeus. "Sıfır yenilgi."

Artemis, göğsünü örtecek şekilde yırtık togasını bağlarken kendini beğenmiş bir ifadeyle baktı ve yüzünde kibirli bir sırıtışla bizim sıramıza geri döndü.

"Ares," diye seslendi Fate.

Savaş Evi'nin kötü şöhretli lideri öne çıktı ve ceketinin düğmelerini açtı. Ceketini düzgünce katlayıp sunak üzerine koydu, sonra beyaz gömleğinin düğmelerini ustaca açtı ve omuzlarından çıkardı.

Başının ortası traşlıydı ve irislerinin etrafındaki kırmızı halkalar parıldıyordu. Yavaşça daire çizerek döndüğünde bronz teni dalgalandı.

Uzun, pürüzlü yara izleri belinin alt kısmını ve karnındaki kalın çıkıntıları kesiyordu, dudaklarındaki yara iziyle uyumluydu.

"Vahiy - sıfır yenilgi!" diye bağırdı Zeus.

Hades öne çağrıldı ve o da takım elbisesinin ceketini çıkardı. Hayat boyu iz kalmasını istemediğim için başka yere baktım ve Zeus onun da sıfır yenilgi aldığını açıkladı.

"Erebus!" diye bağırdı Fate.

Kharon sertleşti, boynumdaki tutuşunu sıkılaştırdı.

Erebus sunaka doğru yürüdü, maskesi alacakaranlığın altın ışığında tehditkar bir şekilde parlıyordu.

Pelerini açarak, savaş pantolonu ve düz siyah tişörtünü ortaya çıkardı. Muhtemelen stadyumda tören kıyafeti giymemiş tek kişi oydu.

Erebus tişörtünün yakasını tutup aşağı doğru yırttı.

Stadyumda bir çığlık yükseldi.

Erebus'un solgun, esnek gövdesinin her santimetrekaresi eski ve yeni tırnak izleriyle kaplıydı. Sanki yüzlerce kurt tarafından *defalarca* saldırıya uğramış gibiydi.

"Vahiy." Zeus, Erebus'a ihtiyatla bakarken kendini toparlamak için boğazını temizledi. "Sıfır... yenilgi."

Erebus hızla döndü, pelerini açıldı, yırtık gömleği harap olmuş vücudundan dalgalanarak düştü ve çizgiye geri döndü.

Pençe izleri ve kemik maskesi arasında, Helen'in duvarındaki posterinde neden "Dikkat: Bu yaratık insandan çok canavara benziyor" yazdığını anladım.

"Bana bak, buraya, Erebus!" Nyx, kolumda görünmez bir şekilde kayarken yüksek sesle tısladı. "Seksi kal, seni tam *bir canavar*." Kabuslarımda beni rahatsız edecek baştan çıkarıcı bir tıklama sesi çıkardı ve ben inledim.

Kharon bana baktı ve ben omuz silktim, çünkü biraz erkek tacizi kimseye zarar vermezdi.

Kadınlık karmaşıktı.

Erkekler bu yaşam tarzını asla anlayamazlardı. "Afrodit," diye seslendi Kader.

Stadyum, herkes nefesini tutup ona hayranlıkla bakarken, doğal olmayan bir sessizliğe büründü. Olimposlular ve yaratıklar da.

Afrodit'in kıvrımlı vücudu, elmaslarla kaplı ipek bir toga ile örtülmüştü.

Augustus sağ eliyle gözlerini kapattı. *O onun annesi*.

Unutmak kolaydı.

Artemis'in aksine, Afrodit togasının yakasını yırtmadı.

Uzun, yakutlarla süslü örgülerini kaldırdı — mücevherler birbirine çarparak tınladı — ve zarif boynunu ortaya çıkardı.

Poseidon dudaklarını yaladı; Athena'nın gözleri büyüdü; Zeus, sanki ele geçirilmiş gibi, sunakın karşısından ona bakıyordu; Hera'nın yüzü kötülükle buruştu.

Tüm gözler onun üzerindeyken, Afrodit yavaşça daireler çizerek döndü. Uzun kirpikleri titredi ve elektrik yeşili gözleri adeta parladı. Togasının ipek kuşağını omzundan çıkardı; kuşağın kolundan kayd.

Bir şekilde, sessizlik daha da derinleşti. Bir başka ipek kuşak daha çıkarıldı.

Togasının üst kısmı aşağıya doğru dalgalandı ve koyu renkli, lekesiz cildi ve bir düzine ışıltılı elmas kolyeyi ortaya çıkardı; bunlar, şimdiye kadar gördüğüm en etkileyici dekolte arasında yer alıyordu.

Gözlerimi kırptım ve Afrodit tekrar örtündü, togasının kuşağı göğsünü bir kez daha gizledi.

Kalabalığa bir öpücük gönderdi — erkekler ve kadınlar, yaratıklar ve Spartalılar bayılırken tribünlerde bir kargaşa çıktı.

"Şey." Zeus öksürdü, son derece telaşlı görünüyordu. "Yenilgi yok... Yani sıfır... şey, ifşa yok."

Hera, Zeus'a öfkeyle bakarken Afrodit'e kaşlarını çattı ve ipek kumaşın altında kalçalarını sallayarak bizim sıramıza doğru süzüldü.

Sekiz Olimpos liderinin hepsi onu açgözlülükle izledi.

"İşte kadın budur," diye hayranlıkla iç geçirdi Nyx. "Ergenlik döneminden geçtiğine emin misin?"

"Herkes kendi tarzında güzeldir," diye mırıldandım.

Nyx, kolumun etrafında kıvrılırken pulları cildimde pürüzsüzce kayıyordu. "Geceleri uyuyabilmek için kendine ne söylemen gerekiyorsa."

Ben homurdandım.

Nyx iç geçirdi. "Çirkin insanlar çok hassas olabiliyor."

Herkes kendi tarzında güzeldir, diye kendime tekrarladım.

Zeus ellerini tekrar kaldırdı ve "Daha genç ve *zayıf* Chthonic yarışmacılar şimdi yara izlerini gösterecek ve kendilerine verilecek görevlerin sayısını öğrenecekler." dedi. *Zayıf* kelimesini sanki bir tehdit gibi kullandı.

"Agatha!" Fate duyurdu.

Agatha, elleri arkasında birleştirilmiş halde dik durdu ve sanki darağacına doğru yürür gibi sunaklara doğru yürüdü.

"*Empusa pislîği!*" diye bağırdı biri ve kalabalık güldü. Zeus onu bekleyerek baktı.

Ajax, ellerini kaldırarak ona doğru tehditkar bir adım attı. "Göğüs kemiğini göster," diye emretti.

Agatha togasını yırttı ve solgun göğsünün üst kısmını ortaya çıkardı—derisinde iki adet ayrıntılı dairesel yara izi vardı.

Yara izleri tanıdık geliyordu.

Kharon boynumu acı verecek şekilde sıktı.

"Vahiyler..." Zeus, dudaklarından kıvılcımlar saçarak bağırdı. "O, *iki* işiyle onurunu yitirmiştir."

Kalabalıktan birkaç yuhalama sesi yankılandı. Onun soyu hakkında nefret dolu yorumlar haykırıldı.

Augustus eğilip fısıldadı, "Seni Vulcan damgasıyla damgalıyorlar. Bu metal, ölümsüzleri yaralamak için özel olarak tasarlanmış."

Kharon'un stoik yüzüne baktığımda midem bulandı.

Agatha togasını tekrar düzeltti, yırtık kısımları elleriyle kapatarak başını dik tuttu.

Zeus iki zar aldı. "Bu SGC, Agatha karşı karşıya kalacak..." Zarları sunak üzerine attı.

Agatha aşağıya baktı, yüzü soldu.

"BEŞ GÖREV!" diye bağırdı Zeus ve stadyum alkışladı ve bağırdı. "Arenada İKİ tur."

Augustus belimi ovuşturdu. "Dört veya daha az rakip çıkarsa," kulağıma fısıldadı, "arenada bir tur hayatta kalman gerekir. Dörtten fazla çıkarsa, iki tur. Sekizden fazla çıkarsa..." Yüzünü buruşturdu. "Üç tur."

Agatha sıraya geri döndü.

"Liderlerin aksine, rakiplerimiz sürpriz," diye fısıldamaya devam etti Augustus. "Onların görevleri gösteriş içindir, bizimkiler ise ceza ve aşağılama içindir."

"Bir tur ne kadar sürüyor?"

Kharon yaklaştı. "Görevlerini tamamlayana kadar," dedi karanlık bir sesle. "Ya da onlar *seni* yenene kadar."

"Yani, yenilirseniz, her şey... biter mi?" diye sordum.

Kharon boynumu daha sıkı kavradı, gözleri sertleşti. "Bu arena dışına çıkıp..." "Sonra da damgalıyorlar," dedi Augustus sessizce.

"Ya... arenadan çıkamazsan?"

Kharon ve Augustus daha dik durdular ve gözlerime bakmayı reddettiler. *Bu barbarca.*

"Hermos."

Sakin bir şekilde öne doğru yürüdü. Kafasından saç gibi tek bir yılan sarkıyordu, gömleğini yırtıp açarken çingirak sesleri çıkardı ve üzerinde birçok damga vardı.

"Vahiyler - *altı* görevinde onurunu yitirmiştir," diye bağırdı Zeus, iki zar attı.

Kalabalık nefesini tuttu.

"Bir tur," diye duyurdu Zeus. "Üç görev."

Kalabalık hayal kırıklığıyla yuhaladı. "Yılan pisliğı!" diye bağırdı biri.

"İğrenç yaratık. Senin gibiler Sparta'da istenmiyor!"

Hermos gülümseyerek çizgiye geri döndü ve Agatha ona sıırttı.

İki zarla üç gelme ihtimali on sekizde birdi.

Şanslı.

"Patro," dedi Fate.

Mentorum kumların üzerinde tembelce yürüdü.

Sunakta, gömleğini yavaşça açtı ve herkes hayranlıkla ona baktı. Olimposluların liderleri, daha iyi görebilmek için öne doğru eğildiler.

O gerçekten annesinin oğluydu.

Patro, etkileyici, kaslı vücudunu rahatça sergiledi — sanki bronzdan oyulmuş, canlı bir David heykeli gibiydi — ve göğsünün ortasında, tam kalbinin üzerinde bulunan tek bir dairesel izi gösterdi.

Zarlar mermerin üzerinde yuvarlandı.

"Vahiyler - işlerinden *biri* tarafından onuru lekelendi." Zeus'un dudakları kaşlarını çatarak seğirdi. "Bir tur - iki iş!"

Kalabalık alkışladı.

Bir başka şanslı atış.

İnsanlar bağırıp çağırarak, ona kendi yönlerine bakması için yalvarırken, yuhalama sesleri yankılandı.

Achilles gözle görülür bir rahatlama ile gevşedi.

Patro, duyabileceğim mesafedeyken bana kendini beğenmiş bir gülümseme attı. "*Kocalarınızla* geçirdiğiniz zamanın tadını çıkarın," diye alay etti. "Umarım seçiminizden *pışman* olmazsınız."

Ben de başımı salladım, çok gergindim, Patro ise şaşkın görünüyordu.

Achilles gömleğini yırtarak düğmelerin kumlara düşmesini sağladı, sonra mermer sunaka doğru yürüdü.

"Açıklamalar..." Zeus duyurdu. "Sıfır yenilgi."

Stadyum alkışladı ve herkes ayağa kalktı. Her yerden "*Achilles... Achilles... Achilles*" sloganları yükseldi.

Halkın kahramanı.

Achilles dik durup Zeus'a öfkeyle bakarak kaderini beklerken, Hera açıkça kendini yelpazeliyor, Apollo ise onun çıplak göğsünü hayranlıkla seyrediyordu.

Sparta'daki herkes sapık mı?

Bir tema sezmeye başlamıştım.

Zeus zarlari masaya attı, parmaklarından masaya elektrik kıvılcımları sıçradı.

Kötü bir gülümseme dudaklarını kıvrılttı. "SEKİZ GÖREV!" diye bağırdı Zeus ve tribünler çılgına döndü. "Arenada İKİ raunt... ağızlığı *olmadan*." Tezahüratlar gök gürültüsü gibiydi.

Keskin bir ses sol kulağımı deldi.

Achilles geri dönüp çizgiye doğru yürüdü, açık gömleği dalgalanarak karnındaki derin olukların üzerinde ince bir koyu renkli kıl izini ortaya çıkardı.

"Evet, tam benim tipim," diye fısıldadı Nyx, hiç yardımcı olmayan bir şekilde.

Achilles'in gözleri benimkilerle buluştu ve kötü niyetle kısıldı.

Ondan yayılan küçümseme, kocalarımla kalma seçimimden memnun olmadığını ve bunu

Kharon'un dokunuşuna yaslandım.

Kader, not defterine vurdu. "Drex!" diye seslendi.

Spartalılar, SGC'de yarışan bir Olimposlu köpeği nasıl değerlendireceklerini bilmiyorlardı.

Drex, beceriksiz parmaklarıyla gömleğinin düğmelerini açtı ve yüzü kıpkırmızı olarak göğsünün izsiz derisini gösterdi.

Zeus zarlari atarken yüzünü buruşturdu. "Bir tur, iki görev!" Sesinde rahatlama vardı.

Tanrıya şükür. Son derece şanslı bir zar atışı. Ben ve Drex derin bir nefes aldık.

"Kharon."

O kaybolurken sol tarafım soğudu, eli düştü. O sunaka doğru ilerlerken kalabalık sessizleşti.

Kharon yırtıp yırtıp gömleğini gömleğini yırttı ve dövme dövmeli, yaralı göğsünü ortaya çıkardı.

Ellerini genişçe açarak, yüzünde kayıtsız bir ifadeyle daireler çizdi. Stadyumda ölüm sessizliği hakim oldu.

Zeus boğazını temizledi, Kharon'a her an saldırabilecek vahşi bir hayvanmış gibi baktı. "Vahiyler — o, on bir görevinde onurunu yitirmiştir."

Kharon dişlerini gösterdi.

Augustus'un sakalları yüzümün yan tarafına değdi. "Kharon'un ilk oyunlarında," diye fısıldadı, neredeyse duyulmayacak kadar alçak sesle, "henüz on sekiz yaşındaydı ve tam gücüne ulaşmamıştı... On bir görev çekmişti... *şimdiye kadar* kimsenin karşılaşmadığı kadar çok... hepsi Minotorlardı."

Şokla irkildim.

Ne?

Kharon sıırttı — Olimposluların yargısına tamamen kayıtsız görünüyordu — ama bacağından sıcak dalgalar halinde yayılan acıyı hissedebiliyordum.

Zihnimde, daha genç hali, yenilmiş, canavarlardan kaçmak için kumların üzerinde sürünürkenki görüntüsü belirdi.

O çok daha iyisini hak ediyordu.

Zarlar atıldı. "Bir tur... üç görev," dedi Zeus, hayal kırıklığı açıkça belli oluyordu.

Gergin bir alkış duyuldu.

Kharon, bacağından keskin bir acı hissederek ve yırtık pırtık gömleği dalgalanarak bana doğru yürüdü.

Geri döndüğünde, titrek elini başımın arkasına koydu, parmakları kıvrımlarıma sertçe dolanırken derin nefes alıp kendini sakinleştirmeye çalıştı.

"Olimpiyatçıları siktir et," diye fısıldadı.

Ben de başımı salladım. "Hepsini *siktir et.*"

Ağzının köşesi gülümsemeye dönüştü.

Augustus'un adı okundu ve o, hoş ve sakin bir ifadeyle ilerlerken gömleğini rahatça çıkardı ve düğmelerini açtı.

Duruşu rahattı.

Sanki dünyada hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi görünüyordu. "Revelations..." diye bağırdı Zeus. "Sıfır yenilgi." Sparta yüksek sesle tezahürat yaptı.

İnsanlar ayağa kalkıp alkışlayarak onun adını haykırdılar.

Augustus tembelce daireler çizerek, oyulmuş göğsünün kusursuz bronz tenini sergilerken, Olimpos liderleri ona gülümsedi.

O sadece Chthonic'in altın çocuğu değildi, *herkes* onu seviyordu.

Augustus dönünce, ruhumu yutan siyah gözleri benimkilere kilitlendi ve tehlikeli bir ışık yaydı.

Onları nasıl kandırarak bu halinin gerçek olduğuna inandırdı? Gözlerindeki düşmanca, ahlaksız parıltı çok açıktı.

Bunun bir oyun olduğunu göremiyorlar mıydı?

Zeus sunaklara baktı. "İki tur, altı görev!" Kalabalık daha yüksek sesle tezahürat yaptı.

Midemi bulandırdı.

Augustus bize doğru yavaşça yürüdü, yüzünde dostça bir ifade vardı. Açık duran gömleği, Adonis kemerinin derin izlerini ortaya çıkarıyordu ve bu biraz dikkatimi dağıttı.

Elini belimin altına koyup parmaklarını sahiplenircesine açtığında kızardım.

"Son yarışmacımız," dedi Zeus sırtarak.

"Herkül!" diye seslendi Fate.

Kalabalık bir kez daha sessizliğe büründü.

Bir saniye düşündüm ve hatırladım: o bendim.

Hızla sunaka doğru yürüdüm. Zeus'un gri gözleri beni delici bir şekilde izliyordu. Ceres'in uyarısı aklımdan geçiyordu.

Altarın kenarına çarptım ve geriye doğru sendeledim.

Herkesin bakışlarının ağırlığı boğucuydu; sessizlik baskıcıydı.

Zeus boğazını temizledi.

"Göğüs kemiğini göster." Solumdan bir ses homurdandı ve Ajax kör noktamda belirdiğinde irkildim.

Bir erkekten biraz daha uzun boylu olmak garipti, çünkü Chthonics'e bakmaya alışkındım; iri bir kadın olduğumu unutmuştum.

Bu hoş bir hatırlatmaydı.

Ajax'tan uzaklaşarak, togamın yüksek yakasını çektim.

Tamam. Sadece köprücük kemiğimi göstermem gerekiyordu. *Kolaydı.*

Kumaş kıpırdamadı.

"Siktir." Kendi kendime küfrederek çektim, ama terli ellerim şaşırtıcı derecede dayanıklı olan ipek kumaşın üzerinde kaydı.

Tabii ki, zarif işçilikle yapılmış bir toga alacaktım.

Tanrım, neden bana bunu yapıp duruyorsun?

"Yapabilirsin," diye Nyx cesaret verici bir şekilde fısıldadı. "Sadece karnını ger ve yırt."

Yüzüm ateş gibi yanarken, daha fazla çektim ama hiçbir şey olmadı. Panik ve utanç, göğsümün içinde bir cehennem gibiydi.

Bu tam bir cehennemdi.

Togamın katmanlarına baktım ve kolumu koldan çıkarmaya başladım. Sadece farklı bir açıdan denemem gerekiyordu.

RIPPPPP.

Ellerimin toganın üst kısmını şiddetle açık tuttuğunu anlamam bir saniye sürdü.

Hava karnıma esiyordu.

Ajax yırtık kumaşı tuttu ve Helen'dan ödünç aldığım dantelli pembe sütyenimi, iç çamaşırlarımın üstündeki fiyonka kadar ortaya çıkardı.

Parmak eklemleri çıplak göğsüme bastırılmıştı.

"Bırak beni," dedim.

Ajax yüzüme bir şeyler homurdandı, ama kulaklarımda çınlayan seslerden dolayı duyamadım. İpe uzandım ve onu ellerinden sertçe çekip aldım.

Zarlar sunak üzerinde yuvarlandı. *Bir dakika, neden elektrik kıvılcımları çıkıyor?*

"ÜÇ TUR - ON İKİ GÖREV!"

Zeus'un sesi, fazla sessiz olan kolosede bir silah sesi gibiydi.

Ne?

Ajax bir şey söyledi ve bana doğru adım attı, ama kulaklarımda çınlayan ses yüzünden onu duyamadım.

Bana uzandı.

Yumruğumu kaldırıp yumruk atmak için kalçalarımı güçlendirmek için çevirdim ve

—

Ajax'ın boynu yana doğru kırıldı.

Yumruğum havada asılı kaldı.

Kharon, Ajax'ın bükülmüş kafasını tutuyordu — gevşek bedeni yere attı Ajax'ın kafatası yüksek bir sesle sunak kenarına çarptı. Augustus koruyucu bir şekilde önüme geçti.

"Oopsie," dedi Kharon. "Benim hatam.

Kaydım." Kalabalık çığlık attı.

"O Karen'ı hep sevmişimdir," dedi Nyx alaycı bir şekilde omuzlarımdan etrafında kıvrılırken.

Hermes Kharon'a saldırdı, ama Hera onu geri çekti.

"Oh lütfen," dedi Kharon, Ajax'ın buruşuk bedenini işaret ederek. "O iyi olacak... Karımı onursuzlaştırdı — onu kafasını kesmediğim için şanslı."

Ajax'a tekme attı.

Bir şey kırıldı.

"Yine kaydım," dedi Kharon yavaşça.

Ellerimi dizlerimin üzerine koyarak eğildim ve Augustus nazikçe çenemi tutup başımı yukarı kaldırdı. "Alexis, *nefes al*. Her şey yoluna girecek, canım, biz bunu sağlayacağız. Her şey yolunda."

"Bu istatistiksel olarak *olağandışı* bir olaydı," dedim nefes nefese, Augustus'un anlamasını istiyordum. matematiksel olasılık gerçekten

yıkıcıydı. On iki gelme ihtimali otuz altıda birdi, yani %0,05'ten az bir ihtimaldi.

Ceres, Zeus hakkında haklıydı. Zarın kıvılcımlandığını gördüm.

Ayrıca, Kharon bir adamın boynunu kırdı. Hiçbir şey yolunda değildi.

"BU KABUL EDİLEMEZ!" Hades, kumların üzerinde Zeus'a doğru yürürken bağırdı. Chthonic gözleri kanlıydı ve etrafında öfkeyle sis dalgalanıyordu. "Kızım *on iki lanet olası görevi* yerine getiremez."

Onun daha önce küfür ettiğini hiç duymamıştım.

Persephone stadyumun kenarından atladı ve zarif bir şekilde yere indi. Elini kaldırıp parmağıyla Zeus'u işaret ederek sunaka doğru koştu.

"Bunu düzelt!" diye bağırdı.

Zeus ellerini teslimiyet işareti yaparak kaldırdı. "Katılıyorum! Bu yanlış, yeğenimin böyle bir şeyle karşılaşmasını asla istemezdim."

O tam bir yalancı.

"Tekrar çevir," diye talep etti Persephone, artık tamamen mürekkepli sisle kaplı olan Hades'in yanında dururken. "Hemen."

"Yapardım." Zeus, ikisi arasında bakışarak yalvaran bir ifadeyle konuştu. "Ama Sparta kanunlarında yazıyor, ikiniz de yapamayacağımı biliyorsunuz. Yemin ederim ki yapmak istiyorum. Şanslar... Bu *korkunç*."

Stadyumun ortasında ailem Zeus ile tartışırken, bir déjà vu hissi beni sardı.

Ceres, en iyi planların basit olduğunu söylemişti; bizim planımız güç kullanmak değil, aldatmaktı.

Zeus'u yalnız başına yakalamam ve onu konuşturmam gerekiyordu. Bu da, onun yaptıklarını *bildiğimden* şüphelenmemesi gerektiği anlamına geliyordu. Ayrıntıları tam olarak bilmiyordum, ama şüphelerim giderek artıyordu.

Ancak, tuzağa düşürmek söylemesi kolaydı, yapması zordu.

On iki görev.

Kumlarda öleceğim.

Ceres villada beni bekliyordu ve bana inanıyordu.

İçimde şiddetli bir korku hissederken, dik durdum. "Zeus haklı!" Sesim güçlü ve net bir şekilde yankılandı.

Zeus yavaşça döndü. "Öyle miyim?"

Herkes bana baktı.

Son bir kez daha saf bir aptal gibi davranmam gerekiyordu.

"Ben iyiyim." Hades ve Persephone'ye baktım, zihnimde bir kez daha bana güvenmeleri için yalvardım. "Eğitim aldım, on iki görevin hepsini yerine getireceğim."

"Emin misin?" diye sordu Zeus, gri gözleri endişeyle açılmıştı.

Kendimi rahat davranmaya zorladım. "Onunla başa çıkabilirim... Yani *onlarla*."

Zeus'un ifadesi değişmedi, ama ağzının köşesi sanki kafası karışmış gibi aşağı doğru seğirdi. İlk kez kararsız görünüyordu.

Persephone yüzümü incelerken başını salladı — sadece bir anne yapabileceği şekilde içimi okudu. Hades'in kolunu tuttu ve kulağına fısıldadı.

Stadyumda mırıldanmalar yükseldi.

Omuzlarımı genişlettim.

Nyx, "Oh, şimdi *iş/er* eğlenceli hale gelecek" diye tısladı.

Kimse zayıfları korkutmaz.

Zeus'un oyununu oynayacaktım, ta ki benim oyunumu oynama zamanı gelene kadar.

AUGUSTUS

Poco başımı sarmış, yatıştırıcı bir şekilde mırıliyordu ve ben onun dokunuşuna yaslandım. Onu o kadar çok özlemiştim ki, ayrı kaldığımız zamanları düşünmek bile canımı yakıyordu.

Duvar aplikleri sönük yanıyordu ve gölgeler antik koloseum taşlarının üzerinde sürükleniyordu.

Saatlerdir odada kilitliydik, hepimiz tek bir yatakta yatıyorduk.

Alexis sırtımı sertçe bastırarak yatıyordu, nefes alışsı sığ ve sertçeydi — düğmeler tıklıyordu, ekranı soluk yeşil bir ışık aydınlatıyordu — hesap makinesine basarken istatistiksel olarak olası olmayan olaylar hakkında mırıldanıyordu.

Kharon homurdandı ve yer değiştirdi.

Onun iki yanında, çok küçük olan yatağın yarısı dışarıda kalmış bir şekilde yatıyorduk.

Cennet gibi olmalıydı, ama işkence gibiydi.

Onu kollarımla sararak kendime çekme isteği beni delirtiyordu.

Ona dokunmak, öpmek, *okşamak* istedim.

Ama ona saygı duymak da istiyordum — o, aramızdaki ilişkinin sadece fiziksel olduğunu düşünüyordu; ona bunun böyle olmadığını kanıtlamam gerekiyordu. Kanıyla aramızdaki bağı koparabilirdi, Patro ve Achilles'le odada kalmayı seçebilirdi — ama her seferinde *bizi* seçti.

Aramızda gelişen güveni, cinsel açıdan fazla agresif davranarak mahvedemezdim.

Daha fiziksel olan doğamı gizli tutmam gerekiyordu.

Şimdilik.

Kharon yastığı yumruklarken içinden küfretti ve Alexis hesap makinesine daha hızlı basmaya başladı.

Üç tur ve on iki lanet olası görevi atlatması gerekiyordu; bu, Kharon'un başına gelenlerin aynısıydı, ama bir şekilde *daha da kötüydü*.

Hiçbirimiz uyuyamıyorduk.

Fluffy Jr. acı içinde bir ses çıkardı ve uykusunda yatağı tekmeledi — kafam sarsıldı — çelik yatak çerçevesi taş duvara çarptı. Saatlerdir bunu yapıyordu.

Alexis gerginleşti ve hesap makinesine odaklandı.

Koruyucusunda ciddi bir sorun vardı, ama bu noktada ona yardım etmek için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. En azından dinleniyordu.

Poco saçımı kemirirken cıvıladı.

Karımın karşı karşıya olduğu yakın tehlikenin yanı sıra, Sparta'nın tüm halkının önünde iradesine aykırı olarak teşhir edilmişti. Olimposluların liderlerinin onun vücuduna açgözlü bakışlarını kaçırmamıştım ve sadece onlar da değildi.

Stadyumda yuhalama ve ıslık sesleri yankılanıyordu.

Stadyumun ön sırasından "Yüzüme bin, Angelus Romae" diye bağırان bir erkek sirenin yüzünü ezberlemiştim.

O benim elimden ölecekti. Yakında. Korkunç bir şekilde. Kendimi sakinleştirmek için zihnimde bir ölüm listesi yaptım.

Ajax birinci sıradaydı.

Karımı benim önümde dokunmaya cüret etmişti.

Kharon onun boynunu kırmasaydı, *çok daha kötüsünü* yapardım. kötü şeyler yapardım.

Derin bir nefes aldım.

Federasyonun oyununu oynamak zorundaydık.

Büyük Savaş, bir "barış anlaşması" nedeniyle sona ermişti, ama herkes bunun *gerçekten* sona ermediğini biliyordu. Olimposlular ve Chthonics, Sparta'nın doğuşundan beri olduğu gibi hala savaşıyorlardı.

Güç mücadelesi hiç bitmedi.

Tek yapmamız gereken Olimposlular'dan daha uzun süre hayatta kalmaktı. Sparta devasa bir savaş satrancı oyunuydu; ateş altında kalırken strateji geliştirmek ve uzun vadeli oynamak zorundaydınız.

Poco'nun bıyıkları yanağımı gıdıkladı.

Alexis boğazını temizledi. "Bir şey yaptım..." diye başladı, ama sessizlikte sözünü bitiremedi.

Kharon küfür etmeyi bıraktı.

Sesindeki acı beni çok etkiledi.

Ona dönüp sarılmak istedim, ama aptal yatakta yer yoktu.

Onun yumuşak ses tonu kanımın vücudumun diğer bölgelerine akmasına neden oldu. Onun itaatkar, diz çökmüş, önümde eğilmiş görüntüsü nefes almamı zorlaştırdı. O kadar güzel bir şekilde itaatkardı ki.

Onun yanında geçirdiğim her saniye işkence gibiydi.

Fluffy Jr. inledi ve yatak bir kez daha duvara çarptı.

"Bir süre önce..." Alexis aramızda yer değiştirdi. "Bir seçim yaptım, tehlikeli bir seçim... İkiniz de bana kızacaksınız."

Uzun bir sessizlik oldu.

Sesli bir şekilde yutkundum.

"Seni affediyoruz," dedik Kharon ve ben aynı anda.

"Hayır, anlamıyorsunuz," dedi Alexis heyecanla. "Bu çok kötü... *gerçekten* kötü. Sparta'nın tamamı için büyük sonuçları olacak ve..."

"Hayır, prenses," Kharon onu keserek, "Sen anlamıyorsun. Cinayet işlediğin umurumuzda değil, seni affediyoruz... sen bizim karımızsın."

"Biz *her zaman* senin tarafındayız," dedim.

Alexis yer değiştirirken sırtıma yaslandı. "Yalan söyleme, lütfen..."

"İkiniz de benden nefret edeceksiniz," dedi.

"Asla," dedim şiddetle.

"Carissima," dedi Kharon sertçe gülerek. "Seninle *takıntılıyız*. Aslında, şu anda sana saldırmamak için tüm kontrolümü kullanıyorum. Saçmalamayı bırak ve uyu. Dinlenmen lazım."

Alexis kekeledi. "Beni gerçekten mahvetmek mi istiyorsun... şimdi? Stresli değil misin? SGC için en iyi performansımızı göstermeliyiz ve..."

"Oh, ben her zaman formumdayım,"

dedi Kharon. Uzun bir sessizlik oldu.

"Sen saçmalıyorsun." Alexis ona hesap makinesiyle vurdu.

"Senin için ben birçok şeyim. İstediğin gibi adlandırabilirsin, carissima."

"Lütfen yapmamız gereken *ölüm kalım savaşına* konsantre olabilir miyiz?" diye sordu Alexis.

Kharon ve ben donakaldık.

"Yapma..." Yıkımı kelimelere dökemeyerek yumuşak bir sesle uyardım.

"Kimse *ölmeyecek*," diye hırladı Kharon. "Beni anlıyor musun, Alexis? Seni öldürmelerine izin vermeden önce Olimposlularla savaşacağız."

Alexis bize inanmıyormuş gibi bir ses çıkardı. "Oh lütfen." "Şaka yapmıyoruz," dedim.

Üçümüz karanlıkta ağır ağır nefes alıp veriyorduk, kimse konuşmuyordu. "Hayatından daha önemli *hiçbir şey* yok," dedi Kharon, büyüyen gerginliği bozdu. "Tek umursadığımız şey bu. O yüzden, başka konulardan bahsetmeyi bırakın... Tek umursadığımız şey sizin güvenliğiniz."

"Aynen öyle," dedim.

Alexis boğuluyormuş gibi nefes nefese kaldı.

Bizim sorunumuz tam da buydu: nazikçe sevmeyi bilmiyorduk. Alexis çılgına dönerken, ben zihnimde bir ölüm listesi oluşturup Ajax'ın öleceği tüm acı verici yolları hayal etmekten kendimi alamıyordum.

"Endişelenmeyi bırak," dedi Kharon. "Dinlenmen ve odaklanman gerekiyor. Yarışma yarın başlıyor. Bütün bir köyü öldürsen bile, biz senin tarafında oluruz. Her seferinde."

"Sen gerçekten delisin," diye fısıldadı.

Kharon dilini şaklattı. "Bunu şimdi *mi* fark ettin?" "Şahsen... köylüleri *hiç* sevmedim," dedim.

Alexis yatağa uzandı, yer değıştirdi ve yastığıyla oynadı.

"Uyu," diye emretti Kharon. "Uyu."

"Uyuyamıyorum," dedi Kharon dişlerini sıkarak. "Uykusuzluk çekiyorum."

"*Karen*, ben de uyuyamıyorum," diye Alexis alay etti. "Sanırım ikimiz de boku yedik."

Kharon hareket edince dar yatak sallandı. "Bu yeni küfür trendini fark ettim. Hoşuma gitti, ama... neden?" Sesi düşünceli bir tona büründü.

Alexis hareketsiz kaldı. "Yeni şeyler deniyorum... eski şeytanları yenmeye çalışıyorum."

"Bekle..." Kharon gerildi. "Sen de eskiden kekeliyor muydun? O da ne zaman geçti?"

"*Vay canına*," dedi Alexis. "Bu konuda çok hassassın."

"Ne zaman bitti?" diye ısrar etti Kharon. Cevabı merak ederek eğildim.

"Sizi bir tehdit olarak görmeyi bıraktığımda."

"Peki... bu ne zamandı?" diye sordum yumuşak bir sesle.

"Bağı koparmak için kanımı içtiğinizde... Kharon kulağını kesip bana verdiğinde."

Uzun, sessiz bir duraklama oldu.

"Ah, prenses," dedi Kharon kötücül bir şekilde. "Sana verebileceğim tek şey bu *değil*."

Güm.

Yüksek bir çığlık duyuldu.

"Sürüngen," diye homurdandı Alexis.

Yatağın üzerinde döndüm, çünkü birdenbire boş bir alan oluşmuştu. Kharon yerden inledi.

Alexis onu itmişti.

Bana baktı, dudakları hafifçe gülümsedi. Nefesim kesildi — o sert, zeki ve *muhteşemdi*.

İki renkli gözleri yüzümü inceledi. "Biliyorsun, gerçekten bir ölüm listesi yapmana gerek yok," dedi sessizce. "Ajax zaten cezalandırıldı."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Hayır, cezalandırılmadı."

O, benim umutsuz vaka olduğumu düşünürcesine başını salladı.

Kharon yerden kalkarken homurdandı ve Alexis'in arkasına geçti.

O, Kharon'a yer açmak için kenara kaydı ve Olimposluların odada bıraktığı, ona çok küçük gelen pijama gömleğinin solmuş kenarı kıvrılarak kaburgalarını ortaya çıkardı.

Bronz teninde mükemmel bir daire şeklinde beyaz bir çıkıntı belirmişti.

Gördüğüm şeyi anlamam bir saniye sürdü. Anladığımda, kulaklarımı bir uğultu doldurdu ve her şey daraldı, ta ki tek görebildiğim karımın vücudundaki dairesel iz, *sigara yanığı olana* kadar.

Bunun kazara olması imkansızdı. Sanki su altında gibi hissederek ona uzandım.

"Alexis." Başparmağımla yara izini okşadım, arkasındaki hikayeyi silebilmeyi diledim. "Sana... *ne* oldu?"

Kharon oturdu ve benim dokunduğum yere baktı.

Benim fark ettiğim şeyi o da fark edince bakışları sertleşti. Parmakları titreyerek nazikçe kızın alnındaki bukleleri geriye doğru itti.

Alexis'in kaskatı kesilmesinden, benim ne istediğimi tam olarak anladığını anladım.

Dikkatli ve yavaş bir hareketle, göbeğini ve iğrenç yara izini örten tişörtünü aşağı çekti, ama ikimizden de uzaklaşmadı.

Uzun saniyeler geçti ve sonunda fısıldadı: "Bunun hakkında konuşamam, henüz *değil*."

Sesindeki endişe kalbimi sızlattı.

Aniden, onu yetiştiren pisliği henüz öldürmediğim için —şu anda villamızın zindanında çürüyen adamı. Eğer bundan o sorumluyorsa, insanın daha önce hiç yaşamadığı bir işkence görecekti.

Konuşmadan, ona *tam olarak* ne olduğunu ve ne zaman olduğunu söylemesini talep etmeden, kendimi sakın bir şekilde ona başımı sallamaya zorladım. Bağırarak yerine kollarımı açtım.

Alexis kucağıma oturdu ve ben onu çenemin altına aldım.

Derin bir nefes aldı ve ben onu üç kez arka arkaya sıktım, henüz yüksek sesle itiraf etmeye hazır olmadığım sözleri bedenimle ona ilettim.

Kharon başucuna yaslanmış oturmaya devam etti, yüzü somurtkan bir ifadeyle donmuştu. Dişlerini sıkarken boynundaki mavi damarlar belirginleşti, eliyle Alexis'in saçlarını nazikçe okşuyordu, o kadar nazikti ki Alexis onun yanında kendini kaybettiğini fark etmesin diye.

Gözleri benimkilere doğru kaydı, bakışlarımız kilitlendi.

Alexis tekrar iç çekip, daha rahat olmak için pozisyon değiştirip kollarımın arasına daha da sokulurken, ben ona başımı salladım.

Kharon ve ben aynı fikirdeydik.

Kan dökülecek ve karımıza yapılan yanlışlar *eninde sonunda* intikam alınacaktı. Şimdilik onu kucaklamak yeterliydi.

Sonunda sakinleşip uykuya daldığımda, karanlık beni hızla içine çekti. Gözlerim kapanırken, tek bir düşünce aklımda kaldı: *Benim zihinsel bir ölüm listesi oluşturduğumu nasıl biliyordu?*

ALEXIS: SGC 1. GÜN

Parmaklarıma baktım ve parmak uçlarından ışık çıktığını hayal ettim.

Hiçbir şey olmadı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Kharon, gözlerini kısarak. "Neden parmaklarına bakıp duruyorsun?"

"Sebebi yok," dedim aceleyle.

Dudakları şüpheyile büzüldü.

Yüksek sesle alkışladım.

Hiçbir şey olmadı.

Kahretsin, alkışla çalışan ışık teorisi de buraya kadarmış. Denemeye değerci. "O da neydi öyle?" diye sordu Kharon.

Cevap vermek yerine omzuna yaslandım. Kolu beni çelik bir mengene gibi sardı, biraz *fazla sıkıydı*.

Beni rehineymişim gibi tuttu.

Çok dramatikti.

Kabul etmek istemediğim bir nedenden dolayı, ondan uzaklaşmadım.

Gün rüzgarlı ve soğuktu.

Haziran ayı olmasına rağmen, Dolomitler Koloseumu'nu esen dağ rüzgarı keskin bir serinlik getiriyordu ve çok parlak güneş ışığı

arenanın taş duvarlarından yansiyordu.

Bir kez daha kendimi koliseumun Chthonic bölümünde kocalarımın arasında otururken buldum, ama stadyum değişmişti.

Omurgamın dibinde korku kök salmıştı.

Güneş enerjisi jeneratörleri, arenanın duvarlarının üst kenarında uğulduyordu

—tüm stadyumu kaplayan kubbe şeklinde bir elektrik hattı ağı. Yukarıda, neon yeşili ağ güneş ışığında hafifçe parıldıyordu ve kumlara kadar iniyordu.

"Bu... ağ nedir?" diye sordum, elektrik cildimde karıncalanmaya başladı.

"Bir güç alanı," dedi Augustus. "Zeus Hanesi'nin icatlarından biri. Kimse aşırı elektrik çarpması yaşamadan içine atlayamaz ya da dışarı çıkamaz."

"Kimsenin... müdahale etmemesini sağlamak için," dedi

Kharon soğuk bir sesle. Koltuğumda kıpırdadım.

Fluffy Jr., Poco ve cehennem köpekleri ayaklarımızın dibinde kemik yığınları, siyah ve gri tüyler ve yumrulu çıkıntılar halinde uyuyorlardı. Fluffy Jr. birkaç saniyede bir spazmla titriyordu ve Poco elini alnına koyup okşuyordu.

Lütfen Tanrım, onu iyileştir.

Rahatsız edici bir savaş çılgınlığı duamı böldü.

Parıldayan güç alanının altında, Arthritis (Artemis) kaslı siyah aygırını kırmızı sisle çevrili kumlara sürdü.

Stadyumda "*Vivere est militare ... vivere est militare ... vivere est militare!*" sloganları atılıyordu.

Yaşamak savaşmaktır.

Aygır geriye doğru sıçradı ve kalabalık çılgına döndü.

Artemis atının üzerinde sırttı ve elleriyle siyah göğüs zırhını çerçeveleyerek, üzerinde bulunan armanın dikkat çekmesini sağladı.

Yakutlar güneşte parıldayarak Artemis Hanesi'nin vahşi at armasını oluşturuyordu.

Uzun kahverengi saçları sırtında karmaşık bir örgü şeklinde örülmüştü, aristokrat burnu gururla yukarı doğru kalkmıştı ve sivri taç başının üzerinde yüksek ve asil bir şekilde duruyordu. Omzuna, oklarla dolu bir kılıfın yanında gevşek bir şekilde bir yay asılıydı.

Spartalı silahları tamamen yasaklanmıştı, ama görünüşe göre Olimposlular, hepsini zar zor kullanabildiğim bir dizi bıçaklı silahtan seçim yapmama izin verdiler.

Montana eğitim sistemi beni hayal kırıklığına uğratmıştı.

Nükleer radyasyona maruz kalmış Kanada kazlarının çiftleşme ritüelleriyle ilgili o cinsel eğitim dersine gerçekten ihtiyacımız var mıydı?
İçgüdüsel tepkim: evet.

O dersten çok değerli bir şey öğrendiğimi hissetmekten kendimi alamadım. Kazları sevmeye çalışmayın, özellikle de üçten fazla gözleri varsa (sizi yok ederler).

Augustus yanıma yaklaştı, kolunu benim ve Kharon'un sırtına doladı, böylece ikisinin arasında sıkıştım.

Yıldırım ve yağmur kokuları, sanki derimin altına girmeye çalışır gibi bana baskı yaparken beni boğuyordu.

Onların fırtınasının ortasındaydım.

Nyx boynuma dolanmıştı ve Augustus, Nyx'in pulları koluna sürtünce irkildi.

Drex endişeli bir ifadeyle omzunun üzerinden geriye baktı ve ben ona küçük bir güven verici gülümseme atmaya çalıştım, ama sonuçta daha çok bir yüz buruşturma oldu.

O da aynı şekilde yüzünü buruşturdu, sonra tekrar gösteriyi izlemeye döndü. Helen ve Charlie, onun yanında olan biteni dikkatli bir ilgiyle izliyorlardı.

Önlerinde Chthonic liderleri ve Persephone oturuyordu, ağır taçları, hepimize giymemiz için verilen seyrek, kolsuz, kısa siyah egzersiz togalarıyla hiç uyumlu değildi.

"Vivere est militare!" Sparta kalabalığı kan dökme arzusu ile çığlık atarken, tribünlerde bu slogan yankılanıyordu.

Görüş alanımın kenarında bir el belirdi.

Charlie, sıranın ilerisinde oturan Achilles'e bir şey işaret ediyordu. En şaşırtıcı olanı, Achilles'in de ona işaretlerle cevap vermesiydi.

Charlie coşkuyla başını salladı ve Achilles'in omuzları sessizce kıkırdıyormuş gibi titredi.

Onu daha önce hiç gülerken görmemiştim.

Sanki yakın arkadaşlarmış gibi birbirlerine hızla işaretler yapıyorlar.

Patro bana baktı; gözleri, Augustus'un beni ısıtmak için çıplak kollarımı ovuşturduğu yere odaklanmıştı.

Beni korkutmaya çalışıyorsa, işe yaramıyordu.

Ona surat yaptım ve Patro dönerek bana sırtını gösterdi.

Augustus kollarımı daha hızlı ovuşturdu ve Kharon iskelet dövmeli parmaklarını çıplak bacağımın alt kısmında yavaşça gezdirdi.

Onlar benim tenimi okşarken tüylerim diken diken oldu.

Kharon ve Augustus bana çok rahat bir şekilde dokundular, sanki bu onlar için dünyanın en doğal şeyymiş gibi, ama bu samimiyet yüzümü kızarttı ve midemi burktu.

Aşağıda, Artemis tembelce daireler çizerek, etrafını saran beş canavarı gözleriyle takip ediyordu.

Görünüşe göre, kocalarımın bana dokunmasıyla o kadar dikkatim dağılmıştı ki, *on metre boyundaki* Kiklopların gelişini tam anlamıyla kaçırmıştım.

Başları, arenayı çevreleyen duvarın tepesine kadar geliyordu.

Tribünlerin üzerinde dalgalanan bayraklardan daha büyük, yıpranmış peştamallar, şişman, kirle kaplı, iri vücutlarının üzerinde dalgalanıyordu.

Kiklopların yüzleri korkunç bir şekilde deforme olmuştu; keskin sarı dişleri ağızlarından garip açılarla çıkıntı yapıyordu ve alın derileri, orantısız büyüklükteki tek gözlerine yer açmak için grotesk bir şekilde toplanmıştı.

Beş canavar, Artemis'in etrafında daire çizerek yürürken ayaklarını yere vuruyorlardı

—stadyum titredi— devasa yumruklarını saldırıya hazırmışçasına havaya kaldırdılar.

"Merak etme." Kharon eğildi. "Liderlerin dövüşleri sadece gösteriş içindir... Onlar gerçek bir mücadeleye giremeyecek kadar güçlüdürler."

Kikloplar kükredi.

"Buna rıza gösteriyorlar mı?" diye fısıldadım.

Kharon'un nefesi yüzümün yanına çarptı. "Ne?"

Karnımdaki heyecanı görmezden geldim. "Kikloplar dövüşmek *istiyor* mu?"

Kharon kaşlarını çatarak bana baktı.

Augustus başını salladı ve beni yanına daha sıkı çekti. "Onlar kelimenin tam anlamıyla şiddete susamışlar. Onlar kaya kadar zeki etobur canavarlar, bunu sana ben öğretmiştim."

Beni azarlıyor gibi tsk tsk yaptı ve nedense midemdeki sıcaklık arttı.

"Onlar yaratık olarak bile sınıflandırılmazlar," diye devam etti Augustus. "Eğer yapabilselerdi, hepimizi öldürür ve kemiklerimizi kürdan olarak kullanırlardı."

Kharon göz kırptı.

Kumların üzerinde Artemis başını geriye eğdi ve Cyclopes ona doğru adım attığında ve ıskaladığında güldü.

Bir düşünce aklıma gelince kaşlarımı çattım. "Bu yarışmada nasıl yenilebilirsin ki?"

Bu çok önemli bir soru gibi görünüyordu, ama kimse bana bunu söylememişti. Kharon'un gülümsemesi kayboldu.

Gözlerini kaçırdı.

Artemis, bir Cyclops'un etli yumruğunu yere vurup vücudunu kıl payı ıskaladığında kaşlarını çattı.

Augustus derin bir nefes aldı. "Üç şekilde: kan kaybından bayılırsın, komaya girersin ya da..."

"Ölürsün," diye tamamladı

Kharon. Augustus kısa bir baş hareketiyle onayladı.

"Ona diğer yolu söyle," diye emretti Kharon, sesi yüksek ve sertti. Drex ve Helen bize baktılar; Kharon'un ifadesini görünce yüzleri soldu.

Kharon'un ifadesini görünce yüzleri bembeyaz oldu.

Kharon eğildi ve sesini alçaltarak konuştu. "Kaybetmenin dördüncü bir yolu daha var."

Gözlerindeki parıltı hoşuma gitmedi.

"Tüm görevleri başarabilirsin, ama iki bacağın da kırılırsa, diz kapağının parçaları derinden dışarı çıkarsa... kumda sürünerek ilerleyebilirsin..."

Anılarına dalmış gibi durakladığında burun delikleri genişledi.

"Kanlı, harap olmuş, zayıf bedenini arenadan sürükleyebilirsin... ama yine de kaybeden olarak damgalanırsın." Gözleri keskinleşti. "Kazananlar arenadan kendi ayakları üzerinde çıkarlar. Sürünerek çıkanlar... damgalanırlar."

Mahvolmuş dizi ve göğsündeki yara izleri.

Bu, Kharon'un hikayesiydi.

"Ama bu adil değil, sen onları yendin," dedim öfkeyle. "On bir görevi de tamamladın, bunu nasıl bir yenilgi olarak sayabilirler?"

Kharon bana bakarken dudaklarını kıvırdı. "Çünkü Olimposlular Chthonics'ten *nefret ederler*. Bizi küçük düşürmek, damgalamak, işaretlemek için yaşarlar. Her şey güçle ilgili... ve başkaları üzerinde güç kullanmak için... onları kırmalısın."

İskelet parmakları uyluğuma gömüldü.

"Bunu sana yapmalarına izin vermeyeceğim." Kharon'un tırnakları daha da sert bastırdı. "Buna izin vermeyeceğim..."

Güm.

Hepimiz döndük.

Kumlar, sanki bir bomba patlamış gibi parıldayan kırmızı renkle kaplıydı. Artemis, ortada atının üzerinde oturmuş, kollarını havaya kaldırmıştı.

Onun sisi stadyumu kaplarken, parlak güneş ışığında ışıltılı ve ölümcül bir şekilde yayılırken, boğazımı saf bir korku kapladı. Elektrikli güç alanı, ince damlacıklar içinden geçerken tısladı.

Beş Cyclops da aynı anda, korkunç ve keskin bir sesle çığlık attı.

Artemis'in siyah atı geriye doğru sıçradı, ön ayakları havada güçlü bir şekilde tekmeledi ve o yayını gerdi.

Aynı anda iki ok attı, farklı yönlere. *Bu nasıl mümkün olabilir?*

İki Cyclopes yere yığıldı, stadyumdan dışarı çıkan uzun metal direkler, düşüşlerinin şiddetiyle altımızda sallandı.

"*EVEΓ!*" diye bağırdı Nyx boynumun etrafında. "Onları katledin!" Artemis bulanık bir şekilde ateş etti.

Kikloplar yere düştü ve stadyum o kadar şiddetli bir şekilde sallandı ki taşlar çatladı.

Tanrım, lütfen stadyum çöksün ve hepimizi öldürsün. Teşekkürler.

Sarsıntı durdu ve kolosun yapısal bütünlüğü zarar görmeden kaldı.

Hayal kırıklığı.

Sisi dağıldı ve beş Cyclopes kumların üzerinde yatıyordu, gözlerine saplanan okların kanı akıyordu. Kirli uzuvları birbirine dolanmıştı.

Güç alanı uğuldadı.

"Onlar..." Boğazım düğümlendi, kelimeyi söyleyemedim.

Augustus başını salladı.

Olimposlular çılgına döndü, avaz avaz bağırarak slogan attılar: "*Avin Canavarı... Avın Canavarı... Avın Canavarı!*"

Soğuk parmaklarımı birbirine kenetledim.

Artemis, çılgın aygırının sırtında ayağa kalktı ve alaycı bir gülümsemeyle yayını gökyüzüne doğru kaldırdı.

Atı düşmüş Cyclopes'in üzerinden atlarken dengede kaldı, arenadan çıkarken arkalarında kumlar sıçradı.

Kalabalık daha yüksek sesle alkışladı ve bağırdı.

Kimse Arthritis'in (Artemis) yetenekli olmadığını söyleyemezdi.

Augustus başımın üstüne nazikçe bir öpücük kondurdu. "Şimdi sempozyum var. Kolezyumda."

Şaşkınlıkla ona döndüm.

"Senin katıldığınla aynı değil," dedi Augustus. "Aynı odada ama tüm yarışmacılar, liderler, hanedan varisleri ve en önemli Sparta yaratıkları ve ileri gelenlerinin yarışma sırasında bir araya gelip yemek yedikleri yer."

"Ama yine de bazı... *açık saçık* etkinlikler var," diye mırıldandı Kharon, çenesindeki kas seğiriyordu.

İçim rahatladı.

Olimpiyatçılar bizi ölümüne dövüştüreceklerse, *en azından* bir gösteri yapabilirlerdi. Penis göster, göğüs göster.

"Neden gülümsüyorsun?" diye sordu Kharon

şüpheyle. "Gülümsemiyorum."

"O!" Kharon ağzımı işaret etti.

Aşağı dudağımı ısırdım, böylece garip bir cinsel sapık gibi görünmemeye çalıştım.

Kharon buz mavisi gözlerini kısarak, "Kronos adına yemin ederim Alexis, eğer o küçük striptiz numarasını bir daha denersen, ben..."

"Hiçbir şey yapmayacaktım, *Karen*." Gözlerimi devirdim (bunu düşünüyordum).

Sanki bir kriz geçiriyormuş gibi burnundan sertçe nefes aldı.

"O iyi olacak." Augustus bana sıırttı. "Onunla biz ilgileniriz.

Artık biz yanındayız, değil mi Carus?"

Pullar boynumun etrafında kaydı. "Oh evet, eminim o sana..." Nyx dramatik bir etki yaratmak için durakladı "... zonklayan, şişmiş penisiyle bakacaktır."

Boğazım düğümlendi. "*Bir* daha bunu söyleme."

"Ne dememem?" Nyx dişlerini birbirine vurdu. "Penis ve testisler mi?"

Kharon kaşlarını çatı. "Echidna ne diyor? Neden öyle tıslıyorsun ve öyle bir yüz yapıyorsun?"

"Hiçbir şey," dedim çabucak. "Sadece sapığım."

Gözlerini kısarak, şaka mı yapıyorum yoksa yardım mı istiyorum anlayamadılar.

Her ikisi de doğruydu.

ALEXIS

Sempozyum enerjiyle doluydu.

Kameralar patladı.

Spartalı muhabirler, Olimpiyat liderlerinin gülümseyerek, şık kıyafetleri içindeki yaratıklarla sohbet ettiklerini fotoğrafladı.

Neredeyse normal bir olay gibi görünüyordu. *Neredeyse*, çünkü muhafızlar etrafımızda dolaşıyor, bize dik dik bakıyor ve uyarı olarak parıldayan coplarını kaldırıyorlardı.

Ben de onlara ters ters baktım ve Nyx, biri çok yaklaşınca her seferinde tısladı ve omuzlarımdan kaydı.

Yanımda, Augustus ve Kharon sanki bir komplo kuruyormuş gibi partiyi izliyorlardı. Helen ve Charlie odalarına geri gönderilmişlerdi, çünkü etkinlik görünüşe göre "sadece yetişkinlere" yönelikti ve yemek odalarına servis edilecekti.

Ben, tamamen entelektüel bir işkenceyle, cinsellikleriyle uğraşan on sekizinci yüzyıl şairleri gibi, çıplaklık ve agresif sevişmelerin başlamasını bekliyordum.

Ne yazık ki, başlamadı.

Beni eğlendirin, köylüler!

Aslında zihinsel bir çöküntü yaşadığım ve acil tıbbi yardım almam gerektiği gerçeğinden dolayı iç çekerek, bir sütuna yaslandım.

Kharon ve Augustus yanımda duruyordu ve koruyucularımız ayaklarımızın dibinde uyuyorlardı.

Tepsiden bir bardak ambrosia aldım ve bir dikişte içtim. Sıvı yakıyordu.

Boğazıma yayılan sıcaklıkta, kutlamayı izledim.

Genç Chthonics'leri bir yerde bir stantta görmüştüm, ama Patro ve Achilles ile gerginlik hala yüksek olduğu için - çünkü kocalarım onları şiddetle bağlayıp ağızlarını tıkamışlardı - ayrı kaldık.

Artemis ilgi odağıydı.

Odanın ortasındaki bir masada bacaklarını genişçe açmış oturuyordu, gözleri kalabalığın üzerinde tembelce dolaşıyordu — zırhı hala Cyclopes'in kanıyla lekeliydi — Ares, Aphrodite, Erebus, Hades ve Persephone onun etrafında oturuyorlardı.

Artemis, fısıldaşıp onu işaret eden parti katılımcılarını açıkça hor görerek izliyordu.

Bir siren, bir şişe ambrosia'yı bardaklarına dökerek derin bir reverans yaptı, sonra hayatı tehlikeyeymiş gibi geri çekildi. Omuzları rahatlamış bir şekilde döndü ve yan masadaki Olimpos liderlerine servis yaptı.

Apollo, ona içki doldururken ona gülümsedi ve kız kızardı. O, baştan çıkarıcı bir şekilde göz kırptı ve ağzına bir üzüm attı.

Siren, neredeyse bayılacakmış gibi sendeledi.

Spartalılar ve yaratıklar sürekli Olimposluların masasına yaklaşıyor, derin bir reverans yapıyor ve liderlerin ellerinin üstünü öpüyorlardı.

Zeus onlara hiç aldırmış etmedi.

Gözleri Chthonic masasına kilitlenmişti, gözlerinden kıvılcımlar çıkıyordu. Ayaklarının dibinde, aslanı heyecanla kuyruğunu ileri geri sallıyordu.

Zeus'un yüzünde ışıklar parladı, kameralar deklanşör sesleri çıkardı.

Neden kimse henüz çıplak değil?

Sıkılmışım.

Ve biraz sarhoştum.

Büyükannem (Demeter) nerede? Onu bulamadığımda somurtmuştum çünkü ona kocaman sarılmak istiyordum.

En kötü senaryoda, büyükannem beni öldürdü; en iyi senaryoda, büyükannem beni öldürdü.

Her halükarda kazançlıydım.

Sahne açıkça hedonistik olmasa da, loş aplikler, şık giyinmiş düzinelerce insanın üzerine gölgeler düşürüyordu ve odada garip bir hava vardı.

Kapüşonlu

bakışlar.

Yalanlanmış

dudaklar.

Oyalanmış parmaklar.

Düşündüm de, burası büyükannemle buluşmak için çok garip bir yer olurdu. Karşılaşmamamız için dua ettim.

Olimpiyat şampiyonu bir mirasçı üçümüze de yaklaştı ve yaklaşırken gömleğinin düğmelerini açtı.

"Sakın deneme bile," diye uyardı Kharon, beni korumak için önüme geçerek.

"Önce ne yapmaya çalıştığını görelim," dedim, sadece Kharon'u kızdırmak için. "Onu reddetmeden önce."

Kharon'un bana attığı ölümcül bakıştan, bunu komik bulmadığını anladım. *Erkekler komedi zamanlamasını hiç anlamazlar.*

Olimpiyatçı, yılmadan sıırttı. "Merak etmeyin... Dörtlü yaparım. Paylaşmayı severim." Göz kırptı.

"Buna açığız," dedim ona (kesinlikle değildik). Kharon beni nazikçe tekmeledi.

"Pantolonunu indir de penisini görelim," diye tısladı Nyx. Ben de Kharon'a nazikçe değil, sertçe tekme attım.

"Açık *değiliz*." Augustus'un ses tonu şiddetli bir parçalama vaat ediyordu.

"Yatak odasında kendini nasıl tanımlarsın, içe dönük mü yoksa dışa dönük mü?" diye sordum adama, sanki cinsel bir anket yapıyormuşum gibi.

"Kendini... şiddetli bir şekilde katledilmiş olarak tanımlar," dedi Kharon rahat bir şekilde.

Kharon, Olimposlu adam dönüp hayatı buna bağılıymış gibi kalabalığın içine karışırken kıkırdadı (kesinlikle üçümüzle birden başa çıkamazdı).

"Muhtemelen küçük bir penisi vardı," diye tısladı Nyx, boynuma yavaşça dolanarak. "Bu bizim için yeterli değil."

"Bu senaryoda *biz* diye bir şey yok," diye tısladım.

"Eğer erkek olsaydık," dedi Nyx, "benimki seninkinden daha büyük olurdu."

Uygun bir cevap bulamadan (arkadaşını öldürmek), pembe toga giymiş ve küçük defne tacı takmış bir kadın, utangaç bir gülümsemeyle Kharon'a doğru yavaşça yürüdü. Omzuna konmuş pembe kuş, heyecanla bana doğru ciyakladı.

"Git," diye emretti Kharon.

"Güzel bir hükümet dronu," dedim.

Kadın bana deliymişim gibi baktı, sonra başını salladı ve sakinliğini geri kazandı.

"Merhaba," diye Kharon ve Augustus'a mırıldandı, öne eğilirken etkileyici göğüsleri togasının üstünden dışarı taşıyordu.

"Defol buradan!" Nyx dişlerini gıcırdatarak, "Sürtük fahişe" dedi.

Aynı anda yemeye çalıştığım iki kuzu çubuğunu boğazıma takıldım (tepsiden aldığımı hatırlamıyordum).

"İnsanlara böyle şeyler söyleyemezsin," diye Nyx'e fısıldadım. "Bu çok kadın düşmanı bir davranış." Ağzımdan bir parça et düştü.

Kadın, deli olduğumu düşünür gibi tekrar bana baktı.

Çok zeki bir kadındı.

Nyx iç geçirdi ve belime doğru kayd. "Lütfen, kadınlar zaten *fahişe* kelimesini geri kazandılar. Bu kaba bir şey değil. Bu bir gerçek."

Gözlerimi kısarak baktım. "Bir dakika... Ne zaman geri aldık?"

Nyx, beni en büyük aptal sanıyormuş gibi bir ses çıkardı. "Uh, *kıyamet* sırasında. Nerelerdeydin, Alexis?"

Hell esneyerek yerden kalktı. "Karnımı... ovmak ister misin?" diye sordu bana.

"Kharon yapar," diye cevap verdim.

"Git buradan, yoksa cehennem köpeğim seni ısırır," diye tehdit etti Kharon, gözleri soğuktu. "Ben tek kadınlı bir erkeğim... ve o da yanımda duruyor."

"Ov... şimdi mi?" Hell heyecanla homurdandı, bu düşünceyle heyecanlanarak sırt üstü uzandı.

Kadın korkuyla geriye doğru sendeledi.

Kharon eğilip Hell'in göğüs kafesini okşadı. "Aferin oğlum, kötü kadını korkutmak için iyi bir yol."

Etrafım aptallarla çevriliydi.

"Onları tekrar öldürmeyi deneyeceğim," diye tısladı Nyx, omuzlarımdan kayarak inerken. "Bana şans dile."

Ben dilemedim.

Hayvanlarımız şiddetle boğuşurken (benimki boğazlanırken, onunkiler kuyruklarını sallarken) Kharon yavaşça bana döndü.

"Neden... o kadına kızmadın?" diye sordu Kharon. Omuz silktim. "Uh... neden kızayım ki?"

Kharon döndü ve ben sütuna yaslandım, vücudu benimkini kapladı. "Ben *sadece* tek eşlilik yaparım... Annem acımasız olabilir, ama Artemis Hanesi ilişkilerinde sadakatsiz *değildir*. Ya tamamen sadık oluruz ya da *hiçbir* şeyiz."

Konuşmakta zorlandım, onun yakınlığı yüzünden beynim bulanıklaşmıştı. "Teknik olarak, tek eşlilik bir bire bir oran değil mi..."

Kharon dudaklarını benim dudaklarıma bastırdı. "Sessiz ol, Alexis."

Tartışmak için ağzımı açtım ve o dilini içime daldırdı.

Tadı ambrosia'dan daha baş döndürücüydü ve etkisi daha belirgindi.

"Yeter... Bunu sonra yapın," dedi Augustus sert bir sesle. "Olay çıkarıyorsunuz."

Kharon kalçalarını benim kalçalarıma bastırdı ve beni döndürdü, böylece sırtım Augustus'a, yanım da sütuna yaslandı. Boğazından bir ses çıkardı ve arkamdan kalçalarımı kavradı.

Kharon buklelerimi yumrukladı ve başımı sertçe geriye doğru eğdi. Augustus kalçalarını kışıma doğru sertçe itti.

Erimişim (kafamın içindeki küçük bir ses, büyükannemin izleyip izlemediğini ve Sparta'da tanık koruma programı olup olmadığını merak ediyordu).

Augustus eğildi ve kulağımın altındaki hassas cilde öpücükler kondurdu. Sesi bir oktav düştü. "Bana karşı onu böyle öpmeye devam edersen, tüm kontrolümü kaybedeceğim ve bu odadaki herkesi izledikleri için katledip, sonra da onu yerde becereceğim."

Kharon hareketsiz kaldı, dudaklarını benimkilerden ayırırken nefesi düzensizdi.

Geri adım atarken, buz gibi gözleri ateşle doluydu ve içinden küfretti.

Augustus kalçalarını son bir kez esnetti, sonra beni bırakıp gitti.

Üçümüz de nefes almakta zorlanıyorduk.

Augustus, ellerini saçlarına geçirip uzun, iki renkli buklelerini dağıtırken yine sert bir ses çıkardı.

"Bu komik bir şaka değildi," dedim, Kharon'un agresif öpücüğünden şişmiş dudaklarımla, Augustus'un dudaklarını bastırdığı boynumda karıncalanma hissederek.

Augustus'un gece yarısı rengindeki gözleri sertleşti. "Neden bahsediyorsun?" Sesi sertleşmişti.

Boynumun arkasını ovuşturdum. "Herkesi öldürmek ve sonra..." Sözlerim kesildi, kelimeleri söyleyemedim.

Gizlice uyluklarımı birbirine sıktım.

"Seni *sikmek*," dedi Kharon, başparmağını dudaklarında gezdirirken, Adam'ın elması açgözlülükle bana bakarken sallanıyordu.

"Evet, o."

Augustus kaşlarını çatı. "Kim şaka yaptığımı söyledi?" Şakaklarında bir damar atıyordu ve ellerini arkasında birleştirirken titriyordu.

Yıkılmış görünüyordu.

Ben zorla güldüm. "Ha ha, çok komik."

"Şaka değildi," dedi Augustus yumuşak bir sesle, sessiz sesi bağırmasından daha rahatsız ediciydi. "Söylediğimde ciddi dim."

Bana doğru bir adım attı.

Burnuma ozon kokusu geldi.

Biri omzuma dokundu ve ben kocalarımdan uzaklaştım. Kafam bulanıktı ve bunun ambrosia ile hiçbir ilgisi yoktu.

Işıklar yüzümde kör edici bir şekilde yanıp sönmeye başladı.

Tık. Tık. Tık.

Fluffy Jr. sıkıntıyla inledi ve ben içgüdüsel olarak hareket ederek yere dizlerimin üzerine çöktüm, onun yüzünü kapattım ve iki muhabire öfkeyle baktım.

"Hercules, koruyucunun nesi var?" diye bağırdı biri.

Kulağımdaki yüksek sesli geri besleme nedeniyle irkildim.

"O iyi," dedim savunmacı bir tavırla, onun üzerine tiksintiyle bakan bakışlarından nefret ederek. *Onlar kim oluyor da yargılıyorlar?*

Kharon ve Augustus bedenleriyle bizi korudular.

"Karımızla konuşma," diye emretti Augustus, sesi tehlikeli bir tonda. "Git. Hemen."

"Yoksa sizi zorla çıkarırız." Kharon pelerininin kapüşonunu çekti.

Muhabirler geri çekilirken flaşlar arka arkaya patladı. "Kulağını kesip Herkül'e verdiği videonun insanlar arasında viral olduğunu biliyor musun?" diye sordu biri kışkırtıcı bir şekilde. "Senin bu *aşırı* eylemin yüzünden insanların bizi barbar olarak göreceğinden endişelenmiyor musun?"

Kharon çenesini sıktı. "Hayır. Ne düşündükleri umurumda değil.

Karım için *çok* daha kötüsünü yaparım... Hiçbir şey sınır dışı değildir." Gazeteciler geri çekildi. Işıklar parladı.

"Bir açıklama yapmak ister misin?" diye sordu diğeri.

"Evet," dedi Kharon soğuk bir sesle. "Eğer Alexis'in ihtiyacı buysa, lanet kafamı kesip ona veririm. Eğer o isterse, *sizinkini* de keserim." Karanlık bir kahkaha attı.

Muhabirler gözle görülür şekilde soldu, ancak kameralarını yüksekte tuttular. "Medusa'nın kaçıyla bir ilginiz var mı? O sizin kız kardeşi," diye alay etti kadın muhabir, gözdağına boyun eğmeyi reddederek. "Chthonics'in onu Yeraltı Dünyasından kaçırdığını ve sizin onu sakladığınızı duyduk..."

"Bu doğru değil." Augustus omuzlarını geriye attı. "Söylentilerin ne kadar *tehlikeli* olabileceğini bilmelisiniz."

Kharon parmaklarını kırdı.

"İhtiyacımız olan her şeyi aldık," dedi muhabirlerden biri sert bir bakışla. Kameralarını Olimposluların masasına çevirdiler.

Koruyucumun yanında diz çökmüş halde, rahatlamış bir şekilde sarkmıştım. Sparta çok yorucuydu. Herkes çok *düşmanca* davranıyordu.

Augustus bana elini uzattı.

Parmaklarımı onun parmaklarının üzerine koydum ve evlilik bağımız göğsümün içinde parladı.

Üçümüz de nefesimizi tuttuk.

Nasırlarım cildime sürtündü ve bir an için, o sadece benim elimi çok daha sıcak olan eliyle kavrayarak bana bakmaktan başka bir şey yapmadı.

Augustus beni ayağa kaldırdı. "Uh ...
vay canına," dedim eloquently.

Yüzlerindeki ifade değişmedi.

*Eğer bir zamanlar bir zamanlar bir zamanlar bir zamanlar bir
zamanlar bir zamanlar bir zamanlar bir zamanlar bir zamanlar bir
zamanlar bir zamanlar bir zamanlar bir zamanlar bir zamanlar bir
zaman*

Kharon'un üzerinden eğilip tepside bir bardak aldım — o elini belimin altına koydu ve cildim farkındalıkla karıncalandı — ambrosia'yı geri attım.

Bir kez daha, sıvı boğazımı lezzetli bir şekilde yaktı ve ben zevkle inledim.

Augustus içinden küfretti ve ben şaşkınlıkla ona baktım; gözleri parlıyordu, çenesi gergindi.

Neden bu kadar sinirli?

Kharon sırtıma yaslandı ve beni bir kabine götürdü — üçümüz içeri kayarak girdik — ikisi de yanıma oturdu.

Masanın altında, ikisinin elleri de uyluklarımın üst kısmına yerleşti. Gölgeler bizi gizliyordu.

Kharon'un parmakları togamın kumaşını yavaşça geri çekip iç uyluklarımın hassas derisinde dairesel hareketler yaparken nefesim hızlandı. Augustus sol uyluklarımın üst kısmını avuçladı, tırnakları derime derinlemesine batıyordu.

O kadar sıcaktılar ki, bu beni çok etkiledi; düşüncelerim bulanıklaştı.

Ambrosia düşünmemi zorlaştırıyordu.

Hoştu.

Augustus tırnaklarını bacağımdan yukarı doğru sürükledi, parmakları uyluklarımın birleştiği yerdeki kumaşa tehlikeli bir şekilde yaklaşıp kadar. İkisinin elleri, sanki bir enstrüman çalar gibi beni okşarken birbirine değdi.

Augustus şakağıma yumuşak bir öpücük kondurdu, sonra sanki onu yakmışım gibi inleyerek uzaklaştı.

İskelet dövmeli parmaklar çenemi sertçe kavradı ve yüzümü yaklaştırdı. "Ateşle oynuyorsun, carissima," diye fısıldadı Kharon, sesi sert ve boğuktu.

Ambrosia mideme yerleşerek ateşi doruğa çıkardı.

Bu turnuvada öleceksem, en azından yaşamayı denemeliyim.

Müzik çalmaya başladı.

Oda enerjiyle doluydu.

Kimsenin bizi göremeyeceği gölgelerin içinde saklanıyorduk.

Korkunç, parlak, felaket bir fikir aklıma geldi.

"İkinizin de beni sikmesini istiyorum," diye patladım.

Kharon'un uzun kirpikleri titredi, elmacık kemikleri keskinleşti ve parmakları çenemi sıktı.

"Anlamadım?" Augustus dikleşti, göz bebekleri büyüdü ve yüzümde cevap aradı. "Ne dedin sen... az önce?"

"Siktir git," diye tekrarladım, sadece bir sarhoşun sahip olabileceği özgüvenle daha yüksek sesle.

Kharon'un tutuşu acı verici hale geldi. "Neden?"

Tehlikem kapıda ve ben azgıyım.

Gerçeği söylemek muhtemelen iyi sonuçlanmayacağından, "Neden olmasın?" diyerek geçiştirdim.

Kharon yüzümü inceledi, gözlerinde hayal kırıklığı belirdi. "Hayır."

Çenemi bıraktı.

Neredeyse düşünüyordum.

Augustus'un elleri beni inceledi.

Vay canına. Her şey dönüyordu.

"Neden olmasın?" İki adam da bana öfkeyle bakarken, avucumun içine kıkırdadım.

"Sen bizim için hazır değilsin," dedi Kharon sert bir sesle, ve sanki sadece seksten bahsetmiyor gibiydi.

Augustus yaklaşırken sakalları yüzümün yan tarafını kaşındırdı.

"Seninle sevişirken de ayık olacaksın."

"Uh... Ben 'siktir' dedim." Göz kırptım.

İkisi de şakaya gülmedi.

Zor bir kalabalık.

Augustus'un eli uyluğumda kalmıştı, parmakları benim en hassas bölgeye yaklaşıyordu. Karışık mesajlar gönderiyordu.

Kharon eğildi. "Ayık olduğunda, seni o kadar *iyice* domine edeceğiz ki... kendi adını bile hatırlamayacaksın."

"Çok konuşuyorsun." Dilimi şaklattım. "Hiçbir şey yapmıyorsun."

Kharon'un gülümsemesi dişlerini gösteriyordu. "Merak etme, hayatım. Seni cezalandıracağım. Saatlerce."

Oda dönmeye başlayınca masanın kenarından tutundum. "Blah, blah, blah. Karen'in tek yaptığı, tutamayacağı sözler vermek."

Sadomazoşizm ve esaret hakkında bir şeyler mırıldandı.

Sıkıcı.

Cebime uzanıp hesap makinemi çıkardım ve yan tarafına bastım.

"Sevgili Günlük," diye fısıldadım. "Karen tuhaf, sapkın şeyler söylüyor, ama benimle seks yapmayı reddediyor. Bence o iğrenç bir adam. Ayrıca, bunu yapmaya istekli bir Spartan erkeği bulmam lazım..."

Kharon onu elimden kaptı. "Sevgili Günlük, Alexis başka bir erkeğe dokunursa, onu onun önünde deşip..."

Onu geri aldım. "Sevgili Günlük, peki o zaman. Spartalı bir kadın bulup

bir kadın bulacağım. Ayrıca, bence..."

"Sevgili Günlük," Kharon, günlüğü elimden almaya çalışırken hoparlöre bağırdı. "Alexis, ben veya Augustus dışında birine dokunursa, onu öldüreceğim..."

"Sevgili Günlük, o pislik herife kulak asma! Bu onun günlüğü *değil*..."

"Sevgili Günlük, artık benim. Alexis en *sinir bozucu*, inatçı kadın olduğu için..."

Augustus hesap makinesini elinden aldı. "İkiniz de kesildiniz."

Karşılık vermek için ağzımı açtım, ama bir erkek garson tepsiyle gelip masaya bardakları gürültüyle koydu.

"Teşekkürler, bebeğim," dedim ona, sonra bir shot daha içtim.

Siren rahatsız olmuş bir şekilde aceleyle uzaklaştı.

"Dikkatli ol. Çok fazla içme," diye uyardı Augustus. Parmaklarımı havada salladım. "Bunlar *antenler*."

Augustus, ateşimin olup olmadığını kontrol eder gibi elinin tersini alnıma bastırdı.

"Ben bir *deniz şeytanıyım*." Elini ittim. "Sizi ikinizi de ışığım ile cezbettim. Kanım... sizi zehirlemek istiyor ve... ben iğrenç biriyim."

"Kapa çeneni," diye bağırdı Kharon.

Augustus onun koluna vurdu ama başını eğip bana baktı. "Senin bir tür... suya takıntın mı var? Crucible sırasında... *balina* ya da onun gibi saçma bir şeyden bahsetmiyor muydun?"

Alaycı bir şekilde güldüm. "Bir dahaki sefere *kişisel* bir farkındalığa ulaştığımda, bunu sana anlatmayacağım."

"Kronos'a şükür," diye mırıldandı
Kharon. "Kapa çeneni, *Karen*,"
dedim.

"Alexis, bana *bir* kez daha Karen derssen..." Bana korkutucu bir yoğunlukla baktı, buzla oyulmuş alabaster yüz hatları. "Bu masayı sana fırlatırım."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Elbette atarsın... *Karen*."

Gözü, anevrizma geçiriyormuş gibi seğirdi ve ben onun sözünü tutmasını bekledim.

Sırıttım. "Yapmayacağını biliyordum."

Masayı kenarından tutup yavaşça kaldırdı.

Augustus bana uzandı ve ona tokat attı. "Kendine hakim ol. Ne halt ediyorsun sen?"

Kharon onu itmeye çalıştı ve ikisi benim üzerimde boğuşmaya başladı.

Onlara ellerimle vurdum (evet, kavga ediyoruz).

"Teorik olarak," dedim kaosun ortasında. "Böbreğimi satacak olsam, bana ne kadar verirdin?"

Kavgayı bırakıp bana döndüler. Onlara
vurmaya devam ettim (çok eğlenceliydi).

"Son kez söylüyorum, organlarını para için satmayacaksın!" Kharon yumruğunu masaya vurdu ve boş shot bardakları devrildi. "Alexis, senin sorunun ne?"

Onun küstahlığına ağzım açık kaldı. "*Vay canına*, ben sadece kıyametin ortasında biraz finansal bağımsızlık kazanmaya çalışıyorum."

"Üç yüz milyon dolarlık bir kolye takıyorsun." Kharon boynumu işaret etti. "Sen finansal olarak *bağımsız*sin."

"Peki," dedim sakın bir şekilde. "Sana kolyeyi ve ayak parmağımı satacağım. Ne kadar istiyorsun? Tek seferlik teklif."

Kaşlarımı kaldırıp beklerken Kharon'un yüzü kızardı.

"Anlaşma yok," diye tükürdü, sonra fısıldayarak, "Tabii ki," dedi. "Ve *sen* bir iş mi yürütüyorsun?" dedim. "Daha çok batırıyorsun."

Augustus güldü, sonra Kharon ona ölümcül bir bakış attığında eliyle yüzünü gizledi.

Gecenin geri kalanında ikimizle de konuşmayı reddetti.

Nyx haklıydı.

Erkekler görülmeli, duyulmamalı.

Onun sessizliğinden keyif aldım.

ALEXIS: SGC 2. GÜN

Son ayakta kalan Cyclops'un çığlığı Dolomites Coliseum'da yankılanırken, hala sarhoş olmayı umutsuzca diledim.

Stadyum, dehşet içinde sessizce kumları izliyordu. Tüm tezahüratlar saatler önce kesilmişti.

Kharon ve Augustus, kanla kaplı kumların üzerindeki kubbenin içinde elektrik uğultusu eşliğinde, yanımda dik bir şekilde oturuyorlardı.

Kimse konuşmuyordu.

Artık *rahatsız edici bir şekilde açık* olan bir şey vardı: Ares'in Savaş Tanrısı olarak anılmasının bir nedeni vardı.

Yaklaşık beş saattir arenadaydı. Beş *uzun*, acı verici, iğrenç saat.

Parlak güneş ışığı, etrafına dağılmış dört ölü Kiklop'u aydınlatıyordu. Her biri, onun dokunuşuyla işkence edilerek öldürülmüştü.

Onun turunun hala devam etmesinin hiçbir nedeni yoktu; isteseydi beş dakika içinde bitirebilirdi. Sorun şu ki, istemiyordu.

Nyx omuzlarıma sıkıca sarılırken parmaklarım karıncalandı, pulları sıcaktı.

Bu iğrenç gösteriyi izlerken, bozulmuş ambrosia'nın ekşi tadı boğazımda kalmıştı.

Ares'in kafasında, ortasında kırmızı sivri uçlu siyah bir Sparta miğferi parlıyordu ve bu, giydiği tek zırhtı.

Geniş, kaslı sırtına süslü altın bir kılıç da bağlanmıştı, ama onu kınından çıkarmamıştı.

Bir kez bile.

Ares, *çıplak elleriyle* dört Cyclops'u öldürmüştü. Şimdi beşincisini öldürüyordu.

Parmaklarıyla hafifçe dokunarak insanları delirtip işkence edebileceği söylentisi doğruydu. Ayrıca koruyucusu da yok gibiydi. *Onun hakkında dolaşan, görünmez dev bir Kolhis ejderhası olduğu söylentisi doğru mu?*

Güçlerini kullanırken gözlerinden gözyaşı gibi kan damlıyordu; eli, hayatta kalan son Kiklop'un koluna rahatça dayanmıştı.

Yaratık acı içinde çığlık atarken kumda kıvranıyordu.

Augustus sırtımı yatıştırıcı bir şekilde okşadı.

Onun profilini inceledim.

Ares onun babası.

Gözleri derin obsidiyen havuzları gibiydi.

"İyi misin, Carus'um?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Yara izi, burnunun köprüsü ve yanağında belirgin bir şekilde göze çarpıyordu.

Nasıl oldu bu?

Başımı omzuna yasladım.

"Aferin kızım." Alnımı nazikçe öptü. Midem sıkıştı.

Aşağıda, Savaş Tanrısı bir savaş çığlığı attı.

Augustus onun tıpatıp aynısıydı.

Aynı bronz tenleri, sert yüz hatları ve vücut yapıları vardı. İkisi de dik duruyor, mükemmel bir duruş sergiliyor ve geniş omuzlara sahipti.

Yüzlerinde kesik izleri vardı.

Ancak biri sınırsız zulümden zevk alırken, diğerrinin omzunda bütün gün oturup saçlarıyla oynayan bir rakun koruyucusu vardı.

Augustus'un kötü şöhretli Ares Hanesi'nin varisi olduğunu unutmuştum. Genç Chthonics'in *lideri*.

Augustus, eğlence için işkence eden psikopatın sadece oğlu değildi, aynı zamanda onun *dehasıydı*.

Ama aynı zamanda eski mitler hakkında tutkuyla konuşuyor, bana grafik hesap makinesi hediye ediyor ve geceleri beni nazikçe yatağıma yatırıyor.

Augustus bana baktı, sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi yoğun bir bakışla.

"Korkma," diye fısıldadı.

Korkmuyorum.

Sorun da buydu.

Kiklop *sonunda* sessizliğe büründüğünde ölüm hırıltısı kesildi ve ben dönüp baktım. Tek gözü ardına kadar açılmıştı ama hiçbir şey görmüyordu.

Ares tembelce arenadan çıktı.

Alkışlar yükseldi, ama stadyum hala çoğunlukla sessizdi — havada uyuşmuş bir şok vardı. Dövüş korkunç derecede soğukkanlı, ama aynı zamanda son derece ahlaksızdı.

Chthonic liderleri ayağa kalktıklarında ani bir tezahürat patlaması oldu.

Ölü Cyclops'tan gözlerimi ayıramıyordum.

Ölürken korkmuşlar mıydı?

Kharon eğilip Augustus'a bir şey söyledi, ama kulaklarımdaki çınlama yüzünden onu duyamadım.

Yoğun bir melankoli dalgası beni sardı.

Neden bu kadar çok insan izliyor ama kimse yardım etmiyor diye merak ettiler mi?

Gözlerim bulanıklaştı.

Zaman garip bir hızla akıyordu.

Muhafızlar bizi çok daha kalabalık bir sempozyuma götürdüler.

Canlı harp müziği çalarken etrafımızda insanlar dönüyordu. Masalarda yüzlerce mum titriyor, odayı yumuşak bir ışıkla aydınlatıyordu.

Odanın sütunlarına ve tavanına altın rengi kutlama süsleri asılmıştı. Sirenler, yiyeceklerle dolu tepsileri sallayarak etrafımızda dönüyorlardı.

Bir masa bulmak için kalabalığın içinden geçtim, bedenlerden oluşan bir denizde mücadele ettim, işkence gibi duygulara boğuldum.

Tanıdık pastel gözler bana benimbaktı. "Alexis?" siren siren dudakları titreyerek fısıldadı.

Gözlerimi sildim, gözyaşlarımı sakladım.

"Lena?" dedim, göğsümün içinde bir sıcaklık hissettim. İçimi kemiren üzüntü azaldı.

Gözlerimi kırptım ve dans pistinin ortasında birbirimize sıkıca sarıldık.

Nefesi kesildi. "Artık bir Chthonic'sin."

"Öyleyim."

"Herkes Roma'daki kavganızdan bahsediyor, insanları nasıl savunduğunuzdan. Ne kadar *güçlü* olduğunuzdan."

"Gerçekten mi?" Garip bir şekilde güldüm. "Yanılıyorlar."

Gözleri benimkileri aradı. "Hayır, yanılmıyorlar," dedi yumuşak bir sesle, sesi samimiyetle doluydu.

Zayıf hissederek ona sarıldım.

"Nasıl... nasılsın?" diye fısıldadım.

Kafasını salladı, uzun saçları parıldadı. "Senden daha iyiyim... Çoğu yaratık bu operasyonun bir aldatmaca olduğunu düşünüyor. Olimposlular bir şeyler peşinde."

Yan tarafta biri gürültü yaptı. Zeus bizi işaret ediyordu.

Ona üzgün bir şekilde gülümsedim. "Bence haklılar."

"Nasıl yardımcı olabilirim?" Beni daha sıkı kucakladı, sanki beni bırakmaktan korkuyormuş gibi sıkıca sarıldı.

Ceres'in Zeus ve Vyco hakkında yazdığı notları unutamıyordum. Bir plan üzerinde çalışıyordum. Aptalca, kötü bir plandı, gerçek hayatta işe yaramayacağı için kimseye yüksek sesle anlatamayacağın türden bir plandı.

Kikloplar bilinçaltımda çılgılık attı ve ben kendimi hazırladım.

Sadece korkaklar adaletsizlik karşısında suç ortağı olurlar. En azından bir fark yaratmaya çalışmalısın.

"Hoparlörlere ihtiyacım var," dedim Lena'ya hızlıca. "Güneş enerjisiyle çalışan şık olanlardan. Onlara bir cihaz takmam gerekiyor."

Ellerimle fiş girişinin neye benzediğini gösterdim.

O, duyguyla parlayan pastel renkli gözlerini kocaman açarak başını salladı. "Dikkatli ol, duyduğuma göre sana zarar vermek istiyorlarmış..."

"Sirenlerle konuşmayın!" Zeus bize işaret ederek bağırdı.

Başka bir siren daha ortaya çıktı. Lena dans eden kalabalığın içine çekildi, ama bakışları benimkilerle buluştu.

"Konuşanlar," diye sessizce dudaklarımla söyledim. O da başını sallayarak cevap verdi.

"Teşekkürler." Gözlerim bulanıklaştıkça, elimle kalbime dokundum ve gözyaşlarım bir kez daha yüzümden süzölmeye başladı.

Bir erkek siren, ambrosia shotları dolu bir tepsiyle durdu. Titreyen ellerime bir bardak uzattı ve ortadan kayboldu.

Sıvıyı bir dikişte içtim.

Hiçbir etkisi olmadı.

Başka bir garsonu çağırdım.

İkinci bardak yakıcıydı, biraz etkisi oldu. Birinin masasından içki çaldım.

Üçüncü bardak *her şeyi* uyuşturdu. Biri benim için bir sandalye çekti.

Oraya yığıldım. Gözlerimi kırptım — Augustus ve Kharon, odanın ortasında Spartalılar için kurulmuş uzun ahşap masalardan birinin yanında oturuyorlardı. İkisi de bana yaklaştılar.

Diğer Chthonics'ler etrafımızda oturuyorlardı.

Patro ve Achilles birkaç koltuk ilerideydiler ve ikisi de bana öfkeyle bakıyorlardı.

İlki, bir şey söylemek ister gibi ağzını açıp kapattı, ama ne söyleyeceğini bilmiyordu; ikincisi sigara içiyordu, elleri masada yumruk şeklinde sıkılmıştı, sanki öfkeyle işaret dilini kullanmaktan kendini alıkoyuyormuş gibi.

Onlara başımı eğdim.

Patro, yüzümdeki ifadeye bakarak kaşlarını çatı.

Achilles ise hiç etkilenmemiş gibi duruyordu, dumanı ağızlığının etrafında tembelce yükseliyordu.

O günlerde hepimiz tutsaklardık.

Hades, "dayanışmanın ve birlik görünümünün önemi" hakkında bir şeyler söyledi.

Ben de onaylayarak başımı salladım.

Kharon önümdeki boş tabağa bir dilim et koydu ve ben onu ağzıma attım, hiçbir şeyin tadını almadan. Bedava yemeği asla geri çevirmem. *Asla.*

Kharon bana endişeli bir bakış attı. Bize yemek ikram etmeden yanımdan geçen birine sertçe seslendi. Elini kolyemin arkasında tuttu.

Bir eliyle bana bir pasta uzattı, diğer eliyle ise boynumun arkasını okşadı.

Bana sunduğu her lokmayı yedim.

Augustus, gözünü kırparsa kaybolacağımdan korkar gibi bana bakıyordu.

İkisi de Lena'yı sormadı. Ben de bahsetmedim.

Üçümüzü garip bir enerji sarmıştı. Aynı yatakta uyuyarak, aynı masada yemek yiyerek, aynı taş bankta oturarak geçirdiğimiz her saniye bu enerji daha da büyüyor gibiydi.

Uylukları her iki yanımda benimkilere değiyordu.

Küçük bir dokunuş.

Sinir uçlarım *cızırdadı*.

Siren, günün *Falcon Chronicles* parşömenini yemeğin yanındaki masaya koyarken bir gürültü duyuldu. Agatha, Kharon'un yanına eğildi ve parşömeni açarak manşeti gösterdi.

Masa, bakmak için uzandı.

Okuryazarlık bir lanetti.

"Herkül'ün koruyucusu ciddi şekilde hasta ve Hades Hanesi'nin varisi olmaya uygun değil - nasıl bu kadar kötü bir seçim yaptı?" Haberin altında, Fluffy Jr.'ın yanında diz çökmüş halimin bir resmi vardı, Augustus ve Kharon bulanıklaşmıştı, önüme geçmek için hareket ederken yakalanmışlardı.

Kharon yumruklarını masaya vurdu ve şiddetle küfretti.

Augustus hala gözünü kırpmamıştı.

Elimi masanın altına uzattım, tüm koruyucularımızın yattığı yere, ve Fluffy Jr.'ın uyuyan başını okşadım.

Poco koruyucumdan inip kucağıma tırmandı. Cıvıldadı ve bir top gibi kıvrılıp mırıldanmaya başladı.

Agatha parşömeni daha da açtı ve endişeli bir ifadeyle etrafına bakındı. Sonraki hikaye daha da kötüydü.

Görüşüm titriyordu, endişem ambrosia'nın bile gizleyemeyeceği bir yoğunlukta artıyordu.

Başlık şöyleydi: "Zeus ve Federasyon, devriyelerinden sonra genç Chthonics'leri sorgulama planlarını açıkladı." Resimde Medusa vardı.

Hades parşömeni kapıp kapattı. Endişeli bakışları benimkilerle buluştu.

Persephone öfkeyle nefes alıp sandalyesini geri itti. "İzninizle," dedi. "Tehdit etmem gereken bir muhabir var." Bana sakın bir ifadeyle gülümsedi. "Merak etme, ben hallederim."

Ben de gülümsemeye çalıştım, ama yüzüm işbirliği yapmadı.

Nasıl bu kadar sakın olabilir?

Keşke onun sakinliğinin onda biri kadar olabilseydim.

Masayı dolaşarak bana yaklaştı, eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu. "Her şey yoluna girecek, kızım. Sakin ol, Olimposluların terlediğini görmelerine izin verme."

Sarsarak başımı salladım.

"Bu işte *birlikteyiz*," dedi yumuşak bir sesle.

Görüşüm bulanıklaştı.

O, çocukluğumda hayalini kurduğum her şeydi.

Persephone dikleşti. "Kharon, Augustus." Onlara öfkeyle baktı. "Kızıma iyi davranın." Bu bir soru değildi.

Augustus saygıyla başını eğdi. "Elbette."

"Alexis için ölürüm," dedi Kharon sakın bir şekilde ve Hades rahatlamış bir ifadeyle kadehini ona kaldırdı. Onun babamın en sevdiği askeri olduğunu unutmuştum.

Persephone etkilenmiş görünmüyordu.

Annem kalabalığın içinde kaybolurken, düşüncelerim hızla akıyordu. Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bu hepimizden daha büyüktü. İkimiz de bunu biliyorduk.

Tehlike kritik bir noktaya gelmişti. Sonuçlar ortaya çıkmıştı.

ALEXIS: SGC 3. GÜN

Sparta gürültüyle tezahürat yapıyordu.

Kharon ve Augustus'un arasında oturmuş, titrek ellerimi bacaklarımın arasında sıkıca tutarken, muhtemelen beni hor gören bir tanrıya dua ettim.

Aşağıda, arena mürekkep gibi koyu bir sisle kaplıydı, o kadar kalın ve yoğun ki, sanki kumun üzerine siyah katran dökülmüş gibiydi.

Hades, babam, ortada dik duruyordu, solgun elleri başının üzerinde yüksekte, gözlerinde kan parıltıyordu.

Hades'ten akan şeyden kurtulmak mümkün değildi. Yoğun ve acımasız bir ölüm seliydi.

Görünüşe göre, inisiyasyon katliamında bize karşı yumuşak davranmıştı.

Kiklopların çığlıkları yankılanıyordu, ama karanlık siste zar zor görülebiliyorlardı. Derilerini yırtan eller, kumun üzerine düşen et parçaları, tek gözleri iri ve dehşete kapılmış yüzler...

Kan sıçradı.

Genetik materyalimin yarısını oluşturan Hades, beşinin de birbirlerini parçalaması için parmağını bile kıpırdatmak zorunda kalmadı.

Her şey on dakikadan az sürdü.

Sis, Hades'e doğru bir hışırtı ile geri çekilirken Nyx boynuma dolandı. "Etkileyiciydi," diye tısladı.

Titredim çünkü haklıydı — onun gücü muhteşem derecede korkunçtu.

Bu, benim bir Chthonic varisi olduğumun ne anlama geldiğini çarpıcı ve açık bir şekilde hatırlatan bir olaydı. Beni kendi suretinde yaratmış olmasının ne anlama geldiğini.

Aynı ölümcül enerji içimde uykuda bekliyordu.

SGC 4. GÜN

Dünkü sempozyum bulanık bir şekilde geçmişti. Gece uykuya daldığımı hatırlamıyordum — bir saniye önce uyuyordum, bir saniye sonra uyanmıştım ve dehşet içindeydim.

Dişlerim takırdadı, sırtımdan ter damlıyordu. Tekrar kolosiumdaki koltuğuma dönmüştüm.

Kharon ve Augustus yine yanımda duruyorlardı. Uylukları benimkilere değiyordu ve her seferinde irkilmemeye çalışıyordum.

Davullar çalıyordu ve arenanın üzerinde elektrik uğultusu vardı.

"Bugünün yarışmacısı..." Zeus durakladı, sesi stadyumda yankılanırken, kaldırdığı kollarından kıvılcımlar sıçradı. Arena üzerinde çıkıntı yapan yürüyüş yolunda duruyordu, bir denetçi, *bir imparator*, yıkımı emrediyordu. "EREBUS!"

Kalabalık çığına döndü.

Her yerden ilahiler yankılanıyordu. "*Karanlığın ilkel tanrısı... gölge avcısı... kabusların koruyucusu... onun gölgeli düzlüğünün önünde eğilin, yoksa ÖLDÜRÜLECEKSİNİZ!*"

Erebus kumların üzerine çıktı, kemik beyazı maskesi parıldıyordu, yırtık pırtık siyah pelerini uzun boylu figürünün arkasında dalgalanıyordu.

Silahlı yoktu; görünür bir koruyucusu yoktu; zırhı yoktu. Silüetinin kenarları bulanıklaşmıştı, sanki şeffafmış gibi, etten ve kandan bir varlık değilmiş gibi.

Kurtlarla yaşadığı söylenen bir adam.

"O çok rüya gibi," dedi Helen önümdeki koltukta, ağzını kapatarak. Charlie yanındaki koltukta onaylayarak başını salladı.

Başımı yana eğdim.

Gördüm.

"Oh, onu yenebilirim," dedi Nyx hayranlıkla, belime yavaşça sarılırken. "Ve kavgadan bahsetmiyorum."

Şiddetli bir şekilde öksürdüm (görünüşe göre, bu günlerde herkes cinsel açıdan daha agresif hale geliyordu).

Augustus sırtıma vurdu.

Arenanın diğer tarafındaki ağır kapı yavaşça yükselirken çelik tıkırdadı — beş Cyclops, etli yumruklarını kaldırarak kükreyerek dışarı fırladı.

Erebus elini rahatça kaldırdı ve parmağıyla onları işaret etti.

Her bir Cyclops'un arkasında devasa gölgeler genişledi ve şekil değiştirdi — saf mürekkep karanlığı çarpıtıldı ve kumdan yükseldi — beş adet somut, acımasız görünümlü bıçağa dönüştü.

Siyah bıçaklar bir saniye boyunca havada asılı kaldı.

Erebus, sanki bir ipi çekiyormuş gibi kaldırdığı kolunu geri çekti.

Gölgeler, her bir Cyclops'un sırtından, kalbinden geçerek saplandı.

Kan fışkırdı ve Cyclops'lar kayalar gibi yere düştü - ölü - gürültülü bir patlama ile.

Korkunç bir düşünce aklıma geldi ve kirpiklerimin arasından Kharon'a baktım.

Yüz hatları sert, gözleri ürkekti.

Bu onun babası.

SGC 5. GÜN

Augustus ve Kharon yanıma oturdular. Sıra Afrodit'teydi.

Uyluklarımız birbirine değiyordu.

Üçümüz, Erebus'un kumlarda gölgelerini kullanmaya başladığı dünden beri konuşmamıştık.

Şimdi daha fazlası için geri dönmüştük.

Afrodit arenaya yavaşça çıktı.

Spartalı miğfer takmıştı. Uzun örgüleri kristallerle kaplıydı ve eğilip ev kedisi büyüklüğündeki sfenks koruyucusunu kumlu ringin kenarına bıraktığında kristaller parıldadı.

Sanki savaşa katılmayacağından emin olmak istercesine kafasını okşadı.

Sonra tekrar ayağa kalktı ve omzuna rahatça asmış altın baltasıyla kumun ortasına doğru ilerledi.

"*Siktir git, seni seksi orospu!*" diye bağırdı yakındaki bir erkek ve tüm bölüm kahkahalara boğuldu. Cinsel imalar ve diğer müstehcen teklifler giderek artan sıklıkta bağırılıyordu.

Afrodit, çelik kapının açılıp Kiklopları serbest bırakmasını beklerken hiç rahatsız görünmüyordu.

Gökyüzü çoğunlukla bulutluydu, ama nem nedeniyle togam cildime rahatsız edici bir şekilde yapışıyordu.

Heyecan elektrikle karışmıştı.

Arenadaki herkes koltuklarında öne eğilmiş, dünyaya gelmiş en güzel kadın olan Afrodit'in ne yapacağını görmek için bekliyordu.

Tükürüğünde Chthonic gücü olduğu için ona Seks Tanrıçası lakabı takılmıştı. Tek bir öpücükle, kişi onun kölesi olur, acı verici cinsel arzuyla aklını kaybederdi.

Stadyumda yankılanan tezahüratlardan anlaşıldığı kadarıyla, birçok erkek onun kurbanı olmaya seve seve gönüllü olurdu.

Helen önümde dik oturmuş, bacaklarını sallıyordu. Omzunun üzerinden Augustus'a baktı, yüzünde endişe vardı.

"O iyi olacak," dedi Augustus yumuşak bir sesle, ama gözleri kırıştı. "Endişelenme."

Helen başını salladı ve arkasını döndü. Charlie kolunu onun omzuna attı ve sıktı.

Birkaç koltuk ötedeki Patro da onaylayarak başını salladı, ama onun da gözleri endişeyle doluydu ve Achilles onun sırtını okşadı.

O onların anneleriydi.

Helen onun genç hali gibi görünüyordu ve Patro da onun erkeksi versiyonuydu. İkisi de onun nefes kesici, neredeyse heykel gibi güzelliğine sahipti.

Buna karşılık, Augustus renk ve görünüş olarak daha çok Ares'e benziyordu.

Yüz hatları daha sert ve keskin idi.

Augustus ve Patro'nun teknik olarak da üvey kardeş olduklarını fark edince koltuğumda irkildim. Davranışlarından bunu asla anlayamazdınız.

Buna karşılık, Augustus ve Achilles arasında bir tür kardeşlik bağı vardı. Paylaştıkları parçalardan, ikisi Ares'in Evinde birlikte büyümüşlerdi.

Patro ise neredeyse... *dışlanmış* gibi görünüyordu.

Sparta'daki herkesin, o da dahil, beni en kötü hakaretmiş gibi terk edilmiş bir köpek yavrusu olarak adlandırdığını düşününce kalbim sızladı. İnsan kökenli olduğu için onu aşağı gören bir medeniyette büyümek onun için zor olmalıydı.

Sparta'nın ne kadar küçük olduğu beni her zaman şaşırtıyordu. Birçok yönden insan dünyasına hiç benzemiyordu.

Örneğin, kapı açıldı ve beş Cyclopes dışarı fırladı.

Afrodit onlara doğru koştu, kasları şişerken devasa baltayı başının üzerine kaldırdı.

Kalabalık heyecanla "oooh" diye bağırdı.

Afrodit havada sıçradı ve etkileyici Sparta gücüyle baltasını savurdu.

Kan fışkırdı.

Kafası kesilmiş bir Cyclops'un yanında, baştan ayağa kanla kaplı bir şekilde çömelerek yere indi.

Tezahüratlar kesildi.

Diğer canavarlar tepki veremeden, gözümün takip edemeyeceği bir hızla onlara atladı ve baltasını vücudunun bir uzantısı gibi kullandı.

Kiklopların yemek borusu parçaları etrafa sıçradı.

Afrodit güçlerini kullanmadı, sadece kaba kuvvetini kullandı.

Uzun dakikalar süren agresif kesiklerden sonra, kum kesik vücut parçalarıyla doluydu. Afrodit, kaya büyüklüğünde bir kafayı tekmelediğinde memnuniyetle bir savaş çılgılığı attı ve kafa kumda yuvarlandı.

Öldürecek kimse kalmamıştı.

Kimse tezahürat yapmadı.

Sfenksi arenanın kenarında oturmuş, sıkıntıdan pençesini yalıyordu.

Helen gözle görülür bir şekilde rahat bir nefes aldı ve Charlie'ye yaslandı.

Aşağıda, baştan aşağı kanla kaplı Afrodit, tüm ihtişamıyla ayağa kalktı ve gülümsedi, sırtında elmas örgüler parıltıyordu.

Sessiz kalabalığa bir öpücük gönderdi. Erkekleri susturmuştu.

Hades ayağa kalktı ve hepimiz onu takip ettik. Bizim bölümümüz alkışladı ve yüksek sesle tezahürat yaptı, stadyumun geri kalanı ise şok içinde kumlara bakıyordu.

Afrodite sfenksini kucakladı, kafasına öptü ve gözden kayboldu.

Gülümsedim. İçimde bir tatmin duygusu yayıldı. Bu, zevk aldığım ilk dövüştü.

Muhafızlar bizim bölümümüze geldi ve bizi sempozyuma kadar eşlik etti.

Kapıdan içeri girdiğimizde, arp müziğinin yerini elektro gitarlar ve az giyinmiş bir erkek şarkıcı almıştı. Onu popüler bir insan rock sanatçısı olarak tanıdım. Spartalılar dans pistine atlarken, o mikrofonuna çığlık attı.

Bu beklenmedik bir durumdu.

Odaya normalden daha fazla insan akın etti. Spartalılar ve her türden yaratıklar katılmaya karar vermişti.

Mekan zaten doluluk sınırına yaklaşmıştı.

Beklenmedik kalabalıkta, Augustus ve Kharon'dan ayrıldım.

Dönerek, parmak uçlarımda durup başların üzerinden bakarak aradım.

Sert bir şeye çarptım.

Eller beni dengeledi ve tanıdık bir ses, "Alexis, seni görmeyi umuyordum" dedi.

Ateş kırmızısı saçlı, uzun boylu, zayıf bir çocuğun gözlerine baktım — boylarımız aynıydı — Dionysos Evi'nin keçisi, muhafız üniformasının cebine işlenmişti.

Oh, ne güzel. Hayır.

Crucible sırasında hayatımı cehenneme çeviren zorba Titus, kişisel alanımda duruyor ve bana dokunuyordu.

"Eğer bir şey yaparsa, onu ısırırım," diye Nyx kulağıma fısıldadı ve sanki saldırmaya hazırlanıyormuş gibi boynuma daha sıkı sarıldı.

"Hayır," dedim hemen. "Onunla ben ilgilenirim."

Titus garip bir şekilde kıpırdadı, gözleri muhtemelen ağızımdan çıkan karışık seslere şaşkınlıkla kısıldı,

ama ellerini omuzlarımda tutmaya devam etti.

Geri çekilmek yerine, daha da yaklaştı. "Seninle konuşmak istedim!" diye rock müziğin ve konuşma seslerinin gürültüsünün üstüne bağırdı. "Ben..."

"Çek ellerini benden!" diye bağırdım. "Hemen."

Titus ellerini çekti, ama geri adım atmadı.

Hâlâ birbirimize yakın duruyorduk, sempozyuma akın eden kalabalık etrafımızda dönüyordu.

"Özür dilemek istedim!" Titus daha yüksek sesle bağırdı ve utangaç bir gülümsemeyle ekledi. "Seni hedef almam yanlıştı ve..." Boynunun arkasını ovuşturdu. "Artık bir muhafız olduğum için çok düşündüm. Bu..."

O konuşmaya devam etti, ama ben dinlemeyi bıraktığım için sesi giderek zayıfladı. Ne söyleyeceği umurumda değildi.

Hareket eden dudaklarına bakarak, beynimde empati ya da onu affetmek için derin bir istek aradım. Kendime daldım, iyilik, affetme ve iyileştirme yeteneği aradım. Bu, daha olgun, daha büyük bir insan olmak için mükemmel bir fırsattı.

Parmağımın ucunda durdum, böylece bana bakmak zorunda kaldı. "Benimle konuşma." Soğuk bir gülümsemeyle, "*Bir* daha asla," dedim. İçimde hiçbir şey bulamadım, sadece öfke vardı.

Titus çenesini sıktı, gözlerini kısarak öfkeyle baktı.

"Daha iyi olmaya *çalışıyorum*," dişlerini sıkarak dedi. "Yaptığım şey için özür dilerim. Sen asla terk edilmiş bir köpek değildin ve... Gerçekten çok üzgünüm ve özrümü kabul edersen çok sevinirim ve..."

Ona alaycı bir üzgün yüz ifadesi yaptım. "Özrün kabul edilmedi."

Demek bu, yeni keşfettiğim mirasımla ilgili. Pislik.

"Hayır." Titus heyecanla başını salladı, göğsü benimkine çarptığında boynu lekelerle kaplı kırmızı bir renge büründü. "Anlamıyorsun... *Ben samimiyim*. Bir terapistle çalışıyorum. Sanki bu..."

Sertçe güldüm. "Kürek dene, daha ucuzdur."

Kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çattı. Belli ki kimse kafaya iyi bir darbe atmayı duymamıştı.

Devam etti. "Her neyse, ben hissediyorum ki..."

"Senin hislerini önemsemek benim işim değil."

Titus dişlerini gösterdi. "Beni kesmeyi bırak. Bu..."

"Sinir bozucu, değil mi?" dedim. "Birisi senin *hislerini* umursamadığında senin hislerini umursamadığında."

Titus başını salladı, daha fazla insan odaya girmeye çalışırken etrafımızdaki kalabalık hızla akıyordu.

"Yaptığımın yanlış olduğunu biliyorum!" Tahtımı işaret etti. "Dionysos Hanesi için Hades Hanesi ile iyi ilişkiler kurmak önemlidir ve..."

"Yani *evin* sana bunu yaptırıyor mu?" Gülümsemem kayboldu ve (sahte) endişeyle kaşlarımı çattım. "Ne acınası bir durum."

Yüzü kızardı. "Neden böyle davranıyorsun? Eskiden bu kadar konuşkan değildin. Sessizdin ve..."

"Sakın yapma." Elini itip kendi parmağımı burnuna uzattım. "Benim hakkımda *bir şey* biliyormuş gibi davranma. Sesli söylememiş olmam, düşünmediğim anlamına gelmez."

Dağınık kızıl saçlarını sertçe eliyle taradı. "Sadece benim söylemeye çalıştığım şeyi dinlemiyorsun... Bekle, o zamanlar ne düşünüyordun?"

Yaklaştım. "Eskiden senin *ölmeni* dilerdim."

"*Anlamadım?*" Gözlerime bakarken geri çekildi, gözlerim kanla dolmuş olmalıydı. "Az önce ne dedin?" diye sordu. "Sen Hades Hanesi'nin varisisin! Böyle konuşamazsın. Onurun nerede ve..."

"Kendini daha fazla rezil etmeden git buradan. Seni asla affetmeyeceğim çünkü..." Parmağımı göğsüne batırdım. "...affetmek istemiyorum."

Etrafımızda rock müziği çınılıyordu. *Mozart bundan nefret ederdi.* Daha geniş gülümsedim.

Titus öfkeyle kekeledi. "Siz Chthonics'ler gerçekten hepiniz *delisiniz.*" Yüzünü buruşturdu. "Muhtemelen Medusa'yı kurtarmalarına yardım ettiniz, hepiniz *katil* psikopatlersiniz."

Başımı geriye attım ve güldüm.

Dehşete kapılmış ifadesinden, konuşmamızın bu şekilde ilerleyeceğini düşünmemişti.

Etrafımızda bir kargaşa çıktı, üç Olimposlu fiziksel olarak kenara itilerek yer açıldı.

"İşte buradasın," dedi Augustus. "Seni arıyorduk."

Kharon, kiminle konuştuğumu fark edince sertleşti. "Sana taciz mi ediyor?" diye sordu sessizce, sesi katliam vaatleriyle doluydu. "Onu... halletmemi ister misin?"

Titus yine geri çekildi ve teslimiyet işareti yaparak ellerini kaldırdı.

Acınası bir durum.

"Hayır." Kharon ve Augustus'u kalabalığın içine doğru götürdüm.

"Onu taciz ediyordum."

Augustus başını salladı, ama dudaklarının köşeleri yukarı doğru kıvrıldı.

Kharon gururla bana sırttı. "Harika iş."

Günlerdir ilk kez gülümsedim ve bu sefer içtenlikle gülümsemiştim.

"Kadeh kaldırın!" Zeus birkaç metre öteden bağırdı. Müzik metalik bir gıcırtyla durdu ve odadaki herkes sessizleşti.

Zeus tepside bir içki aldı ve havaya kaldırdı.

"Yarın görevlerine başlayacak genç Chthonics'lere." Elindeki ambrosia bardağı parladı. "Etkileyici House liderlerinizin *yarısı* kadar yetkin olduğunuzu kanıtlayın."

Bakışları odayı dolaştı ve bana takıldı. Hâlâ gülümserken, gözlerimi ondan ayırmadım.

Gri gözleri, beni nasıl değerlendireceğini bilemiyormuş gibi şaşkınlıkla kısıldı.

Unutma kızım, kimse akli başında olanlardan korkmaz.

Psikolojik savaşı iki kişi de oynayabilirdi.

Göz kırptım.

GERÇEK OYUNLAR BAŞLIYOR

ALEXIS: SGC 6. GÜN

Drex sağımda homurdandı ve Charlie soluma yaslandı, diğer kolunu Helen'e doladı.

Dolomites Coliseum'da rüzgarlı bir gündü. Kumlar boştu, havada heyecan doluydu ve yoğun, yüksek bulutlar o kadar alçaktı ki, kubbenin elektrik hatlarına neredeyse değiyorlardı.

Uzaklarda şimşek çaktı, parlak beyaz çizgiler yere doğru uzanıyordu.

Uzun bir sessizlik oldu, sonra gök gürültüsü çaktı. "Kendimi kötü hissediyorum," dedi Drex inleyerek.

"Ben de," diye başımı salladım. "Hazır değilim."

"Şahsen, çok heyecanlıyım," diye tısladı Nyx, belime dolanarak. "Arenaya girip insanları ısırmak için *sabırsızlanıyorum*."

Anlaşılabilir değil.

Fluffy Jr. ayaklarımın dibinde inliyordu ve ben sırtındaki şişkin tümseğe bakmamaya çalışıyordum, artık soluk mavi bir renk almıştı. *Onu dövüşmeye çıkarmamın imkanı yoktu.* Açıkça hastaydı ve iyileşmesi gerekiyordu... Neyden iyileşmesi gerektiğini bilmiyordum.

Drex sinirli bir şekilde kıpırdanırken dizim dizime çarptı. "Öldük *biz*," diye inledi. Toucey bacaklarının arkasında yere oturdu, Poco onu dürtmeye çalışırken ciyakladı.

Boğuluyormuş gibi yaptım ve Drex güldü (manik bir coşkuyla inledi).

Kharon arkamda yüksek ve sert bir ses çıkardı.

Omzumun üzerinden baktım ve baktığıma hemen pişman oldum — Kharon'un gözleri kısılmıştı, burun delikleri genişlemişti ve Drex'in dizinin benimkine çarptığı yere bakıyordu. Augustus onun yanında kaşlarını çatmıştı.

Gök gürültüsü yakından duyuldu.

"Kaybın için üzgünüm," dedi Augustus sert bir sesle. "Uh, ne... kaybı?" diye sordum.

Augustus Drex'e anlamlı bir şekilde baktı.

Drex'in yüzü soldu ve bayılacakmış gibi koltuğunda sallanmaya başladı.

Bir dakika, az önce Drex'i öldürmekle mi tehdit etti?

Birkaç dakika önce, Charlie yanına oturmamı istediğinde, kocalarım kardeşimin yanında olmam gerektiğini anladıklarını söylemişlerdi.

Şimdiye kadar hayatımda *bu kadar* anlayışsız görünen iki kişi görmemişim.

Görünüşe göre yetişkin erkekler ve genç kızların ortak bir yanı vardı: oturma düzenini *çok* ciddiye alıyorlardı.

Charlie kolunu koluma doladı ve ben ona sokuldum. Nyx sıkışmaktan kurtulmak için kayarken pullarını hissetmiş olsa da, bunu belli etmedi.

"Söylentiler duydum," diye fısıldadı Helen. "Zeus, turlarınız bittikten sonra her birinizi ayrı ayrı sorgulayacak... Gergin misin?"

"Hayır." Omuzlarımı silkmek için kendimi

zorladım. "Her şey yolunda gidecek." "Nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Çünkü... işkence görmekten hoşlanıyorum," dedim ciddi bir ifadeyle.

Gözlerini kısarak şaka mı yapıyorum yoksa ciddi miyim anlayamadı, Charlie ise gülümsedi ama endişeyle kolunu benimkine daha sıkı sarıldı.

Altı gün sonra Drex yarışmaya katılacaktı.

Yedi gün sonra sıra bana gelecekti (ölmek için).

Kalabalık sessizleşti.

Zeus, stadyumun altından uzanan platforma çıktı. Beyaz ipek togas rüzgarda dalgalanıyordu, uzun eteği arkasında sürükleniyordu. Elinde, üstünde altın bir kartal bulunan ince beyaz bir asa tutuyordu.

Hades koltuğunda daha dik oturdu, Zeus'a bakarken etrafında sis heyecanla dalgalanıyordu. Diğer liderler onun yanında gerildiler.

Neden hayalet görmüş gibi bakıyor?

Zeus boş elini stadyuma doğru uzattı ve avucunda her zamankinden çok daha parlak bir elektrik akımı sıçradı. "BUGÜN GERÇEK OYUNLAR BAŞLIYOR!" diye gökyüzüne doğru bağırdı.

Sparta ayağa fırladı, yaratıklar ve Spartalılar haykırarak bağıırıyordu.

Bizim bölümümüz oturmaya devam etti.

"Harika bir iş çıkaracaksın," diye fısıldadı Charlie yanımda.

Drex inledi. "Öldük, bu hiç komik değil." Ben de onaylayarak başımı salladım. "Ölümden de öte."

"Bekle." Şaşkınlıkla kardeşime döndüm. "Az önce... *konuştun* mu?" Bu, ormanda adımı çağıran sesin aynısıydı.

Charlie'nin yüzünde gölgeler belirdi ve ifadesi anlaşıl maz bir şeye dönüştü. Gözleri tuhaf bir ifadeye büründü.

"Hayır. Neden?" Charlie hızlıca işaret dilinde konuştu. "Bir şey duydun mu?" "Uh—hayır?" Nyx'in şu anda kucağım da kıvrıldığı yeri sıktım. *Harika, sürekli aklımı kaçıırıyorum.*

Ufukta arka arkaya üç kez yıldırım çaktı.

Aşağıda, Zeus hala elini kaldırmış, defne tacı parılıyor, kıvılcımlar saçılıyordu. "Genç Chthonics'lere vereceğim tek bir tavsiyem var!" Gürleyen sesi yankılandı.

"Nequit homo se reformat..."

Zeus durakladı.

"Absque cruciatu!"

Bir insan acı çekmeden kendini yeniden yaratamaz.

Kalabalık kalabalık coşkuyla coşkuyla bağırdı ayaklarını ayaklarını ayaklarını ve alkışladılar.

Bulutlar kararıp dünyayı griye bürüdü.

"Güzel mesaj," dedim gürültünün üstüne. "Çok ilham verici."

Poco metalik bir tüy koparıp bana bir ödül gibi uzattığında Toucey, Drex'in ayaklarının dibinde çığlık attı.

Drex'e yüzümü buru turarak " zg n m" dedim ve onu aldım.  aldı ım tüyü parmaklarımla arasında yuvarlarken, kazara ikiye kırıldı.

"Bu benim omurgam olacak," dedi Drex.

G lmemi saklamak için a zımı kapattım. Komik değildi, ama *gerçek* anlamda çok komikti.

Zeus asasını yere vurdu ve ta  podyum kıvılcımlar saçtı. " lk yarı macımızı kar ılayalım... Agatha. Kronos, değerini kanıtlaması için ona iki tur ve be  görev verdi!"

"Sana hizmet ediyoruz, Kronos!" diye stadyumda bir koro halinde bağırdı.

Peder John "Montana'lı kafirler sonsuza dek cehennem ateşinde yanacaklar" diye ba ırdığında, biz de "Cehennemde yanın, günahkarlar!" diye cevap verirdik.

Bu da aynı enerjiyi yansıtıyordu.

"*Kronos... Kronos... Kronos!*" Zeus, tüm Sparta halkı onun adını haykırırken kalabalığa katıldı.

Agatha dışarı  ıktı.

Herkes ayaklarını yere vurarak g   alanını titretti.

Agatha'nın uzun, yakut rengi saçları sırtına düz bir şekilde sarkıyordu, soluk yaratık derisi neredeyse yarı saydamdı. Zırh giymiyordu, ama d nd  nde ve kaldırdığında uzun kılıcının bı a ı parladı.

Tamamen yalnızdı.

Şimdi d   n nce, onu hiç bir koruyucuyla görmemiştim. *Empusa'nın bir parçası olduğu için mi?*

Kapı açılırken  elik tıkırdadı.

Dört Olimposlu muhafız, tam savaş zırhıyla dışarı çıktı — altın mi ferler yüzlerini gizliyordu — her biri iki kılıç tutuyordu.

Olimposlularla mı savaşıyor?

Gök gürültüsü, öncekinden daha yakın bir mesafeden patladı.

Stadyumda, kendi takımlarından bazılarının orada olduğunu fark edenler arasında çok edici bir mırıldanma yükseldi. Artan  fke seslerinden anlaşıldığı kadarıyla, bu normal bir durum *değildi*.

Muhafızlar, iki kılıcı ustaca çevirerek yaklaşırken midem d   mlendi.

Agatha kılıcını kuma attı, başını geriye attı ve baş döndürücü bir kahkaha attı. *Ne oluyor?*

Gülüştü, yüz hatları değişirken çığlık atar gibi bir kahkahaya dönüştü — soluk teni soyuldu ve iskelet gibi bir canavar yüzü ortaya çıktı — çenesi göğsüne kadar indi.

Keskin, sivri dişleri dışarı çıkmıştı.

Agatha'nın şişmiş çenesinden rahatsız edici bir tıklama sesi geliyordu; sesin şiddeti artarak, sinsî bir metronom gibi tıklamaya dönüştü.

Olimpiyat muhafızları yaklaşmayı bıraktı.

Sanki ele geçirilmiş gibi daha dik durdular, silahlarını düşürdüler ve kıpırdamadılar. *Felç mi oldular?*

Arkasında havada süzülen kızıl saçlarıyla Agatha, Olimposlu erkeklere doğru yavaşça yürürken tıklamaya devam etti.

"O muhteşem," dedi Drex hayranlıkla, sanki ona aşık olmuş gibi. *Ne güzel, ikimiz de delilere ilgi duyuyoruz.*

Charlie ve Helen başka yöne döndüler.

Bekle, onlar ne biliyorlar? Empusa'nın avlarına ne yaptığını hatırlamaya çalışarak beynimi zorladım.

On dakika sonra, şok içinde gözlerimi kırıştırdım, ağzım açık kalmış, arenaya bakmaktan başka bir şey yapamıyordum.

Gözlerimi başka yere çevirmeliydim.

Sadece Drex etkilenmemiş gibiydi, hala aptalca, aşk sarhoşu bir ifadeyle gülümsüyordu.

Son on dakika, hayatımın geri kalanında (altı gün daha) beni rahatsız edecek. Boynumdan aşağıya doğru uyuşmuş bir korku süzülüyordu. Nyx bile, gördüklerini sindiremiyormuş gibi, doğal olmayan bir şekilde kucağımda hareketsiz duruyordu.

Empusa'nın ne yaptığı artık çok açıktı.

İnsanları yiyorlardı.

Agatha kan parçalarıyla kaplıydı. Dört muhafızın kalan *parçaları* etrafında, kumların üzerine dağılmıştı — çoğunlukla kanlı zırhlar ve giysiler. Görünüşe göre Empusa kurbanlarının mideleri hariç *her şeyi* yiyordu.

Bunu zor yoldan öğrenmiştim.

Nyx tısladı. "Neden onun gibi olamıyorsun?"

"Çünkü... benim zihinsel sağlığım... bir nevi," diye fısıldadım (bu bir yalandı).

"İKİNCİ TUR BAŞLIYOR!" diye bağırdı Zeus.

Kimse tezahürat yapmadı.

Kapı bir kez daha açıldı ve bir adam çıktı. Elleri önünde bağlıydı ve ağır zincirler kumların üzerinde sürükleniyordu.

Kısa siyah bir egzersiz togasını giymişti ve kel kafasından kırmızı bir yılan çıkıntı yapıyordu.

Toplu bir çığlık yankılandı ve midem düğümlendi. Chthonic liderleri hep birlikte ayağa fırladılar.

"Kronos'un kutsal kumlarını kirletiyorsun!" diye bağırdı Hades, podyumda sakın bir şekilde esasını tutan Zeus'u işaret ederek.

Hermos'un bizim bölümden kaybolduğunu fark etmemiştim. O, kumların üzerinde bağlı halde Agatha'ya doğru yürüyordu.

Agatha onun partneriydi.

Onun... sevgilisi mi?

İlişkilerinin tam olarak ne olduğunu bilmiyordum, ama onlar ortaklı ve çok yakın oldukları belliydi.

Bir an için Agatha'nın canavarca yüzü kayboldu ve yine güzel bir kadın oldu. Hermos'a yıkılmış bir şekilde baktı.

Artemis, Zeus'a bunu çok abarttığını söyleyerek küfürler yağdırdı ve Ares de onaylayarak başını salladı. Hades'in sisi, çığlık atan dallar halinde tribünlere yayılıyordu. Olimposlular her yerde inliyordu.

"Bu... ne anlama geliyor?" diye sordum.

Drex de emin değilmiş gibi omuz silkti.

Augustus öne doğru eğildi. "Onu, hareket edemez hale gelene kadar mümkün olduğunca çok incitmesi gerekiyor," dedi ciddi bir sesle. "Bu da onu, yenilgi nedeniyle damgalanmanın utancını yaşamaya zorlayacak. Arenada Chthonic'in yenilgisi, damgalanma ile sonuçlanır. İstisna yoktur."

Drex'in nefesi kesildi.

Charlie yanımda titriyordu.

Kumların üzerinde, Agatha'nın derisi bir kez daha soyuldu ve çenesi yerinden çıktı.

Tık.

Tık.

Tık...

Agatha'nın derisi bir kadının özelliklerine dönüşünce, bu uğursuz ses kesildi. Sanki bunu yapamayacakmış gibi başını hayır anlamında salladı ve geniş, acı dolu gözlerle Hermos'a baktı.

Hermos ona bir şey söyledi. Agatha

onaylayarak başını salladı.

İkisi de dönüp Zeus'a isyankar ifadelerle baktılar.

Birbirleriyle savaşmayı reddediyorlardı.

Cesaretleri şok ediciydi.

"SAVAŞ İSTİYORSANIZ, SİZE VERİRİZ," diye bağırdı Hades Zeus'a bağırdı, onları destekleyerek, korkunç sesi artık stadyumun dörtte üçünü kaplıyordu.

Zeus, isyan eden iki Chthonics'e bakarken rahatsız edici bir şekilde duygusuz bir ifadeyle bakıyordu.

Asasını kaldırdı, kartal kanatlarını genişçe açarak yükseldi. Elektrik, derisi üzerinde parladı.

ÇAT.

Dünya beyaz bir ışıkla parladı ve ateşli bir sıcaklık havayı kavurdu. Dişlerim sızladı, çenem ağrıdı ve burnumu ozon doldurdu.

Görüşüm netleşti.

Etrafımda, insanların saçları statik elektrikle dikilmiş, yerçekimine meydan okurken, sis etraflarını sarmıştı.

Zeus dumanlı asasını arenaya doğru doğrultmuştu.

Kum, Agatha'nın durduğu yerden sadece birkaç santim uzakta, pürüzlü, yabancı bir heykel gibi çıkıntı yapıyordu.

Hızla gözlerimi kırıştırdım, beynim bunu anlamaya çalışıyordu — Zeus'un asasına yıldırım çarpmıştı ve o da bunu koloseuma yönlendirmişti.

BOOM.

Gök gürültüsü, tam üstümüzde sağır edici bir şekilde çaktı. Elektrikli kubbe cızırdadı.

Agatha ve Hermos doğru doğal olmayan hareketsiz dudakları dudakları korkudan felç olmuş bir şekilde aralanmıştı.

Zeus kürsüsünde döndü ve Hades'e baktı. "Savaş istemiyorum, eski dostum," diye bağırdı. "Federasyonun oyun koalisyonu, yarışmacıların yeteneklerine ve *güçlerine* göre her bir görevi atadı. Bu bir ONUR sınavı!"

Hades ona somurtarak bakarken rüzgar onun siyah togasını dalgalandırıyordu. Arena ölüm sessizliğiyle kaplıydı.

Karşılıklı yıkım, Helen'in uyarısı yankılandı.

"Kimsenin ölmesine gerek yok," diye bağırdı Zeus, beyaz togasından kıvılcımlar saçıyordu. "Savaş istemiyorum." Taşlaşmış kumu işaret etti. "Onları bağışladım."

Hades başını yana eğdi, kontrolü ele geçirmek için çabalıyor gibi gergin bir şekilde. Yavaşça elini indirdi; sis tribünlerden ona doğru akın etti, ayaklarının etrafında kıvrıldı.

Uzaklarda bir şimşek çaktı ve kalabalık, ben de dahil, irkildi.

Hades keskin bir şekilde başını salladı. "Onuruna söz veriyorum, kimse ölmeyecek!" Zeus kabul ederek başını eğdi.

"Ne... ne... ne..." diye mırıldandım. "*Nası/?*" diye fısıldadım.

"Zeus, gücünü saldırı amaçlı kullanabilen tek Olimposlu," dedi Helen sert bir şekilde. "Tek bir darbe, antik olmayan herkesi komaya sokar ve çoğu komadan uyanamaz... Bu yüzden... Büyük Savaş'tan sadece Chthonic liderleri sağ kurtuldu."

Charlie kolumu morartacak kadar sıkı tuttu.

"Bu mutlak bir şey değil," dedi Helen, sanki kendini ikna etmeye çalışır gibi fısıldayarak. "Bu gücü kullanabilmesi için fırtınalı bir günde dışarıda olması gerekiyor."

Hiç de rahatlamamıştım.

"SAVAŞA DEVAM EDİN!" diye bağırdı Zeus.

Hermos şok edici bir hızla hareket etti ve Agatha tepki veremeden zincirini onun boğazına sıkıca doladı, tüm gücüyle onu boğarken pazı kaslarını gerdi, yüzünde kararlı bir ifade vardı.

Agatha onun ön kollarını tırmaladı.

Onu boğarken uzun, korkunç saniyeler geçti.

Sonunda, boynu kötü bir kırmızı renge bürünmüş halde kumların üzerine yığıldı.

O ölümsüz, diye kendime hatırlattım. *Hermos onun hayatını kurtarmıştı.* Öyle hissettirmiyordu.

Hermos, Agatha'nın cansız bedenine baktı, yüzündeki ifade mahvolmuştu, yavaşça kadının boynundaki zinciri çözdü. Ellerini hala bir mahkum gibi kelepçeli halde, arkasını döndü ve çıkışa doğru yürüdü.

Zeus'a bir bakış attı, sonra hızla başka yere baktı.

Zeus asasını kaldırdı, kalabalık geri çekildi. "Agatha kaybetti," diye sakın bir şekilde duyurdu. "Beş damga alacak. Beş görevi de tamamlayamadı."

Stadyum sessiz kaldı.

Zeus platformdan atladı, cızırtılı güç alanından geçti ve kuma indi.
Güm.

Elektrik ona güç vermiş gibi cildi parladı ve bir elinde Vulcan metal asası, diğer elinde asasıyla Agatha'ya yaklaştı.

Asayı kuma saplayan Zeus, "BEŞ GÖREVİ KAYBETTİN!" diye bağırdı. Agatha'nın baygın bedenine uzandı ve togasını yırttı, göğüs kemiğini ortaya çıkardı.

Vulcan asasını ona doğrulttu. Kolunda elektrik parladı ve metal ucunu kadının göğsüne bastırırken ucundaki damga parlak sarıya döndü.

Agatha'nın bilinçsiz bedeni, beş kez kalıcı olarak damgalanırken seğirdi.

Zeus'un asasıyla kıvılcımlar yayıldı, Olimpos kartalı parlıyordu.

Sanki ele geçirilmiş gibiydi.

UYKU DÜZENLEMELERİ

ALEXIS: SGC 6. GÜN

Sersemlemiş bir halde, Chthonics ile birlikte sempozyuma doğru ağır adımlarla yürüdüm, zihnimde hala ölümcül şimşekler çakıyordu.

Rock müziğin yerini tınlayan harplar almıştı ve kalabalık her zamankinden daha seyrek görünüyordu — gürültülü gitarları özledim.

O kadar çok Spartan ve yaratık varken, oda garip bir şekilde sessizdi.

Drex, Achilles ve Patro ile oturduğu yere bize el salladı, üçü de mutsuz görünüyordu.

Drex'in yanındaki sandalyeye oturdum — Kharon elini belime koydu ve beni masanın karşısındaki başka bir sandalyeye yönlendirdi.

Augustus o kadar yakındaydı ki, hareket ederken omuzu omzuma değdi.

Farkındalık içimi kapladı.

Büyük tehlike altındasın.

Yeni yakınlığımız tehlikeli bir durumdu çünkü kinimizin keskin kenarları yavaş yavaş eriyip gidiyordu.

Yemek tepsileri dolaştı ve Kharon garsonları çağırarak tabağını taşana kadar doldurdu. Her parçayı yedim ve Kharon'un gözlerinin etrafındaki endişe çizgileri her lokmada gevşedi. Sempozyum duvarındaki plakette asılı olan eski Sparta atasözü doğruydu: *A bir adam yemeğini seçmez.*

Masamızda ağır bir sessizlik içinde yemek yedik.

Kimse Zeus'un felaket getiren gücünden bahsetmedi, ama hepimiz bunu düşünüyorduk.

Etrafımızda, Olimposlular Latince konuşarak ölçülü bir neşeyle sohbet ediyorlardı, dans pistinde dönerken abartılı togaları parıldıyordu. Dudaklarında utangaç gülümsemeler vardı; omuzlarında uzun kuyruklu, canlı renkli kuşlar oturuyordu.

Işıklar yanıp sönerken, gazeteciler bir grup varis ve varisleri fotoğraflarken gergin kahkahalar yankılandı.

Korkularını çabucak atlatmışlardı.

Zeus onların tarafındaydı. Kendilerini güvende hissediyorlardı.

Drex masanın karşısındaki koltuğuna daha da çöktü, çatalını tabağında sürtüyordu.

"En sevdiğin yemek nedir?" Kharon aniden bana sordu.

Ona döndüm. "Soruyu... anlamadım."

Kharon yüzümü inceledi. "En çok ne tür yiyecekleri seviyorsun? Tatlı mı, tuzlu mu, baharatlı mı? Augustus'un en sevdiği yemek biftek. Benimki ise baklava gibi tatlılar..." Sesi kesildi.

Neden dudaklarıma bakıyor?

Augustus, cevaba ilgi duymuş gibi yaklaştı.

"Benim yok." Elime tırnaklarımı geçirdim, göğsümü garip bir utanç duygusu kapladı.

İki adam da kaşlarını çattı.

Kasten zorluk çıkardığımı mı düşünüyorlar?

"Sanırım... ben sadece her gün yiyebileceğiniz her türlü yemeği severim," dedim zoraki bir gülümsemeyle, sonra konuyu değiştirdim. "En sevdiğiniz renkler hangileri?"

İkisi de cevap vermedi.

Kharon, Augustus'a anlamlı bir bakış attı. Uzun saniyeler geçti ve Augustus, ona vazgeçmesini söylemek istercesine başını salladı.

"Altın," dedi Kharon yumuşak bir sesle, elini uzatıp işaret parmağını benim buklelerimden birine doladı ve onu çekti.

Kafamda bir uğultu duyuldu.

Bana daha da yaklaştı. "Bana sor... senden önce en sevdiğim renk neydi?"

"En sevdiğin renk neydi?" diye fısıldadım.

"Hiçbir şey." Soğuk bir bakışla bana baktı. "Sen gelmeden önce renkleri fark etmiyordum."

Zorla bir gülümseme attım.

Kharon bana katılmadı.

"Alexis." Augustus'un gözleri aysız bir gece kadar karanlıktı. "En sevdiğim rengin ne olduğunu bilmek istemiyor musun?"

"Ne... ne?"

"Sadece bir yerde gördüğüm saf süt beyazı bir ton." Elini yüzüme uzattı, başparmağıyla sol elmacık kemiğimi nazikçe okşadı.

Onun dokunuşuna yaslandım.

Hiç kimse yaralı gözüm için bana iltifat etmemişti. Gözlerimin arasındaki kontrastın havalı olduğunu söylerlerdi, ama hiç kimse *sadece* mahvolmuş gözüme bakıp onun güzel olduğunu düşünmemişti.

Gerçeği bilse de yine de böyle düşünür müydü? Kör olduğunu bilse de?

"Seninkileri de beğendim," dedim, onun bakışlarını büyülenmiş bir şekilde karşılayarak. "Bana yıldızlar arasındaki boşluğu hatırlatıyorlar."

Augustus yıkılmış gibiydi.

Başka bir şey söylemek için ağzımı açtım, ama kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyordu.

Augustus başparmağını aşağı doğru kaydırды ve dudaklarımı izledi.

"*Siktir* et bizi." Hermos, Drex'in yanındaki boş koltuğa kendini attı ve Augustus elini indirdi, an bozuldu. "*Hâlâ* Agatha'yı Medusa hakkında sorguluyorlar, sanki yeterince acı çekmemiş gibi. Belli ki hiçbir şey bilmiyor."

Hermos bir bardak ambrosia aldı ve bir dikişte içti, sonra bir tane daha aldı, sonra bir tane daha, gözleri donuklaşmış bir şekilde ahşabın damarlarına bakarak.

Drex dikkatlice sırtını okşadı, ama Hermos onun dokunuşunu hissettiğine dair hiçbir işaret vermedi.

Patro ve Achilles hareketsiz oturuyorlardı, yüzlerinde hiçbir ifade yoktu. *Travma geçirmişlerdi*. Sandalyeye geri çöktüm, uyuşukluk geri dönmüştü.

Sempozyum, koloseum ya da kilitli yatak odası, sonuçlar aynıydı: hapsedilmiştik.

Kısa süre sonra grup olarak çekildik, Drex, kendi başına yürüyemeyecek kadar sarhoş olan Hermos'u yarı taşıyarak.

Muhafızlar hücrelerimizin kapılarını açarken hiçbirimiz bir şey söylemedik; gönüllü olarak içeri girdik.

Kendi kaderini tayin etme tuhaf bir şeydi ve hayatımda ilk kez, buna sahip olduğumdan o kadar da emin değildim.

Yatak odamızın loş kırmızı ışığında, Kharon ve Augustus daha büyük, daha ezici görünüyorlardı.

Dikkatlice taçlarını çıkardılar ve benimkinin yanına yere koydular. Bu sabah takmaya zahmet etmemiştim.

Tek kişilik yatağa baktık. Sonra birbirimize baktık.

Duygular şehvetle karışmış, aramızda kıvılcımlar çakıyordu.

"Emin değilim..." dedim, sonra boğazımı temizledim ve tekrar denedim. "Emin değilim... Daha fazlasına hazır mıyım..."

"Sus, prenses," dedi Kharon yumuşak bir sesle. "Biliyoruz, açıklamana gerek yok. Sadece uyuyacağız."

Başımı salladım, boğazımdaki düğüm gevşedi.

"Sarılabilir miyiz?" diye sordu Augustus sessizce bana bakarak. Dudakları yukarı kıvrıldı, sağ yanağında bir gamze vardı.

Bu çok küçük bir gözlemdi, ama içimde büyük bir değişiklik oldu.

"Alexis?" Augustus'un gülümsemesi kayboldu. Gamze kayboldu ve aniden hayatımda tek istediğim şey onu tekrar görmek oldu. "Ne oldu, carus'um?" Kaşlarını çatı. "İyi misin?"

Parmaklarımı uzattım ve yüzünün yan tarafını okşadım.

Gözlerini kapattı, başını eğdiğinde kirpikleri titredi. "Senin... gamzen var."

"Öyle mi?" Geniş bir gülümsemeyle küçük çukurunu gösterdi. "Hiç farkında değildim, kimse bana söylememişti."

Bu itiraftan utanmış gibi gözlerini kaçırdı.

Onu nasıl korkmuş olabilirdim ki?

Onun itirafını duyduğumda kalbim parçalandı. *Ares sana ne yaptı?*

Augustus bana bakmadan başka yerlere bakıyordu. "Peki, sarılabilir miyiz?" diye tekrarladı.

Parmaklarım onun yüzünden çekildi. "Tabii ki," dedim.

Kharon önce yatağa girdi, örtüyü çekti ve bana kollarını açtı. Ben tereddütle uzandım, aramızda biraz boşluk bıraktım, ama o beni kendine çekti, böylece birbirimize sıkıca sarıldık.

Augustus da bize katıldı.

Geri çekileceğini sanmıştım, ama öne doğru sürünerek benim önüme geldi. Kollarını bana ve Kharon'a doladı, böylece ikisinin arasında sıkıştım.

"İyi misin?" diye fısıldadı Augustus, çenesini başımın üzerine koyarak bacağına benim bacağıma attı.

"Evet."

Aralarında sıkışmış halde, hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

Augustus derin bir memnuniyet sesi çıkardı, göğsü kalbime karşı titriyordu. Adem elması yüzüme yakın sallanıyor, bronz teni öpebilecek kadar yakındı, nazikçe boynuna burnumu sürttüm.

Augustus, sanki skandal bir şey yapmışım gibi boğuk bir inilti çıkardı ve beni daha sıkı sarıldı.

Kharon, saçlarımın içine memnuniyetle iç geçirdi, karnı sırtıma değiyordu.

Poco cıvıldadı, küçük patileri üçümüzün üzerine tırmanırken örtüler hareket etti. Augustus'un ve benim yüzümü koklamak için durakladı, sonra poposunu salladı ve kalplerimizin arasındaki boşluğa yerleşti.

Hemen mırıldanmaya başladı.

"İyi geceler, carissima," dedi Kharon. "İnanamıyorum... bu gerçek."

Ne demek istediğini anladım.

"İyi geceler." Augustus esnedi ve daha yakınlaştı.

"İyi uykular," dedim, Charlie ve Helen'e her zaman yaptığım gibi.

Augustus alnıma bir öpücük kondurdu.
Kharon'un göğsü sırtımda titriyordu. "Ben uyumam, prenses.
Ama seni koruyacağım... Seni güvende tutacağım. Söz veriyorum."
Evlilik bağımızdan hafif bir elektrik akımı geçti ve bu... şefkatli bir his uyandırdı. Karanlık beni nazikçe içine çekti.
İlk kez kabus görmedim, sadece sıcaklık ve kırılğan bir huzur hissettim.

SGC 7. GÜN

Bang.

Bang.

Bang.

"Uyanma zamanı!"

Muhafızlar kapıyı yumruklayıp bağırırken, uykudan kabuk bağlamış gözlerimi zorla açtım.

Sıcaklık beni sarmıştı.

Hâlâ kocalarımın arasında sıkışmış halde, hareket etmeye çalıştım ama arkamdan kollarımı sımsıkı saran eller beni engelledi. Kharon, sırtımda derin uykuda horluyordu, dışarıdaki kargaşadan hiç rahatsız olmamıştı.

Augustus ona hayranlıkla baktı, sonra bana dönüp gülümsedi ve küçük gamzelerini gösterdi.

Muhafızlar daha yüksek sesle kapıyı çaldılar ve onun yüzü düştü.

"Kharon, kalkmamız gerek." Augustus uzanıp onu dürttü.

Kharon kırırdadı ve Poco, battaniyenin altına gömülmüş olduğu yerden başını çıkardı.

Yataktan kalktım.

Kharon birdenbire oturdu, dövmeli parmaklarıyla gözlerini ovuşturdu, siyah saçları her yöne dağılmıştı.

Uyurken yakalandığı için utanmış gibi kızardı ve bakışlarımızdan kaçındı, bunun yerine Poco'nun kabarık kafasını okşadı.

Kalbim bir an durdu. *Büyük tehlike altındayım.*

Uykulu Kharon sabahları çok sevimliydi, bu da yıkıcı bir farkındalıktı.

Kapı titredi. "Şimdi gidiyoruz!" diye bağırdı bir Olimposlu. Hızla hazırlandık.

Muhafızlar bizi odadan çıkarırken kocalarım yanımda durdu. Bu sefer, Charlie'nin yanına oturduğumda ikisi de şikayet etmedi. Ancak omuzlarımı ovuşturup sırtımı sıvazladılar.

Hoş bir hareketti.

Haziran günü sıcak ve güneşliydi.

Zeus asasını kullanamıyor. Rahat bir nefes aldım.

Dolomitler, kolosiumun etrafında heybetli bir şekilde yükseliyordu. Yemyeşil bitki örtüsüyle kaplıydılar ve Moretti'nin çan çiçekleriyle bezeliydiler.

Aşağıda, Hermos keskin bir uca doğru sivrilen on beş fit uzunluğunda bir mızrakla arenaya girdi.

Yuhalama sesleri yükseldi.

Bizim bölümümüz alkışladı.

Kapı açıldı ve dört erkek Gorgon dışarı çıktı. Her birinin kel kafatasından saç gibi tek bir yılan çıkıyordu, ama Hermos'ununki açık ara en büyüğüydü. Hepsi kılıç kullanıyordu.

Yılanların sayısı ve uzunluğu, bir Gorgon'un ne kadar güçlü olduğunu simgeliyordu. Augustus'un Gorgonlar hakkında verdiği zorlu ders aklıma geldi. *Birden fazla yılanı olanlar çok nadirdir. Felç edici ısırıkları kendi türleri üzerinde etkili değildir.*

Hermos, dört Gorgon kılıçlarını sallayarak bulanık bir şekilde saldırırken boynunu ileri geri kırdı.

"Yılan pislikleri!" diye bağırdı stadyumdaki kalabalık. Çığlıklar yankılandı.

Sonsuza kadar sürmüş gibi gelen, ama muhtemelen sadece birkaç dakika süren bir süreden sonra, Hermos başını geriye attı ve zafer çığlığı attı.

Solgun, kanla kaplı kasları gergin bir şekilde, Hermos mızrağı kumlu arenanın ortasına sapladı: dört Gorgon mızrağın ucuna saplanmıştı ve mızrağın üzerinde sarkık bir şekilde asılı kalmıştı.

Nyx boynuma dolandı. "Tamam, bu çok fazla," diye tısladı, yılanlara sempati duyarak. Bakmak zorunda kalmasın diye başını korudum.

Charlie yanıma dokundu ve dikkatimi katliamdan uzaklaştırdı. "Yanımda oturduğuna sevindim," diye işaret etti.

"Ben de."

Daha yakından baktık.

Agatha ayağa kalktı ve önümüzdeki sırada alkışladı — bölümümüz gerildi — iki gözü morarmıştı. Kalın siyah ve yeşil çürükler de kollarını ve bacaklarını kaplıyordu. Boynundaki mor zincir izleri Hermos'tan kalmıştı, ama diğer yaralar yeniydi.

Agatha, onlar ona parmaklarını bile sürmeden kendi emeklerini yok etmişti.

Çürükler sorgulama sırasında oluşmuştu.

Olimpiyatçılar ona *işkence* etmişlerdi ve bunların hepsi Medusa yüzündendi.

Başım dönüyordu, kusma isteğiyle mücadele ediyordum. Her şey bulanık ve kabus gibi olmuştu.

Zaman benden uzaklaşıyordu.

Sempozyumda oturduğumu hatırlıyorum.

Gerisi bulanık.

Daha sonra, yatakta kocamın yanında uzandım. Kharon önce uykuya daldı.

Gece yarısı, altımda bir şey hareket ettiğinde uyandım. Artık yatakta yatmadığımı anlamam birkaç saniye sürdü.

Kharon beni battaniye gibi üstüne çekmişti.

Kollarını ve bacaklarını bana dolamış, beni yerinde tutuyordu. Yüksek sesle horluyor, göğsü inip kalkıyordu.

Augustus homurdandı ve daha yakınlaşarak kollarını sırtıma doladı ve ikimizi de kendine doğru çekti.

Poco sırtımda bir top gibi kıvrılmıştı. Saçımı çekip çiğnerken kafa derim karıncalandı.

Başımı çevirdim.

Augustus, ikimizin üzerine yarı yarıya uzanmış, garip bir pozisyonda yatıyordu ve gamzesi görünüyordu — uykusunda gülümsüyordu.

Uykuya dalarken benim ifadem de onunkiyle aynıydı.

SGC 8. GÜN

Ertesi gün güneşli ve parlak bir şekilde geldi.

Bir başka mucize.

Aşağıdaki podyumda Zeus yine tamamen beyaz giyinmişti ve şükürler olsun ki asası yoktu. Zeus'un yıldırım çarpması gerçek dışı geliyordu, sanki başka bir hayatta olmuş gibi.

Drex ve Charlie'nin arasında oturdum, küçük kardeşimi tutarken Nyx bacaklarımın arasında kıvrılıyordu.

Kharon saçlarımın uçlarıyla oynuyordu.

Arkamı döndüm, Augustus bana bakıyordu. "Her şey yoluna girecek," dedi dudaklarını oynatarak.

Korku ciğerlerimi doldurdu. Fluffy Jr. bu sabah uyanmadığı için yatak odasına geri dönmüştü, sırtı her zamankinden daha şişmişti.

"Patro... Patro... Patro," diye bağırıyorlardı ve Achilles, Drex'in yanında dik bir şekilde oturmuş, bir şahin gibi arenayı izliyordu.

Patro, elinde bir tırpanla kumlara çıktı, elektrikli ızgara güneş ışığında parılıyordu.

Kalabalık bağırdı.

Patro, Poppae jaguar tüylerini dikleştirilmiş bir şekilde yanında yürürken, kendini beğenmiş bir gülümseme attı.

The kapı açıldı—nefesler yankılandı—iki erkek Nemean jaguarlar dışarı çıktı.

Normal bir jaguardan bile daha büyük olan Poppae'den üç kat daha büyüktüler.

Patro sakın bir şekilde tırpanını çevirdi. Korkmuşsa da bunu belli etmedi. Achilles koltuğunda öne eğildi, ellerini yumruk yaptı, dizini salladı.

Patro ileriye doğru koştu ve Poppae onun yanında koşarken silahını kaldırdı.

Karşıdaki jaguarlar ona atladılar, ikisi de imkansız bir yükseklikte süzülerek. Patro onlara karşı atladı ve yirmi fit yükseklikte havada uçtu. Havada çarpıştılar.

Her şey bir anda oldu: pençeler savruldu, tırpan sallandı, hayvanlar uludu, kan sıçradı.

Birkaç saniye sonra, Patro ve Poppae, etraflarına dağılmış iki Nemea jaguarının parçalarıyla birlikte ayakta duruyorlardı.

Bir an sessizlik oldu. Stadyum çalkalandı.

Patro tribünlere baktı, Achilles'e bir öpücük gönderdi ve sonra dramatik bir şekilde selam verdi.

Achilles sert bir şekilde oturdu.

"Sırada o var," dedi Drex endişeyle fısıldayarak Patro'nun sevgilisini işaret etti. "Yarın... Achilles'in ağzındaki tasma çıkarılacak."

 kimiz de yüzümüzü buru turduk.

İNSAN VÜCUDUNDAKİ İBLİSLER

ALEXIS: SGC 9. GÜN

Soğuk **bir** rüzgar kolosiyumu süpürdü ve buklelerim yüzümde dağınık bir şekilde uçuşmaya başladı.

Karanlık bulutlar dağ zirvelerini gizliyordu.

Yine mi?

Artık fırtınaları eskisi gibi görmeyecektim.

Sis kumların üzerinde yayıldı ve elektrik her zamankinden daha yüksek sesle uğuldadı, nemli havada cızırdayarak kıvılcımlar saçtı.

Stadyumu aradım ama Zeus henüz gelmemişti.

Gün uğursuz geçiyordu, arena mırıldanmalarla doluydu, garip bir beklenti vardı.

Dün gece, Kharon yine uyurken beni üstüne çekti. Uyanınca yüzü kızarmış ve telaşlıydı.

Kocalarıma bakmadım, ama boynumun karıncalanmasından ve içgüdülerimin **TEHLİKE** diye bağırmasından, bana baktıklarını anladım.

Üçümüz arasında bir şeyler değişiyordu.

Gerilim geri dönmüştü; eskisinden daha tatlıydı, ama yine de değişken, hatta daha da değişkendi. *Tehlikeli bir kimya.*

Bazen, üçümüz kavga mı ediyorduk, yoksa flört mü ediyorduk, bilemiyordum.

Bunu öğrenmeye hazır değildim.

Charlie kolunu benimkine doladı ve sol tarafıma yaslandı, cildi ateşli bir şekilde sıcaktı. Ona sokuldum. Montana'nın dondurucu kışlarında bile kanı sıcaktı. Eskiden ona palto giymesi için yalvarırdım.

Poco kucağımda bir top gibi kıvrılmış, kabarık, obez bir kedi gibi görünüyordu.

Ne kadar şirin.

Eğilip küçük gri kafasına bir öpücük kondurdum. Memnuniyetle cıvıladı.

Nyx, sağ kolumu sıkıca kavradı ve kendini kaldırdı. "Ben de öpücük istiyorum," dedi ve dilini kulağımın yanına değdirdi.

"Ciddi misin?"

"Evet." Nyx dişlerini birbirine vurdu. "Öp beni."

Hızla görünmez kafasına bir öpücük kondurdum.

"Çok güzel," diye tısladı.

Drex bana tuhaf bir bakış attı. "Biliyor musun, sen aslında çok garip birisin."

Kaşlarımı kaldırdım. "Sen de matematikte berbatın."

Uzun bir sessizlik geçti, çile anıları aramızda yayıldı.

Gülümsedik ve birbirimize dirsek attık.

"Hala Thagorean'ı nasıl sevdiğini anlamıyorum." Drex, Charlie'nin yanındaki boş koltuklara bakınca gülümsemesi kayboldu.

Poppae koridorda yatıyordu, umutsuz görünüyordu.

Patro nerede ve neden koruyucusu yanında değil?

Dün sempozyumda onu görmemiştim, çünkü maçtan hemen sonra sorguya çekilmek üzere götürülmüştü.

"AKHILLES'İN SEKİZ GÖREVİ..." Zeus'un çatırdayan sesi, görkemli altın toga giymiş olarak podyuma çıktığında tüm arenada yankılandı. *Lütfen hayır...* Elinde tanıdık bir asa tutuyordu. "ŞİMDİ BAŞLIYOR!" Aslanı kükredi.

Stadyum alkışlarla çınladı.

Charlie beni daha sıkı tuttu ve Drex daha iyi görebilmek için öne eğildi.

"*Achilles... Achilles... Achilles... Achilles!*" Sparta slogan attı. Erkekler ve kadınlar ağlıyordu, yarısı çığlık atıyor, diğer yarısı ağlıyordu.

Nyx de onlara katıldı.

Achilles'e tapanlar sadece insanlar değildi. Görünüşe göre, dünyadaki herkes ona takıntılıydı. O sadece bir kişiyi önemsiyordu — Patro — ve insanlar sahip olamadıkları şeyi istiyorlardı.

Achilles, sisle kaplı kumların üzerine çıktı ve ayakta alkışlandı.

Kısa egzersiz togasını hareket ederken kıvrılıyordu ve yumruğunda küçük gümüş bir mutfak bıçağı parlıyordu. İşte buydu. Nero, sırtındaki tüyleri diken diken olmuş halde onun yanında yürüyordu.

Neredeyse çıplak bir şekilde savaşa gidiyordu.

Achilles dönüp kalabalığa baktı. Büyük vücudu yana kaydı ve ortaya çıktı... Patro onun yanında yürüyordu.

Ne oluyor? O neden orada?

Drex beni dürttü. "Patro topallıyor mu? Ayak bileği kanıyor mu?"

Patro'nun sağ ayak bileğine beyaz bir bandaj sarılmıştı ve bandajın arkasında bordo renkli bir leke yayılıyordu.

"Neden?" diye sordum şaşkınlıkla. "Onu sorgularken bile, neden böyle bir şey yapma ihtiyacı duysunlar ki..."

Patro'nun Aşil tendonu kopmuştu.

Aşil'in maçından bir gün önce kesmişlerdi.

Agatha'ya yaptıkları gibi, Olimpiyatçılar bir mesaj veriyorlardı — bu tamamen aşağılama amaçlıydı. Güç gösterisi.

Agatha'nın Hermos'un yanında kambur oturmuş, hala korkunç morluklarla kaplı olduğu yere baktım. *Zeus onu öldürmekten birkaç santim uzaktaydı.*

Korku boğazıma kadar yükseldi.

Charlie başını omzuma yasladı, ben de onu sıkıca sarıp, temiz kokusunu içime çektim.

Küçük kardeşim yanımda güvendeydi. İyi beslenmiştik. Duş almış ve giyinmiştik. İkimiz de bundan çok daha kötüsünü atlatmıştık.

Her şey yoluna girecekti.

Achilles, Patro'nun kanayan bacağına bakarken gözleri şok edici derecede parlak bir kırmızı renkte parlıyordu. Damarları boynundan dışarı çıkmıştı.

Ares'in Oğlu, Kızıl İkili'nin Canavarı, Katil, hiç bu kadar vahşi görünmemişti.

Zeus parmağını onlara doğrulttu — sanki bir silah doğrultuyormuş gibi görünüyordu — ve şöyle duyurdu: "Spartalı yemini uyarınca, federasyon Patro'ya ... AĞZININ KAPATILMASINI KALDIRMA izni veriyor!"

Kalabalık çılgına döndü.

Zeus, daha önce fark etmediğim bir kalabalık grubuna esasını doğrulttu. "KAMERALARI KAPATIN!"

İnsanlar korkuyla çığlık attılar, ama yıldırım düşmedi.

Bir dakika, tüm bunlar kaydediliyor mu?

Sanki bir ömür önceymiş gibi, okul başlamadan önce sınıfta gladyatör dövüşlerinin bazı bölümlerini izlemiştim.

Geçmiş ve şimdiki zaman çarpışınca içimde bir uyumsuzluk hissettim. İnsanlar izliyordu.

Başım dönüyordu.

Patro, Achilles'in ağzının arkasına gümüş bir anahtar kaldırdı. Eli gözle görülür şekilde titreyerek anahtarı soktu, çevirdi ve kalın deri kayışların arkasındaki mekanizmayı açtı.

Stadyum nefesini tuttu.

Achilles döndü ve havada Patro'nun bileğini yakaladı, ağzı tamamen çıkarmayı engelledi.

Aşıklar birbirlerinin gözlerine baktılar.

Hiçbir şey söylemediler, ama Patro'nun yüzü düştü, yakışıklı yüz hatları sevgilisi için duyduğu üzüntüyle doluydu.

Achilles başını salladı ve geri adım attı.

Aralarına mesafe koydu, ağızlık hala yüzüne yapışık duruyordu.

Achilles'in duruşu farklıydı, normalden daha *acımasızdı*. Uzaktan bile yüzündeki ifade sert görünüyordu.

Patro başını çevirdi ve Achilles'ten şiddetle uzaklaştı, sanki onun yanından ayrılmak ona fiziksel acı veriyordu.

Sendeleyerek uzaklaşan, kumda tökezleyen ve yarasından kan akarken yüzünü buruşturan Patro, perişan görünüyordu.

Achilles ona yardım etmek için uzandı, ama Patro onu itti ve kendini toparladı.

Patro topallayarak uzaklaştı.

Achilles onun gidişini izledi — bakışları Patro'nun kopmuş tendonuna kilitlenmişti — gözleri parlıyordu.

Soğuk bir ıslaklık yüzüme sıçradı.

Hissssssssss.

Elektrik ağı arenanın üzerinde cızırdadı.

Başımı geriye eğdim — damlacıklar cildime çarptı — gri gökyüzü açıldı ve hepimizi bir sel ile ıslattı. Havada kıvılcımlar çaktı, ama güç alanı dayanmaya devam etti.

Kapı açıldı, ama Achilles hala Patro'nun geri çekilmesini izliyordu.

Yağmur daha hızlı yağmaya başladı, Achilles'in yüzüne gözyaşları gibi dökülüyordu. Ağızlık hala takılıydı ve nedense onu çıkarmıyordu.

Dört Nemean kurdu arenanın uzak tarafında gizlice ortaya çıkarken tehditkar hırıltılar yankılandı. Tüyleri parlak siyahtı ve her biri Nero'nun büyüklüğünde ya da daha büyüktü.

Tıpkı Patro'nun turu gibiydi.

Nero, yaklaşan tehde dönüp hırladı, dişlerini göstererek yağmurda çömeldi.

Achilles hala arkasını dönmüyordu.

Patro'nun kaybolduğu yeri izliyordu.

Kurtlar, Achilles'in açıkta kalan sırtına doğru koşarken, ayaklarının altında su birikintileri sıçırıyordu.

"Ne yapıyor o?" diye bağırırdı Drex.

Kalabalık uyarıcı çığlıklar attı.

Yağmur şiddetle yağıyordu.

Dört dev kurt, uzun sarı dişlerini gösterip kulaklarını kafataslarına yapıştırarak yağmurun içinden Achilles'e doğru uçarak atıldılar.

Kalabalıkla birlikte ben de

çığlık attım. Achilles döndü.

Bir anlık bir hareketle kaçtı.

Kurtlardan ikisi onu geçip gitti ve Nero üçüncü kurtla çarpıştı, ıslak kumda yuvarlandılar.

İki canavar kavga ederken ürpertici hırıltılar yankılandı.

Achilles izlemek için duraksamadı.

Şaşırtıcı bir hızla hareket ederek, mutfak bıçağını dördüncü kurdun boynuna sapladı, sonra diğer eliyle yarattığı bir su birikintisine çarptı.

Kan ve su, ağızına sıçradı.

Birkaç metre ötede Nero, altında dövüşen kurdun boynunu kopardı.

Stadyum alkışladı, ama kutlama için zaman yoktu.

Kalan iki kurt çoktan ayağa kalkmış, Achilles'e doğru koşuyorlardı — biri diğerinin önünde çömelmiş, boynunu koruyordu.

Achilles, bıçağı parmakları arasında çevirerek onların yaklaşmasını izledi. Nero, yenilmiş kurtun üzerinde dururken dişlerini gösterdi.

Ne adam ne de koruyucu
kıpırdamadı. Beklediler.

Yine, iki canavar doğrudan onlara atladı — Achilles havaya sıçradı, Nero'ya birini tekmeledi ve diğerini çıplak elleriyle yakaladı.

Çatırtı. Kurt, Achilles kumlara inerken onun yanında yere yığıldı.
Boynu kırılmıştı.

Nero, son kurtla savaşırken bir kez daha kumda yuvarlandı ve dişlerini gıcırdatıyordu.

Achilles yaklaşıp, gözümün takip edemeyeceği bir hızla, küçük bıçağını son kurtun kafatasına sapladı.

Nero ayağa kalktı ve uludu.

Achilles, yüzünü deri ile gizleyerek yanında nefes nefese duruyordu. Dövüş sadece birkaç dakika sürmüştü.

Stadyum ayağa kalkarken taşlar titredi. *"Ağızlığı çıkarın... ağızlığı çıkarın... ağızlığı çıkarın!"*

Nyx, karnımın etrafında kıvrılırken hep bir ağızdan tısladı.

Drex de tezahürata katıldığında ona inanamayan bir bakış attım. "Ne?" diye bağırdı çığlıkların üstüne. "Meraklandım."

Yağmur daha şiddetli yağmaya başladı ve dünyayı karanlığa boğdu.

Ayak sesleri arttı. *"Ağızlığı çıkarın... ağızlığı çıkarın ... ağızlığı çıkarın!"*

Yine, tuzak kapısı yavaşça açıldı — ikinci tur başlamıştı.

Dört sarışın adam, her biri ince vücutlarına çok büyük gelen kahverengi giysiler giymiş olarak dışarı çıktıklarında, uzun boylu soluk tenleri parladı.

Kanla kaplı kumların üzerine çıktılar.

Sessizce ve sırlıklam durarak, anlaşılmaz ifadelerle Achilles'i izlediler. Onlarda bir tuhaflık vardı — *hiçbiri silah taşımıyordu*.

Aralarında yirmi fitlik kum ve dört ölü kurt uzanıyordu.

Nero geri çekildi, kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırdı ve Achilles onu korumak için önüne geçti.

Stadyum, kafa karışıklığına dair mırıldanmalar yayılırken sessizleşti.

Charlie yanımda kaskatı kesildi, ama yüzünü göremedim, başı hala omzuma yaslanmıştı.

Drex'e dönüp "Onlar kim?" diye sordum. Yağmur dudaklarımdan damladı.

"Hiçbir fikrim yok."

Kharon şiddetle küfretti.

Drex ve ben birbirimize şaşkın bakışlar attık.

Tüylər ürpertici bir gürültü kolosede yankılandı.

Gölgeler dört yüzün üzerinde süründü, derileri kıvrıldı, solgun göğüsleri genişledi, boyları uzadıkça vücutlarına katmanlarca kaslar eklendi.

Yüzleri değişti, özellikleri dönüştü, şişti ve çarpıldı.

Kafalarını geriye doğru eğip kükrerken, tüylü kafalarından kalın, kavisli boynuzlar çıktı.

Sparta çığlık attı.

Chthonic liderleri hep birlikte ayağa fırladılar. Persephone oturmaya devam eden tek kişiydi. Bana acı dolu gözlerle baktı.

Sormak için ağzımı açtım, ama o çoktan arkasını dönmüştü.

O bakış neydi öyle?

"Onlar..." Drex şok içinde sözünü yarım bıraktı.

Koridorda bir o yana bir bu yana sallanan Chthonic bayraklarına döndüm

—Ares Hanesi'nin bayrağı en hızlı sallanıyordu.

Bu çok uygun bir durumdu. O, Ares Hanesi'nin oğluydu.

"*Minotorlar*," dedi Drex.

Charlie'nin kolu titredi ve ben onu daha sıkı sıktım, Kharon ise daha yüksek sesle küfretti.

"Federasyon ne halt ediyor?" diye tükürdü Augustus.

Zeus, arenanın kenarındaki platformda durmuş, sert bakışlarla kumları izliyordu. Su, cildine değdiğinde cızırdadı, asası kıvılcımlar saçtı.

Dört Minotaur, arenanın ortasında duruyordu, neredeyse Cyclopes kadar uzundu ama çok daha kaslıydılar. Canavarca kafataslarından ölümcül boynuzlar çıkıntı yapıyordu ve baldırları müstehcen bir şekilde şişmişti.

Ayaklarının olduğu yerde toynaklar vardı.

Augustus'un dersi aklıma geldi. *Minotorlar Spartalılar'dan daha güçlü ve daha hızlıdır. Tek bir tekmeyle tüm organlarınızı parçalayabilirler. Yumrukları ise kafanızı koparır.*

Onlar kötü şöhretli yıkım yaratıklarıydı. Ve dördü buradaydı.

Öldürmeye hazırdılar.

Achilles kollarını başının arkasına kaldırdı; Minotorlar dizlerini bükdü.

Achilles yavaşça deri kayışları ayırdı.

Sparta çığlık atmayı bıraktı; koloseum o kadar sessizdi ki iğne düşse duyulurdu.

Minotorlar bile kükremekten vazgeçti, yaratıklar ve Spartalılar nefeslerini tuttular.

Achilles'in ağzı bir su birikintisine düştü.

Bu, beklediğimden çok daha kötüydü.

Pürüzsüz bronz ten, keskin çeneyi kaplıyor, geniş, dolgun yakut dudakları çerçevesliyordu. Achilles geleneksel anlamda yakışıklıydı, güzelliği Patro'ya bile rakip olabilirdi. En azından, öyle olabilirdi.

Kalın beyaz yara izi dudaklarını kesiyordu. Yükselmiş ve buruşmuş, elmacık kemiklerine kadar uzanıyor ve çenesinin altında bitiyordu.

Drex de farkına varınca nefesini tuttu.

Biri Achilles'in ağzını dikmeye çalışmıştı. Onu susturmaya çalışmışlardı. *Acımasızca.*

Midem bulanırken, ağzımı kapattım.

Tüm dört Minotaurileri ileriye doğru eğildi, keskin keskin boynuzları doğrudan Aşil'e yöneldi.

Herkes nefesini tutarken, beklenti gerginleşti — nükleer bombaya bağlı bir jilet teli gibi.

Achilles'in konuşmasını, söylentilere göre sahip olduğu ses gücünü kullanarak Minotorları emretmesini bekledim.

Dudakları sert bir çizgi halinde birbirine bastırılmış halde kaldı ve yavaşça geri çekildi.

Rüzgar havzada uğuldayarak esiyor, yağmur şiddetli bir şekilde yağıyordu.

Minotorlar gergin ve hazır bir şekilde onun hareketlerini izliyorlardı.

Achilles geri çekilmeye devam etti, aralarındaki mesafeyi daha da açtı. Arkasında, Nero sanki ortadan kaybolmaya çalışır gibi arenanın kenarında bir top gibi kıvrıldı.

Nyx öne eğildiğinde pullar yanağımdan kaydı.

Achilles, Nero'nun önünde durduğunda, sırtı taş duvara dönük olarak durdu.

ROARRRRRRR.

Dört Minotaur aynı anda toynaklarını yere vurunca stadyum sallandı, geriye doğru tekmelediklerinde arkalarında ıslak kumlar sıçradı.

Canavarlar beklemekten bıkmıştı.

Aşil, ıslak kuma bakarak, su birikintilerinde kendi yansımasına bakarken, boynunu ileri geri çevirdi.

Güm.

Güm.

Güm.

Güm.

Minotorlar etli yumruklarını göğüslerine senkronize bir şekilde vurdular ve ses, keskin ve korkutucu bir uyarı olarak kolosede yankılandı.

Achilles başını kaldırdı.

Keskin bir rüzgar esti, omuzlarına kadar uzanan kahverengi saçları arkasına doğru uçtu ve yüzünün yanlarına yapıştı. Saç bağı son rauntta kopmuştu ve gözleri hiç görmediğim kadar parlaktı.

Dudaklarının üzerinde bulunan X şeklindeki yara izleri onu sadist gibi gösteriyordu. Achilles yavaşça eğildi.

Bıçağını sağ topuğunun arkasına sapladı, sonra tam boyuna kalktı ve kanlı bıçağı doğrudan Zeus'a doğrulttu.

Onu sevse bile, neden kendini sakatlasın ki...

Sol kulağımı parmakladım.

Kulağım değil.

Kharon'un jestinin tam anlamını anladım. Bu, en kötü şekilde romantikti. Duygu... çok yoğundu.

Zeus'un etrafında buhar yükseldi, kaşlarını çatarken kıvılcımlar çaktı, ama esasını kullanmadı.

Achilles, Olimposlular'a bir mesaj gönderiyordu. Bu savaş

Patro için idi.

Achilles, sağ ayağıyla topallayarak ilerledi, kanı sağanak yağmurla yıkanıyor, ama yüzünde acı yoktu, sadece öfke vardı.

Minotorlar bir bütün olarak ileriye doğru hücum ederken stadyum sallandı, toynakları kumları deprem gibi dövüyordu.

Achilles topallayarak
ilerlemeye devam etti.

Dudakları aralandı.

Çenesini genişçe açarak başını yana eğdi ve her yerde ateş patladı.

Drex, Charlie ve ben, sıcaklık havayı yakarken geri çekildik. Öksürerek, gözlerimi ovuştururken kerosen ve napalm kokusu burnumu yakıyordu.

Aşağıda, Achilles'in ağzından parlak kırmızı alevler fışkırıyor, arenayı boyuyordu.

Korkunç çığlıklar yankılandı.

Minotorlar cehennem ateşiyle kaplı halde kıvranıyorlardı. Kumda yuvarlanarak, cehennem ateşinde eriyip ölürken çığlık atıyorlardı.

"Kutsal..." Nyx sözünü

yarım bıraktı. Kumun

kendisi yanıyordu.

Her bir su birikintisi yanıyordu.

Alevler dikey olarak yayılıyor, yağın yağmuru aydınlatıyordu.

Cehennemin kapıları ardına kadar açılmıştı.

Bu, suyu bile yakan meşhur Yunan ateşi idi. Bu gerçektir ve Achilles'in ağzından çıkıyordu.

Minotorlar artık erimiş yapışkan bir yığın haline gelmişti.

Haç işareti yaptım.

Aşil, arenanın duvarına cehennemi yönlendirirken ağzından ateş püskürmeye devam ediyordu. Gözleri iki süpernova gibiydi.

Zeus, öfkeli bir ifadeyle tahta üzerinde geriye doğru çekildi. Hâlâ esasını kaldırmamıştı.

Ateş stadyuma doğru yayılıyordu; ıslak olan her şey alev alıyordu.

Yağmur yağmaya devam ediyordu.

Ateş, kubbenin elektrik hatlarına sıçradı. Achilles çenesini kapattı, ama hasar çoktan verilmişti. Her şey yanıyordu.

Çatırtı.

Zeus bir karar veriyormuş gibi kaşlarını çatı. *Teknik olarak Achilles ona itaatsizlik etmemişti. Güçlerini kullanmış ve emredildiği gibi görevini yerine getirmişti.*

Zeus da benimle aynı sonuca varmış olmalıydı, çünkü birdenbire uzaklaştı.

Çatırtı. Çatırtı. Çatırtı. Çatırtı. Çatırtı.

Kalabalık çığlık attı, Olimpiyat sporcuları ve yaratıklar dumanlı arenadan atlarken keskin sesler yankılandı.

Achilles ayaklarını yere vurarak arkasında parçalar bıraktı. Kum camlaşıyordu.

Ares birkaç sıra ileride ayağa kalktı ve yumruğunu havaya kaldırdı. Diğer Chthonic liderleri onun etrafında duruyordu, Sparta'nın geri kalanı canlarını kurtarmak için kaçarken hepsi bağırıp çağırıyordu.

Bizim bölümümüz yanan stadyumda kalan tek bölümdü. Charlie bana sarıldı, ben de onu tuttum.

Bu, dünyanın sonu idi.

Kharon arkamızda ıslık çaldı ve Augustus güldü.

Bayrak töreninde sadece bir anlık bir bakış atabilmişim, ama şimdi kim olduğumun tüm ağırlığını gerçekten anlıyordum.

Chthonic olmak, Tanrı'ya ait gücü kullanmak demektir.

Alevler daha da kızışırken, aşağıda Achilles yanan bir su birikintisine doğru yürüdü ve attığı maskeyi aldı. Malzeme tamamen sağlamdı.

"Sihir," diye fısıldadım.

Augustus arkamda kıkırdadı. "*Hayır, bu bir ateş ejderhasının derisi.*"

Charlie benden uzaklaştı ve ateşli yağmur yaklaşırken yüzünü koruyucu bir şekilde kapattı.

Bütün bu katliamı tek bir adam yapmıştı.

Aklımın bir köşesinde bir anı belirdi.

Haftalar önce, Achilles ağzında sönmüş bir sigarayla beni koridorda köşeye sıkıştırmıştı. Birkaç dakika sonra, Patro'ya çakmağı olmadığını söylerken, elinde yanan sigarayı içiyordu.

Sigarayı *kendisi* yakmıştı. Bu yüzden Patro ona gösterişçi demişti.

Amber ve ateş kokan, kömür gibi gözleri olan Achilles, Yunan ateşi *soluyabiliyordu*.

Peder John yine haklıydı — şeytan gözümüzün önünde saklanıyordu.

Achilles başından beri bir ejderhaydı, bir insanın derisi altında saklanıyordu.

Aniden arkamdan parmaklar boynumu sıktı — koltuğumda sıçradım — nasırlı bir başparmak omurgamın çıkıntılarını sıyırdı.

Panik boğazımı sıktı.

"Yapma," diye fısıldadı Kharon sağ kulağıma, "korkma, carissima."

Uyarı için çok geç kalınmıştı.

BAŞTAN ÇIKARICI TEKLİFLER

ALEXIS: SGC 9. GÜN

Drex ve ben, dans pistinin kenarında, odanın köşesindeki mermer sütunun yanında duruyorduk.

Köşede, kullanılmamış bir elektro gitarın takılı olduğu bir hoparlör yığını vardı. Ona baktım.

Odaya melodik bir piyano melodisi yayılıyordu ve müzisyen iyiydi, ama Kharon kadar yetenekli değildi.

Dans pistinde, pastel renkli gözler ve uzun, parıldayan saçlar gördüm, ama Lena odak noktama girdiğinde, kalabalığın içinde kaybolup gitti.

Olimpiyatçılar, sirenler ve her türden yaratıklar cenaze ilahileri eşliğinde uyuşuk bir şekilde dönüyorlardı. Sparta, morbid olmaktan başka bir şey değildi.

"Drex, sana tavsiyelerim var!" Agatha, Hermos ve Patro ile konuşurken birkaç metre öteden seslendi.

Patro odayı taradı, bakışlarımız buluştu ve o gözlerini kaçırdı.

Boğazımda duygular yükseldi.

Drex, Agatha'nın ilgisinden utanarak kızardı. "Geri döneceğim," dedi ve ambrosia dolu bardağını gergin bir yudumla içip uzaklaştı.

Yarın arenada sıra ona gelecekti.

Sütuna yaslanarak, ona acele etmesini söylemek için ağzımı açtım —ama öksürük krizine girdim.

Napalm ve gazyağı hala boğazımın arkasında yanıyordu.

Karıncalanan avuçlarımı togamla ovuşturdum, görüşüm bulanıklaşıyordu. *Dans pisti yanıyordu, tavandan su damlıyordu, damlalar alevlerle karışıyordu. Sıcaklık yanaklarımı yakıyordu.*

Geri çekildim.

Oda normaldi. Spartalılar kahkahalarla gülüyor ve coşkuyla dans ediyorlardı.

Her şey yolundaydı, ama... aslında değildi.

Her yerde küçük yangınlar çıkmıştı.

Savaş şiddetleniyordu ve Chthonics yeniliyordu.

Drex, Kharon ve Augustus'un her biri savaşmak zorundaydı, sonra da arenada sıra bana gelecekti. *On iki görev.*

Patro, Drex'in Agatha'ya söylediği bir şeyi dinleyerek ileri geri sallanıyordu — ayaklarının dibinde, bağcıklarının deliklerinden sızan kırmızı bir su birikintisi oluşuyordu — ve yürüdüğü yerde kanlı bot izleri vardı.

Patro yine bana baktı, gözlerinde umutsuzluk vardı. Ayak bileği çoktan iyileşmiş olmalıydı.

Parmaklarımda bir karıncalanma hissettim, aşağı baktım ve neredeyse düşüyordum, parmaklarımdan hafif bir ışık yayılıyordu.

"Bunu görüyor musun?" diye fısıldadım.

Nyx ön kolumdan yukarı kayarak başını avucuma dayadı. "Çok sıcak," diye hayranlıkla tısladı.

İkimiz de büyülenmiş gibi izledik. Gözlerimi kırptım, ışık kaybolmuştu. "Tekrar yap," dedi Nyx.

Yüzümü buruşturarak konsantre olmaya çalıştım, ama hiçbir şey olmadı. Alnımda ter damlaları belirdi, deniz şeytanını hatırladım. *Korkunç bir derin deniz yaratığı.*

"Parlat," diye emretti Nyx.

"Yapamıyorum." Ellerim (antenlerim) bana bakmaya devam ediyordu, derileri normal, zararsız bir renkteydi.

"Yanlış. Başarısızlık bir seçenek değil, kendine inan," diye tısladı Nyx, boğazımı sıkarken pulları kayıyordu.

Nyx'i boynumdan çekmeye çalışırken nefesim kesildi. "Nasıl... boğucu... yardımcı oluyor?"

Nyx şiddetle sıkıştı. "Seni motive ediyorum," dedi sakın bir şekilde.

Bu, resmi olarak şimdiye kadar aldığım en kötü moral konuşmasıydı (neden kendimi biraz ilham almış hissediyordum?).

"Uh... hanımefendi?" Kısa boylu bir adam — kafatasında kıvrık boynuzları olan bir yaratık — önümde durdu. "Yardıma ihtiyacınız var mı?"

Yüzümün parlak mor renge döndüğünü anlamak için aynaya bakmama gerek yoktu.

Adamın gözleri, onun önünde nefes nefese kalıp boğulurken, ağızından çirkin sesler çıkarırken büyüdü.

"Bekle," dedi, sanki ilk kez görüyormuş gibi kısa egzersiz togamın üzerine bakarken yüzü soldu. "Sen psikopat Chthonics'lerden birisin."

Ona gülümsedim.

Adam dönüp sirene doğru koştu ve benden uzaklaşmak için acele ederken kendi ayağına takılıp düştü ve beni ölüme terk etti.

Nyx kahkahaya boğuldu ve sonunda beni bıraktı. "Senden ne kadar korktuğunu gördün mü?"

Boğulurken hayatım pahasına sütuna tutundum. Bir süre sonra, yaklaşan ölüm hissi geçti ve ben de onunla birlikte güldüm. Biraz komikti.

"Boğazlarımızda şiddetli bir ağrı hissetmemizin bir nedeni var mı?" Augustus üzerime eğildi, koyu renkli gözleri parıldıyordu.

"Bu da neydi *böyle*?" Kharon, bizim için almaya gittiği iki bardak ambrosia'yı tutarak soğuk bir sesle sordu. "Biri sana saldırdı mı?"

Kısa süre önce boğazımı sıkıldığını hatırlayınca tüylerim diken diken oldu.

İki bardağı da aldım ve içindekileri hızla içtim.

"Neden nefes nefese kaldın?" diye sordu Augustus, yılmadan. "Az önce boynunda hissettiğimiz o ağrı neydi? Senin olduğunu biliyoruz. Açıkla."

Görünüşte umursamıyormuş gibi davranmaya çalıştım ama öksürük krizine girerek bunu mahvettim ve sonunda ellerimi dizlerime koyarak öğürmeye başladım.

Sonunda nefes almaya başladım. "Nyx ve ben sadece oynuyorduk."

Augustus, muhtemelen boynumdaki belirgin izlere bakıyordu. "O az önce... seni *boğdu* mu?" Ses tonu, her zamanki gibi kendini tamamen kaybetmeden önceki aldatıcı havasını taşıyordu.

"Sakin ol," dedim.

"Ben çok sakinim lan!" Augustus elini havada salladı.

"İkna edici," dedim.

"Nyx'ten seni korumamızı ister misin?" diye sordu Kharon, sesi kalınlaşmıştı. "Kendini güvende hissetmiyor musun?"

Bu sefer inanamama duygusuyla boğuldum.

Bu adamlar ciddi mi?

"Sadece *oyun* oynuyorduk." Her kelimeyi abartılı bir şekilde telaffuz ettim. "Komikti

komikti."

Nyx omuzlarıma tembelce sarıldı. "Eğer istersem onları şu anda öldürebileceğimi biliyorlar, değil mi?"

Kharon'un yüzü morarmaya başlamıştı.

İç geçirdim; erkekler zehirli bir yılanın en iyi arkadaşı olmanın nasıl bir şey olduğunu asla anlayamazlardı. Bu yaşam tarzını *anlayamıyorlardı.*

Augustus gözlerini kapatıp, Latince Kronos'a dua mırıldanarak uzun bir süre geçti.

Sonunda Augustus gözlerini açtı, omuzları gevşedi. "Tamam," diye nefes verdi.

"Tamam mı?"

"Senin kararlarına güveniyorum ve saygı duyuyorum." Yüzü kızardı.

Badump-Badump-Badump.

Kalbim hızla atıyordu ve bunun nedeni korku değildi.

"Bizimle dans etmek ister misin?" diye sordu Kharon dişlerini sıkarak, sonra bana eğilerek siyah boyalı tırnaklarını uzattı.

Augustus da elini uzattı.

Badump-Badump.

Sersemlemiş bir halde uzandım.

Elleri benim ellerimi kavradı. Bu bana

müstehcen geldi. Sempozyum odak noktamdı kayboldu.

Başka kimse yoktu.

"Hadi dans edelim, *sevgilim*," dedi Augustus, sesi ipekle kaplı kadife gibiydi. Beni öne çekti, göğüslerimiz birbirine değdi.

Kharon arkamda hareket etti.

Bir kez daha, ikisinin arasında sıkışmıştım. Dans pistinde dönüp durduk.

Augustus elimi tutarken, tırnakları sırtımın alt kısmına nazikçe batıyordu. Kharon arkamdan kalçalarımı kavradı.

Dört temas noktası.

Parmakları esnedi, döndükçe tutunmak için sıkılaştı — gözlerimde yıldızlar parladı.

Nyx omuzlarımdan kayarak Kharon'un omuzlarına geçerken, Kharon arkamda derin bir kahkaha attı.

O da bizimle dans ediyordu.

"Alexis." Kharon yaklaşarak şakaklarıma nefesini üfledi, sesi kaba çıkıyordu. "Eğer istemiyorsan... yarışmana gerek kalmamasını sağlarız."

Augustus gözlerime baktı. "Senin arenada acı çekmeni izlemektense savaşmayı tercih ederim. Sen söyle yeter. Savaşı başlatırız."

Başka birinden gelen bu sözler abartılı olurdu.

Ares ve Avcı Hanesi'nin en büyük varisi, söylediklerinde ciddiydi.

Başım dönüyordu ve bunun nedeni dans etmek değildi.

Badump-Badump-Badump-Badump.

Sadece beni Sparta dünyasının acımasızlığından kurtarmak istedikleri için, ihanetten, dünyanın en tehlikeli hapishanesinde ömür boyu hapis cezasına çarptırılmaktan bahsediyorlardı.

Tehlikeli bir şekilde kendimi iyi hissetmiyordum, öne eğildim ve başımı Augustus'un göğsüne yasladım. Dokunuşumla irkildi. Kalbi benimkiyle aynı hızda atıyordu.

Müzik çalıyordu, Beethoven'dı.

Hayalet bir acı sol kulağımın kabuğunu, *Kharon'un* kulağını yakıyordu.

Onların teklifini kabul etmek çok kolay olurdu. Tabii ki savaşmak istemiyordum. Karanlık bir odada oturup, muhtemelen pratikte hiçbir önemi olmayan ezoterik matematik denklemlerini çözmeyi *arzuluyordum*.

Ama Ceres villada beni bekliyordu. Bana inanıyordu.

Ve ben, beni bir arada tutmak için kendilerini paramparça eden kocalar istemiyordum.

"Hayır," dedim sakın bir şekilde dönerken. "Bunu kendim yapabilirim."

Korkmak, savaşmamak için yeterli bir neden değildi.

Augustus'un göğsü kulağımın altında titriyordu. "Biz senin için buradayız. Lütfen unutma... biz *seninleyiz* Alexis. Senin için her şeyi yaparız."

Kharon onaylayarak bir ses çıkardı, kalçaları bana samimi bir şekilde sürtündü.

Yüzüm kızardı, bir düşünceaklıma — saçma
uygunsuz

düşünce.

Bir bir yukarı yukarı Augustus'a . "Aslında ...
bir bir şey var."

Midnight'ın gözleri parladı. "Ne oldu, tatlı carus'um?" diye sordu.

Kharon'un parmakları belime daha sertçe bastırdı.

"Savaşta öleceksem, seks yapmak istiyorum," cesaretimi kaybetmeden önce ağızımdan kaçıverdi.

Dönmeyi bıraktık.

Yere baktım.

"Ölmeyeceksin." Augustus parmaklarıyla çenemi kaldırdı, böylece bakışlarımız buluştu. "Savaşta ölme korkusuyla bunu yapmanı istemiyoruz..."

"Öyle değil," dedim aceleyle. "*Hazırım.*"

"Carissima," diye fısıldadı Kharon şakağıma. "Ateşle oynuyorsun."

Boğazımı temizledim, bir zayıflık beni sardı.

"Oh, lanet olsun," diye tısladı Nyx omuzlarıma dolanarak. "Sadece çiftleşme... O kadar da derin bir şey değil. Bunu izlemek çok utanç verici... Yarın tribünde görüşürüz." O uzaklaşırken pulları bacaklarımdan aşağı kaydı.

"Bekle?" Onun kaybolduğu boşluğa baktım. "Beni öylece bırakamazsın?"

"Uh—evet, bırakabilirim," diye bağırdı Nyx. "Hoşça kal, kaltak."

Birkaç metre ötede, bir Olimpiyat sporcusu dönüş sırasında ayağı takılıp erkek partnerini yere düşürdüğünde bir kargaşa çıktı. İki adam

dans pistine düştü.

İnsanlar üzerlerine düşerken çığlık attılar.

Nyx, sempozyumda görünmez bir şekilde kayarken çılgınca güldü.

Bir siren çaldı ve bir tepsi ambrosia havaya fırladı.

İç geçirdim ve erkeklere döndüm. Augustus, gözleri yarı kapalı bir şekilde ağzıma bakıyordu. Yüzünde saf bir arzu yazıyordu.

O, baştan çıkarmanın vücut bulmuş haliydi ve birdenbire ben bir günahkar oldum.

"Bunun istediğın şey olduğundan emin misin?" diye sordu Augustus yavaşça, bana yaslanarak karnıma sertçe bastırdı.

Kharon kalçalarını belimin alt kısmına doğru kaydıldı ve omurgamın kıvrımına doğru itti. "Ah, prenses," dedi acımasızca. "Sana tanıtacağım *ahlaksız* şeyler."

"Yap," diye alay ettim.

Augustus elimi tuttu ve beni dans pistinden çekip çıkardı; çıkışa doğru ilerliyorduk.

Kharon boynumun arkasını sıkıca kavradı.

Ona baktım — gözleri keskin, çelik mavisiydi — Titanları avlamadan önce, savaşa gitmeden önce olduğü gibi aynı ifadeyi takınmıştı.

Augustus, kapının yanında sarkmış duran bazı Olimposlu muhafızlara parmaklarını şıklattı.

"Odalarımıza geri dönüyoruz," dedi. "Bizi eşlik edin."

Muhafızlar dikkat kesildi. Biri kapıyı açıp bizim için tutarken, diğerleri itaatkar bir şekilde peşinden koştu.

Kocam, antik koloseumun altında uzanan labirentte hızla ilerlerken beni bırakmadı.

Odamızın önünde durduk.

Bir muhafız anahtarla uğraşarak kapıyı açmaya çalıştı.

"*Acele et.*" Augustus'un derin sesi, dar taş tünelde uğursuz bir şekilde yankılandı.

Muhafız, kilitteki anahtarı çaresizce sallarken yüzü soldu.

"Bu günlerde her şeyi kendimiz yapmak zorundayız." Augustus öne çıktı, anahtarı aldı, kilide soktu ve kaba kuvvetle çevirdi.

Ağır kapıyı açarken menteşeler gıcırdadı.

"Arkamızdan kilitle," dedi Augustus, taş duvarda asılı olan zinciri işaret ederek.

"Elbette efendim," diye koroda cevap verdiler muhafızlar ve derin bir reverans yaptılar.

Gerçekten tutsak olan kim?

Aniden, bu o kadar da net değildi.

Augustus kapıyı açık tutarak beni, uzak duvarda yanmakta olan tek bir bakır aplikle aydınlatılan loş odaya eşlik etti.

Kharon, arkamda yakından yürürken eli hiç omurgamdan ayrılmadı.

Ağır kapı gürültüyle kapandı.

Fluffy Jr., cehennem köpekleri ve Poco, yatağın ucundaki dar alana sıkışmış, sevimli bir tüy ve kemik yığını halinde horluyorlardı.

Fluffy Jr.'ın sırtındaki şişlik hala soluk mavi bir renk almıştı, ama o sızlanmıyordu, sadece derin bir uykuya dalmıştı. Son zamanlarda ikimizin de parladığımızı fark ettim. *Bunun bir ilgisi var mı?*

Sessizlik uzadı.

Kocalarım ikisi de üzerimde durmuş, bekliyorlardı.

Üçümüz için zar zor yeterli olan yatağı inceledim, cesaretim kırılıyordu.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum.

"Bir sayı seç," dedi Kharon, yüzünün keskin hatlarına gölgeler düşerken. "Bir... mi, iki... mi?"

Augustus ellerini yumruk yaptı. Oda uğursuz bir hava ile doldu.

"İki mi?" diye tereddütte sordum.

Kharon banyo kapısını açtı ve bana tuttu, gülümsemesi acımasızdı.

"Duş olsun."

GÜNAHIN KORUYUCU AZİZLERİ

ALEXIS

"İçimden bir şeyi dökmem lazım..." Titreyerek sözlerimi yarım bıraktım, dizlerimi kendime doğru çekerek, sözler boğazımda düğümlendi.

Güvenim tamamen yok olmuştu.

Kapalı tuvalet koltuğunda giyinik duruyordum, toga'mı çıkarırsam etimin de onunla birlikte çıkacağından korkuyordum.

Saçlarım kıvrıkcıktı, görüş alanım dardı ve sol kulağımda bir çınlama vardı. Çok sessizdim, dokunulmaktan çekiniyordum, yumuşak olmam gereken yerlerde sert, vahşi olmam gereken yerlerde nazıktım.

Boş düşün içinde arkamızda kaynar su fışkırıyordu, eski borulardan sıçrayarak tek bir mum titriyordu.

Kharon ve Augustus küçük alanı domine ediyordu; zar zor sığabiliyorduk. Zihnimde sirenler çalmaya başladı.

TEHLİKE. Yırtıcı hayvanlara dokunma.

"Konuş, carissima." Kharon üzerimde belirgin bir şekilde duruyordu, gözleri delici, ölümcül bir maviydi — Montana kışında, titrek dişlerin üzerinde gerilmiş donmuş dudakların rengi. Hipotermi rengi. "Söyleyeceklerini söyle."

Sessiz kaldım.

"Alexis." Augustus adımı sanki okşuyormuş gibi ağzında yuvarladı.
"Hayatım... *lütfen*."

Buhar gölgelerle karışarak ikisini de karanlığa gömdü.

Acımasız, kötü niyetli tanrılar.

"Korkuyorum."

Kharon bana bakarken kaşlarını kaldırdı. İskelet dövmeleri, onun ahlaksızlığının derinliğini acımasızca hatırlatıyordu.

"Biz buyuz," dedi Kharon soğuk bir sesle. "*Sen* busun." "Siz iyi insanlar değilsiniz," diye fısıldadım.

Kharon'un dudakları kıvrıldı, köpek dişleri parladı. "Hayır, değiliz... ama sen bunu zaten biliyordun."

Augustus beni sessizce inceledi.

Onlar, nazik ve normal sevgililer olacaklarına dair hiçbir söz vermediler.

Kharon başını yana eğdi; kulağının olduğı yerde buruşuk bir yara izi vardı.

Korku azaldı.

Augustus gözlerimi hiç kırpmadan baktı. "Kronos bizi senin kocaların olarak yarattı. Biz tek bir ruhuz, üç parçaya bölünmüş. Sevgimizden korkma."

Geri çekildim, sırtıma porselen batıyordu. "Sen... beni *seviyor musun*?"

Augustus sığ nefes aldı, gözleri hipnotize edici mürekkep havuzları gibiydi, anlaşılmaz bir günah gölgesi. "Senin bir Titanla savaştığını izlediğimde anladım, yüzün kararlıydı, huzurluydu, tanımadığın zavallı insanlara yardım etmek için kendini *feda ediyordun*."

Dudaklarımdan hava fışkırdı.

"Bunu biliyordum..." dedi Kharon. "Dğnmzn ertesi günü uyandığında. Sen gitmiştin, dünya renksizdi ve kalbim yoktu, kanlı göğsümden sklp alınmıştı."

Kulaklarımda bir uğultu yankılandı.

Korkuyu hisset ve ona rağmen harekete geç.

Dizlerimi bıraktım. "Hazırım." Omurgamı düzelttim, bunu söylersem gerçek olur diye umuyordum. "Sikişmeye."

Kharon dik durdu. "Biz... *sevişmeyeceğiz*," dedi alçak sesle. "Sen arenadaki turlarını atlatana kadar."

Augustus alt dudağını ıslattı.

"Ama," dedi Kharon, yüzümdeki hayal kırıklığını görünce. "Görevlerini başarıyla tamamladıktan sonra sana gelecek olanın tadını vereceğiz."

"Bize güveniyor musun?" diye sordu Augustus yumuşak bir sesle.

Güvenmemeliydim.

"Evet."

"Ayağa kalk," diye emretti Kharon. "Hemen."

Hava ahlaksızlıkla doldu.

Ayaklarımı yere sağlamca bastırıp tüm boyumla ayağa kalktım, başımı geriye eğip ona harekete geçmesi için meydan okudum.

Yavaşça, aramızda sadece birkaç santimetre mesafe varken, egzersiz togasının askılarını çıkardım. Soğuk hava çıplak sırtıma çarptı, cildim tüylerim diken diken oldu

—kumaş yere düştü.

Kharon boğuk, aç bir ses çıkardı.

Augustus kirpiklerini indirerek togasını aşağı çekti ve sonsuz bir bronz düzlük ortaya çıktı — aşağı baktım — kalın penisi alt karnına doğru sallanıyordu, ucunda metal parıldıyordu.

Augustus elini uzattı, ben de elini tuttum. Beni buharlı duşa yönlendirdi.

RIPPPP.

Kharon togasını yırttı ve onu takip etti.

Uzun piyano parmakları mavi elmasların üzerinde gezerken sırtımdan sıcaklık yayıldı. Sanki kemiklerimi boyuyormuş gibi omurgamdan aşağı, her bir kaburgamın üzerinden geçtiler.

Sinirlerim onun nazik dokunuşlarına çığlık attı.

Augustus sıcak duşun altında bana döndü, geniş omuzları ve zar zor kontrol ettiği gücüyle... Ben de parmaklarımla ön kolunu kaplayan damar ağını nazikçe okşadım. Düşündüğümünden daha pürüzsüz ve ipeksiydiler. *Sarhoş ediciydiler.*

Augustus bir ses çıkardı ve irkildi.

Cesaretleterek, göğsünün sert çıkıntılarını keşfettim, karın kaslarının üzerine doğru indim, dokunuşumla nasıl kabardıklarını ve gerildiklerini zevkle izledim.

Daha aşağıya doğru kaydurdım, metali ve pürüzsüz, ıslak başını gördüm — penisi karnına doğru sallanıyordu.

Augustus göğüslerimi avuçlarken şiddetle küfretti, nasırları hassas meme uçlarımı tahriş etti — beyaz sıcak bir zevk içimi kapladı.

Uyluklarımı birbirine sıktım.

Kharon omurgam boyunca öpücükler kondurdu, nazikçe ısırıldı, sonra hassas cildi yaladı.

Augustus göğüslerimi okşadı.

Göğüslerimin arasındaki ince yara izini izlerken durakladı — başımı salladım, *şimdi olmaz* — ifadesi daha sonra buna geri döneceğimizi vaat ediyordu.

Augustus karnımı okşadı, yanık izinde biraz daha uzun durdu, sonra kalçalarımın doğru indi.

Kharon avuçlarını kalçalarımın üzerinde gezdirdi, sonra sıktı, Augustus ise bacaklarımın arasındaki kıvrımları rahatça okşadı.

Şehvet her şeyi bulanıklaştırdı.

Korkunç derecede heyecan verici, saçma bir fikir aklıma geldi.

Titrek bir nefesle ellerimi Augustus'un sıcak, suyla kaplı göğsüne koydum ve cesaretimi topladım.

"Acaba sen ikiniz bana bananasıl öğret ... zevk
bir bir Merakla fısıldadım.

Kharon dondu arkamda benim dişleri dişleri dondurdu dudak
duyarlı boynumun omuzumla birleştiği hassas deride.

Augustus kalçalarımı kavradı, tırnakları derime batıyordu. "Emin misin... istediğin bu mu?" diye sordu boğuk bir sesle.

Kharon ağzını boynumdan çekip geri adım attı. Şikayet etmek için
ağzımı açtım.

Çenemi kavradı, başımı zorla yana çevirdi ve dilini ağzıma daldırarak beni susturdu. Öpüşmedi, yuttu.

Sıcak dudakları sonunda benden ayrıldığında, eli çenemi daha sıkı kavradı, yüzü her bir kirpikimi sayabilecek kadar yakındı.

"Kendini tutma," dedim nefes nefese. "Gerçek seni istiyorum."

Kharon'un gözleri tamamen siyahtı, göz bebekleri büyümüştü. Dişlerini gösterdi.

"O daha acımasızdır."

"Carissima..." dedi yumuşak bir sesle. "Dizlerinin üzerine çök."

Arthur Miller kulağıma fısıldadı, "Şeytan düşmeden bir saat öncesine kadar, Tanrı onu cennette güzel buluyordu."

Augustus göğüslerimi nazikçe avuçladı, başparmakları meme uçlarımı okşadı. "Uslu bir kız ol, benim tatlı carus'um."

"Ben övgüde bulunmaya meyilliyim."

"Bana itaat et," dedi Kharon karanlık bir sesle. "Yoksa duştan çıkarız ve bu iş biter."

Dizlerimin üzerine çöktüm.

"Ne kadar itaatkarsın," diye fısıldadı Augustus sıcak bir sesle. "Ne kadar mükemmelsin."

Kharon hareket etti benim benim iz
parmak parmak mavi mavi elmasları izledi, ta ki
Augustus'un yanına gelene kadar.

Su üzerlerinden akıyordu; buhar omuzlarından sarmal şeklinde yükseliyordu; onlar kötü niyetli, ruhani varlıklardı.

Kharon bana acımasız bir alaycı gülümsemeyle baktı; Augustus gülümsedi.

İkisi de önümde çıplaktı.

Augustus'un penisi kalın ve başı metal piercingliyken, Kharon'unki daha uzun ve damarlıydı. Biri bronzlaşmış ve ucu koyu renkteyken, diğeri kırmızımsı ve bordo renkteydi.

Sönük mum ışığında, ikisinin de sol uyluklarında kırmızı yazılar vardı.

Kelimeleri okumaya çalışarak gözlerimi kısarak baktım — haftalar önce bunların kan izleri olduğunu düşünmüştüm.

İkisi de aynı dövmeye sahipti.

Mum ışığı titriyor, suyla karışıyor ve mürekkebin yazdıklarını gizliyordu.

"Ağzını aç." Kharon her kelimeyi abartılı bir şekilde telaffuz etti. Ben de itaat ettim.

Kharon penisini kavradı ve aşağı doğru çekti, açılmış dudaklarımın üzerinde tuttu.

Öne eğildim ve sağ bacağındaki yara izi, sol bacağındaki pürüzsüz deri üzerinde dengemi sağladım.

Kharon sağ eliyle ıslak buklelerimi nazikçe toplayıp at kuyruğu yaptı. Onu yüzümden uzak tuttu, iskelet dövmeli parmaklarıyla penisini sıkıca kavradı

, öne eğildi ve ağlayan ucunu dudaklarımın üzerinde gezdirdi.

Neredeyse hiç hissedilmeyen bir dokunuş — ikimiz de zevkten inledik.

"Em. Yanaklarını içini boşalt, dilini *kullan*. Dişlerini kullanma." Kharon kaslarını gerdiğinde soluk karnı kabardı.

Bu bir soru değildi.

Kharon, nazik bir yumuşaklıkla kendini ağzımın içine itti.

Uyluklarını tutarak onu daha derine aldım, itaat etmeye çalışırken büyüklüğünden boğuluyordum. Coşkulu ifadesinden, benim beceriksizliğimi umursamadığı belliydi.

"Harika gidiyorsun," dedi Augustus, Kharon'un yanında durup beni izlerken, penisinin tabanını kavrayıp kalınlığını yavaşça okşayarak.

Kalbim çarpıyordu.

Kharon sabırla bekledi, beni keşfetmeme izin verirken hareketsiz kaldı. Yalayarak, alt tarafındaki ipeksi damarı izledim. Dilimle ileri geri alay ederek, kadifemsi yumuşak yüzeyin tadını çıkardım.

Su, gözyaşları gibi yüzümden akıyordu.

Onu derinlemesine emmeye çalıştım, ama yine boğuldum.

Görünüşe göre, öğürme refleksim ÇOK gelişmişti.

Kharon, onu tamamen emmeyi başaramayınca karanlık bir kahkaha attı. "Kendine zarar verme."

Suyun içinden ona baktım, gözlerini sabitleyerek.

Kalçaları sarsıldı ve sanki dua ediyormuş gibi, "*Beni mahvediyorsun*" diye fısıldadı.

Geri çekilerek, kafasının etrafındaki eğimi yaladım.

"Onu çok mükemmel alıyorsun," diye övdü Augustus, başını geriye eğip ön kolundaki damarları belirginleşirken, Adonis kemerinin V şekli gerildi.

Kharon, Chthonic güçlerini kullanırken gözleri kıpkırmızı oldu.

Hayal edilemez bir zevk dalgası beni sardı.

Duyguları karışık, kaba ve erotikti: *benim kadını, dizlerim, hakimiyet, kontrol, sikmek, damgalamak, sahip olmak, sahiplenmek, değer vermek.*

Bacaklarımın arasında bir sıcaklık hissettim.

Sağ elimi sertleşmiş penisinin tabanına götürdüm, nazikçe aşağıya doğru kavradım — Kharon'un kalçaları sarsıldı ve boğazından bir inilti çıktı.

Bir duygu en parlak şekilde yanıyordu: *onu sevmek*.

Zevk arttıkça, onun sıcak sertliği etrafında inledim. "Sen bizim için çok mükemmelsin." Augustus daha hızlı okşadı.

İkisi de benim önümde mahvoldu.

Günahın Koruyucu Azizleri.

Kharon buklelerimi bıraktı ve acı dolu bir iniltiyle yavaşça ağızımdan çekildi.

"Augustus'a öğrendiklerini göster, carissima," diye emretti, ama sesi boğuktu. Keskinliği kaybolmuştu. Yanakları kızarmış, gözleri parlıyordu.

Başımı döndüren bir kadınsı tatmin dalgası beni sardı.

Kharon'u mahvettim.

Augustus çok daha kalın olan penisini aşağı doğru itti, ucundaki metal takı ön sıvıyla parıldıyordu. "Harika gidiyorsun, tatlım."

Bana saf hayranlıkla bakıyordu, ki bunu gerçekten takdir ettim, çünkü aslında pek iyi yapmadığımdan emindim.

Dudaklarımı ayırdım.

Augustus inanılmaz bir şefkatle alnımdaki saçları geriye doğru taradı.

Kharon'unkinden çok daha sıcak olan derisini kavrayarak, kadifemsi yumuşaklığını ağızıma alıp genişliğini almaya çalıştım.

Piercinginin soğuk metali dilime değdi. Dudaklarım yanıyordu.

Bu ahlaksızca geliyordu.

Augustus başını geriye attı ve küfretti, ellerini saçlarıma geçirip altımda titrerken, penisi ağızımda zonkluyordu. "Daha fazla dayanamayacağım," dedi boğuk bir nefesle. "Çok zarif, çok mükemmel."

Emdim, tırnaklarımı uyluklarına geçirdim, onun çözülmesini görmek istiyordum. Ağızıma girdi, ön sıvısı tuzluydu, hareketleri daha düzensiz hale geliyordu.

O inleyerek uzaklaştı — dudaklarımdan kadifemsi bir sertlik yayıldı.

Onun ani yokluğuyla kafam karışmış bir şekilde nefes almaya çalıştım.

"Kendine dokun," diye sertçe emretti Kharon, ama takıntılı ifadesi bu emrin etkisini bozdu.

Parmaklarım ağrıyan bacaklarımdan arasına girdi, ıslak ve zaten titremeye başlayan klitorisimi ovuşturdum, beyaz sıcaklıkta bir zevk yükseldi.

Kharon ve Augustus yaklaştılar.

Göğüslerimi okşadılar, meme uçlarımı çimdiklediler, tırnakları ateşli tenimi kazıdı, ikisi de kendilerini daha hızlı okşuyordular.

Onlar bana ilgi gösterirken ben de kendime daha sert dokundum.

Augustus bana yumuşak bir ifadeyle baktı. "Kocalarını böyle memnun etmekle çok güzel bir şey yapıyorsun. Seninle gurur duyuyorum."

Düşüşe yaklaştıkça titremelerim arttı.

Islak vücutların çarpışması, sıcak su altında müstehcen bir yankı oluşturdu.

Kharon, dişlerini gösterip çenesini gererek küfür ederken boğazından bir ses çıkardı. Başını geriye eğip kendini sert ve hızlı bir şekilde okşadı. "Seni mahvedeceğim," diye söz verdi.

Çok geç.

"Sen benimsin, aşkım," dedi Kharon boğuk bir nefesle. "Sonsuza kadar." Dalgalar of pleasure crashed over me, and my back bowed,

titriyordu, içim sıkışıp gevşerken.

Kharon ve Augustus yüzüme yaklaştılar, aynı anda inleyerek, açılmış, nefes nefese dudaklarımdan üzerine birleştiler.

Spermleri karışarak çenemden göğsüme damladı. Artçı sarsıntılar içimi titretti.

Kharon başparmağını karışımın içinden geçirdi ve ağızma soktu. Tuzlu ve dilime keskin bir tadı vardı. Yüzümü buruşturup tükürdüm — tadı gerçekten iğrençti. *Bir daha asla yapmayacağım.*

İki adam da güldü.

"Seni seviyorum." Augustus çenemden damlayan spermi topladı, sıvıyı göğüslerime doğru sürükleyerek cildime masaj yaptı.

Ben öne doğru eğildim, güçsüz ve bitkin bir halde.

Uylukları yüzümden birkaç santim uzaktaydı — her ikisinin sol bacağına el yazısı fontuyla dövme yapılmış küçük kelimeler görünür hale geldi.

"Alexis Hert" Roma rakamlarıyla yazılmıştı — düğün tarihimiz.

Gözlerim onlarınkine kaydı.

Konuşmaya çalıştım ama yapamadım.

Augustus beni kaldırdı ve göğsüne yasladı.

Augustus beni tutarken Kharon beni havluyla kuruladı. Kıvırcık saçlarıma odaklandı, yüzüme kelebek öpücükleri yağdırarak saçlarımdaki suyu nazikçe sıktı. Kararlı bir ifadeyle saçlarımı topuz yaptı.

Sonunda, Kharon benim kurduğuma ikna olunca, Augustus beni odaya taşıdı ve nazikçe yatağa yatırdı.

Kharon bacaklarımın arasına ıslak bir bez getirdi ve sevgi dolu sözler fısıldayarak beni nazikçe sildi. Yüzümü ve göğsümü silerken gözleri duygularla parlıyordu.

İşini bitirdiğinde, Augustus bir süre omuzlarımı, bacaklarımı ve ayaklarımı battaniyeyle örttü.

Yorganı yüzüme doğru çekip duruyordu ve ne yaptığını anlamam bir saniye sürdü. *Poco sadece kulaklarının dışarıda kalmasını sever.*

Korkutucu kocalarımın telaşları karşısında kalbim eridi.

Sonunda ikisi de yatağa tırmandılar ve başka bir yatak örtüsü gibi üzerime sarıldılar.

Kharon alnıma şefkatli bir öpücük kondurdu. Augustus boynumun yanına hafifçe bir öpücük kondurdu.

Uykulu bir şekilde gülümsedim ve gözlerimi kapattım, içim ve dışım sıcaklık doluydu.

Neden bunu daha önce yapmadık?

O kadar mutluydum ki, ne zaman benim adımla kalıcı olarak derilerine kazıdıklarını sormayı unutmuştum.

Uyku beni dibe çekti.

40

AVCI

KHARON

Gözlerimi açtığımda, başımı döndüren bir sıcaklık beni sardı.

Memnuniyetle esneyerek Alexis'i göğsüme sıkıca sarıldım. Gece yarısı, onu yorganın altından çekip üstüme yatırmıştım.

O, lezzetli bir ağırlık battaniyesiydi.

Tanrısıl.

Augustus'un bronz rengi uyluğu ikimizin üzerine kıvrılmış, bizi sabit tutuyordu. Üzerine onun adı dövme yapılmıştı.

Düğünümüzün ertesi günü, onun kaybolduğu gün dövmeyi yaptırmıştık.

Bu, Alexis'i, karımızı, kan dökerek ya da şefkatle, ne pahasına olursa olsun geri kazanacağımıza dair bir sözdü. Hiçbir bedel çok yüksek değildi. Onun için değil.

Ve şimdi kollarımda yatıyordu, uyurken onu tutacağıma güveniyordu.

Bütün gece onun başında durup, nefes alıp verişini izlemek, ruhumun arzuladığı şeydi sanmıştım.

Yanılmışım.

Ben bunun için doğmuştum: onu sıkıca sararken, kalplerimiz aynı ritimde atarken, o benim boynuma horlarken.

Onun buklelerine gülümsedim.

Yarışmadan önce, en son ne zaman uyuduğumu hatırlamıyordum, saatlerce huzur içinde *dinlendiğimi* ise hiç hatırlamıyordum.

Tek gereken, karımla bir hafta boyunca izole olmakmış — ceza, tedavi olmuş.

Uykudan ısınmış cildini ellerimle okşayarak, sırtında rastgele dağılmış izleri haritalandırdım. Bu izler gövdesinin önünü de kaplıyordu.

Cildi hayatta kalmanın izleriyle doluydu: sigara yanıkları, göğüs kemiğinde bir hançer yarası, dal uçlarına benzeyen pürüzlü çentikler, sanki bir tezgahın köşesine fırlatılmış gibi mükemmel kenarlı çukurlar.

Dudaklarım titredi, düştü.

Yüzümü boynunun kıvrımına gömdüm, göğsüm düzensizce inip kalkarken nem gözlerimi bulanıklaştırdı.

Hayat karım için kolay olmamıştı, ama o dayanmıştı ve hala çok... *iyiydi*.

Ona aşık olmamız hiç de şaşırtıcı değildi. Alexis, dünyadaki hiç kimseye benzemiyordu. *Angelus Romae*. Hiçbir yaratık, Spartan ya da insan onunla kıyaslanamazdı.

O ilahi biriydi. O

benim karımdı.

O benim diğer ruhumdu.

Seni tekrar buldum.

AUGUSTUS: SGC 10. GÜN

Parlak bir yaz günüydü, dağ havası yabani çiçeklerin kokusuyla doluydu. Poco omzumda oturmuş, gürültüyle taçımı kemirirken mırıldanıyordu.

Dünyayı görmüştüm, ama Dolomitler, gerçeküstü güzellikleriyle diğerlerinden ayrılıyordu. *Kutsal topraklar*.

Elektrikli kubbe ışığı yakalarken uğultu çıkarıyordu.

Taşların üzerindeki siyah yanık izleri, bir gün önce cehennem ateşinin yandığının tek kanıtıydı.

Önümde, Alexis Charlie'ye yaslanmıştı, ellerini tutuyorlardı, arkadaşları için korkudan parmak eklemleri bembeyaz olmuştu.

Kharon, ona hediye ettiği kolyeyi izledi, dövmeli başparmağıyla boynunun arkasını okşadı.

Sadece karıma bakmak bile göğsümü ağrıtıyordu — o bizim için fazla iyiydi — ama yine de içimden bir ses, onu *asla* terk etmeyeceğimi söylüyordu.

Kharon da aynı şekilde hissediyordu.

Onun buklelerinden birini çevirdim ve o da omzunun üzerinden bana gülümsedi.

Kara kalbim parçalandı.

Eşime yıkıcı bir şekilde takıntılıydım.

O kadar takıntılıydım ki, endişe içimi kemiriyordu, çünkü stadyumun kenarında Zeus, omuzlarından elektrik kıvılcımları sıçrayarak kendini beğenmiş bir şekilde duruyordu.

Ne tür bir oyun oynuyor bu adam?

Achilles ve *Patro'dan* şüphelenmesi için hiçbir neden yoktu, ya da Medusa'ya yardım ettiğimizi şüphelenmek için *hiçbir* neden yoktu.

Drex geniş bir kılıçla kumlara çıktığında stadyumda hafif bir alkış yükseldi.

Korkmuş görünüyordu.

Alexis ayağa kalkıp alkışladı ve avazı çıktığı kadar bağırdı. Helen, Charlie ve Agatha da ona katılarak gergin genç adama tezahürat ettiler.

"Vay canına," dedi Kharon alaycı bir şekilde. Onu tekmeledim.

Pişman görünmüyordu.

Hâlâ onların arkadaşlığına duyduğu kıskançlığı atlatamamıştı (ben de öyle).

"Bir tur, iki görev!" diye duyurdu Zeus. Ünlü şimşek asası dikkat çekici bir şekilde yoktu. "İlk kez katılan ilk Olimposlu için." Yine karışık alkışlar yükseldi. Sparta ne hissedeceğini bilmiyordu.

Drex omuzlarını geriye çekti, kılıcı girişe doğrulttu. Kapı açıldı.

İki egzotik görünümlü canavar kumların üzerine çıktı: Kimeralar.

Kalabalık "oooh" diye bağırdı.

Kimeralar üç başlı canavarlardı — aslan gövdesi, sırtlarının ortasından çıkan keçi başı ve yılan başıyla biten kuyrukları vardı. Nadir görülen yaratıklar — Kuzey Afrika'nın vahşi doğasında yaşıyorlardı.

Chimeralar ona doğru yaklaşırken Drex gözle görülür şekilde titriyordu. Olimposlular ona karşı nazik davranıyorlardı.

Bu onun için çabuk bitecekti.

Kimeralar Nemea aslanlarının yarısı kadar küçüktü ve tehlikeli olsalar da, boyları daha kısa olduğu için sadece beşinci sınıf canavarlardı. Ateş püskürürlerdi, ama çok az miktarda.

O iyi olacaktı.

Her iki canavar da kumların üzerinde Drex'e doğru koştu. Ağızlarını açtılar ve ağızlarından alevler fışkırdı.

Drex dönüp onlardan uzaklaşmak için koşmaya başladı.

Ne yapıyor bu? Kafam karışmış bir şekilde Kharon'a baktım.

Alexis korkudan titreyerek ağzını kapattı ve çığlık attı.

Kharon gözlerini devirdi ve tembelce ayağa kalktı. "Sadece... onları bıçakla!" dedi sıkılmış bir ses tonuyla, sanki bu çok açıkmiş gibi (ki öyleydi).

Ne yazık ki Drex pek zeki biri değildi.

Otuz dakika sonra kapı açıldı. "Tur bitti," diye Zeus sinirli bir şekilde duyurdu.

İki tane *bıçaklanmamış* Kimera, Drex'i kumda kovalarken yorgunluktan nefes nefese kalmıştı. Çocuğa hakkını vermek lazımdı, dayanıklılığı vardı.

Son yarım saat boyunca, koşarak iki canavardan da kaçmayı başarmıştı. Ancak, öldürme becerisi sıfırdı ve önemli olan diğer her konuda hayal kırıklığı yaratıyordu.

Drex hızla sola zikzak yaptı ve canavarlar onu takip etmeye çalışırken biri sağa yuvarlandı.

Kalabalıkta hafif bir kahkaha patladı.

Teknik olarak, bir raunt otuz dakika sonra biter ve arenadan çıkabilirdiniz, ama o zaman kaybederdiniz.

Hiçbir yaralanmamış Chthonic bu yolu seçmemişti.

Çünkü gururumuz vardı.

Ve acınası değildik.

"Koş, başarabilirsin!" Alexis, Drex açık kapıya doğru koşarken bağırdı.

Kesinlikle başaramaz.

Drex stadyumdan dışarı atladı ve yine alkışlar ve kahkahalar yükseldi. Olimpiyat muhafızları silahlarıyla dışarı koştular. *Pop. Pop.* Her iki Chimera da gözlerinden kurşunla vurularak öldü.

Cesetler sürüklenirken kalabalık alkışladı.

Zeus başını salladı ve platformdan güç alanından atlayarak kuma indi.

Muhafızlar Drex'i arenaya geri götürdüler.

Zeus, elinde Vulcan metaliyle çocuğa doğru yürüdü.

İnsanlar bunun gerekli olmadığını haykırırken, etrafta yuhalama sesleri yankılandı. Görünüşe göre Sparta, Olimposlu köpeğe acıyordu; o bizim gibi acı çekmeyi hak etmiyordu.

"İki görev kaybedildi," diye iç çekerek duyurdu Zeus.

Çocuk togasının üstünü açarken sabırla bekledi.

Zeus geri adım attı ve açıkta kalan göğsüne dairesel metali doğrulttu — uzattığı kolunda kıvılcımlar parladı, parmaklarındaki metal sarıya döndü — damgaları hızla arka arkaya derisine vurdu.

Drex acı içinde çığlık attı.

Kalabalık da acısını paylaşarak yüzünü buruşturdu.

Zeus, sanki telafi etmeye çalışır gibi, cesaret verici bir gülümsemeyle çocuğun omzuna elini koydu ve ona bir şeyler fısıldadı.

Drex ona alaycı bir şekilde baktı, yüzünde açıkça düşmanlık vardı.

Belki de onu bir Chthonic yapacağız.

Zeus, Drex'e ilerlemesini işaret etti, sonra onun arkasından stadyumdan çıktı.

Herkes ayağa kalkıp ayrılmaya başladı.

Bizim bölümümüz çıkarken, Helen'e sıkıca sarıldım.

Omzunun üzerinden Charlie'ye sessizce, "Yerde uyusan iyi olur," diye fısıldadım.

O, uygunsuzluk imasına dehşetle bakarak şiddetle başını salladı.

Helen'i isteksizce bıraktığımda içim rahatladı.

Asla yüksek sesle itiraf etmem, ama Charlie'nin ona sahip olmasına minnettardım; ona nasıl baktığını görmüştüm. İyi bir çocuktu.

Onun büyüdüğü ortam suçluydu.

Alexis'i sempozyuma götürürken bana yaslandı.

Onlar çok daha iyisini hak ediyorlardı.

Drex bizden birkaç dakika sonra geldi, neredeyse hiç yaralanmamış görünüyordu. Togasının altından bandajlar görünüyordu. Belli ki ona tıbbi tedavi uygulayıp serbest bırakmışlardı.

"Drex!" Alexis onu görünce seslendi, kolumu bırakıp ona doğru koştu.

Oğlan onu görünce gülümsedi ve odanın kenarında sohbet etmeye başladılar.

Kharon onu takip etmeye başladı, ama ben onu durdurdum. "O sadece onun arkadaşı," diye ona (ve kendime) sakın bir şekilde hatırlattım. "Ondan nefret ediyorum."

"Biliyorum."

O gece yatakta, Kharon ve ben Alexis'i aramızda tutarken üçümüz de hiçbir şey söylemedik.

Söylenmemiş gerçeklik havada asılı kalmıştı.

Yarın, savaşma sırası Kharon'daydı.

SGC 11. GÜN

Koloseum'da yine parlak bir yaz g n y d .

Teşekkürler, Kronos.

Zeus, dövüş sırasında Kharon'u asasıyla tehdit edemedi.

Küçük bir merhamet.

Alexis'i g  s me sıkıca sarıp, derin bir uykuya dalmıştım. Gece yarısı, onu Kharon'un kollarından kurtarıp kendime almıştım.

Bu, hayatımda yaptığım en iyi şeydi.

Onun uykulu yüzüne uyanmak, muhteşem bir gün batımına uyanmak gibiydi: görkemli, *sıcak*, m kemmел.

şu anda bile, altın rengi bukleleri,  n mdaki sırada Charlie'ye yaslanırken yüzünün etrafında bir hale oluşturuyordu.

Angelus Romae.

Ağrıyan g  s m  ovuşturdum.

Nefes almak istediğim gibi ona sarılmak istedim.

Kadınım.

Ruhumun koruyucusu.

Ona duyduğum aşk a g zly d , yeni bir tür delilikti.

Beni saran şiddetli duygulardan başka her şeye odaklanmaya çalıştım.

Achilles birkaç koltuk ötedeki yerinde rahatsızlık içinde kıpırdanıyordu. Yüzünün  st kısmı morluklarla kaplıydı, derisi şişmiş ve yeşile dönmüştü.

Patro, kesik tendonu hala kalın bandajlarla sarılmış halde, onun yanında dik oturuyordu. Achilles'in ayak bileğinde de aynı bandaj vardı.

İkisi de sakat bırakılmıştı.

Göğsümün içinde karmaşık duygular çalkalanıyordu; şu anda en sevdiğim insanlar değillerdi, ama benim sorumluluğum altındaydılar. Achilles, Ares Hanesi'nin bir kurbanıydı — bizim deyimimizle *Korku Hanesi*. Onlar benim sorumluluğumdaydı. Üvey kardeşlerim.

Suçluluk duygusu beni kemiriyordu.

Hermos ve Agatha daha ileride oturuyorlardı, onlar da morluklarla kaplıydılar.

Hepsini hayal kırıklığına uğrattım.

Drex önümde bir ses çıkardı, Alexis'in dikkatini çekmek için dirseğiyle ona çarptı. Alexis ise Charlie'ye işaretler yapıp fısıldamaya devam etti.

Drex onu tekrar dürttü.

Derin bir nefes aldım.

Dün yaptığı turdan beri neredeyse karıma yapışmış durumdaydı ve resmen sinirlerimi bozuyordu.

Kıskançlık sorunu olan tek kişi Kharon değildi.

Drex'in dirseği Alexis'in koluna değdi ve Alexis ona parıldayan bir gülümsemeyle döndü. Birlikte güldüler, aralarında bir şaka yaptılar.

Zihinsel not: sol dirseğini kır.

Alexis arkasını döndü ve sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi bana sert bir bakış attı.

Ben de gülümsedim.

Kaşlarını çattı. "Kes şunu," dedi Drex'e bakarak. "Neyi keseyim?" diye sanki anlamamış gibi dudaklarımla söyledim.

Alexis gözlerini devirdi ve Drex'e geri döndü, yüzü yumuşak ve ıslık ıslık, ellerini sallayarak heyecanla konuşuyordu.

Derin bir nefes aldım. Onunla olan arkadaşlığından açıkça keyif alıyordu ve ona kötü bir şey olursa üzülmüdü.

Zihinsel not: Parçalanmış dirseğini kaza sonucu gibi göster.

Kalabalık tezahürata başladığında Stone titredi.

Ayak sesleri. Alkışlar.

"Hunter!"

Ayak sesleri. Alkışlar.

"Hunter!"

Ayak sesleri. Alkışlar.

"Hunter!"

Güneş ışığı kumdan yansıyarak sert bir parıltı yaratıyordu.

Kharon ışığın içinde yavaşça yürüdü, Hell ve Hound onun iki yanında duruyordu.

Nefes kesen sesler yankılandı ve ilahiler durakladı, sonra devam etti.

Sparta, Kharon'un cehennem köpeklerini görmeye alışık değildi; Olimposlular onu her zaman zayıf olarak nitelendirmiş, bir koruyucuya sahip olmak için fazla vahşi olduğunu söylemişlerdi; ama onun sadece bir tane değil, iki tane vardı ve ikisi de canavardı.

Üçü birlikte yürüdüler ve iskelet dövmeleri yepyeni bir anlam kazandı.

Koluna asılı gümüş bir yay parladı. Artemis farkına varınca koltuğunda kaskatı kesildi.

Kharon silahını bilerek seçmişti.

O gizlice onu reddetmiş, ona utanç kaynağı demişti, ama Sparta'nın geri kalanı onun hala evini temsil ettiğini düşünüyordu.

Kharon, onun temsil ettiği her şeyi alay konusu yapıyordu.

Gururla dolmuştum.

Çocukken bacaklarını kesmişler ve çaresizce kumda sürünmesini izlemişlerdi. Sonra Olimposlular onu arenaya geri sürüklemiş, acıdan bayılana kadar göğsünü damgalamış ve ikinci kez sürünerek çıkmasına izin vermişlerdi.

Onu kıldıklarını sanıyorlardı.

Ama Kharon şimdi sırtarak, dünyayı umursamadan dolaşıyor ve bunu onların yüzlerine vuruyordu. Her adımında dizimde keskin bir acı hissediyordum, ama o hiçbir şey belli etmiyordu.

Stadyum, giderek artan bir coşkuyla "*Artemis'in Evi!*" diye tezahürat ediyordu — hiçbiri onun çektiği acıları anlayamıyordu.

Ares'in Evi fiziksel işkenceye odaklanıyorsa, Artemis'in Evi psikolojik oyunlar üzerine bir çalışma gibiydi.

Kharon ona selam verirken, Artemis'in etrafında kırmızı bir sis yayıldı.

Arenanın ortasında durdu, sırtındaki kılıftan gümüş bir ok çıkardı ve yayını gerdi.

"*Artemis Evi... Avcı... Artemis Evi...*" Sparta'nın tamamı da eşlik edince tezahüratın sesi yükseldi.

Kapı yavaşça açıldı.

Squakkkkkkkkk.

Deri gibi siyah ve yeşil pullar kumların üzerinde kaydı. Biri çığlık attı.

Arenada çatlak sesleri yankılandı, insanlar duman bulutları içinde kayboldu, korkak Olimposlular güvenli bir yere atladılar.

Yine mi?

Hades öfkeyle yumruklarını sıktı ve bağırdı, "Kronos adına bu da ne?" Tüm liderler ayağa kalktı. Afrodit Zeus'u işaret etti

— "AÇIKLA."

Zeus, Kharon'dan gözlerini ayırmadı. Üç Typhon kumların üzerinde sürünerek ilerledi.

Yirmi fit uzunluğunda, kalın göbekli yılan benzeri canavarların geniş, insansı yüzlerinde korkunç gagalar vardı. *Clap. Clap. Clap.* Kısa, deri gibi siyah kanatları hareket ederken işe yaramaz bir şekilde çırpınıyordu.

Yedinci sınıf canavarlar.

Tanım: Görülür görülmez öldürülmelidir.

Adriyatik Denizi'ndeki terk edilmiş adalarda yaşıyorlardı. Geceleri, sualtı mağaralarında yaşayan köpekbalıklerini avlamak için suya sürünerek girerlerdi. Son derece bölgesel ve tehlikeliydiler; tükürükleri eti *kaynatırdı*.

Sparta'nın en büyük canavarları.

Zeus, Kharon'a doğru ilerlediklerini izlerken dişlerinden elektrik akımı geçerek gülümsedi.

Evet, bu bir savaştı.

Squakkkkkkkkk.

Kharon bir ok attı — mükemmel bir isabetle, ok Typhon'un açık gagalarından birine derinlemesine saplandı.

Yeşil kan fışkırdı.

Yaratık boğulurken öğürmeye başladı, kuyruğu altında çılgınca çırpınıyordu. Bir ok bir gözüne, sonra diğerine saplandı. Canavar kuma çakıldı, silahla boğulurken seğiriyordu.

Ama diğerk iki Typhon doğrudan Kharon'a doğru ilerliyordu.

Typhonlardan biri tükürdü — Kharon ve iki cehennem köpeğiy aynı anda yuvarlandı. Az önce durdukları yerde kumları eriten cızırtılı yapışkan sıvıyı atlattılar.

Kalan iki Typhon'un etrafında daire çizerek koştular.

Squakkkkkkkkk.

Kharon, açık gagasına bir ok daha fırlattı; ikinci canavar boğuldu ve çırpınmaya başladı. Hell ve Hound arkadan atladılar ve dişlerini yaratığın yılan gibi boynuna geçirdiler.

Ayakta kalan son Typhon daireler çizerek döndü, gözü Kharon'da kaldı. Kharon, yayını gergin bir şekilde etrafında dolaşarak bekliyordu.

Hayvan ciyaklamadı.

Zaman uzadı, ama canavar gagasını hiç açmadı.

Diğerklerinden daha akıllıydı, *dersini almıştı*.

Bunun yerine, başını yana çevirdi ve gagasının çatlağından yakıcı bir tükürük fıskırdı.

Kharon atladı — kalabalık, tehlikeyi kıl payı atlattığı için çığlık attı.

Hell ve Hound ikinci Typhon'dan indi ve son yaratığın arkasına çömeldi. Kharon onun önünde gerildi.

Üçü de bekliyordu, dev canavarı köşeye sıkıştırmışlardı.

Kharon yavaşça arkasına uzanıp başka bir ok aldı.

Typhon tekrar tükürdü ve ileriye doğru fırladı, Kharon da ona karşı koymak için dümdüz yukarı zıpladı. Güçlü bir hamle ile oku canavarın kafatasının üstüne sapladı.

Göğsümde dayanılmaz bir acı hissettim ve gözlerim karardı. Yakınımda biri nefesini tuttu.

Ama acı ve kısılmış kirpiklerimden dolayı zar zor görebiliyordum. *Güm*. Canavar kumların üzerine yığıldı ve Kharon uzaklaştı. Köpekleri leşin üzerine atladılar ve yeşil kan sıçrayarak onu tamamen bitirdiler.

Her şey bulanıklaştı.

Kalabalık nefesini tuttu. Nedenini anlayamadım.

Kumlara gözlerimi kısıarak, zonklayan acıya odaklandım.

Kharon, pembe göğsünün yanını tutarak ayağa kalktı — togas yanmış, kaynayan, kabarcıklar oluşmuş derisi ortaya çıkmıştı — göğsünden salya damlıyordu.

Siktir, tıbbi yardım alması lazım.

Yaralanmamış göğsüm de aynı şekilde zonkluyordu. Tıbbi yardıma ihtiyacımız vardı.

Kalabalık sessizleşti, onun düşüp düşmeyeceğini görmek için bekledi.

Kharon sağlam koluyla gümüş yayını kaldırdı ve Artemis'e doğrulttu.

Yayını gerdi.

Kavgayı izlemek için kalanlar alkışlayıp ayaklarını yere vurarak tezahürat yaptılar, tüm bu teatral sahneyi çok sevdiler.

Öne eğildim ve bayılmamaya çalıştım.

Koş ve yardım çağır, seni pislik. Acele et.

Sanki derisi kemiklerine kadar erimiyormuş gibi, Kharon rahatça arenadan çıkmak için acele etmedi.

Onu öldürecektim.

Derim kaynarken, ayağa kalktım. Onun yardım almasını sağlamalıyım.

Görüş alanımın kenarında bir hareket gördüm ve göğsümü tutarak kusmamaya çalıştım.

Drex ve Charlie eğilmiş halde çılgınca işaret ediyorlardı... Alexis?

Karım koltuğuna yığılmış, göğsünü tutmuş, yüzü solmuş, ağzı açık, nefes almaya çalışıyordu.

Hayır.

Dünyam altüst oldu.

Her şey yavaşladı, ben ona doğru sendeleyerek sürünerek ilerledim. Çocukları kenara iterek, togasını aşağı çektim ve göğüs kemiğinde yara olup olmadığını kontrol ettim.

Hiçbir şey yoktu.

Hayır

Gözleri donuklaşmış, yüzü dayanılmaz bir acı ile gerilmişti.

"Sen..." Sesim bozuk çıkıyordu, sanki çok uzaklardan, başka birinden geliyormuş gibi. "Olamaz."

Gözlerimi kırptım — kısmen Alexis'in yanında, çökmüş bir halde yatıyordum. Hareket ettiğimi hatırlamıyordum.

Kirpikleri titredi, yüzü acı dolu bir ifadeyle.

"Sen de... hissediyor musun?"

Alexis yavaş hareketlerle başını salladı ve kendini kıvrıldı.

"SİKTİR."

Biri beni ondan uzaklaştırmaya çalıştı ve ben körü körüne yumruk attım, acı çekiyordum, sıcak lav önümden aşağı damlıyordu.

"KHARON... *YARDIM ET!*" diye bağırdım, yanımda işkenceyle kıvranan kadını anlamasını sağlamaya çalışarak.

Hades yüzüme bir tokat attı. Hiçbir şey hissetmedim.

Göğüs kafesimdeki acı çok büyüktü.

Beni kendine doğru çekerken yüzünde çılgınca bir ifade vardı. "Ona ne oluyor? Ne olduğunu açıkla ..."

Ben bilinçsizliğe doğru batarken sesi bozulup kayboldu, sonra tekrar duyuldu: *Alexis'e yardım et, Alexis'e yardım et, Alexis'e yardım et.* Tekrar eden bu düşünce beni uyanık tutan tek şeydi.

"Augustus, ne olduğunu açıkla..." Hades beni ileri geri salladı.

Poco tırmandı ve yardım etmeye çalışır gibi kalplerimizi ovuşturdu.

"KIZIMIN NEDEN ACI ÇEKTİĞİNİ HEMEN AÇIKLA!" Hades yüzüme doğru bağırdı, sözleri sisin içinden delip geçti. "Kharon..." Nefes nefeseydim. "Bağımız... hisset... onun acısını... ona... *yardım et.*" Hades'in gözleri panikle büyüdü ve kenarları bulanıklaştı—Çat—uzaklara sıçradı.

O düzeltecek.

Yapmam gereken buydu, ama zar zor hareket edebiliyordum.

Yanıma döndüm — Alexis'in yüzü benimkine yakındı.

Birlikte hırıltılı nefes

aldık. Acı çekiyorduk.

Gözlerimden damlayan kan, onun alına kırmızı lekeler bırakıyordu.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım, konuşmadan, görüş alanımın kenarları kapkara oldu.

O acı içinde inledi. "Ben de seni seviyorum."

Tırnaklarım taşa batarken, yüzüne uzandım.

Durduramadım, bunu düzeltmem gerekiyordu, ona yardım etmem gerekiyordu. Alexis bana güveniyordu.
Karımı kurtarırdım ya da bunu yaparken öldürdüm.
Kronos ikimizi de kurtarsın.

42 AVCI

KHARON: SGC 11. GÜN

Her santimetre ilerlemek milyonlarca kilometre gibiydi.

Cızırtı.

Et kaynıyor ve köpürüyordu, etrafımdaki kum ve taşlar bulanıklaşırken eriyip gidiyordu.

Parlak güneş ışığı acıyı grotesk hale getiriyordu.

Saklanacak hiçbir yer yoktu.

Burnumdan nefes alırken, her adım bozulan etimi sarsıyordu.

—Dilimi ısırđım, bakır tadı aldım—Typhon'un tükürüğü göğsümden damlıyor, kaslarımı eritiyor, kemiklerimi kemiriyordu.

"*Hunter... Hunter... Hunter!*" Sparta benim için slogan atıyordu, ses kayıp kulağımda yankılanıyordu.

Yıllar önce, bulunduğum yerde olmak için öldürürdüm, ama şimdi zafer boş bir anlam ifade ediyordu.

Kapalı ağızımla çığlık attım, yüzümden hala sakın bir ifade vardı, acele etmeden açık kapıya doğru yürüdüm — arkamda arenada üç ölü Typhon parçalanmış halde yatıyordu.

Dizlerim titriyor, parçalar parçalar parçalarım parçalar çık
onlar kaynarken ve emülsiyonlaşırken, damlayarak.
Chthonic bölümünün yönüne doğru sııttım; Artemis ve Erebus
izliyorlardı.

Bir daha asla beni dizlerimin üzerinde yakalayamayacaklardı.

On fit.

Ağır ağır nefes alıp, tüm gücümle konsantre oldum.

Beş.

İki.

Bir.

Arenadan fırladım, merdivenleri çıkıp koloseuma girdim ve yere
yığıldım.

Çatırtı.

Hades beni yakaladı.

Acı içinde çığlık atıp kıvranarak, onun kollarında debelendim.

Hades, Alexis hakkında anlaşılmaz bir şeyler bağırdı.

Beyaz bir toga göründü, kıvılcımlar, bir el uzandı. Bir kavga çıktı.
Bağırışlar. Dudaklarıma bir şişe bastırıldı. Zeus beni Hades'in kollarından
çekip aldı.

Her şey karardı.

"Uyan!" Soğuk su yüzüme sıçradı ve ben uyandım. İlk fark ettiğim şey
omzum ve göğsümdeki yakıcı acıydı.

Meşale ışığı alçak tavanı aydınlatıyordu.

Zincirlerle bir sandalyeye bağlanmıştım, alçak bir metal masanın
başında oturuyordum, küçük bir... mezar odasında mıydım?

Duvarlar boyunca yüksek yığınlar halinde kafatasları dizilmişti. Hava
soğuk ve bayat kokuyordu. Dolomites Coliseum'un altındaki odalardan
oluşan labirentin içinde bir yerdeydim.

Zeus masanın karşısında oturuyordu, fırtına grisi gözleri tiksintiyle
kısılmış, bana bakıyordu.

"Medusa nerede?" diye sordu, metal masaya küçük bir cam şişeyi
vurarak. Teneke ses, sessizlikte sert bir yankı yaptı.

Ağzımı açtım — göğsümde dayanılmaz bir acı patladı, ağzımdan hava
ısıklık çaldı.

"Konuşabilmesi için daha fazla merhem gerekiyor," dedi Zeus birine.

Her şey dönüyordu.

Bir gardiyan, bir kavanoz merhemle üzerime eğildi. Sert eller, mahvolmuş cildime vurdu, ben çığlık attım, hava kaburgalarımın açık boşluğundan ılık çaldı.

Karanlık beni içine çekti.

Soğuk su yüzümü ıslattı. "Uyan!" diye bağırdım.

Acı hala oradaydı, ama biraz azalmıştı.

Zeus hala karşımda, kirli masada oturuyordu. "Konuşabilir misin?" diye sordu, dilinde elektrik parıldıyordu.

Görüşüm ikiye katlandı — iki Zeus bana bekleyişle bakıyordu.

"KONUŞ!"

"Ne..."

"Güzel," dedi Zeus sakın bir şekilde. Dolu bir cam şişeyi kaldırdı. "Dediğim gibi, *bu...*" Meşale ışığında yeşil sıvıyı çalkaladı. "...senin teşvikin." Yan tarafında Asklepios'un Asası damgası vardı.

Başımı geriye eğdim, kusmak
üzereydim. "Ne olduğunu sormayacak
mısın?"

Ağzımı açtım ve kendime kusmaya başladım.

"Peki, sana söyleyeceğim," dedi Zeus sakın bir şekilde. "Zaten küçük bir yudum aldın; bu yüzden komada değilsin. Bu, gelişmiş bir Olimpos şifa *iksiri*—çok pahalı, laboratuvarımızın en yeni teknolojisi... Bir kez içtiğinde, neredeyse hiç acı hissetmeyeceksin. Bu, dünyayı değiştirecek."

Görüşüm üç katına çıktı.

Üç Zeus bana bakıyordu — üç cam şişe dönüyordu.

"Sana tonik vereceğim," dedi Zeus yavaşça. "Medusa'nın nerede olduğunu söylersen."

Mahvolmuştum.

"Bilmiyorum." Zayıf bir şekilde çöktüm. Bu doğrudu.

Uzun bir sessizlik oldu.

"Yalancı." Ayağa kalkarken metal taşa çarptı. "O *senin* kız kardeşin... Sen yapmış olmalısın..." Masaya doğru eğildi. "O CANAVARI nereye sakladığını söyle!"

"Bilmiyorum."

Zeus bana tokat attığında başım yana doğru savruldu.

Muhafızlar, kıvılcım saçan coplarını sallayarak odaya akın etti. Zaman, bulanık bir acı içinde büküldü.

Yüzümün önünde bir şişe sallanıyordu.

Metal gıcırdadı.

"Bilmiyorum... Medusa," diye birisi tekrar tekrar fısıldadı; o kişi ben olabilirdim.

Daha fazla darbe indi.

Zeus önümde sakın bir şekilde duruyordu. "Bilmem gerek. Doğruyu mu söylüyor?"

Kim doğruyu söylüyor?

Patro'nun yüzü bulanıklaşıp netleşiyordu.

"Unutma, bana yalan söylersen," dedi Zeus sessizce, "Achilles yeraltı dünyasına gönderilecek."

Patro bana doğru eğildi, ağzı hareket ediyordu. "Medusa'nın nerede olduğunu biliyor musun?"

Kiminle konuşuyor?

"Kharon, cevap ver!" diye bağırdı

Patro. "Hayır."

Patro yüzümü inceledi ve omuzları rahatlamış bir şekilde düştü. "Doğruyu söylüyor."

Zeus sessiz kaldı.

Patro başka sorular sordu ve biri cevap verdi; ben olabilirdim.

Cam dudaklarıma bastırıldı.

Pürüzsüz bir sıvı boğazımdan aşağı aktı.

Bir anahtar çevrildi — acı kesildi; hiçbir şey hissetmedim.

Yüzümden sıcak kan damlarken, sandalyeye zincirlenmiş halde oturuyordum. Gözlerim neredeyse tamamen şişmiş ve kapanmıştı, sadece küçük çatlaklardan görebiliyordum.

Patro ve Zeus tartışıyorlardı.

"Medusa'nın nerede olduğunu bilen biri olmalı." Zeus dişlerini sıktı.

"Sparta'nın güvenliği söz konusu."

"Sana zaten söyledim... Bizim bu işle ilgimiz yok," dedi Patro sakın bir şekilde. "Belki de Olimposluları sorgulamalısın."

Zeus beni işaret etti. "Onu buradan çıkarın... Hemen."

Birkaç dakika sonra, Patro'nun yanında topallayarak yürüdüm, destek almak için omzuna tutundum. Hiçbir şey hissetmiyordum, ama vücudum bana uymuyordu — sanki balçıkta yürüyor gibiydim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, o beni yeraltı tünellerinden geçirirken, çığlık attığım için sesim kısılmıştı.

Sessizlik uzadı.

"Özlüyorum... dostluğumuzu." Patro o kadar sessiz konuştu ki, neredeyse duyamıyordum.

Ona yaslandım. "Ben de."

"Beni affet," dedi, sesi titriyordu. "O önce bizimti... bizim rehberlik etmemiz gereken biriydi. Biz deniyorduk... Onu önemsiyoruz... Doğru olanı yapmaya çalışıyorduk..."

"Dur," dedim yumuşak bir sesle. "Yapma."

Patro durdu ve ben ona çarptım.

Beni tutarak döndü, meşale ışığı yakışıklı yüzünü aydınlattı. "Neden?" diye sordu. "Neden bunu unutamıyorsun ve..."

"Çünkü..." Şiddetli bir şekilde öksürdüm. "Ben... onu *seviyorum*." Patro'nun yüzü yıkılmış gibi oldu.

"O seni önemsiyor," diye fısıldadım. "O benim seni affetmemi isterdi." Onu daha net görebilmek için gözlerimi daha fazla açmaya çalıştım, ama başaramadım. "Ve ben de seni çok önemsiyorum." Dilim ağır ve kuruydu, zorla "Seni önemsiyorum. Seni özlüyorum... ama şu anda bunu yapamam" dedim.

Patro beni kucaklayarak daha sıkı sarıldı. Başımı omzuna yaslayıp nefes nefese kaldım.

Sonunda birbirimizden ayrıldık ve mağara gibi salonda sendeleyerek yürümeye devam ettik.

İki isteksiz kardeş, kan bağıyla değil, kalplerimizle.

Saatler geçmiş gibi hissettikten sonra, ayrı ayrı atandığımız hapisanelere geri döndük. Gardiyanlar kapılarımızın önünde bizi bekliyorlardı.

Patro alnını alnıma değdirdi. Ayrı yollara gittik.

Kapılarımız çarparak kapandı.

"Hayatlarım..." Öksürdüm. "Eve geldim."

Karanlıkta sendeleyerek, mahvolmuş giysilerimi çıkardım. Olimpiyat doktorunun bandajları sardığını hatırlıyordum.

yaraları, bana iğne yapıp, uyuyarak iyileşmemi söyledi.

Kimse cevap vermedi.

Şişmiş gözlerimi ovuşturarak, yatağa odaklanmam bir saniye sürdü: Augustus cenin pozisyonundaydı, vücudu Alexis'in vücudunu engelliyordu. Hava ter ve acı kokuyordu.

Kahretsin, her şeyi hissedebiliyordu.

Yatağın kenarına dikkatlice oturdum. Yatak sallandı ve Augustus oturdu, ama Alexis uyumaya devam etti.

"Ne?" diye hırıltılı bir sesle sordum, yüzündeki ifadeyi beğenmemiştim.

"Alexis..." Augustus ellerini yüzüne götürdü, benim acımın artçı sarsıntıları ile titriyordu.

"Ne?" diye tekrarladım, onun yanında yatarken başka bir şey yapamayacak kadar yorgundum.

"O... o... o..." Augustus, ona bakarken cümlesini tamamlayamadı.

"O... ne?"

Bana döndü. "Alexis bizim acımızı hissedebiliyor."

Kafamda bir uğultu duyuldu.

Bu demek oluyor ki...

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır.

Ben işkence görmüştüm; *o da* işkence görmüştü. Serbest düşüşteydim.

Düşüyordum.

"Nefes al!" Augustus'un sesi üstümde yankılanırken, görüşümde siyah noktalar belirdi. "Nefes al, Kharon!"

Birisi yere düştüğünde bir kargaşa çıktı; o kişi ben olabilirdim.

Gözlerimi kırptım.

Augustus beni dikleştirdi.

Tekrar gözlerimi kırptım.

Augustus elleriyle çenemi zorla açtı.

Nefes nefes aldım hava sanki bir aç bir Ne zaman ben hiperventilasyon hiperventilasyonu bıraktığımda, Augustus beni nazikçe yatağa yatırdı.

Alexis doğruldu, üzerime eğildi—iki renkli gözleri şokla büyümüştü.

"Üzgünüm." Sesim çatladı, acı ruhumu paramparça ediyordu. "Çok... *üzgünüm.*

Neden bize söylemedin?"

Yumuşak parmaklar yanağıma dokundu.

"Çünkü... endişelenmenizi istemedim," dedi Alexis, yürek parçalayan bir samimiyetle. "Ben güçlüyüm... Bana bakmanıza ihtiyacım yok... Yıllardır kendi başıma hayatta kalıyorum."

Görüşüm bulanıklaştı.

"Hepsi benim hatam," diye fısıldadım.

"Hayır," dedi Augustus, elini başımın üstüne koyarak. Alexis, titrek parmaklarıyla yanaklarımı sildi.

"Hayır, Kharon, biz bu işte birlikteyiz."

Elimi uzattım, parmaklarım altın rengi bir bukleyi kavradı. "Birlikte... sonsuza kadar... söz ver."

O başını salladı, kirpiklerinden bir damla gözyaşı süzüldü. "Lacrimosa," diye fısıldadı.

Gülümsedim. "D Minör Requiem Kütlesi'nden."

Nefesi kesildi. "Bekle... sen biliyorsun..."

"Mozart mı? Carissima... Ben *piyanistim*." Öksürdüm. "Tabii ki biliyorum."

Alexis sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi bana baktı. Ona ne kadar mükemmel olduğunu söylemeye çalıştım, ama sesim çıkmadı.

"Şşşş." Alexis alnımı öptü. "Uyu... iyileş."

Anladığımı belirtmek için başımı salladım ve "Seni seviyorum" diye mırıldandım, ama ses çıkmadı. Yenilgiyi kabul ederek gözlerimi kapattım.

"*Familia*," diye fısıldadı Augustus. *Aile*.

"İkinizi de çok seviyorum," dedi Alexis, sonra kulağıma fısıldadı, "Sen benim D Minör 20. Piyano Konçertosun."

Göz yaşları yüzümden süzüldü.

Bu, Mozart'ın en romantik bestesiydi.

Dönerek, Alexis'i ağrıyan bedenime doğru çektim ve Augustus ikimizi de kucaklarken ona sarıldım.

Sadece o kollarımda olduğunda uyuyabiliyordum.

SGC 12. GÜN

Bang. Bang.

"Arenaya gitme zamanı," diye bağırdı muhafızlar.

Şişmiş, kabuk bağlamış gözlerimi açtım ve etrafa baktım. Gecenin ortasında, Alexis'i bir kez daha üzerime battaniye gibi çekmiştim.

Kalbi göğsüme çarpıyordu.

"Augustus nerede?" Alexis benden kayarak uzaklaştı ve ben onu tutup geri çekme dürtüsüyle mücadele ettim.

Bir dakika, neden bizi uyandırmadı?

Boğuk bir ses, "Üç dakika!" diye bağırdı.

Küfrederek, Alexis ve ben hızla giyindik.

Muhafızlar bizi taş labirentten geçirirken, Alexis'in ensesini tuttum ve kendimi sakinleştirmek için kolyesini okşadım.

Tribüne çıktığımızda, parlak güneş gözlerimi kamaştırdı.

Hava sıcaktı. Çim, taze çiçekler ve toprağın kokusu burnumu doldurdu.

Alexis, son birkaç gündür yaptığı gibi uzaklaşmadı. Drex, Charlie ve Helen'in arkasında birlikte oturduk.

Gençler yüzümü görünce geri çekildiler. Morluklarım korkunç görünüyor olmalıydı.

Onlara utangaç bir gülümseme attım. Kızmak zordu.

Temiz sabunun kokusunu içime çekip Alexis'in varlığını içime sindirirken, içimi yumuşak duygular kapladı. Elim tutuyor, bana dokunuyor, beni seçiyordu — beni *seviyordu*.

Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Augustus kılıçla ve zırhsız olarak kumlara adım attığında kalabalık heyecanla alkışladı. Buna karşılık, Poco omzunda duruyordu, kabarık gri karnı dışarı çıkmış, dişleri görünürde, gümüş göğüs zırhı ve ona uyan Sparta miğferi takmıştı - tam savaş kıyafetindeydi.

Zeus, Augustus'un iki tur ve altı görevinin olduğunu duyururken statik bir ses duyuldu.

Stadyum heyecanla çığlık attı.

Augustus gerildi, iki eliyle kılıcını sıkıca tuttu, yüzünde garip bir ifade vardı.

Soğuk görünüyordu.

Kapı açıldı — sırtımdan ter damladı, Typhons'un oynadığı anılar — Alexis elimi sıktı ve ben onun dokunuşuna odaklandım.

ROARRRRRR.

Dört Minotaur, canavarca burunları, kıvrık boynuzları ve kalın toynaklı bacaklarıyla tamamen canavara dönüşmüş halde dışarı fırladı.

Güçlü kollarında yüksekte tuttıkları baltalarla saldırdılar.

Hayret nidaları yankılandı.

İlk tur *son derece* agresif geçti ve görevler genellikle tekrarlanmazdı. Achilles zaten Minotorlarla karşılaşmıştı. Bu hiç mantıklı değildi.

Liderler benim değerlendirmeme katılmış olmalılar, çünkü hepsi ayağa kalktılar.

Hades Zeus'a bir şeyler bağırdı, ama ne dediğini duyamadım, çünkü Alexis'in başparmağı yavaşça elimdeki okşuyordu.

Augustus kıpırdamadı; sadece canavarlara bakakaldı.

Gözleri kanla doldu, damlalar gözyaşı gibi akıyordu.

"DİZ ÇÖK." Onun kendi sesi olmayan, bozuk ve derin sesi stadyumda yankılandı.

Güm.

Güm.

Güm.

Güm.

Dört Minotaur da kumların üzerine düştü, tüylü vücutları gevşedi. Canavarca gözleri donuklaştı.

Kalabalık ayağa kalktı, gördüklerine inanamıyordu. Herkes daha iyi görebilmek için öne doğru eğildi.

Augustus aldı bir adım onlara onlara "ÖL!" Onun sesi acımasızdı.

Pop—Minotaurların gözbebekleri kafataslarından fırladı. Beyinleri büyük kulaklarından dışarı döküldü.

Bir anlık sessizlik oldu, ardından stadyum çılgına döndü. "*VARİSİ GÖRÜN... VARİSİ GÖRÜN... VARİSİ GÖRÜN!*"

Spartalılar çılgınca bağırarak, bu muazzam gücün gösterisi karşısında akıllarını kaçırdılar.

Zeus kaşlarını çattı. "*İkinci tur!*" Dudaklarından kıvılcımlar saçıldı, aslanı yanında kükredi.

Kapı açıldı.

Daha fazlası mı?

Karanlıkta iki canavarca Minotaur belirdi — diğerklerinden daha uzun boyluydular, kumların üzerinde yükseliyorlardı, ikisi de Cyclops büyüklüğündeydi — tamamen dönüşmüşlerdi.

Ellerinde tuttıkları baltalar Augustus'un vücudundan daha büyüktü. İleri adım attıklarında toynakları kuma değdi ve Augustus nazikçe Poco'nun gözlerini kapattı.

GÜM.

İki Minotaur da öldü.

Kalabalık yine şokla nefesini tuttu, ama bu sefer sessiz kaldılar ve öylece durdular.

O ne yapıyor?

Augustus her zaman gerçek gücünün sınırlarını gizlemiştir. Olimposlular onun ne kadar güçlü olduğunu bilselerdi, onu hedef tahtasına oturturlardı.

Aşil'e yaptıkları gibi onu da kısıtlamaya çalışırlardı. O ise *her şeyi* riske atmıştı.

Zeus, podyumdan Augustus'a sert bir bakış attı.

Chthonic liderleri saygıyla alkışladılar, ama yüzleri gergindi — elini göstermişti — diplomat olması *gerekiyordu*.

Kolezyumdaki gergin mırıldanmalardan anlaşıldığı kadarıyla, Sparta'da kimse onu bir daha o şekilde görmeyecekti.

Poco güçlü bir çığlık attı, küçük siyah ellerini göğüs zırhına vururken ses yankılandı.

Augustus onun antiklarına gülümsedi.

Oldukça ilginç bir manzaraydı — bir canavar ve onun giyinmiş rakunu.

Augustus durdu ve tribünlerdeki bizim bölümümüze döndü. Kanlı gözlerini güneşten korudu ve elini kalbine koydu.

"Ne... ne yapıyor?" diye sordu Alexis.

Yutkundum, parmaklarım onun parmaklarını kavradı.

"Bu..." Boğazımdaki düğümü zorla geçirdim. "...hepsi senin için."

"Ne?"

"Augustus... seni korumak için gücünün tümünü ortaya koydu.

Minotorların ona ve sana zarar verememesi için bunu çabucak bitirdi."

... Hepsi senin onun acısını hissetmemesi içindi."

Alexis stadyuma bakındı. "Ama şimdi ondan korkuyorlar." Sesi küçüktü, emin değildi.

Elini, çarpan, kabarcıklarla kaplı kalbime götürdüm.

"O onları umursamıyor," dedim. "Bizim için önemli olan tek şey sensin."

Ona olan minnettarlığım artarken, Augustus'a başımı salladım. Alexis'in parmakları benimkinde titriyordu.

Yakında... savaşma sırası ona gelecekti.

Elini ağzıma kaldırdım ve parmak eklemlerinin her birini nazıkçe öptüm.

O iyi olacaktı.

Olmak zorunda.

Aksi takdirde, savaşa girecektik.

HERKÜL'ÜN 12 GÖREVİ

ALEXIS: SGC 13. GÜN

Olimpos muhafızları bir şeyler bağırırken kapıya yumruklar vuruldu.

Gözlerim birden açıldı.

Hayali ağırlar uzuvlarımı sardı.

Meşale ışığı zayıflamış, kan lekeli boş yatakta gölgeler dans ediyordu.

"Augustus... Kharon?" diye seslendim, karanlığı ararken.

Kimse cevap vermedi.

Fluffy Jr. ayağa kalkarken sızlandı. Yerde tek başına duruyordu. Poco ve cehennem köpekleri de yoktu.

Beni terk etmezlerdi... şimdi olmazdı. Çalışmalarımın hemen öncesinde olmazdı. Hayatımın en önemli gününde olmazdı.

"Gidelim!" diye bağırıldı dışarıdaki bir gardiyan.

Bir şeyler çok ters gidiyordu.

Kalbim hızla atarken, garip bir şekilde ağrıyan bacaklarımla banyoya sendeledim ve yüzüme buz gibi su döktüm. Tek renkli gözler panikle bana bakıyordu.

"ÇABUK OL!"

Aceleyle saçlarımı arkada ördüm. Yüzümün etrafında bukleler kaçmıştı, onları çaresizce düzelttim.

Bir gardiyan bağırdı: "Bir dakika sonra içeri giriyoruz!"

Ayaklarımı botlarıma soktum, bağcıkları bağlarken parmaklarım kaydı.

Kapı açılmaya başlayınca gıcırdadı.

Ayağa kalktım, gitmeye hazırdım...

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve çılgınca döndüm. Yatağın üstünden şanslı hesap makinemizi aldım ve toga cebime sokarken "Nyx!" diye bağırdım.

Yastıklardan uykulu bir tıslama sesi geldi. Yatağın karşısına atlayarak, sıcak pulları hissedene kadar tokatladım.

"Hayır, uyku," diye şikayet etti Nyx, onu kaldırıp boynuma doladığımda, onu neredeyse unutmuş olduğumu fark edince kalbim ağzıma geldi.

GÜM.

Kapı açıldı ve ışık içeri doldu.

Bir düzine muhafız bekliyordu. Titus ve Alessander grubun arkasında duruyorlardı. Göz göze geldiler ve bir şey söyleyecekmiş gibi ağızlarını açtılar, ama yüzümdeki ifade onları durdurdu.

"ÇEKİLİN." Yaşlı bir muhafız içeri girdi ve parıldayan copunu koridora doğrulttu.

İki kez söylenmesine gerek yoktu.

Fluffy Jr. odadan koşarak çıkarken havladı.

"Hayır, geri çekilin. Bu değil..." Ağızım açık kaldı. "*Tanrım.*"

Muhafızlar onun önünden sendeleyerek çekildiler.

Fluffy Jr. görünüşe göre bir büyüme atağı daha geçirmişti. Başı artık göğsüme geliyordu, vücudu korkunç boyutlara ulaşmıştı.

Sırtı hala aşırı derecede şişmişti ve savaşıyor durumda *değildi*.

"Çekil!" Bir gardiyan beni itti ve Fluffy Jr. hırladı.

Botlar taşlara vuruyordu, gardiyanlar bizi labirentten geçirirken önümüzde ve arkamızda senkronize bir şekilde adımlarını atıyorlardı.

Nyx omuzlarımın etrafında yavaşça kıvrıldı.

Tanıdık olmayan bir mağaraya doğru sağa döndük — mağara, gümüşle kaplı duvarlardan sarkan bakır meşalelerin bulunduğu bir odaya açılıyordu.

"BİRİÇİ SEÇİN." Bir gardiyan işaret etti.

Duvarların her santimetrekaresi silahlarla kaplıydı: kılıçlar, baltalar, bıçaklar, kırbaçlar, ninja yıldızları.

El silahlarıyla eğitime yeni başlamıştık ve ben hiçbirinde özellikle iyi değildim.

Bunu yapabilirsin, Alexis.

Etrafta bağırışlar yankılanıyordu; muhafızlar etrafımı sararak bağırıyorlardı; kıvılcım saçan coplar bana doğrultulmuştu; voltajın yakınlığı nedeniyle dişlerim ağrıyordu; Fluffy Jr. sızlanıyordu, ıslak burnunu yüzüme sürüyordu.

Dizlerimin üzerine çöktüğümü fark etmemiştim bile.

Kes şunu. Kendine hakim ol.

Hiperventilasyon yaparken ayağa kalktım. Korku hissetmeme rağmen cesaretimi topladım.

"Kullanması en kolay silah hangisi?" diye Nyx'e fısıldayarak sordum.

"Mızrak," diye tısladı.

Duvardan ok benzeri bir ucu olan uzun titanyum bir sopayı çektim.

Seçimimi bile sindiremeden, dar odadan dışarı itildim ve farklı bir labirent yoluna sürüklendim.

Metal elimde serindi, neredeyse hiç ağırlığı yoktu.

Muhafızlar önümde durdular. Hep birlikte ayrıldılar ve geniş bir kapı ortaya çıktı. Titus öne çıktı ve bir kolu çevirdi. "Üzgünüm," dedi. "Her şey için."

"Kapa çeneni." Onu görmezden gelmeye çalıştım. Kapı yavaşça açıldı.

Korku, göğsüm içe çökene kadar kaburgalarımı tek tek kırdı.

Siktir.

En kötü senaryo gerçekleşmişti: hava karanlık ve fırtınalıydı.

Rüzgâr esiyor, bulutlar gökyüzünde çalkalanıyordu.

Dolu stadyumda tartışmalar devam ediyordu. "GİT!"

Bir muhafız beni ileri itti.

Ben sendeleyerek dışarı çıktım, Nyx omuzlarımı sıktı ve Fluffy Jr. başını dikte kaldırdı.

Stadyumda fısıltılar yayıldı.

"HERKÜL - ON İKİ GÖREV!" Zeus, podyumun ucundan bana bakıyordu, uzun beyaz togasını savuruyordu. Elinde kutsal olmayan asasını tutuyordu, üstünde altın kartal parılıyordu.

Büyük tehlike altındasın.

Zeus'un aslanı yanında kükredi; tezahüratlar gök gürültüsü gibi çınladı.

Trans halinde, arenanın ortasına kadar yürüdüm.

Stadyum, güç alanının diğer tarafında statik ve çarpık görünüyordu — neon yeşili çizgiler parılıyordu — tüylerim diken diken oldu.

Fısıltılar bir ilahiye dönüştü ve tüm Sparta "*Angelus Romae... Angelus Romae... Angelus Romae!*" diye bağırmaya başladı.

Geçmişe doğru fırladım, koloseum kayboldu.

Augustus beni göğsüne yaslayarak Roma sokaklarında yürüyordu. Yağmur yüzüme sıçırıyordu ve insanlar "Angelus Romae" diye bağırarak uzanıp başıma dokunuyorlardı. Kharon, başından kan akarken Augustus'a tutunarak onlara hırladı. Bağlı Titanlar arkamızda çığlık atıyorlardı.

Augustus beni kucaklarken, gece yarısı gibi yoğun gözleriyle bana baktı.

Gözlerimi kırptım.

Şimdiki zaman tekrar odak noktasına geldi.

Dolomites Coliseum'un ortasında duruyordum, elimde bir mızrak tutuyordum. Kapı tekrar yükseliyordu ve Sparta kan istiyordu.

Karanlıktan, birçok gölge hareket etti.

Bir, iki, üç, dört, beş...

"Oh, hadi ama."

Sekiz devasa Nemea aslanı sıcak kumlara çıktı — bütün bir sürü.

İlk turda sadece *dört tane* olması gerekiyordu.

Chthonic bölümü öfkeyle patladı, ancak bağırıışları artan ayak sesleri ve tezahüratlar tarafından bastırıldı. "ANGELUS ROMAE!"

Zeus podyumun kenarında durmuş, sakın bir şekilde izliyordu. Ben haç işareti yaptım.

Tüyler ürpertici bir kükreme yankılandı ve bakışlarım tekrar kuma döndü.

Nemea aslanları yaklaşıyorlardı, her iki tarafa yayılmış büyük bir daire oluşturarak bana her yönden saldırmaya hazırlanıyorlardı.

Mızrağımı iki elimle kavradım ve öne doğru doğrulttum.

Demek böyle bitecek.

Nyx omuzlarımdan etrafında kıvrıldı. "Sen onları bıçakla," diye tısladı.

"Ben ısırırım."

Fluffy Jr. canavarlara karşılık homurdandı, sesi onlarınki kadar derin ve korkutucuydu. Onlardan yaklaşık bir baş daha uzundu.

Bir Nemean aslanı ağızını geriye doğru eğdi ve kükredi.

İkisi ileri atıldı; biri arkamdan, biri önümden. Fluffy Jr. arkamdakine doğru koştu.

Çömelerek silahımı kaldırdım.

Aslan bana doğru ilerlerken, kaçma dürtüsüne karşı koymaya çalıştım. Aslan havada uçarak bana doğru atladı.

"ŞİMDİ!" diye bağırdı Nyx.

Çömelerek, uzun mızrağımın ucunu havaya doğru kaldırdım, dirençle karşı koyarken kollarım titriyordu.

Kan ve bağırsaklar yağmur gibi yağdı.

Aslanın ivmesi onu başımın üzerinden geçirdi ve mızrak onu boynundan göbeğine kadar ikiye böldü.

Aslan kumların üzerine yığıldı, her yeri kan içinde, kaskatı kesilmişti. Nyx boynumdan atladı ve aslan hareketsiz kaldı. Ölmüş. "*Üzgünüm,*" diye fısıldadım, parmaklarım kramp girene kadar mızrağımı sıkıca tutarak.

Kalabalık çılgına döndü.

Umarım üzülecek bir ailesi yoktur—

YOWL.

Döndüm—Fluffy Jr. aslanın boğazını parçalamış ve kanlı ağızıyla ölü bedeninin üzerinde duruyordu. Sevinçle üzerinde zıplıyor, onu parçalara ayırıyordu. Sırtındaki tümsek de parlıyordu. *Hareket ediyor mu?*

Başka bir kükreme yankılandı.

Nyx yanıma döndüğünde pullar ayak bileğimin etrafında kayıyordu. "İki gitti, altı kaldı," diye tısladı. "Sakin ol."

Sanki onu duymuşlar gibi, üç aslan birlikte ileri atıldılar. "Soluncayı ben alırım!" diye bağırdı Nyx, heyecanlı bir sesle. Ben ortadakine döndüm ve Fluffy Jr. sağımdakine doğru koştu.

Bu sefer aslan zıplamadı.

Mızrağımın önünde durdu ve kükredi.

İçimde dehşetle çığlık atıyordum. Dışarıdan ise, canavara doğru atıldım. Aslan geriye sendeledi, dişlerini gösterdi.

Görüş alanımın kenarında, bir aslan kasılmalarla yere yığıldı. Nyx. Kalabalıktan karışık mırıldanmalar yükseldi.

Fluffy Jr. savaşıırken kumların ötesinden kükremeler ve homurtular duyuldu.

Bir hareket parladı ve ben mızrağımı sallayarak geriye doğru koştum. Ellerimde bir karıncalanma hissettim. Mızrağımı tutmak zordu.

Tanrım. Kalan dört aslan, en zayıf avı, yani *beni* sezerek ilerledi. Altın rengi tüyleri parıldayan aslanların ağızları açık ve hazırды.

Geri çekilirken, mızrağı ileri geri sallamaya devam ettim.

Onlar da peşimden geldi, avlarıyla oynayarak bir fırsat kolladılar.

İşte böyle öldüm.

"Gücün!" Hades yakınlardan bağırdı, mesajının geri kalanı çığlık atan kalabalığın sesine boğuldu.

Doğru.

Nasıl kullanacağımı bilmediğim güç!

Siktir lan.

Avuç içlerim yanıyordu.

Aslanlar yaklaşıyordu.

Bir anlık dikkatsizlik, ve parçalanarak ölecektim. Onlara kanımı bulaştıracak kadar yaklaşırsam, çoktan ölmüş olurdum.

Kör noktamda bir hareket belirdi.

Yavaş çekimde, başımı yana çevirdim.

Bir aslan doğrudan bana doğru atlıyordu, pençeleri ve tırnakları gergin, ağız açık... Onu görmemiştim, bıçaklamak için zaman yoktu.

Mızrağımı iki elimle kavradım ve gözlerimi kapatarak savunma pozisyonuna geçtim.

Yüzlerce kiloluk bir canavar vücuduma çarptı, bir şey kafatasıma çarptı, yıldızlar gördüm, dişler boynuma ısırды, çubuğu açık çenesine tuttum, dişler titanyumun etrafında çınladı, zar zor geri tuttum, salya üzerime damladı, pençeleri yan tarafımı çizdi, çığlık attım, nefesi sıcaktı, dişler daha da yaklaştı, kollarım pes etti.

Ağırlık üzerime çöktü ve ben kuma gömüldüm.

Nefesim kesildi. Her yerim ağrıyordu.

Zonkluyordu, acı içindeki bir leş gibi.

Burada dinleneceğim.

"Onu öldürdüm," diye tısladı Nyx yakınlardan. "*Çekil!*"

Ezici ağırlığa karşı itmeye çalıştım, ama yerinden kıpırdamadı. Panik başladı. Çaresizlik gözyaşları görüşümü bulanıklaştırırken, kıvranıp itmeye devam ettim. Canavar bir milim bile kıpırdamadı.

Hıçkırarak ağladım.

Kuma sıkışmıştım...

Ağırlık kalktı ve ben nefes nefese, gevşek bir şekilde yere yığıldım. Her şey bulanıktı, görüşüm küçük bir yarık gibiydi.

Fluffy Jr. bir aslanın bacağını mı düşürdü? Beni kurtarmıştı.

Bu bir mucize.

Nyx yakınlardan tısladı ve Fluffy Jr. kükredi. Üç Nemean aslanı hâlâ etrafımızda dolanıyordu.

Henüz bir mucize değildi.

Kumların üzerinde yarı baygın halde uzanırken her şey yavaşladı, ezilmenin etkisiyle vücudum güçsüzleşmişti. Mutluluk verici bir his beni sardı. Dünya ile birlikte dönüyordum.

Hiçbir şey hissetmiyordum.

"*Alexis... Ben... yaralandım,*" diye Nyx yakınımından zayıf bir sesle fısıldadı.

Hareket yeniden başladı, ellerim sanki yanıyormuş gibi titriyordu, yanma hissi hayal edilemezdi.

Yan tarafımda ağrı hissediyordum. Stadyumda "*Herkül!*" diye tezahürat yapılıyordu. Nyx ve Fluffy Jr. tehlikedeydi.

Kalk.

Bana ihtiyaçları vardı.

Hemen kalk.

Neredeyse göremiyordum, yanıma yuvarlandım, ellerimle çaresizce kumu aradım.

Parmaklarım kalın, yapışkan bir ıslaklığa daldığında bir şey sıçradı. İçine metal bir direk gömülmüştü.

Gözlerimi kısarak aşağı baktım.

Kendi kanımın içinde yatıyordum, avuç içlerim kanla kaplıydı, karıncalanma şiddetleniyordu.

Bir aslanın kükremesi havada yankılandı ve tüylerim diken diken oldu.

Onlara yardım et.

Parmaklarım kayarken, mızrağımı kavradım ve ayağa kalktım; acı beni zayıflatmıştı; nefes almaya çalışırken dudaklarımdan safra damlıyordu.

Zaman kalmamıştı.

Fluffy Jr. bir ışık hızıyla zıpladı, kumda yuvarlanırken ulumalar ve çığlıklar yükseldi. Aslanla dövüşürken çeneleri şakırdadı.

Ama iki aslan bana doğru çömelmiş yaklaşıırken bakamadım. Öldürmeye gidiyorlardı.

Fırtına bulutları çoğaldıkça gökyüzü karardı.

Parmaklarım cızırdadı. Bilmesem, yanıyor olduklarını düşünürdüm.

Ama yanmıyorlardı.

Sadece kafamdaydı.

Her zaman sadece beynimdeydi. Sonsuz zihinsel mücadelelerden ve ölüm düşüncelerinden çok yorulmuştum.

Zayıf olmaktan bıkmıştım.

Başarısız olmaktan

bıkmıştım.

Savunmasız olmaktan bıktım.

Saldırıya uğramaktan bıktım.

Savaşmaktan bıktım.

Bacaklarımı açtım ve kolumu geri çektim — bir aslan korkunç bir kükremeye atladı — mızrağımı ona fırlattım ve o boğuk bir çığlık atarak yere çakıldı, yanımdan kayarak geçti.

Dalış yapıp silahımı kapacak zaman yoktu — diğer aslan çoktan zıplamış, doğrudan boğazıma doğru geliyordu.

Tanrım, ruhumu kurtar.

Başımı eğdim.

Aslan bana çarptı — yıldızlar patladı — her yerim ağrıyordu. Yine yüzüstü karanlığa daldım. Ait olduğum yere geri döndüm.

Uzaklardan boğulma, boğulma sesi yankılandı ve her şey sessizleşti.
Zaman garip bir şekilde
büküldü. Parlak bir ışık
vardı.

Gözlerimi kırpmaya çalıştım, ama sağ gözüm sadece çok az
açıldı. Yan yatmış, altın rengi kürkleri izliyor, kumdan boğuluyordum.
Öksürerek, sırt üstü dönüp kirli taneleri tükürdüm.

Aslan yanımda hareketsiz yatıyordu. Nefes almıyordu, bu da onun
öldüğü anlamına geliyordu... ve ben bir şekilde hala hayattaydım.

Biri aslanı öldürmüştü, beni kurtarmışlardı, canavarı öldürmüşlerdi.

Hoş bir karıncalanma hissi avuç içlerimi gıdıkladı, ellerimden
parmaklarıma doğru akıyordu.

Işık parladı.

Sol elim cebimi aradı ve metal hesap makinem tek parça halinde
olduğu için rahat bir nefes aldım. Kharon, onun kurşun geçirmez
olduğu konusunda şaka yapmıyormuş.

Yarı ölü, yarı diri hissederek kıkırdayarak başımı geriye eğdim ve
kurtarıcımı aramak için etrafa baktım. *Augustus, Kharon, Hades,*
Persephone?

Hafiflik yavaşça dağıldı. Başka
kimse yoktu.

Kaşlarımla çattım.

Tek başımaydım, arenanın ortasında kanlı kumların üzerinde uzanmış,
kurşun gibi gökyüzünde bulutlar hızla geçiyordu.

Etrafım bağırsaklarla doluydu, ölü aslanlar tarafından çevrilmiştim.

Korku boğazıma kadar işledi.

Düşüncelerim dağınıktı, hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Aşağıya
baktım, bir cevap arıyordum.

Bir neden.

Beni kim kurtardı?

Başımı yana eğdim, aşağıya baktığımda yapışkan buklelerim yere
düştü.

Kolumun bronz teninde hiçbir leke yoktu ve pazı, dirsek, önkol, el ve
parmaklarım da aynıydı. Sağ elimi çevirdiğimde nefesim kesildi.

Aman Tanrım.

Oturup geriye doğru çekildim, çaresizce kuma tekmeledim ama serap kaybolmadı. Elimdeki ağırlık galip geldi.

Bu hiç de mucize değil.

Peder John bunu sevmezdi.

Kimse ortaya çıkmamıştı; kimse beni kurtarmamıştı; kimse canavarı öldürmemişti.

Şişmiş gözümü açıp daha iyi görebilmek için çabalarken, zonklayan bir his gözümde yayıldı. Çatlamış dudaklarımı yaladım ve elimi bir kez daha çevirdim.

Elimde bir nesne tutuyordum.

Kalın, kırmızı bir çubuk, sivri bir ucu ve geniş ucunda bir top vardı.

Bu da ne böyle?

Daha önce gördüğüm hiçbir silaha benzemiyordu.

O da tamamen kırmızıydı. Tamamen kırmızıdan yapılmış çubuk benzeri bir nesne tutuyordum — *benim kanım*.

Ucuna aslan kılı parçaları yapışmıştı ve ben yavaşça kumu taradım. Bana saldıran aslanın karnı deşilmişti. Dudaklarında köpük vardı.

O benim kanımdı.

Benim *zehr*im.

Baskı altında, karıncalanan parmaklarımı açtım.

Havada, çubuk eridi - bıraktığım yere, kumların üzerine dumanlı bir kan gölü yayıldı.

Yavaş çekimde, karıncalanan parmaklarımla, cızırdayan kanın üzerine diz çöktüm.

Yüzüm kanın içinde yansıyor, bir gözüm şişmiş ve morarmış, zar zor açılmış, diğeri ise görmeyen beyazdı.

Kendimi tanıyamadım.

Parmaklarım viskoz sıvıya dokunduğunda karıncalanma şiddetlendi — kan sertleşmiş ve şekli değişmişti — çubuğu kavradım.

Bir kez daha, bir ucu keskin, diğeri ucu yuvarlak. Elimde ağır ve kalındı, silah olarak kullanılmak için değil, yüksekte tutulmak için yapılmış bir asa gibiydi.

Bu... ne?

Acı dolu bir inilti yankılandı ve Fluffy Jr. ayağa kalkarak bana doğru sendeledi — yüzündeki beyaz tüyler kırmızıya boyanmıştı. Vücudu derin pençe izleriyle doluydu.

Sol elimle ona uzandım.

Bir patlama sesi duyuldu, botlarımın altındaki kum titreşti, sol kulağımda korkunç bir uğultu duyuldu ve kaynağını aramak için etrafa bakarken dengesini kaybedip tökezledim.

Sesin tribünlerden geldiğini anlamam bir saniye sürdü. Sparta ayağa kalkmış, tezahürat yapıyordu.

Vücutları uğultulu elektrik güç alanının ötesine bükülmüştü.

"Herkül... Herkül... Herkül... Herkül!"

Zeus podyumdan aşağıya bakıyordu, asasının etrafında kıvılcımlar sıçırıyordu. Aslanı karnının üstüne yatmış, başını arenadan başka yöne çevirmişti.

Fluffy Jr. ayaklarımın dibine yığıldı ve neden bu kadar yalnız hissettiğimi anladığımda paniğim daha da arttı.

"NYX?" diye bağırdım, ama gürültülü stadyumda kendi sesimi duyamıyordum. Ayaklarımın yanında kum hareket etti ve hafif bir tıslama sesi duyuldu.

Soğuk, kanlı pullar bacağımın etrafında yavaşça kayıyordu.

Eğildim. "İyi misin?" diye bağırdım, kendi sesimi zar zor duyabiliyordum.

"Biraz... yaralandım," diye zayıf bir sesle tısladı Nyx. "Uyumak... lazım... iyileşmek." Onun sözlerini zorlukla anlıyordum.

Sıcaklık, onun canını dişine takarak tutunduğu bacağımdan aşağı damlıyordu. Titreyen parmaklarımı onun pullarına götürdüm.

Kanıyordu. Bolca.

Dik durdum, şişmiş gözlerimle görmekte zorlanıyordum, kulaklarımda çınlama olduğu için neredeyse hiçbir şey duyamıyordum.

Buz gibi bir korku, ateşli ve tehlikeli bir şeye dönüştü. Bütün bunlar Zeus'un suçuydu.

Her bir

parçası.

Hiç bu kadar nefret etmemiştim, ama şimdi bu nefret beni canlı canlı kaynatıyordu.

On bir yaşındaki Alexis, harap bir karavanda dik duruyor ve iki katil yetişkine karşı koyuyordu.

Çubuğun top kısmını Zeus'a doğrulttum.

Yirmi yaşındaki Alexis karşı karşıya kaldı karşı karşı katil Sparta'nın karşı koydu. İnsanlar onu bir tanrı olarak tapıyorlardı, ama o hala sadece bir insandı.

Zeus yay altın altın kaşını olarak taklit taklit benim hareketimi taklit ederek, esasını bana doğru uzattı.

Yap.

Beni vur.

Hades bir şeyler bağırdı — sisi stadyumu kapladı — Sparta savaşın eşiğindeydi.

Karşılıklı yıkım.

Persephone çığlık attı.

Kalabalık ağılıyordu, sis çoğalıyordu. Uzaklarda şimşek çaktı.

"*Ne yaptığınızı biliyorum!*" diye avazım çıktığı kadar bağırdım. Eğer burada öleceksem, o da bunu bilecekti ve Sparta'yı da benimle birlikte yok edecektim.

İnsan dünyası zaten harap olmuştu. Spartalılar zarar görmeden kurtulmayı hak etmiyorlardı.

Zeus'un yüzünde hiçbir ifade yoktu.

Asayı ona doğrultmaya devam ettim.

Hades bir şeyler bağırdı ve Zeus döndü — sisle kaplı stadyuma bakarken geri çekildi.

Zeus esasını indirdi ve benden uzağa doğrulttu.

Yavaşça, Hades'in mürekkep gibi gücü de dağıldı.

Yaratıklar ve Spartalılar koltuklarında korku içinde kıvrıldılar — savaş kıl payı önlenmişti.

Zeus arenaya geri döndü. "İKİNCİ RAUNT!" Kapı yavaşça açıldı.

Tanıdık, korkunç bir çığlık arenada yankılandı. Şokun mırıldanmaları ve nefes kesen sesleri koro halinde yükseldi.

"NASIL CÜRET EDERSİN!" Ares'in sesi gürledi.

"Onlar SORUŞTURMA altında!" diye bağırdı Hades. "BU NE?"

Zeus'un sesi stadyumda yankılandı. "Federasyon, onun gücünü test etmek için bunun uygun olduğuna karar verdi — daha önce onları yendi, yine yapabilir."

"SAVAŞ İSTİYORSUN!" diye yanıtladı Hades.

"HAYIR," diye bağırdı Zeus. "SPARTA İÇİN EN İYİSİNİ İSTİYORUM... Bu onun onuru için... Gücünü kanıtlaması gerekiyor." Asasını salladı. "Beni bunu kullanmaya zorlama."

Mutlak güç, mutlak yozlaşmaya yol açar. Lord Acton, bu anı önceden gören kaderin gücüne sahip bir Spartalı olmalıydı.

Chthonic bölümüne dönerek, Hades'in mesajı anladığını umarak başımı hayır anlamında salladım.

Bu benim görevimdi, intikamımdı.

Fluffy Jr. ayaklarımın dibinde sızlanıyordu ve Nyx hala hareketsiz, bacağıma sarılmıştı.

Acı zonkluyordu. Görüş alanım hızla daralıyordu. Kapı tamamen açıldı.

Kabul duygusu beni sardı — sınırimi bulmuştum — hissedecek başka duygu kalmamıştı.

Gıcırtı.

HERKÜL'ÜN 12 GÖREVİ DEVAM EDİYOR

ALEXIS

Ses koloseumu doldurdu.

Korku beni olduğum yere çiviledi.

Spartalılar dehşet içinde çığlık attılar.

Fluffy Jr. yanımda seğiriyor, sırtı parlak bir şekilde ışıldarken inliyordu.

İki bulanık canavar ayaklarını yere vurarak dışarı dışarı
karanlığın karanlıktansırtlarından çıkıntı yapan

nesnelerle.

Titanlar.

Sırtlarından sivri kanatlar çıkıntı yapıyordu ve dudaklarına altın etiketler takılmıştı. Bunlar Roma'da savaştığım aynı iki Titan'dı.

Bir kez daha zincirlerinden kurtulmuşlardı.

Federasyon bu yüzden mi onları etiketlememizi istedi? Başından beri planları bu muydu?

Aklımda hiç şüphe kalmamıştı: Zeus beni ortadan kaldırmaya çalışıyordu.

Her şey bulanıklaşmış, renkler birbirine karışmıştı. Cebimdeki hesap makinesini sıktım ve diğer elimle garip çubuğu kavradım.

Gıcırtı.

Titanlar çenelerini açtılar, gözleri sadece bana kilitlenmişti. Ben de onlara baktım, yüzüm kalp atışlarımla birlikte zonkluyordu.

RIPPPP.

Titanlar kıpırdamamıştı.

Yavaş çekimde, aşağı baktım—ses Fluffy

Jr.'

da*RIPPPPP.*

n Sırtındaki şişlik ortadan ikiye ayrılmıştı. Bir şey ...

ge

liy

or

du

ortaya çıkıyordu?

Titans hep bir ağızdan çığlık attı, deri kanatlarını çırpıttı.

Kafamı kaldırdım.

Ter damlaları, şişmiş gözlerime batıyordu. Görüşüm kötüleşti. Bir an için her şey karardı. Görüşümü netleştirmek için başımı salladım.

Patchwork kanatları genişçe açıldı ve iki Titan da saldırıya hazır olarak öne eğildi.

Fluffy Jr. ayaklarıma kum atarken uludu, başka bir yırtılma sesi yankılandı, ama aşağıya bakacak vaktim yoktu.

Kolumu kaldırdım ve kanlı çubuğun keskin ucunu canavarlara doğrulttum.

Titanlar çığlık attı.

Zaten koşuyordum, kumların üzerinde sprint yapıyordum — sopamı yüksekte tutuyordum. Kanatları çırpındı ve bana doğru fırladılar, siyah ışıklar gibi.

Ciğerlerim şişmiş, yanlarım ağrıyordu, bacaklarımı pompaladım, tüm gücümle koşarken kumlar etrafa sıcıyordu.

Hava ılık çalıyordu.

Pençelerini savuşturdum ve ağır sopayı iki elimle beyzbol sopası gibi salladım.

Pençeleri beni keserken, zaten mahvolmuş yan tarafımı beyaz sıcak bir acı kapladı. Yüzüme çığlık attılar, ben de onlara bağırdım. Tonumuz düzdü. *Mozart bunu sevmezdi.*

Üçümüz de sendelerken siyah kanatlar gürültüyle çırpınıyordu. İkisini de sopamla vurmuştum ve gücüm devreye girerken göğsümde bir acı patlaması hissettim. Kanım onların içindeydi, onları *yyip bitiriyordu.*

Titanlar dizlerinin üzerine çöktü, dudaklarından köpükler akıyordu.

Yan tarafımı tuttum — aslan pençelerinin izleriyle mükemmel bir şekilde uyumlu olan derin pençe izlerinden yapışkan kan akıyordu ve parmaklarımı sıvıyla kaplıyordu.

Titanların hırıltıları sustu, bağları koparken hep birlikte bana baktılar.

On sekiz yaşındaki Mary Shelley, kalemini sallarken bana göz kırptı.
Frankenstein.

Geri çekildim.

Kaçacak yer yoktu, çelik kapı hala kapalıydı. Tur bitmemişti ve elektrik hatları üstümde uğulduyordu, zıplayıp kaçamazdım.

Yaralarım zonkluyordu.

Çok fazla kan kaybediyordum.

Kanlı kumların üzerinde sendeleyerek, canavarlardan ve kendi başarısızlığımdan uzaklaşarak, Fluffy Jr.'a doğru, acı içinde homurdanarak ilerledim.

Stadyum ölüm sessizliğindeydi.

Çubuğumu düşürdüm — kan gölüne düşerek cızırdadı — Fluffy Jr.'ın yanına dizlerimin üzerine çöktüm, Nyx'e baskı yapmamak için vücudumu çevirdim.

Hâlâ karnının üstüne yığılmış, ağır ağır nefes alıyordu.

Mukus ve... sivri bir şey onun arkasında yayılmıştı. Yarıları kumla kaplıydı, sınırlı görüşümle ne olduğunu anlamak imkansızdı.

Bunu anlamak için zamanım yoktu.

Onun ağzını tuttum ve yüzüne öpücükler yağdırdım.

"Seni seviyorum. Seni seviyorum, seni seviyorum," diye fısıldadım, bu sözler dudaklarımdan dökülürken, gözlerimden yaşlar akıyordu.

Titanlar arkamda çığlık attılar.

Elimi bacağımdan aşağı, Nyx'in kanla kaplı pullarına doğru kaydardım.

Sözler, fısıltılar, yalvarışlar... Ne dediğimi bile bilmiyordum.

Çocukken, her zaman Montana'da, insan türünden canavarlarla çevrili, aç ve zayıf, yapayalnız bir şekilde soğukta öleceğimi düşünürdüm.

Bunun yerine, birçok kişi tarafından sevilen bir şekilde ölecektim ve ölümüm kıyamet gibi bir savaş başlatacaktı — her iki düşünce de rahatlatıcıydı.

Parmaklarım kanla ıslandı ve avucumda bir çubuk sertleşti. Onu kuma sapladım ve kendimi yukarı çekerek Fluffy Jr.'a yaslandım.

Canavarlarla savaşarak ölmek, onların ayaklarına kapanarak yaşamaktan daha iyidir. Yanağımda yumuşak bir şey hareket etti.

Aman Tanrım.

Fluffy Jr. yüksek bir çırpınma sesiyle ayağa kalktı — başı benimkinden daha uzun, üzerimde yükseliyordu. Ağzını açtı ve çıkan ses, benim anılarımdan çıkmış gibiydi.

Hayvanat bahçesinin arkasından gelen korkunç sestir.

Kanat çırpma sesleri yankılandı, uzantılar hareket etti, parlak mavi tüyler parladı.

Fluffy Jr. daha yüksek sesle kükredi — sırtından görkemli kanatlar çıkıntı yaptı.

Tanrım.

Tüylerim diken diken oldu. Augustus yanılmıştı.

Fluffy Jr. tüy döken nadir yaratıklardan biriydi ve kanatları yeni çıkmıştı — efsanelerde anlatıldığı gibi, göz kamaştırıcı parlak mavi tonlardaydı.

Aslında bir atla bağ *kurmuştum* ve her şey mantıklıydı, o *gerçekten* en zeki değildi.

O bir melezdirdi — yarı köpek, yarı Pegasus.

Kanat açıklığı en az on metre idi, Titanlardan daha büyüktü, tüyleri muhteşemdi.

Fluffy Jr. başını eğdi, sanki bana hazır olup olmadığımı soruyormuş gibi, kararlılık ve sevgi bağımızı sarsıyordu.

Niyeti açıktı.

Benim üzerine tırmanabilmem için vücudunu kuma eğdi. Onu kazara kesmemek için kan çubuğumu uzattım ve sırtına bindim.

Kalın boynunun dibine oturdum, bir at gibi bacaklarımı onun üzerine attım. Tam boyuna kadar yükseldi.

Kanatlar aşağı doğru çırpındı, hava uğuldadı — kanla ıslanmış kumların üzerinde sarsıntılı bir şekilde uçtuk.

Yüksekteki bakış açımdan, dünya yavaş çekimde hareket ediyordu.

Zeus, podyumun ucunda duruyordu, beyazlar giymiş, asasını tutuyordu — Hades hareket etmiş ve şimdi Cerberus'un yanında duruyor, Zeus'un yolunu kesiyordu, siyah toga arkasında sürükleniyor, ayaklarının dibinde sis dönüyordu.

Altın çağın tanrıları — bu trajik modern zamanlarda karşı karşıya gelmişlerdi. İkisi de donmuş, başlarını geriye eğmiş beni izliyorlardı.

"*Bakın.*" Hades, kollarını genişçe açarak gururla konuştu. "Şanlı Hades Hanesi'nin varisi!"

Zeus irkildi.

Sparta'nın senden korkmasını sağla, kızım.

İki Titan da kumdan yükselip havada bizimle buluşurken çığlıklar yankılandı — siyah, yamalı kanatlarını genişçe açtılar ve ayak parmakları kumda sürünürken havada asılı kaldılar — Fluffy Jr. gürleyen, gök gürültüsü gibi bir uyarı havlaması attı.

Işıklı kanatlar etrafımda daha hızlı çırpınıyordu. Kalabalık nefesini tuttu.

Elektrik şebekesinin kubbesinin hemen altında süzülene kadar yükseldi.

Titanlar bizimle aynı yüksekliğe ulaştılar ve elli metre uzakta havada asılı kaldılar, gökyüzündeki canavarlar gibi.

Güç görülmeyi hak eder.

Çok uzaklarda, küçük bir kız harap bir karavanın dışında kendini ipten kurtardı. Ormana koştu, çitin altından geçti ve yabani çiçeklerle dolu bir tarlaya yığıldı.

Çubuğu yüksekçe kaldırdım. Onun için.

Avucumda hoş bir uğultu duyuldu. Titreyerek dizlerimin üzerine çöktüm.

Ayaklarımı yere sağlamca bastırıp, Fluffy Jr.'ın kalın sırtının ortasında yavaşça ayağa kalktım, dengemi korumak için ileri geri sallanırken, onun kanatları çırpınıyordu.

Nefes kesen sesler yankılandı.

"Angelus Romae!" diye bağırdılar her yönden.

Çılgılık.

Çubuğumun ucunu Titanlara doğrulttum.

Siyah bir bulanıklık olarak bana doğru fırladılar.

Kan arzusu içimi kaplarken her şey yavaşladı, duyularım keskinleşti.

Çubuğumu kaldırdım ve bir kez daha salladım. Bir Titan çığlık attı, havada kesildi. Göğüs kafesim içinde acı patladı, Titan bir kaya gibi kuma düştü.

Diğer Titan ise vuruşumdan kaçtı. Havada dönerek bana doğru hızla geldi.

Öne atıldım.

Bacaklarımı açtım, sopamı uzattım.

Havada asılı kalarak, kalan Titan'a çarptım. Her şey bulanıklaştı.

Pençeleri yan tarafımı sıyırdı. Çığlıklar yankılandı. Onu oltamla bıçakladım.

Yan tarafa doğru savrulduk, onun yamalı kanatları ikimizi havada tutmaya çalışırken, ben tüm gücümle aşağı doğru çekerek çubuğumu onun iç organlarına sapladım.

Hava ılık çaldı. Kum yaklaşıyordu.

Klasik Öklid problemi: İki nokta arasındaki en kısa mesafe nedir? *Düz bir çizgi.*

Karışık bir şekilde yuvarlanarak kuma çarptığımızda basınç patladı.

Dünya durdu.

Yüksek bir çınlama her iki kulağımı da tıkadı.

Engellenmiş gözümle sersemlemiş bir şekilde baktığımda, her şey bulanık ve odak dışıydı.

Yan yatıyordum.

Nyx, bacağımın etrafında dönerek acı içinde inliyordu.

Bir Titan yanımda hareketsiz yatıyordu — açık karnından kırmızı bir çubuk çıkıntı yapıyordu; her yer siyah kanla kaplıydı. Ben de kanla kaplıydım.

Yan tarafa yuvarlandım, kumları tırmaladım. İtmeye ve kaldırmaya çalıştım, yerçekimine karşı mücadele ettim.

Güm.

Fluffy Jr. yanıma indi.

Beyaz bir bulanıklık içinde, Titan'ın kafasını kopardı — kemikler çıkırdadı ve kırıldı — onu havaya fırlattı ve bütün olarak yuttu.

"Aferin köpeğim," diye fısıldadım, parmaklarımı kuma daha derine gömerek kanlı çubuğu iki elimle kavradım ve yere düşen Titan'dan çıkardım.

Kamburum çıkmış, yanımı tutarak, zar zor ayakta duruyordum. Acı, canlı, zonklayan bir canavardı. Arena dönüyordu.

Fluffy Jr. başını geriye eğdi ve uludu. Kulaklarımda olan boğukluk kayboldu; yüksek ses içeri süzüldü.

Dünya yeniden hareketlenmeye başladı.

Görüş alanımın sınırları içindeki arenayı taradım. İki Titan da başları kesilmiş, organları kumların üzerine dağılmış halde yatıyordu.

Nyx acı içinde inledi.

Pulları bacağımın etrafında buz gibi soğuktu.

Lütfen Tanrım, onu iyileştir.

"İyileşeceksin," diye fısıldadım, bunu gerçekleştirmek için iradeyle onu bacağımdan nazikçe çekip bir elimle onu, diğer elimle de çubuğu tuttum.

Koyu pullar parıldayarak ortaya çıktı. Uzun bir kesik izi vücudunu neredeyse ikiye bölmüştü. Kanlar içindeydi.

Ben nefesimi tuttum ve Fluffy Jr. yanımda inledi.

"Seni seviyorum... evlat," diye Nyx zayıf bir sesle fısıldadı.

"Hayır." Başımı eğip dua ederken gözyaşlarım akıyordu, onu kendime sıkıca sarıp, birinin onu kurtarmasını bekliyordum.

Pullara dokunduğumda daha da soğuktu. Parmaklarım karıncalandı.

Kalbimdeki acı, güçlerimi harekete geçirdiğimde yaşadığım her şeyden daha kötüydü. Dizlerimin üzerine çöktüm. Hıçkırarak ağladım.

Çubuğumu Nyx'in yanındaki kalbimin yanına getirdim, başımı daha da eğdim ve ikisini de kucaklayarak daha da güçlü dua ettim.

Ellerimdeki karıncalanma şiddetlendi, keskin bir acı göğüs kafesimi deldi.

Parmaklarımdan tanıdık bir parlak ışık yayıldı ve kırmızı asa da altın bir parlaklıkla aydınlandı. Dokunduğumda ısındı, dairesel ucu güneşten daha parlak bir şekilde parlıyordu.

Çubuğa değen pullar titredi. Yılan derisi yavaşça kendini onardı.

Birkaç saniye sonra, Nyx başını geriye attı, vücudu tamamen iyileşmişti ve benim yüzümden rahatlamanın gözyaşları akıyordu.

"Çok sıcak," diye fısıldadı Nyx, elimden kayarak çıkıp pullarıyla çubuğu tamamen sardı, rahatlamış bir şekilde titreyerek gözlerini kapattı. "Bunu daha önce görmüştüm... bir rüyada."

Gri bulutlar dağıldı ve gökyüzü açıldı, altın ışınlar aşağıya akmaya başladı.

Yavaşça ayağa kalkarak, parlayan asayı güneş ışığına doğru kaldırdım — Nyx'in siyah pulları, güneş ışığında belirgin bir şekilde parlıyordu.

Fluffy Jr. tüm boyuyla ayağa kalktı ve kanatlarını açtı.

Boğazımdan bir çığlık çıktı.

Bu, Ceres'in kader kitabında bana gösterdiği kaba semboldü. Sayfadan kaybolan sembol. Çemberin içindeki çizgi asaydı, dalgalı çizgi yılan ve benim bulut sandığım şey *kanatlardı*.

"*Radius Asclepii!*" diye bağırды biri, sesinde hayranlık vardı. Hıçkırarak ağladım.

Herkes ünlü Sparta şifa sembolünün arkasındaki hikayeyi biliyordu.

Kanatlar yaratıkları, yılan Chthonics'i ve parlayan asa Olimposluları temsil ediyordu.

Hades, Chthonic'ti. Persephone, karanlık bir yaratık ile Demeter'in kızıydı.

Benim mirasım bu üçünün hepsiydi.

Asclepius'un Asasını ışığa doğru kaldırdım, Fluffy Jr.'ın kanatları her iki yanında yüksekçe yükseldi.

İyileşmenin, yaşamın ve ölümün eski sembolü benim emrimdeydi.

BUNU SANA KİM YAPTI?

ALEXIS

Sağ gözüm kısmen şişmiş ve kapanmıştı, görüşüm bir parça kadar kalmıştı.

—her tarafı kaplayan karanlık.

Elimde, parlayan Asklepios Asası sıcaktı, kıvrılan, zehirli kandan oluşan, ete kemiğe bürünmüş bir efsaneydi. Aynı kan damarlarımdan akıyor, yanımdaki açık yaradan damlıyordu.

Havadaki ciddi ağırlıktan, küresel şifa sembolünü tanıyan tek kişinin ben olmadığımı anladım.

Bu gerçek mi?

Nyx, sanki bunun için doğmuş gibi asanın etrafında kayarken görünmez oldu; Fluffy Jr.'ın kanatları asayı çerçevesliyordu.

Kader ilginç bir şeydi.

Onları ben mi seçtim, yoksa onlar mı beni seçti?

"ÜÇÜNCÜ TUR," Zeus'un sesi ölümcül sessizlikte tiz bir sesle yankılandı. Kafamı geriye eğdim, boynum dönerek görmeye çalıştım.

Sparta sessizce bana bakıyordu.

"İKİ GÖREV DAHA." Zeus asasını taşa vurdu.

Persephone ve Hades, birlikte duran bulanık figürlerdi. Sevgi dolu bir gururla beni izleyip gülümsediklerini hayal ettim.

Çelik kaldırıldı.

Fluffy Jr. başını salladı, kanatlarını kaldırdı ve kapıya döndü.

Sağ gözüm zonklarken, asamı daha yükseğe kaldırdım ve bekledim.

Gelsinler.

İki gölgeli figür karanlıktan çıktı, ayaklarının dibinde dalgaların serinletici bir serap oluşturduğu bir sıcaklık vardı.

Elleri zincirli halde bana doğru ilerlediler.

Kolumu indirerek, yaklaşan canavarlara çubuğun keskin ucunu doğrulttum, öldürmeye hazırdım.

Güçlerimle, ben ölümcül bir şifacıydım — bir kadının ikilemi.

Canavarlar yaklaşırken, odaklanıp odaklanamadan titriyorlardı ve ben onları daha iyi görebilmek için gözlerimi kısarak baktım.

Bir çığlık boğazımı parçaladı.

Hayır.

Gümüş kelepçeler ellerini bağlıyordu; parlak güneş ışığı her birinin etrafında bir sis yaratıyordu.

Yirmi beş yaşındaki Mary Shelley masasını açtı ve atan bir kalp ortaya çıktı.

Her şey bulanıklaştı.

Augustus ve Kharon bana doğru yaklaştı.

Gözlerimi kırptım — gölgeleri acımasız güneşi engelliyordu — bir kol mesafesinde, kaşlarını çatmış bir şekilde üzerimde beliriyorlardı.

Yakından bakınca, vücutları morluklarla kaplıydı.

Kharon hafifçe sallandı ve Augustus sendeledi, sanki uyuşturulmuş gibiydiler. Kendilerini toparladılar, Olimposluların onlara verdiği şeyin etkilerini açıkça savuşturmaya çalışıyorlardı.

Elimdeki asaya baktılar ve tanıdık bir ifade belirdi yüzlerinde.

Bu olamaz.

Stadyumda gürültülü bir titreşim duyuldu ve bir tezahürat başladı: *"Angelus Romae... yarı Olimposlu, kaderin اساسını kullanıyor... Angelus Romae... yarı Olimposlu, kaderin اساسını kullanıyor."*

Tribünlerde on iki evin bayrakları dalgalanıyordu.

Olimpiyatçılar ıglık attıbağırdı bana bitirmem bitir
bitirmem erkekleri erkekleri sankiPersephone'yi geri
almışlar gibi, sanki ben de artık onlardan biriymişim gibi.

Eski koloseum dönüyordu.

Kharon boğazını temizledi.

Ben başka yere baktım.

Onları yenip bayılttırmam yeterli.

Ben yapamadım.

Anılar canlandı: *Uyurken birbirimize sarıldık. Öpüştük. Duşta. Dizlerimin üzerinde. Ben sunakta otururken onlar bacaklarımın arasındaydı. "Seni seviyorum" diye fısıldadılar, ben de "Seni seviyorum" diye cevap verdim.*

"Carus'um," dedi Augustus.

Kharon çenesini ileri geri hareket ettirdi, gözleri soğuk bir şekilde yaralı tarafıma bakıyordu.

Etrafta şiddet isteyen ıglıklar yükseliyordu. Spartalıların yaptığı en büyük numara, insanlığı onların medeni olduğuna ikna etmektir.

Montana'nın nükleer çorak topraklarını özledim.

"Alexis, bize bak." Augustus'un sesi çelik gibi sertti.

Yapamadım. Parçalanmakla meşguldüm.

Augustus'un savaş botları yaklaştı.

Gözlerimi sıkıca kapatarak irkildim.

"Bekle," dedi Kharon yavaşça. "Alexis, sence... sana ... sana zarar vereceğimizi mi düşünüyorsun?"

Titreyerek bir adım geri attım ve Augustus keskin bir nefes aldı. Kharon küfretti.

Üçümüz arasında ölümcül duygular dolaşıyordu.

"*Bizimle yüzleşeceksin,*" dedi yumuşak bir erkek sesi kafamın içinde yankılandı.

Ses içimden geliyordu.

Resmi olarak kötülüğe, ele geçirilmeye, son inişimi yapmıştım; artık sadece bir şeytan çıkarma ayini beni kurtarabilirdi.

Sanki trans halindeymişim gibi, başımı kaldırdım.

Augustus'un yüzü kanla kaplıydı, her iki gözünden de kan akıyordu; Kharon doğal olmayan bir şekilde hareketsiz duruyordu, çenesini sıkıp gevşetiyordu.

"Neden?" diye sordu Kharon.

"Beni yenmelisin," diye fısıldadım, sözlerin doğruluğu içime yerleşiyordu. "Senin damgalanmana izin vermeyeceğim... bir daha olmaz. Benim için olmaz."

"Gerçekten düşündün mü..." Kharon'un kirpikleri, maviden çok griye yakın, soğuk gözlerinin üzerinde dalgalandı "...buraya gelip, çıplak ellerimle *seninle dövüşeceğimi*? Sevdiğim kadını?"

Onun bakışlarını karşıladım. "Evet. Çünkü sevdiğim erkeklere bunu yapmam." Augustus sessizce bana baktı.

"Senin acın benim acımdır, sen benim kalbim ve ruhumsun," dedi Kharon göğsünü yumruklayarak. "Bunun ne *anlama geldiğini* biliyor musun, Alexis? Senin incinmeni görmektense ölmeyi tercih ederim. Sana kulak verdim... Benden daha ne istiyorsun? Sana deli gibi aşık olduğumu kanıtlamak için ne yapmam gerekiyor? Kalbimin göğsümden sökülmesini mi istiyorsun..."

"Kaybeden ben olmalıyım!" Onu keserek, korku ve öfke ateş gibi yayıldı ve beni çaresiz bıraktı.

Kollarımı genişçe açtım.

"Beni *yen*," diye yalvardım, yanımdaki yara zonkluyordu.

Kharon geri çekilirken başını salladı. Augustus, benim çaresizliğime rağmen hareketsizce duruyordu.

"Yap şunu!" diye
bağırdım. İkisi de
kıpırdamadı.

"*Lütfen*," diye fısıldadım boğuk bir sesle.

Yaralı gözüm kör edici gözyaşlarıyla dolarken karanlık çöktü.

"Bu sabah sana yardım edemediğimiz için üzgünüz," dedi Augustus yavaşça. "Sempozyumda bize ilaç vermiş olmalılar. Uyandığımızda sen çoktan savaşmaya başlamıştın. Elektrikli kubbeyi atlamaya çalıştık ama muhafızlar bizi durdurdu."

Bu yüzden bu kadar berbat görünüyorlardı, bu yüzden uyandığımda vücudum ağrıyordu.

"Seni hayal kırıklığına uğrattığımız için üzgünüz," dedi Kharon acı içinde. "Hepsi bizim hatamız."

Gözyaşlarım daha hızlı akmaya başladı ve ben sendeleyerek birinin yanına gittim. Beni ayağa kaldırdılar ve ben uzaklaştım.

Sağ gözüm şişmişti, tamamen kör olmuştum.

Kollarımı tekrar genişçe açtım. "Sadece benimle savaşın!" diye yalvardım. "Sadece bitirin şunu. *Lütfen*. Sizi seviyorum, bunu yapamam."

Nasırlı parmaklar, kelepçelerle bağlanmış halde yüzüme nazikçe dokundu.

—O kadar yaklaştığını fark etmediğim için irkildim.

"Alexis. Neden böyle davranıyorsun? Sol gözün gayet iyi görünüyor..." Augustus sözünü yarım bıraktı, dişlerinin arasından hava ıslığı çıkardı. Hareketsiz kaldı.

Aramızda yeni bir gerginlik yayıldı. "Hayır," dedi Augustus titrek bir sesle.

"Ne oldu?" diye sordu Kharon, yaklaşırken sesi giderek yükseliyordu. Augustus konuşmadı. Başparmağı, cildime değdiği yerde yanıyordu. Sanki yıldırım çarpmış gibi keskin bir ozon kokusu havayı kapladı.

"Seninle aynı tarafta..." Augustus'un sesi kesildi.

Kulağım.

Kharon yaklaştı, böylece üçümüz göğüs göğüse durduk. "Neden bahsediyorsunuz? Neler oluyor? Biri *açıklasın*."

Gözlerimden gözyaşlarım dökülmeyi —bir parça bir bir geri geri geldi — Augustus bana hayalet görmüş gibi bakıyordu.

"O..." Augustus'un nefesi kesildi. "Kısmen kör."

"Ne?" Kharon geri adım attı, başını salladı, kelepçeleri tıkırdadı. "Hayır, bu... bu olamaz... *bu olamaz*. Eğer *öyle* olsaydı bilirdik..."

"Doğru."

Sesim çok uzaklardan geliyordu, sanki başka birine aitmiş gibi. İki adam da kıpırdamadı.

Stadyumda kafa karışıklığına dair mırıldanmalar ve şiddet çağrıları yankılanıyordu.

Kharon öne doğru atıldı, yüzü benimkinin önünde, gözlerindeki gümüş benekleri görebilecek kadar yakındı.

"NEDEN?" diye bağırdı, sonra sesi neredeyse duyulmayacak kadar alçaldı. "Neden... sol gözünün... *kör* olduğunu bize söylemedin?"

"Çünkü..." Boğazımı temizledim. "Ben iyiyim."

Bana dehşetle baktılar.

"Hayatta kaldım," dedim, *anlamalarını* istiyordum.

Kalabalık Kalabalık bağırmaaya sataşmaya hakaretler dönerek şiddete olarak bizim onlara vermediğimiz eylemi talep ettiklerinde.

Kharon titrek dudaklarını alnıma bastırdı.

Söylenecek söz kalmadığı için, birlikte derin ve titrek nefesler aldık.

Augustus eğildi, kollarını benim kollarıma dayadı, kucaklaşmayı taklit ediyordu, elleri önünden bağlı olduğu için yapabileceği tek şey buydu.

"ÜÇÜNCÜ RAUNT!" Zeus'un sesi şiddetle çınladı. "SAVAŞIN YA DA HEPSİNİZ KAYBEDECEK VE DAMGALANACAKSINIZ."

asasını taş podyuma vurdu, ama gökyüzü açık ve mavi parlıyordu. Fırtınalı hava açmıştı.

An o anda sona erdi.

Geri çekildim, kocalarımdan uzaklaşarak sendeledim.

Burası Sparta'ydı. Biz Chthonics'tik.

Başka seçeneğimiz yoktu, savaşmak zorundaydık.

"Beni yen," dedim, ağır asayı havada sallayarak. Nyx hala görünmez bir şekilde asaya sarılmıştı. "Yap şunu. Bitir bu işi. Yapamıyorum ..."

Augustus doğrulurken, "İkimizi de bıçakla" diye emretti.

"Anlamadım?" Kafamı salladım. "Bu..."

Augustus bana acıyarak baktı. "Bizi yeneceksin." Kharon başını salladı.

İkisinde de artık yumuşaklık kalmamıştı. Bu acımasız dünyada hayatta kalmak için giydikleri zırhları, Sparta dış görünüşlerini takınmışlardı.

Ben kocalarıma bakmıyordum.

Savaş ve Avcı Hanesi'nin en büyük varisi, acımasız ve *tavizsiz bir şekilde* karşımda duruyordu.

Demek böyle olacaktı.

Omuzlarımı geriye çekip, tam boyuma kadar dikleştirdim — onların duruşlarına uyum sağlayarak — Hades Hanesi'nin varisi.

"Zorla beni," dedim.

Augustus üzgün bir şekilde başını salladı.

"*Seni uyarmaya çalıştım*," diye bir ses kafamın içinde yankılandı.

Kharon veda eder gibi bana eğildi. "Seni seviyorum." Augustus'a döndü. "Bunu hallet. Anlaştığımız gibi."

Ne demek istiyor?

Augustus gözlerimi dik dik bakarken gözleri parladı—Kharon, kemikleri kırılmış gibi arkasına, kumların üzerine düştü.

Ben çığlık attım.

"*Sadece baygın*," dedi ses, Augustus bir adım daha yaklaşıırken, yüzünde kırmızı çizgiler belirliyordu.

"Sen... kafamın içindesin," dedim, dehşetle.

"*Güçlerim, aramızdaki bağ nedeniyle değişti*." Augustus'un sesi kafatasımın içindeydi. "*Artık... düşüncelerimi başkalarına aktarabiliyorum*."

Nefesim kesildi.

"*Şimdi, karım, bunu bitir. Silahınla beni bıçakla*."

Başımı salladım. "Ama... ama... Kharon'un yaraları. O daha fazlasını hak etmiyor."

Augustus bana sakın bir şekilde baktı.

"*O asla kendini kazanmasına izin vermezdi*." Gözleri kıpkırmızı karanlıkla doluydu. "*Sana karşı değil, bunu biliyorsun*."

"Hayır." Geri adım attım, ölü bir aslanın üzerine basıp tökezledim, ondan uzaklaşmak için bastonumu kullanarak dengemi sağladım.

O da peşimden geldi.

"Hayır. Hayır. Hayır," diye tekrar ettim, geri çekilmeye devam ederken.

Augustus, ellerinde kelepçelerle kumların üzerinde beni kovalayarak peşimden geldi.

Adım adım.

Bir avcı ve en sevdiği av.

Onun sesi, rahatsız edici bir okşama gibi kafamın içinde yankılanıyordu. Burada kazanan yoktu.

Ben kapıyı geri bir taşa bir etrafıma çaresizce etrafa baktım — Augustus beni köşeye sıkıştırmıştı.

Arenanın en ucundaydık.

Zeus'un podyumu yüksekte, başımızın üzerinde duruyordu. O, kenarda durmuş, cehenneme bakarak bizi izliyordu.

Nyx çubuktan kayarak omuzlarıma indi. Kaçacak başka yer yoktu.

Augustus önümde belirdi, yüzü stoikti.

"*Alexis Hert*," diye emretti zihnimde. "*Şu anda beni bıçaklayacaksın*."

"Yapamam yapamam." Ben titredim kafamı kafamı
çaresizce ona anlaması anlamasını istiyordu. "Kanım...
seni öldürebilir."

Dudaklarını sıkıca kapattı.

"Öldürmezsin. Fırsatın vardı ama yapmadın."

"Ama yapabilirdim!"

"Ama yapmayacaksın."

"Bunu bilemezsin."

"Beni sevdiğini biliyorum ve ben de seni seviyorum... Bıçakla beni.

Şimdi."

"Reddediyorum!" diye bağırdım.

"Ben rica etmiyorum."

Nazik kocamdan geriye hiçbir iz kalmamıştı.

Ares Hanesi, Savaş Hanesi, acımasızdı.

"Ama... ama... ama..." Bir çözüm, bir kaçış yolu bulmak için beynimi zorladım.

Augustus saldırdı, kelepçe tıkırdadı — sağ elimi ve bileğimi, çubuğu tutan elimi yakaladı — sıkı, tırnakları acı verici bir şekilde derime battı.

"Hayır," diye fısıldadım.

"Evet."

Asanın sivri ucu ona doğru bakana kadar kolumu yavaşça çevirdi.

Augustus bir adım geri attı, hala bileğimi acımasızca sıkarken, uzun kırmızı çubuk aramızda uzanıyordu, ucu acımasızca keskindi.

"Alexis Hert," diye fısıldadı kafamın içinde. *"Seni seviyorum."*

Karşı konulamaz bir güçle kolumu öne doğru çekti, doğrudan kalbine doğru.

O, asaya saplanarak dizlerinin üzerine çöktüğünde ben çığlık attım.

Çaresizce, keskin ucu çekip çıkardım ve kanayan yaraya nazikçe dokundum.

İyileşmeye odaklandım.

Ellerimdeki karıncalanma.

Göğsümdeki ağrı.

Parmaklarım beyaz bir ışıqla parladı, çubuk sanki içinden ateş almış gibi daha parlak bir şekilde parladı.

"Hayır, benim carus'um."

Siyah gözleri açıldığında parladı — çubuğu uzaklaştırdı ve çubuk duvara çarparak kan sıçrattı.

"Hayır!"

"Hayatımda tanıdığım en büyük onur... senin kocan olmak. Senin için damgalanmak bir ayrıcalık. Teşekkür ederim."

Göz kapakları kapandı.

Kan kaybı ve tüm bu olanların şokuyla sendeleyerek kumda tökezledim.

Ellerin parlıyor — onu kendin iyileştir.

Durup Augustus'a döndüm, panik içinde düşünemiyordum. İşe yarayıp yaramayacağını bilmiyordum, ama denemek zorundaydım.

"TUR BİTTİ," diye duyurdu Zeus.

Hayır!

Güç alanından atlayarak Augustus'un yanına indi ve Vulcan metalini elinde tutuyordu.

Zeus, Augustus'un togasını çok hızlı bir şekilde yırttı.

Fırtına grisi gözleri benimkilerle buluştu ve damgayı kusursuz cildine batırdı, etleri cızırdadı.

Saf, katıksız bir nefret beni sardı.

Muhafızlar koşarak geldiler, Augustus'un cansız bedenini kaldırıp götürdüler.

Dizlerimin üzerine çöktüm.

Nyx tısladı ve boynuma dolandı. "Bakma, evlat," diye fısıldadı.

Benim için çok geçti.

Zeus, önsöz yapmadan kumların üzerinde yürüdü. Kharon'un togasını yırttı, onu koyu renk saçlarından yakaladı ve cansız bedenini kaldırdı.

Zeus, zaten parçalanmış göğsüne demiri sapladı. Kalbimi sıktım.

Kharon uyandığında, bir yara izi daha olacaktı.

Fluffy Jr. kumların üzerinde sendeleyerek yürürken homurdandı, dönüp önümde durdu, kanatlarını sırtına katlamıştı.

Karnımı tutarak, içindekileri kustum, sonra ellerimi kanla ıslanmış kuma gömdüm ve kendimi ayağa kaldırdım.

Sendeleyerek ayağa kalktım ve tüm gücümle bağırdım: "Ne yaptığını biliyorum!"

Zeus yürümeyi bıraktı.

Ellerini yumruk yaptı.

"Kazanamayacağın bir oyun oynuyorsun," dedi Zeus, sırtı hala bana dönük. "Kapıya ulaşamazsan, kaybedersin."

Yürümeye devam etti.

Öfkeyle boğulurken, topallayarak bir adım attım ve onu kovalamaya başladım. Bir adım, bir adım.

Garip bir uğultu yankılandı.

Alkış sesiydi.

Yeni bir ilahi başladı, sesler giderek güçlendi, ta ki Sparta avaz avaz bağırmaya başlayana kadar.

"Bir kahraman yaratılır — bakın, Herkül'ün on iki görevi... Bir kahraman yaratılır — bakın, Herkül'ün on iki görevi... BİR KAHRAMAN YARATILIR — BAKIN, HERKÜL'ÜN ON İKİ GÖREVİ."

Sonunda, saatler geçmiş gibi hissettikten sonra, sert güneşin altından çıkıp, kolosiumun gölgeli salonuna girdim ve dört ayak üstüne çöktüm.

Taş zeminde yatarken, toga cebimin fermuarını açtım ve elimi içine soktum — grafik hesap makinesi dokunulduğunda sıcaktı.

Şans her zaman benim lehimeydi.

Augustus ve Kharon için cenin pozisyonuna kıvrılıp ağlamak istedim, ama hala hayattaydım — hala bunu yapabilirdim.

Karanlık yaklaşırken, soyum adımı haykırıyordu. Hades ve Persephone beni kendi suretlerinde yaratmışlardı.

Zeus öğrenecekti.

Ben Hades Hanesi'nin *varisiydim* ve besin zincirinin en tepesinde aslanlar değil, cehennem köpekleri vardı.

ALEXIS

Soğuk su yüzüme sıçradı ve biri burnumu sıkarken nefes almakta zorlandım. Basınç azaldı. Şiddetli bir şekilde öksürdüm.

Oda karanlıktı.

Soğuk bir şey cildime batıyordu — kıpırdadım — göğsüm ve bacaklarım zincirlerle bağlanmıştı, beni sandalyeye sabitliyordu. Ellerim yanlarımda, neredeyse serbestti.

Kurumuş kan lekeleriyle kaplı metal bir masanın önünde oturuyordum.

Etrafında kafatasları yığılmıştı.

Koloseumun altındaki bir mezardayım. Harika. Değil.

Nyx yavaşça omuzlarıma kadar kaydı, görünmez ağırlığı rahatlatıcıydı. "İyi misin, evlat?" diye tısladı, dili yanağıma değdi.

Şiddetle öksürdüm. "Zor... hayır." Yüzüm ve yanım hala zonkluyordu. "Sen nasılsın?" diye fısıldadım.

"Senin gücün," diye hayranlıkla fısıldadı Nyx. "Beni iyileştirdi. Artık ağrım yok, kendimi harika hissediyorum."

Anlaşılabilir değil.

Omuzlarımı ileri geri sallayarak, elimi toğanın cebine soktum ve tüm gücümle hesap makinesini sıktım.

"Alexis Hert," dedi Zeus arkamdan.

Ben irkildim, sonra olabildiğince dik oturdum. "Bana *Herkül* deyin," dedim, dudaklarımda açılan kesikler.

Zeus masanın etrafında dolaştı, cildinde hafif bir çatırtı vardı.

Karşımda durduğunda durdu, elleri metale yaslandı.

Asası yoktu.

İkimiz yalnızdık.

Mükemmel.

"Ne... biliyorsun?" Zeus her kelimeyi yavaşça telaffuz etti.

Gülümsedim. "Her şeyi."

Zeus ellerini çırpı ve öne eğildi. "Blöf yapıyorsun." Elektrik, bayat havayı ısıttı.

Yüzüm zonklarken, onun bakışlarını karşıladım. "Vyco," dedim.

Zeus gözlerini kısarak, "O... ne olmuş ona?" diye sordu. "Senin için çalışıyordu."

"Ee... ne olmuş?" Zeus yavaşça sordu.

"Crucible mezuniyet töreninde." Kuruyan boğazımı temizledim, sesimi yükselterek ikimizin de bildiği gerçekleri anlattım. "Vyco, federasyon toplantısı sırasında Zeus'un Evi'ne bir Titan saldırısı olduğunu, bir bebeği kapıp kaçtığını, her yerin kanla kaplı olduğunu ve bayıldığını söyledi. Uyandığında bebek yoktu."

Zeus yaklaşarak eğildi. "Ve...?"

Derin bir nefes aldım. Bu noktadan itibaren her şey benim kendi spekülasyonumdu.

"Yalan söyledi."

Zeus güldü, yüzünde rahatlatma belirdi. "Hepsi bu mu? Bildiğin sır *bu mu?*" Daha yüksek sesle güldü, sesi çınlarken kafatasları tıkırdadı.

"Saldırı oldu çünkü *sen* planladın!" Nefes nefese, şüphelerimi haykırdım.

Zeus karnını tutarak daha da çok güldü.

"Federasyon toplantısına saldırmayı için Titanları *sen* gönderdin.

Medusa değil

... Onu suçladın. O *hiçbir* şey yapmadı. Vyco'nun beni ÖLDÜREBİLMESİ için her şeyi planladın!"

Zincirlerimle boğuştum, kollarımı kurtarmaya çalıştım, böylece göğsümdeki yara izini ona gösterebilecektim. Her şey mantıklıydı.

"Vyco beni ve yasadışı olarak bağladığı, köleleştirdiği ekidnayı Montana'ya götürdü!" diye bağırdım, öfkem giderek artıyordu, çünkü geriye dönüp bakınca her şey çok açıktı. "Ama bebekken bile mücadele etmiş olmalıyım, beni kesti ve kanım damarlarına girdi. O işi bitirmeden onu etkisiz hale getirdim."

Nyx'in soğuk pulları boynuma dolandı. "Evlat... Bilmiyordum... Sen anlamışsın," diye hayretle tısladı. "Yeminim. Ona zarar veremem."

"Biliyorum," diye Nyx'e fısıldadım. Vyco hikayesini anlatır anlatmaz şüphelenmiştim.

Zeus eğlenmiş görünüyordu, duruşu rahattı.

Her şeyi gerçekten komik buluyordu.

"Vyco tıbbi yardım almak için uzaklaştı." Kuru boğazım yanarken devam ettim. "Uyandığında benim gitmiş olduğumu söylediğinde teknik olarak yalan söylemiyordu — ben orada değildim çünkü o *çoktan gitmişti*... Beni, bir bebeği, ölmeye terk etmişti!"

Zeus'un gülümsemesi genişledi.

"Hem ekidna hem de ben Montana'da bırakılmıştık." Tepki vermedi.

Dişlerimi sıktım. "*Yanlış* olduğumu söyle, *hadi*, cesaretin varsa," diye kışkırttım onu. "Sen *omurgasız*, zayıf, acınası, güçsüz bir korkaksın."

Gri gözleri sertleşti.

"Haklısın." Zeus bana alaycı bir yüz ifadesi yaptı. "Ama hepsi bu mu... büyük sırrın *bu mu*? Bildiğin tek şey bu mu? Bunca zaman endişelendim ve hepsi bu muydu?"

Gülmeye devam etti.

Sandalyeyi devirdim, kurtulmaya çalışıyordum. "Medusa'yı tuzağa düşürdün ve beni öldürmeye çalıştın, ikimizin de hayatını *mahvettin*."

Karanlık anılar gözümün önüne geldi: karavan parkı; bana bağırarak koruyucu ailem; yumruklar; yıllarca süren açlık; her sestense korkarak uyanık yatariken soğukta titremem; erkekler ona saldırırken yardım isteyen bir kadının çığlıkları.

Zeus gözlerini devirdi. "Büyü artık. Burası Sparta, *kimse* küçük kızları umursamıyor."

Ayaklarımı tekmelemeye çalıştım, onu paramparça etme dürtüsü beni yakıyordu, ama zincirler beni sıkıca tutuyordu.

"Peki, bu çok aydınlatıcı oldu." Zeus masayı parmak eklemleriyle vurdu. "Devam edelim, olur mu?"

Yan tarafa adım attı ve taş duvardaki kolu çekti. Ağır çelik bir kapı açıldı ve yakışıklı bir erkek figürü ortaya çıktı.

Canlı yeşil gözler benimkilerle buluştu.

Patro, parıldayan coplarla donanmış Olimpos muhafızları tarafından çevrelenmişti. Zeus beni işaret etti. "Onu sorgula. Hemen."

Patro kıpırdamadı.

"Achilles," dedi Zeus basitçe.

Uzun bir saniye geçti ve ben onun itaatsizlik edeceğini düşündüm, ama sonra Patro sert adımlarla odaya girdi, muhafızlar da onun etrafında eşzamanlı hareketlerle ilerledi.

Önümde durdu. Ağzımı

açtım...

O, ön kolumu sertçe kavradı.

Gözlerinin akı kanla doldu.

"Alexis Hert—Herkül," Zeus'un sesi yankılandı, kafatasları çınladı. "Medusa'nın nerede olduğunu biliyor musun?"

Başımı Patro'ya doğru eğdim, sessizce ona yalvararak. "Hayır."

Sessizlik uzadıkça elektrik cızırdadı. Nyx beklerken omuzlarımda hareketsiz kaldı. Muhafızlar, küçük alanda yeterince yer olmadığı için sandalyemi itip kakarak yer değiştirdiler.

"Ee?" Zeus Patro'ya sordu.

"O doğruyu söylüyor," dedi Patro yavaşça, sesi monoton ve ifadesizdi.

Zeus masaya yumruk attı ve metal çukurlaştı. "Alexis Hert... Herkül, Medusa'nın kaçışına *herhangi bir şekilde* yardım ettin mi?"

"Hayır."

Patro'nun acımasız tutuşu altında kemiklerim gıcırdadı ve gözleri bir anlığına büyüdü.

"O doğruyu söylüyor," dedi, dudaklarının köşeleri aşağı doğru kıvrılırken.

Zeus ikimize de güvensiz bir şekilde baktı. "Emin misin?" Dişlerini sıktı.

"Unutma, yalan söylüyorsan Achilles hapse atılacak."

Patro bana baktı. "Eminim. O hiçbir şey bilmiyor." Beni daha sıkı tuttuğunda yüzümü buruşturdum.

Teşekkür ederim, diye düşündüm sessizce, duygularım boğazımı sıkıyordu.

"Kapanış sempozyumuna katılmamız gerekiyor," dedi Zeus, kendini kontrol etmeye çalışır gibi yumruklarını sıktı. "Bu arada, gardiyanlar onun dilini çözsünler, sonra... geri geliriz."

Bu bir tehditti.

"Gidelim," diye emretti Zeus.

Patro isteksizce kolumu bıraktı, ama yanımdan ayrılmadı. Muhafızlara bir göz attı.

Yüzünde düşünülemez bir ifade vardı. Her şeyi riske atmak üzereydi.

Benim için.

"Tekrar etmeyeceğim," dedi Zeus. "Git," fısıldadım.

Patro yüzüme baktı, kasvetli gözlerinde "*bunu sonra konuşuruz*" sözü vardı.

Ağzını açtı, sanki tartışacakmış gibi. Hayır anlamında başımı salladım.

Çenesi kapandı, yüzü acıdan buruştu.

O yavaşça geri çekilip koridora çıkarken ben hüznle gülümsedim.

"Unutma..." Zeus bana dönüp baktı. "Sorgulama bitmeden kaçmaya kalkışırsan, bu bir isyan eylemi sayılır ve federasyon seni Medusa ile komplo kurmaktan suçlu bulur."

"Yani... hiçbir şeyden suçlu değil miyim?" diye tiksintiyle sordum. "O masum.

İkimiz de bunu biliyoruz."

Patro çok tedirgin görünüyordu.

"Merak etme," dedi Zeus, bunu inkar etme zahmetine girmeden. "Geri döneceğim."

Metal kapı gıcırdarak indi ve ikisini de dışarıda bıraktı.

Çatırtı.

Ayakları, sempozyuma doğru atlayarak kayboldu, duman mezara doldu.

Kapak kapısı taşa çarptı. Bir kez daha

içeride kilitli kaldım.

Ama yalnız değildim.

Yarım düzine muhafız hala içerideydi ve kıvılcım saçan coplarını kaldırdılar. İçlerinden biri copunu salladı. Yüzüm acıdan patladı.

Görünüşe göre, bu gecenin programının dayak kısmına gelmiştik.

Onlar için çok kötüydü.

Yeterince katlanmıştım.

"Öldürün onları," dedim.

Nyx tısladı. "Bu benim için büyük *bir zevk* olacak." O ileri atılırken pulları boynumdan kaydı.

Yüksek bir çıtlama sesi duyuldu, ardından bir homurtu. En yakın gardiyan, boynunda bir ısırık izi ile bir taş gibi yere düştü.

Bağlarım la mücadele ettim. *Bağlanmaktan bıktım artık.*

Parmaklarım karıncalanırken, çubuğu

hayal ettim. Hiçbir şey olmadı.

Taze kana ihtiyacım vardı.

Kalan beş muhafız, görünmez bir düşmana coplarını sallarken dehşet dolu ifadelerle birbirlerine baktılar.

Bir saniye sonra bir tanesi daha düştü.

"Kız!" Başka bir cop yüzüme çarptı, elektrik cildimi yakıyordu.

Acı patladı.

Bağırdım.

Nyx ona saldırırken, adam geriye doğru sendeledi ve çığlık attı.

Kalan gardiyanlar bana saldırmaya odaklanınca ortalık bir anda hareketlendi. Sandalyemde kaymaya ve eğilmeye çalışırken zincirler gerildi.

Merhametsizce darbeler yağdı. Burnum kırıldı, kan masanın üzerine yay şeklinde sıçradı.

İnledim, karanlıkta parlak ışıklar dans ederken, bilincimi kaybetmemek için mücadele ettim.

Siyah bir ışık çaktı. Mor gözler.

Opal dişler boğazına saldırdı.

Nyx görünür hale geldiğinde adamlar çığlık attılar, korkudan altlarına işediler ve kaderlerinin tüm boyutunu anladılar.

"Onu nasıl incitebilirsin?" diye tısladı Nyx geri çekilirken.

Son muhafızlar çığlık attılar, kafatasları etraflarında çıtırdayarak taş duvarlara tırmandılar.

Nyx hızlıca vurdu, ölümün bulanık görüntüsü.

Acı dolu boğuk sesler yankılandı, son nefesler hırıltılıydı, sonra sessizlik hakim oldu. Orası bir suç mahalliydi.

Muhafızlar, ezilmiş kafatasları ve taşların etrafına dağılmış, gözleri korkuyla açık bir şekilde hareketsiz yatıyorlardı.

Nyx omuzlarımin etrafına geri kayd, bir fular gibi üzerime sardı. "Buna gerçekten ihtiyacım vardı." Memnuniyetle iç geçirdi, dili yanağıma değdi.

Başımı geriye eğip gırgırladım, sonra eğilip kanımı kaldırdığım karıncalanan avuç içlerime tükürdüm.

Uzun, parlak bir çubuk ellerimde katılaştı.

Elim zincir seviyesine gelene kadar kolumu geri çektim — çubuğun jilet gibi keskin ucu metali tereyağı gibi kesti. Gerisini çabucak hallettim.

Sandalye geriye devrildi, bir koruma direğine çarptı ve taş zemine sıçradı.

Rahatlamış bir şekilde boynumu çıtlattım ve gerindim, yanımdaki iyileşmekte olan yaralar gerilince yüzümü buruşturdum ve hırpalanmış yüzüm acımasızca ağrıyordu.

Çubuğu düşürdüm, kan buharlaşan bir su birikintisi halinde yere sıçradı.

"Plan ne?" diye tısladı Nyx. "İntikam."

"Seni doğru yetiştirdiğimi biliyordum."

Kaybedecek zaman yoktu, bu yüzden sempozyumu hayal ettim.

"Domus."

Dünya değişti.

Freskli bir tavan bana bakıyordu, müzik yüksek sesle çalıyordu.
Sempozyumun karanlık bir köşesinde, bir sütunun arkasında
dizlerimin zerindeydim.

Her yerde, ellerini kaldırmış halde zıplayan, birbirine yapışmış cesetler
vardı. Zar zor hareket edebiliyorlardı.

Sparta'nın tüm halkı oradaydı.

nl bir rock grubunun  yesi küçük bir sahnede dans ederken müzik
ığlık çığlığa çalıyordu, solist zıplarken çığlık atıyordu.

Gerçekten oluyor.

Bunu yapabilirim.

Döndüm ve nefesim kesildi.

İki sandalyenin hemen önünde diz kmştm: Augustus ve Kharon
Önümde oturuyorlardı, iplerle metale bağlanmış ve ağızları tıkanmıştı.
Parmak eklemleri kanla kaplıydı ve yüzleri taze morluklarla doluydu.
Arkalarında Olimposlu muhafızlar duruyordu.

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Size ne oldu böyle?" diye bağırdım gürültülü müziğin üstüne.

İkisi de ayağa kalktı ve kollarını şiddetle çekerek kendilerini bağlayan
ipleri kopardı, sonra ağızlarını tıkayan bezleri yırttı.

"Hey!" diye bağırdı bir muhafız ve copunu onlara doğru salladı.

Kharon daha hızlı hareket etti, başını yana çevirerek boynunu şiddetle
kırdı.

Dört başka gardiyan müdahale etmek için atıldı — Augustus'un gözleri
kanla doldu — hepsi yere düştü ve hareketsiz kaldı.

Gözlerimi kırpıştırarak katliamı izledim. *ok hızlı olmuştu.*

Kharon cesetlerin üzerinden geçti ve dövmeli parmaklarıyla yüzümü
kavradı. "Benim tatlı carissima'm."

"Bunu yapamazsın..." Yere yığılmış Olimposlular'a baktım. "Seni
hapse atacaktlar ve seni sulayacaklar..."

Kharon alnıma yumuşak öpücükler kondurdu. "İyi misin?
Bu morluklar yeni mi?" diye sordu buklelerime.

"Melek," dedi Augustus, sırtımı okşayarak odayı tararken. "Sana zarar
verdiler mi? Patro, seni nerede tuttuklarını söyleyecekti
... Harekete geçmeden önce onun geri dönmesini bekliyorduk." Yere
yığılmış muhafızlara eliyle bir hareket yaptı. "Sanırım onu gördüm..."

"Sorun yok," dedim çabucak.

"Bu izleri sana kim bıraktı?" diye sordu Kharon. "Hepsini tarif et. Hemen."

"Onlarla ben ilgilendim," dedim göz kırparak.

Kharon beni inceledi. "Bekle... sen... onları öldürdün mü?" Başımı salladım.

Onun göz kamaştırıcı gülümsemesi dönüştü onu yakışıklı yakışıklı yüzünü

Augustus yanağıma bir öpücük kondurdu. "Seninle gurur duyuyorum."

"Ben de yardım ettim," diye Nyx omzumda homurdandı. "Teşekkürün nerede?"

Çılgılık çılgılığa rock müziği beni gerçeğe geri getirdi. Onlardan uzaklaştım ve derin bir nefes alıp sakinleştim.

"Hemen bir şey yapmam gerekiyor," dedim. "Ama ikinizin de ne olursa olsun müdahale *etmeyeceğinize* söz vermenizi istiyorum."

Augustus kısa bir hareketle başını salladı. "Neye ihtiyacın varsa, carus'um."

"Hayır." Kharon dağınık saçlarını eliyle taradı. "Lanet karım bunu yapmak zorunda kalırken ben kenarda durmaktan bıktım..."

Augustus onu geri çekti ve bana başını salladı. "Yapman gerekeni yap... Biz bekliyor olacağız. Söz veriyorum... sana güveniyoruz."

Kharon başını salladı. "Ben güvenmiyorum..."

Augustus elini ağzına koyarak onu susturdu. "Sana güveniyoruz," diye tekrarladı.

Aşk, evlilik bağımız boyunca yayıldı.

Onların kollarına atılma isteği çok güçlüydü, ama bu benim planımdı, hesaplamaları kendim yapmıştım.

Cesaretimi kaybetmeden önce, dönüp kalabalığın içinde kayboldum.

"Vay canına, *çok seksiydin*," diye fısıldadı Nyx, omuzlarımin etrafında kıvrılırken. "Onlar gibi dört ya da beş iyi erkek bulmam lazım. Sadece bir harem bu kadar kadını *idare edebilir*... Anlatabildim mi?"

Onun sapkın saçmalıklarına tepki vermemem, ne kadar stresli olduğumun kanıtıydı. *Kim bu kadar çok kocayı ister ki?* Ben iki tanesini bile zor idare ediyorum.

Kamburumu çökertip yüzümü gizleyerek odanın kenarından sürünerek ilerledim.

Orada.

Hedefimi gördüm.

Dizlerimin üzerine çöküp, kalan mesafeyi sürünerek geçtim.

Kalbim düzensizce çarpıyordu, çok yakındım.

Herkes aynı anda zıplarken, yumruklarını havaya kaldırdı ve zemin sallandı.

Dans pistinin kenarında, titreyen bir hoparlörün arkasında durdum. Akorlar karmakarışık.

Panik içindeydim.

İleri teknolojilere aşina olmadığım için, hoparlör için tek bir fiş olacağını düşünmüştüm. Bu karmaşık bir sistemdi ve müzik başımı ağrıyordu.

Bunu çözmek için vaktim yoktu.

Topuklarımın üzerine oturup, düşüncelerim hızla akarken, neredeyse kaçıırıyordum. Bir parça bantın üzerine dalgalı deniz sembolleri yazılmıştı.

Böyle bir dil olduğunu duymuştum — sirenlerin yazısıydı. İşe yarayacağını umarak harflere odaklandım.

Yavaşça, harfler yeniden düzenlendi.

Tıpkı siren dilini konuştuğumda olduğu gibi, bir saniye önce anlamsızdı, bir saniye sonra tamamen mantıklı hale geldi.

"Bu turuncu kabloyu çıkar ve aşağıdaki USB bağlantı noktasına tak. Sevgiler, Lena."

Oklar talimatları gösteriyordu.

Lütfen işe yarasın.

Nefesimi tutarak cebimden hesap makinesini çıkardım, turuncu kabloyu çıkardım, uç fişi hesap makinesinin yan tarafındaki bağlantı noktasına taktım ve... rahatlamaktan neredeyse bayılacaktım. Uydu.

Müzik kesildi.

İnsanlar homurdandı ve bağırdı.

Zıplamalar durunca zemin de titremeyi kesti.

Elim titreyerek, kaydedilmiş kayıt günlüklerine ulaşana kadar hesap makinemdeki düğmelere bastım. Sonuncusunda Enter tuşuna bastım, kalbim güm güm atıyor, korkudan terler dökülüyordu.

Kaydedilmiş sesim odayı doldurdu. "Vyco."

Oda sessizliğe büründü.

Ayağa kalktım ve herkesin beni görebilmesi için hoparlörlerin üzerine çıktım. Zeus'un sesi hoparlörlerden yankılandı. "O... ne olmuş?"

"Senin için çalışıyordu."

"Ee... ne olmuş?"

Zeus öne doğru itişip kakışırken odanın köşesinde bir kargaşa çıktı, herkes şaşkınlıkla etrafına bakınıyordu.

Hazırdım.

Sağ elimi yeniden açılan yarama bastırarak parmaklarım kanla kaplanana kadar, elimi uzattım ve parlayan asa oluştu.

Nyx, asayı sararken tısladı, görünmez vücudu ışığı engelledi ve üzerinde garip bir renk ikilemi yarattı.

Keskin ucunu öne doğru tutarak hoparlörü korudum.

İnsanlar nefeslerini tuttular.

"Radius Asclepii" fısıltıları odada hızla yayıldı.

Sparta donakaldı.

Sesim hoparlörden yankılandı, Vyco'yu yalan söylemekle suçladığım sorgulama sırasında geçen konuşma gürültüyle yayıldı.

Zeus hoparlörden güldü. "Bütün mesele bu mu?

biliyorsun sır *bu mu*?"

Odadaki herkes nefesini tuttu ve Zeus'u süzerek ondan uzaklaştılar. Kalabalığın arasından geçmeye çalışmayı bıraktı ve bunun yerine, sanki beni vurmaya hazırlanıyormuş gibi tehditkar bir şekilde elini bana doğru kaldırdı, ama asasını unutmuş gibi hızla kolunu indirdi.

"O yalan söylüyor!" diye bağırdı Zeus. "Bunların hepsi bir oyun." "Bunun anlamı ne?" diye bağırdı Athena.

"Bu, Zeus ile az önce yaptığım sorgulamaydı." Muhafızlar yandan yaklaştırmaya çalışırken, ben de asamı salladım. "Onu kaydettim!" Durdular, gözleri fal taşı gibi açılmış, parlayan asaya bakakaldılar.

Fısıltılar arttı.

Hoparlörden, Zeus'u Titan saldırısını planlamakla suçladıktan sonra güldü.

Hoparlörden acı dolu bir çığlık attım. "*Federasyon toplantısına saldırması için Titanları sen gönderdin, Medusa değil... Onu tuzağa düşürdün, Vyco'nun beni ÖLDÜRMESİ için planladın!*"

Yavaşça toğanın üstünü aşağı çektim ve göğsümdeki yara izini ortaya çıkardım.

İnsanlar nefeslerini tuttular.

Augustus ile göz göze geldim. Yanaklarından kan damlıyordu ve ağzı öfkeden sıkı sıkıya kapalıydı. Yanında duran Kharon ise cinayet işler gibi görünüyordu.

Zeus'un iğrenç planını anlatırken hoparlörden sesim giderek güçlendi.

"NASIL CÜRET EDERSİN!" Hades, sessiz ve kalabalık odada sesimin yankısı çok yüksek çıkınca odanın diğer ucundan bağırdı. O ve Persephone, açığa çıkan yaramı dehşetle izliyorlardı.

Chthonic liderleri hepsi onların etrafında ayağa kalkmıştı.

Oda mürekkep gibi siyah bir sisle kaplanmıştı ve insanlar inliyordu.

"Kapa çenen!" diye bağırdı Poseidon. "Onun cevabını duymak istiyorum."

Zeus, bir çıkış yolu arıyormuş gibi etrafına bakındı, ama ne yapacağını bilemiyordu.

Onu kızdırtırken, cızırtılı hoparlör sesim odayı doldurdu. "Yanlış olduğumu söyle, hadi bakalım. Sen, *omurgasız*, zayıf, acınası, güçsüz korkak."

Zeus'un sesi yankılandı. "Haklısın. Ama hepsi bu mu... büyük sırrın *bu mu*? Bildiğin tek şey bu mu? Bunca zaman endişelendim ve hepsi bu muydu?"

Çatırdayan kahkahası sessiz odayı doldurdu.

Persephone bir savaş çılgılığı attı.

Dionysos ve Apollon bir şeyler bağıryorlardı.

Daha fazla nefes kesen sesler duyuldu ve insanlar fısıldayarak geri çekildiler, Zeus'un etrafında bir boşluk bıraktılar.

Muhafızlar benden uzaklaşarak, liderlerine güvensizlikle döndüler.

"Neredeyse başka bir savaş başlatıyordun!" Athena, ihanete uğramış yüzü solgun bir şekilde bağırdı. "Ne utanç verici."

Ares kılıcını kaldırdı.

Hoparlörden sesim çatallanarak Zeus'u hayatımı mahvettiği için suçladım ve odanın diğer ucunda gri gözler benimkilerle buluştuğunda kısıldı

—ölüm vaat ediyorlardı.

Yıllar önce, Charlie'yi korumak için önünde durduğumda iki kişinin yüzünde de aynı ifadeyi görmüştüm.

Zeus'un sesi yüksek ve netti. "Büyü artık. Burası *Sparta—kimse* küçük kızları umursamaz."

Cehennem koptu.

Hades kükredi, yoğun sis Artemis'in parıldayan sisiyle birlikte odayı doldurdu.

"Evet!" Nyx heyecanla tısladı. "Aslanı öldürün!"

Odanın her santimetrekaresi Chthonic gücüyle dolarken, sempozyumda saf bir dehşet hakim oldu.

Spartalılar ve yaratıklar dizlerinin üzerine çöküp saçlarını yolmaya başladılar.

Sadece Chthonics ve Olympian House liderleri ayakta kaldı, dişlerini sıkarak saldırıya direndiler.

Augustus ve Kharon, Zeus'a doğru ilerlerken insanları kenara itiyorlardı.

Çığlıklar giderek yükseldi.

Fate bir sandalyenin üzerine çıkıp, dumanlı piposunu salladı. "Federasyon, Zeus tarafından ihanete uğradı!" diye duyurdu ve kayıt sona erdi. Bana göz kırptı.

Tanıdık bir yüz gördüm. Patro, odanın köşesinde Achilles'in yanında durmuş, kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Elleri acil bir şekilde sallanıyordu.

Kahretsin. Ne dediğini tam olarak biliyordum. *Onları durdurmam gerekiyordu.*

"HİLEKÂR!" diye bağırdı Poseidon, diz çökmüş odanın diğer ucundaki Zeus'u işaret ederek.

Kharon ve Augustus, açığa çıkan lidere yaklaşıyordu.

Zeus başını salladı, Olimpos ve Chthonic liderleri ona yaklaşırken şokla gözlerini etrafa çevirdi.

"DURUN," diye emretti

Hades. Kharon atıldı.

Çatırtı.

Kharon'un etrafında dumanlar yükseldi.

Zeus'un durduğu yer boştu. O uzaklara atlamıştı. Etrafta cesetler yatıyordu.

Federasyonun lideri kaçmıştı.

Başarmıştım. Olasılıkları doğru hesaplamıştım; matematik beni hiç yanıltmamıştı.

Kader başını geriye eğdi, piposu dudaklarından düştü. Sesi kalınlaştı, odada yankılandı. "Bu yüzyılın başında! Tüm Sparta alkışlıyor. Federasyon, tanrıları ifşa edene yenik düştü."

Hades'in sisi dağıldı.

"Kehanet gerçekleşti!" diye bağırdı biri ve bir kez daha ortalık cehenneme döndü.

Bağırışların ve çığlıkların arasında, insanlar kaçışırken yankılanan çatlak sesleri arasında, Lena'nın pastel rengi gözleri benimkilerle buluştu.

"Teşekkürler," diye bağırdım.

O gülümsedi ve kaçan kalabalığın içinde kayboldu. Sparta'nın paniğe kapılmak için nedeni vardı.

Tıpkı Roma gibi, Zeus'un Evi de düşmüştü.

Persephone odanın diğer ucundan bana gururla gülümsedi ve yanında duran Afrodite alkışlarken başını bana doğru eğdi.

Göğsüm karıncalandı.

Görüş alanımın kenarında bir *çatlak* beni gerçeğe geri getirdi—Patro ve Achilles az önce atlamışlardı.

Kahretsin.

Hoparlörden atladım, Nyx koluma tırmandı ve kalabalığın arasından geçmeye çalışırken çubuğumu yere düşürdüm.

"Alexis!" diye bağırdı Kharon. Bana ulaşmaya çalışırken insanları şiddetle kenara ittiğinde, insanlar çığlık attı.

"Kharon! Augustus!" Onlara ulaşmak için mücadele ettim. Daha fazla çığlık yankılandı.

Sonunda üçümüz çarpıştık.

"Hemen villaya gitmeliyiz. Acil bir durum var, Helen'in odası!" dedim telaşla.

Augustus başını salladı ve ikimizi de yakaladı.

Dünya bir kez daha kayboldu.

"Ceres," diye bağırdım uyarı olarak, pembe dantellerin arasına düştüğümüzde. "*Patro senin hakkında her şeyi biliyor!*"

Ama bitişik kapı aralıktı ve diğer odadan sesler geliyordu.

Çok geç kalmıştık.

ALEXIS

Duman, uğursuz kıvrımlar halinde dönüyordu.

Yıldız ışığı uzun pencerelerden içeri sızarak, Como Gölü kıyılarını çevreleyen yüksek dağ sıralarını çerçevesliyordu.

Bitişik yatak odasına koştuğumda zaman yavaşladı.

Kayarak durdum, kitaplar ayaklarımın dibine düştü. Kharon ve Augustus kollarımı itti, uçümüz de manzarayı izledik.

Duvarlarda mürekkeple yazılmış garip semboller vardı, ders kitapları her yere dağılmıştı, sayfalar yırtılmıştı, kenarları çizimlerle kaplıydı.

Bir erkek sesi kaba bir şey bağırdı.

"Bu hiç iyi değil, evlat," diye Nyx omuzlarımdan fısıldadı.

Gürültünün geldiği yöne döndüm, gözüm ve yanımdaki zonklama artıyordu — odanın köşesinde üç kişi duruyordu.

Ceres sol kolunu vücuduna yaslayarak, büyük beden mor tişörtünün uzun kolları altında sakladı.

Yanakları öfkeden kızarmıştı.

Patro yüzüne doğru hırlıyordu, sağ koluyla onu duvara sıkıştırmıştı.

Karşılıklı durmuş, bağıyorlardı.

Achilles, kollarını kavuşturmuş, Patro'nun arkasında nöbet tutuyordu.

Ceres sağlıklı bir kiloya kavuşmuştu, ama Patro hala ondan bir baş daha uzundu ve onun kıvrımlı vücudunu gölgede bırakıyordu.

"Yılan pıslığı," diye Patro, Ceres'e acımasız bir sesle bağırdı.

Mor bir bulanıklık oldu, yüksek bir çatırtı yankılandı ve hepimiz nefesimizi tuttuk; Ceres onun yüzüne yumruk atmıştı.

Patro kanlı dudağına dokundu. "Ah, seni *kaltak*."

Achilles, Patro'yu koruyucu bir şekilde arkasına çekti.

"Korkak olmaktansa... orospu olmak daha iyidir." Ceres kaşlarını kaldırdı, parmak uçlarına basarak Achilles'in arkasından Patro'ya bakmaya çalıştı. "Sen sadece onun arkasına saklanıyorsun, o senin küçük bekçi köpeğin. Tek yaptığın beni köşeye sıkıştırıp, hakkında hiçbir fikrin olmayan şeylerle suçlamak. Hepiniz palavra atıyorsunuz."

Achilles *biraz* daha dik durdu. *Köpeğe* doğru, parmaklarını kırdı.

Bir dakika, Patro onu daha önce köşeye sıkıştırmış mıydı?

"Ne kadar kötü olabileceğimi bilemezsin." Patro dişlerini gösterdi. "Nasıl cüret edersin ona böyle konuşursun..."

"Nasıl cüret edersin..." Ceres onu keserek "Bana sanki üzerimde bir otoriten varmış gibi konuşmaya. Buraya gelip beni suçlayabileceğini mi sanıyorsun..."

"Suçlamıyorum," dedi Patro. "Senin ne olduğunu biliyorum. Senin pis bir yalancı olduğunu ve..."

"Aptal rolü yapıyorsun." Ceres onu işaret etti. "Dikkatli ol, önceden belirlenmiş kader, öngörülü insanlara tükürenlere gülmez..."

"Senin gibileri *çok* iyi tanırım," dedi Patro ve bir anlığına yüzü endişeyle buruştu, sonra bunu gizledi.

Ceres, Achilles'i, onu alt edip Patro'ya bir yumruk daha atmak için tartışıyormuş gibi süzdü.

Achilles kaşlarını kaldırdı ve ona denemesini söyledi.

"Burada neler oluyor?" Augustus'un sesi kırbaç gibi çınladı. Sesi beni şokumdan uyandırdı.

"Ondan uzak dur," dedim.

Achilles geri çekildi, ama Patro öne atıldı ve kalbim durdu; parmakları kızın saçlarına dolandı.

Çekti.

Helen'in fuşya rengi peruğu yere düşerken pembe bukleler uçuşuyordu.

Uzun, ipeksi siyah saçlar döküldü.

Çınlama yankılandı.

Başından üç soluk yılan yükseldi, pembe gözleri mum ışığında parlıyordu — Gorgon yılanları.

Kötüye işaret eden bir tıslama sesi duyuldu ve tüm erkekler donakaldı.

Yılanlar göğsüne doğru kayarak, siyah saçlarına dolandılar.

Helen sağ kolunu kaldırarak onları korumaya çalıştı.

Achilles'in kaşları kalktı.

"Merhaba tekrar, benim değerli sevgililerim," Nyx selam olarak tısladı. Diğer yılanlar sessizleşti, utangaçmış gibi dönüp durdular.

Patro beni işaret etti. "Seni aptal! Yanılmış olmalıyım diye düşündüm. Bunu *gerçekten* yapmış olman imkansızdı... ama sen... sen... onu serbest bıraktın." Bana ihanetle baktı. "Sorgulamaların sebebi *sensin* ve..."

"Karımla bu şekilde konuşmayacağını biliyorum," dedi Augustus sessizce.

Kharon, Patro'ya öfkeyle baktı. "Özür dile, hemen." Gözlerini kısarak baktı, ama ifadesinde farklı bir şey vardı.

Patro'nun yüzünde acı bir ifade belirdi. Daha önce gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalmıştı, ama yine de benim için Zeus'un yüzüne yalan söylemişti.

Bana yardım etmek için her şeyi riske atmıştı. Ona borçluydum.

"Özür dilemesine gerek yok," dedim iç çekerek ve kocalarım bana şaşkınlıkla baktılar.

Patro ellerini havaya kaldırdı. "Belli ki MEDUSA'yı serbest bıraktın! Ne düşünüyordun? O bir suçlu!"

Medusa, sırlarını açığa çıkarmam için sessizce yalvararak başını hafifçe salladı.

Ben gözlerimi gözlerimi gözlerimi "Onlar ihtiyaçları
bilmeleri bilmeleri ne yaşadıklarını yaşadığını

Kafasını daha şiddetli salladı. "*Lütfen yapma.*"

Patro ona döndü ve kendine özgü kibirli tavrını sergiledi. "Neden ona öyle bakıyorsun?" Ayaklarına tükürdü. "Hain."

Medusa'nın yılanları tısladı, kafasından yukarı doğru yükseldi.

Kharon beni koruyucu bir şekilde arkasına çekti.

Achilles, Patro'nun yanına yaklaşıarak saldırıya hazırlandığında, ağzından dumanlar yükseldi.

"Kes şunu!" diye bağırdım. "Zeus'u duydu, o tuzağa düşürüldü, o masum."

Patro karanlık bir şekilde güldü. "O Medusa." Adını sanki en büyük lanetmiş gibi söyledi. "Lanet olası bir iğrençlik."

Medusa Patro'nun yanına yaklaşıarak göğsünü dürttü. "Afrodit'in oğlunun ağzından çıkanlara bak."

Patro geri çekildi. "Bu... ne demek oluyor?"

"Oh, bence biliyorsun." Medusa dişlerini gösterdi. "Senin hanen, baştan çıkarma ve aldatma ile ünlüdür."

Achilles ikisi arasında bakışlarını gezdirdi, sonra bana döndü. "Nasıl yapabildin?" diye işaret dilinde sordu. "Hepimizi tehlikeye attın. Patro'yu tehlikeye attın."

Sıcak kömürler içimi yakıyordu.

"Karımla ne konuşuyorsun sen?" diye sordu Kharon.

Ben de sarsıntılı bir şekilde işaret diliyle cevap verdim. "Benim yaptığımı, onlara ona *yaptıklarını* görseydin, sen de aynısını yapardın."

"Asla." Elini şiddetle salladı.

"Çünkü senin hayatında tek önemsendiğin Patro," dedim işaret diliyle. "Diğer herkesin canı cehenneme. Değil mi?"

"Doğru," diye işaret diliyle cevap verdi ve başını salladı. "Kimse onu umursamıyor."

"Ben önemsiyorum," diye fısıldadım, boğazım Titans'a bağarmaktan, Zeus'la kavga etmekten ağrıyordu.

Başım döndü ve zemin sallanmaya başladı.

Kharon omuzlarımı tutup beni sabitledi. "Umurumda," diye tekrar ettim uyuşmuş bir şekilde.

Augustus sırtımı yatıştırıcı bir şekilde ovuşturdu. "Bu nasıl oldu?" Sesinde hiçbir kınama yoktu. Gerçekten merak ediyor gibiydi.

Bacaklarım tutmadı ve Kharon beni yakaladı.

Achilles ve Patro birlikte duruyorlardı, ilki bana öfkeyle bakarken, ikincisi hala Medusa ile karşı karşıya duruyordu.

Gorgon yılanları tısladı.

Herkes cevap istiyordu.

Derin bir nefes alıp sakinleştim. "İnisiyasyon avı sırasındaki son sıçrayışında, Girit'teki Hades'e ulaşmaya çalıştım. Ama yaralandım ve... bir şeyler ters gitti. Sonunda... Yeraltı Dünyası'na düştüm."

ALEXIS: MAYIS, BİR AY ÖNCE

Başımı çevirdim, görüşüm bulanıklaşmıştı.

Önümde bir tünel ikiye ayrılıyordu.

Bir taraf ışığa çıkıyordu; çıkış gibi görünüyordu. Diğer taraf karanlıktı ve bir kadının çığlıkları yankılanıyordu.

"Buradan çıkmalıyız, koş Alexis. Hemen," diye tısladı Nyx, bacaklarımdan kayarak yere indi.

Derin ve sakın bir nefes alarak kararımı verdim.

Sendeleyerek ilerledim, nemli kayalık koridorda yarı koşar, yarı topallayarak ilerledim. Bacağımdaki kurşun yarasından kan fışkırıyordu.

Kadının çığlıklarına doğru koştum.

"Duydun mu?" diye fısıldadım. "Yoksa hayal mi görüyorum..." "Duydum," dedi Nyx.

Korku kalbimi sardı.

Zemin aşağı doğru eğimliydi, meşaleler birbirinden uzaklaşıyordu, karanlık artıyordu. Ağrılar baldırımda, dizimde ve başımda zonkluyordu.

Duvara tutundum ve üzerinde garip iskelet sembolleri çizili taşın üzerinde kan izleri bıraktım.

"Nerede olduğumuzu biliyor musun?" diye sordum, cevabı bilmek istediğimden emin olmadan.

Dişler birbirine çarptı.

"Hapishane." "Ne tür bir..."

"Yeraltı dünyası," diye tısladı

Nyx. Ayağım takıldı.

Bir kadın avazı çıktığı kadar bağırdı. Erkekler güldü.

"Ona yardım etmeliyiz," diye fısıldadım, ne dediğimi bile bilmeden.

Pullar bacağıma dolandı. "Duvara sarıl."

Nyx'in talimatlarını izledim, kanlı tırnaklarım destek için kayaları sürtüyordu.

Çığlıklar giderek yükseliyordu.

İleride loş bir ışık vardı, taşların açıldığı gölgelerde bir açıklık vardı — çelik hapishane parmaklıkları yarıya kadar yükselmişti, sanki bir kapı açılmış gibiydi.

Kayaların arkasından baktım.

Bir kadın titanyum bir masaya zincirlerle bağlanmıştı. Mavi bir hastane önlüğü giyiyordu. Alnında ve saçında metal bir kutu vardı; ağzını kapatan, garip bir bip sesi çıkaran makineye bağlı, tüpü olan şeffaf bir maske takılıydı.

Üzerinde yeşil harflerle şunlar yazıyordu: *Yaş durgunluğu: yirmi bir yaşında.*

Kadın ağzını açtı ve cihaza doğru çığlık attı, gözlerini sıkıca kapattı, vücudunun geri kalanı hareketsizdi.

İki adam onun belinin önünde duruyordu. Midem bulandı.

İkisi de sarı saçlı ve kısa sakallıydı. Muhafız üniformalarının üzerinde yeşil balıklar işlenmişti — *Hermes Hanesi*.

"Hiçbir şey hissetmediğinden emin misin?" diye sordu bir adam sırtarak. "Hissedebiliyormuş gibi çığlık atıyor."

Diğeri omuz silkti ve kadının göğsüne uzandı. "Kimin umurunda? CTE çoktan başladı."

Nyx bacağıma daha sıkı sarıldı, dişleri birbirine çarptı. Kadın inledi, adamlar güldü.

Yeterince görmüştüm.

"Öldürün onları," dedim, ama Nyx çoktan gitmişti.

Muhafızlardan biri geriye doğru sendeleyip boynunu tutarken bir gürültü duyuldu.

Diğeri bir Spartan silahını salladı ve savurdu. Çılgınca arkasını döndü.

Bu fırsatı değerlendirdim.

İleri koşarak omzumu onun göbeğine çarptım. Kaya zemine çarptık ve silah yere düştü, ama ikimiz de ona uzanmadık.

Yüzünü tırmalarken, iri cüssesini kullanarak beni yere bastırdı ve homurdandı.

Onun için çok geçti.

Göğüs kafesim zaten acıdan patlıyordu, ellerimde kan vardı. *Öl. Öl. Öl.*

Üzerimde kasılmalar yaşarken, dudaklarından köpükler akıyordu. Boğulurken ağızıyla kelimeler söylüyor, sessizce yardımımı istiyordu.

Onu üstümden ittim ve ayağa kalktım.

Muhafız yardım için yalvardı, kasılmaları yavaşladı.

Onun üzerinde durup izledim.

Göğüs kafesim içinde çalkantılı bir boşluk yükseldi.

Son nefesini verdi ve içimi, kendimde olduğunu bile bilmediğim karanlık bir tatmin duygusu kapladı.

"Öldüler," diye tısladı Nyx, pulları bacağım boyunca kayarken.

Oda kanla kaplıydı.

Yumuşak, kadınsı bir ağlama sesi odayı doldurdu, umutsuz, kırık bir ses. "Onu burada bırakmayacağım." Kafam su altında gibi hissettim eğilip gardiyanın cebinden anahtarları çıkardım.

Nyx tısladı, "Çocuk... bunun sonuçları olacak."

Garip bir his beni sardı — *sonuçları siktir et.*

"Umurumda değil," dedim, çünkü gerçekten umurumda değildi.

"O zaman seni destekliyorum," dedi Nyx kendinden emin bir şekilde.

"Çabuk ol."

Muhafızın anahtarı kadının zincirlerini açtı ve zincirler düştü. Dikkatlice son engeli, başındaki metal kutuyu çıkardım.

Çıngırak sesleri yankılandı.

Üç soluk yılan dışarı süzüldü.

Onlara baktım.

Bir parçam onun kim olduğunu tam olarak biliyordu.

O kadar güçlü tek bir kötü şöhretli Spartan vardı ki, Olimposluların yaş kontrol teknolojileri kullanılarak hapsedilmişti. Onun olgunlaşmasını engellemek için aşırı önlemler alınmıştı. Onun Yeraltı Dünyasından kaçmasını engellemek için.

Medusa.

Şiddetli bir suçlu.

Bir hain.

Kötülüğün eşanlamlısı.

Ama gardiyanlar ona tecavüz ediyordu ve içgüdülerim bana onun sadece koşulların kurbanı olduğunu söylüyordu. Bunu sorgulamak için çok yorgundum.

Hades, kaderimi kabul etmem gerektiğini söyledi. Ben de seçimimi yapıyordum.

"*Merhaba,*" diye tısladı Nyx, görünür hale gelerek Medusa'nın yılanlarının önünde süzölmeye başladı.

Yılanlar tıkırdadılar ve uzun siyah saçların altına saklandılar, korkudan titriyorlardı.

Maskenin tüpünü yakaladım ve yüzünden çekip çıkardım.

Makine bip sesi çıkardı, yeşil ışıkları yanıp söndü. Ekran karardı ve makine kapanırken vızıldama sesi kesildi.

Medusa derin bir nefes aldı, göğsü yükseldi.

Uzun, koyu kirpikleri açıldı, pastel lavanta rengi gözleri benimkilerle buluştu ve ağzı açıldı... Sonra geriye yığıldı, bayılmıştı.

Kendimi ikna etmeden önce, kolumu omuzlarının altına soktum ve onu masadan kaldırdım.

Homurdanarak, onu hücreden çıkarıp taş koridordan aşağıya doğru sendeleyerek taşıdım.

Kollarımda sadece deri ve kemik kalmıştı, ama bacaklarım hala titriyordu. Kendimi zar zor ayakta tutabiliyordum.

"Beni takip et," diye fısıldadı Nyx, kötü şöhretli hapishanede yol gösterirken.

Bir köşeyi döndük ve garip yaratıklar titanyum parmaklıklara atlayarak bize kükrediler.

Onları zar zor duyabiliyordum.

Her adım gönderilen acı sık bedenim benim
kurşun yarım; İkimizi de ileriye doğru sürükledim.
Pençelerimle eller sıkışmış dışarı arasına
çubukların çubukların Korkunç dişler, yaratıklar
kükreerken parıldıyordu.

Bir kargaşa yaratıyorduk.

Çat.

Duman salonu doldurdu.

"Aşağıda kim var?" diye bir erkek sesi yankılandı, kayalardan sekerek.
Ses tonu öfkeli geliyordu.

Zihnimde çılgılık atarak, umutsuzca etrafa baktım. Her
iki tarafta da mahkumlar vardı.

Gidecek yer yoktu.

Saklanacak yer
yoktu.

Yakutlarla parıldayan sivri uçlu gümüş bir taç göründü. "Kızım... *ne... ne*
yapıyorsun?" Hades gölgelerin içinden çıktı
gölgelerin içinden çıktı, gözleri büyüdü ve bana, kolunu omuzlarıma atmış,
gevşek bir şekilde asılı duran kadına baktı. "Bu..."

"Medusa." Dengemi korumaya çalışarak başımı sertçe
salladım. Bu isim havada patlayıcı bir etki yarattı.

İkimiz de patlamayı bekledik.

Hades, daha önce hiç görmediği bir şeyi inceler gibi başını yana eğdi.

"O federasyonun malı," dedi yavaşça. "Onların hapishane
bölümünde tutuluyor. Onun üzerinde hiçbir yetkim yok. Yapabileceğim
hiçbir şey yok..."

"Senden yardım beklemiyorum." Onu keserek, kolumu zorlayarak
onu tutmaya devam ettim. "Bu tamamen benim kararım. Bir seçim
yapıyorum."

Yere bakarak onun kınamasını bekledim.

Bağırışlarını.

Yumrukları.

"Sana küçük bir sır vereceğim," dedi Hades sessizce elini bana doğru
kaldırarak. "Hades Evi, Ölüm Evi olarak bilinir çünkü bir şeye tutkuyla
bağlandığımızda... savaş açarız. *Her zaman.*"

Nyx bacağımdan yukarı kaydı.

Bir saniye düşündüm, sonra onun elini bana uzattığını fark ettim.

"Aileye hoş geldin, kızım." Hades'in sesi gururla doluydu.

Uzatılan elini tuttum.

"Domus," dedi, yeraltı dünyası kaybolurken ve biz Girit'e atlarken.

Gürleyen villa şöminesi uzak duvarda parlak bir şekilde yanıyordu ve kanepenin arkasında parıldayan gece denizi ay ışığıyla ışıldıyordu.

Charlie ve Persephone şok olmuş bir ifadeyle bizi karşıladılar. Hades Medusa'yı yumuşak kanepeye yatırırken, onlar hemen yaralarımı tedavi etmeye başladılar.

"Ben seni korurum," dedi Hades. "Seni eğitim merkezine geri götüreceğiz ve seni burada bulduğumu söyleyeceğim."

"Peki ya... Medusa?" Persephone ona şefkatli bir hüznle baktı. "Onun küçük bir kız olduğu zamanları hatırlıyorum."

"Federasyon önce burayı arayacak." Hades endişeyle kaşlarını çatı. "Onların beklemeyeceği bir yerde onu saklamamız gerekecek. Güvenli evlerin hepsi aranacak."

"Bir çaresini bulurum," dedim hemen. "Sadece bir plan yapmam için bana biraz zaman verin. Lütfen, mümkün olduğunca çabuk onun için geri döneceğim."

Persephone, Hades ve Charlie hep birlikte bana baktılar. Yüzlerinde endişe okunuyordu.

"Ben hallederim," diye fısıldadım. "Lütfen, bana güvenin." Anlar uzadı.

Persephone ilk olarak başını salladı. "Tamam, onun için bir oda hazırlayacağım. Ve eğer federasyon senden önce gelirse..." Sırıttı ve omzundaki ejderhayı okşadı. "Ada onlara saldıracak. Şiddetle."

Annem çok öfkeliydi.

Şu anda bile, sanki ada bilinçliymiş ve beni geri kabul ediyormuş gibi, döşeme tahtalarından garip bir enerji yükseliyordu.

"Dikkatli ol, kızım." Persephone bana gülümsedi ve ben öne eğildim, kalbim minnetle dolarken ona sıkıca sarıldım.

Leylak ve meyve kokuyordu, *nar gibi*. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım buklelerine.

Beni hızlıca üç kez sıktı. "Senin için her şeyi yaparım, tatlı Alexis."

Ondan ayrıldığımda, Charlie kucaklaşmak için bekliyordu. Onu kucakladım.

Hades boğazını temizledi, gözleri yaşlarla doluydu. "Gitmeliyiz."

Kanepede uyuyan kadına son bir kez baktık ve uzaklaştık. Bu sefer doğrudan Chthonic tıp merkezine gittik. Duvarlar vücut parçalarının bulunduğu kavanozlarla doluydu.

Hades doktorlarla fısıltıyla konuştu, ben de kendimi bir sedyeye atıp bayılmak suretiyle işe yarar oldum.

Ondan sonra zaman hızla akıp gitti.

Av ortaklarım olarak mentorlarımı seçtim.

Ertesi gün villada uyandım.

Gece yarısıydı, ama uyuyamıyordum çünkü az önce yarattığım soruna bir çözüm bulmam gerekiyordu.

Bir kadının ağlamaları yankılanıyordu ve bir bir ses Medusa gibi Medusa'nın sesi gibi geldi—kör bir panik içinde sesi takip ettim.

Zindandaki kadının, çile döneminde Theros ile birlikte çalışan hain Ceres olduğunu fark edince durdum.

Nemli zindanda dururken aklıma bir fikir geldi.

Korkunç, *parlak*, berbat bir fikir.

"Theros'un tüm o çocukları öldürmesine yardım ettin mi?" diye sordum yumuşak bir sesle. Ceres hareketsiz kaldı, gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Theros'a yardım ettin mi?" diye tekrarladım. "Evet mi, hayır mı?"

Cevap vermedi, sessizliği suçlayıcı bir ihmaldi.

Cesaretimi toplayarak, ön kolumu keskin bir taşla kestim, Ceres'in çenesini sertçe tuttum ve yüzündeki açık yaralardan birine kanımı damlattım.

Kalbimde bir acı patladı ve parmaklarım garip bir acı ile karıncalandı.

"Theros'a Zeus Hanesi'nin tüm çocuklarını öldürmesinde yardım ettin mi?" diye sordum.

Acı içinde inleyerek, kanım onu zehirlerken titriyordu.

"CEVAP VER!"

"Benim için zevkti," diye tükürdü Ceres, acı içinde kıvranırken. "Ölmeyi hak ettiler..."

Göğsümde keskin bir acı hissettim ve öfkemi serbest bıraktım.

Köpük dudaklarından damlarken, konuşmadan boğuk sesler çıkardı.

Saniyeler sonra, Ceres hareketsizce yatıyordu.

Geri çekildim.

Her şey saniyeler içinde bitti.

"Harika iş çıkardın, evlat," diye fısıldadı Nyx omuzlarımdan.

Bir şey hissetmek için bekledim. Bu sefer tatmin duygusu yoktu, sadece boşluk vardı.

Pişmanlık duyuyordum.

Onu geri bastırdım — dikkatimin dağılmasını göze alamazdım — kafamın içinde kalmamalıydım. Seçimler yapıyordum.

Dönüp saçımı çekerek, düşüncelerim hızla akıyordu.

Zindan karanlık ve uğursuzdu, kıyamet hissini daha da büyüten bir yerdi.

Kalbimin hızla atışını fiziksel olarak yavaşlatmaya çalışırken, parmaklarımdan karıncalanması göğsüme bastırıyordu.

Karanlıkta nefes nefese kalırken Nyx, "Nefes al" diye öğüt verdi. Helen, "Alexis?" diye fısıldadı.

Sıçrayarak çığlık attım.

Helen, ışıltılı bir gecelikle merdivenlerde diz çökmüş, göz kamaştırıcı bir Spartan silahı tutuyordu.

"Yardıma ihtiyacın var mı? Sen gittiğinde uyandım ve endişelendim. Seni gördüm..." Ceres'e ve bana baktı, şoktan ağzı açık kaldı.

Ona uyumaya devam etmesini söylemeye çalıştım, ama ağzımdan sadece acı dolu bir ses çıktı.

"Yardım edeyim," dedi Helen.

Kanlı parmaklarımı ağızıma bastırdım.

"Uh," diye boğuk bir sesle fısıldadım. "Ben... ben... ben..." Derin bir nefes aldım ve tekrar denedim. "Kelepçeleri çıkarmam... ve bir cesedi ortadan kaldırmam gerekiyor. *Büyük bir şey* yaptım. Bundan daha büyük. Ceres'i işaret ettim. "Eğer bilmek istemiyorsan, seni tamamen anlarım..."

"Anlat bana. Yardım etmek istiyorum. Beni Theros'tan kurtardın... Sana sonsuza kadar borçluyum." Helen geceliğini yukarı çekerek, uyumlu pembe şortunu ortaya çıkardı. Silahını beline soktu.

Birkaç dakika sonra Helen kelepçelerin kilitlerini açmayı başardı.

Ceres'in vücudu yere yığıldı. "Şimdi

ne yapacağız?" diye sordu Helen.

"Şimdi cesedi ortadan kaldıracam ve Medusa'yı alacağım," diye fısıldadım. "Onu zindandan kaçırmışız gibi göstermeliyiz."

Helen başını salladı. "Medusa'nın yüzünü gizlemek için bir peruk ve kir bulacağım."

"Bu yeterli olacak mı?" Yanağımı ısırınca ağzım bakır tadı ile doldu.

"O çok daha kısa ve gözleri farklı renkte. Adamlar bunu fark edecek..."

"Erkekler *as/a* fark etmez." Helen hüzünle gülümsedi.

"Güven bana." Birbirimize sarıldık.

İsteksizce geri çekildim ve Ceres'i kaldırdım. "Domus."

Bir anda, Girit'teki Hades Sarayı'na geri dönmüştüm. Medusa,

şöminenin önünde Persephone'nin yanında oturuyordu.

Klasik müzik çalıyordu. Kitaplarını düşürdüler ve ayağa fırladılar.

Kollarım güçsüzleşti ve Ceres yere düştü. Medusa kaşlarını kaldırdı.

"Bir cesedi ortadan kaldırmam gerekiyor," dedim,

bayılacak gibi hissederek. Persephone bana doğru yürüdü.

Ben irkildim.

"Ben hallederim, kızım," dedi nazikçe, kehribar rengi gözleri güçle parlıyordu. "Merak etme. Doğru yere geldin."

Uzun bir kalp atışı geçti.

Persephone kollarını açtı.

Onun üzerine yığıldım, gözyaşlarım yüzümden süzülürken, o sırtımı yatıştırıcı bir şekilde okşadı.

O gece, Medusa'yı Ceres kılığına sokarak villaya döndüm. Aldatma tamamlanmıştı.

FEDERASYON TOPLANTISI

MEDUSA: İKİ HAFTA SONRA

Athena Evi'nin lideri elini kaldırdı. Dolu amfiteyatroda, konuşmacı platformunun arkasında duruyordu.

Uzun kahverengi saçları, ağır defne tacıyla uyumlu dekoratif altın varakla parılıyordu. Hareket ettiğinde, beyaz togasının ipek katmanları ışıldıyordu.

Athena boğazını temizledi. "Bu... *hafifletici* koşullar nedeniyle geçici federasyon sözcüsü olarak görev yapacağım."

Sessizlik çöktü.

Meclis liderleri, generaller ve saygın yaratıklar hepsi ona dikkatlerini verdiler.

Kimse, ünlü Olimposlu liderlerinin bir çocuğu öldürmeye teşebbüs ettiğini (çukur dışında - bu ayrım çok önemliydi) itiraf edip, kamuoyu önünde küçük düşürüldükten sonra ortadan kaybolduğu gerçeğine nasıl tepki vereceğini bilmiyordu.

Amfiteyatronun uzak tarafında, aslan arması takan Spartalılar utançla başlarını eğdiler.

Zeus Evi düşmüştü.

Yaşamak için muhteşem bir zamandı.

"Tam öğlen oldu. Federasyon toplantısı şimdi başlıyor." Athena, arkasındaki duvardaki altın saati işaret etti.

Gözlerimi ovuşturdum, ama saat aynı kalmıştı.

Olamaz.

Yine mi?

Büyük ibre ikiyi, küçük ibre yirmiye gösteriyordu ve saniye ibre de tam üzerinde duruyordu. Saatin iki yirmi iki olduğunu gösteriyordu.

Aceleyle cebimden küçük not defterimi çıkardım ve bir şeyler karaladım: *Athena saatin on ikiyi gösterdiğini söyledi, ama arkasındaki saat 222'yi gösteriyor. Bu hafta bu rakamı üçüncü kez görüyorum.*

Alexis kitabımı gördü ve ben hemen kapattım.

Diğer insanların görmediği şeyleri gördüğünüzde, sağduyunun değerini öğreniyorsunuz.

Athena vergiler ve insan kaynakları hakkında bir konuşma yapmaya başladı ve konuşurken, başının üstünde havada küçük, parlayan bir nokta belirdi, o kadar küçüktü ki, zar zor görebiliyordum.

Doğal davran, kendini topla.

Dikkatlice arkama baktım — oh, harika — odanın her yerinde, insanların başlarının üzerinde ışık noktaları yanıp sönüyordu.

Başka kimse onları göremiyordu.

Alexis tekrar bana baktı, iki renkli gözleri kısıldı ve ben her şeyin yolunda olduğunu (yolunda değildi) ona söylemek için ağzımı açtım, ama çenem kapandı — onun buklelerinin üzerinde de garip bir parıltı belirdi.

Kollarımı nazikçe dokundu ve beni geri itti.

Onun üzerine eğildiğimi, havada asılı duran ışığı daha yakından görmek için uğraştığımı fark etmemiştim.

"İyi misin?" diye endişeyle sordu Alexis.

Hayır.

Üç basit kelime.

Çocukken Olimpiyat doktorları tarafından klinik olarak deli olarak etiketlenmiş, daha önce hapse girmiş bir kişi olarak, tek bir doğru cevap vardı.

"Evet, iyiyim," dedim, Athena vergiler ve koruma bölgeleri hakkında monologuna devam ederken. "Hatta şu anda *gerçekten* harika olduğumu bile söyleyebilirim. Muhteşem. Çok araştırma yaptım ve çok okudum. Çok bilgilendirici oldu. Büyük Cyclopes isyanını biliyor muydun..."

Alexis yüzünü buruşturunca sözümü kesip durdum.

Doğru.

Saçma sapan konuşmak insanları rahatsız eder. Normal davran.

Gorgon, Chthonic, kaderin gücüne sahip, fikirli bir kadın ve kitap kurdu olmanın sorunu, insanları tedirgin etmesiydi.

Çok tutkuluydum.

Çok gariptim.

Varlığım yürüyen bir kırmızı bayraktı.

"Sanırım bir sinek gördüm," diye bitirdim. "Başının üstünde. Sinir bozucu küçük böcekler. *Çok* can sıkıcı." Elimi salladım ve var olmayan bir hayvanı ezmiş gibi yaptım.

Alexis ikna olmuş gibi görünmüyordu.

"Şimdi bir sonraki gündemimize geçelim," dedi Athena. "Bugün *hepimizin* burada olma nedeni."

Alexis elini uzattı ve ben hemen elini tuttum, parmaklarımı onun parmaklarının etrafına doladım ve ona yaklaştım. Yakınlığımdan rahatsız olmuşsa da bunu belli etmedi.

Fiziksel temas her zaman benim aşk dilim olmuştu.

Spartalılar birbirlerine fısıldarken etrafta mırıldanmalar yankılandı.

"Yılan pisliği," arkamdaki sırada biri tükürdü.

Arkamı dönmedim.

Athena bir parşömeni açtı. "Federasyon ile Medusa arasındaki davada, yeni kanıtlar ışığında, geçici konuşmacı olarak podyumdan karar vermek üzere..."

Arkasındaki saat 2:22'de donmuştu ve başının üstündeki küçük ışık giderek güçleniyordu.

Her şey bu tekil ana odaklanıyordu. Alexis beni daha sıkı tuttu.

"Medusa..." Athena'nın ağızı acı verici bir yavaşlıkla hareket etti. "Tüm suçlamalardan affedildi."

Kutsal Kronos.

Keskin ve baş döndürücü bir rahatlama hissi beni sardı. Bayılma dürtüsüyle mücadele ettim. Özgürdüm.

Her şeyden sonra, ben gerçekten...

"Tek bir şartla," dedi Athena keskin bir sesle. Ben gerildim.

Bunun iyi bir yöne gitmediğini anlamak için Kader'in mistik gücüne gerek yoktu (mistik diyorum çünkü güçlerimi nasıl kullanacağımı, bırakın kullanmayı, anlamayı bile bilmiyordum).

Saçlarım hareket edince havayı bir tıkırtı doldurdu — sevgili yılanlarım titredi — titreşim kafa derimden omurgama doğru yayılırken ben de titredim.

Alexis iki eliyle elimi sıktı ve kemiklerim gıcırdadı. Yüzümde acıyı göstermeye çalışmadım.

Yaratık mirasım, Sparta genlerimi bastırmıştı: boyum kısaydı ve kıvrımlıydım, kemiklerim diğer safkan Spartalılar'dan daha zayıftı. Savaş için yaratılmamıştım. Okumak için yaratılmıştım.

Athena gülümsedi. "Sparta'nın güvenliği için, federasyon Medusa'nın ROU, Rhodes Olympian Üniversitesi'ne gitmesini ve Kader çalışmaları alanında yüksek lisans yapmasını istiyor."

Mırıldanmalar arttı.

Bir dakika.

Hepsi bu mu?

Yılanlarım gevşedi.

Bu mükemmeldi, çünkü benim adıma hiçbir param yoktu ve gelecek haftadan itibaren evsiz kalacaktım.

Doğduğumdan beri Artemis Hanesi tarafından reddedilmiştim — Gorgon özellikleri kabul edilemezdi, bir yılan göz ardı edilebilirdi, üç yılan ise kabul edilemezdi — teknik olarak mirasım yoktu ve gidecek yerim yoktu. Artemis tarafından reddedilmemin aynı nedeni ile, Gorgon kültürüne kabul edilmek için çok fazla Sparta kanı taşıyordum.

Alexis her şey yolundaymış gibi davranıyordu, ama ben gerçeği biliyordum: villada hoş karşılanmıyordum. Patro nefretini açıkça dile getiriyordu.

Bu, bir plan yapmam için bir fırsattı.

"Daha kötüsü de olabilirdi," dedim Alexis'e. "Her zaman yüksek öğrenim görmek istemişimdir, ama bir Chthonic yaratık olarak seçeneklerim sınırlı. Bu *gerçekten* çok iyi. Şimdiye kadar yaşadıklarımı anlayabilirim..."

"Hayır," dedi Hades birkaç koltuk ötedeki yerinden sakın bir şekilde.
Ne?

Federasyon yeni bir mırıldanma dalgasıyla doldu.

"Olimposluların arasında olması onun için güvenli olmaz," dedi Hades daha yüksek sesle. "Özellikle de... olan biten her şeyden sonra."

Moralim bozuldu.

Bir şekilde, Olimpiyatların bir numaralı düşmanı olduğumu ve büyük Zeus Hanedanlığı'nın çöküşünün sembolü olduğumu unutmıştım.

Yıllarca hapis yatmak, bir insanın itibarını gerçekten de mahvediyordu.

Belki doğal cazibemle onları kazanabilirim? Dur bir dakika, benim cazibem yok ki.

Yirmi bir yaşında yaş durgunluğuna girdiğimde, "her şeyi gören ve herkesin çoğunlukla görmezden geldiği konuşkan kitap kurdu" olarak biliniyordum. Uyanınca, *The Falcon Chronicles*'ın beni "Titanlarla işbirliği yapan şiddetli, güçlü, onursuz yılan pisiği bir hain" olarak tanımladığı bir dünyada buldum kendimi.

Gardiyanların anıları canlanıp panik atak geçirmekten çok meşgul olmasaydım, bu ikonik bir şey olurdu...

Onları düşünme.

Sana yaptıklarını düşünme.

Benim sevimli (cehennem gibi) hapis hayatım sırasında, Gorgonlarla ilişkiler bozulmuş, Titanlar bir şekilde kanatlarla mutasyona uğramış ve savaş başlamak üzereydi.

Alexis'e yaslandım, kendimi kaybolmuş hissediyordum. Ondan sakinleştirici, yetkin bir enerji yayılıyordu ve onun yanında her şey yoluna girecekmiş gibi hissediyordum. Bana saygı duyuyor, beni dinliyor, bana inanıyordu. Yaptıklarımı takdir ediyordu.

Beni tuzağa düşüren Olimpiyatçılar ve gardiyanlar gibi...

Sakın bunu düşünmeye kalkışma.

Alexis, sanki zihnimdeki karmaşık düşünceleri hissedebiliyormuş gibi elimi sıktı. O, beni güvenliğe bağlayan tek şeydi.

Panik ataklarım, kalbimin etrafında parçalara ayrılmış derin acı uçuşumu ve karanlık düşüncelerimin arasında duruyordu.

Alexis Hert benim kahramanımdı.

"Ne öneriyorsun?" Athena, Hades'e bakarak kaşlarını kaldırdı. Ares ve Artemis öne eğildiler ve onun kulağına bir şeyler fısıldadılar.

İkincisi bana öfkeyle bakarken donakaldım.

Anne? Kendi kendime güldüm, sonra "deli" şöhretime zarar verdiği için güldüğümü bıraktım. Artemis, yılanlarla ortaya çıktığım anda beni reddetti, bu yüzden onu hiç tanımadım.

Bana attığı bakışlara bakılırsa, şanslıydım.

Hades onlara başını salladı, sonra Athena'ya döndü. "Chthonic liderleri," otoriter bir tavırla, "iki korumanın da onunla birlikte gelmesine izin verilmesi şartıyla onun katılımına izin verecekler. Onunla birlikte gemiye binecekler ve onu korumak için yirmi dört saat onun yanında kalacaklar."

Koruma mu?

Anılar beni boğarken omurgamdan bir ürperti geçti.

Muhafızların iyi bir yanı *yoktu*.

Athena, düşünüyormuş gibi dudaklarını büzdü. Amfitiyatro sıralarına baktı. "Bu teklife itirazı olan var mı?"

Mırıldanmalar arttı, "yılan pisliği" diye daha fazla alaycı sözler atıldı (orijinal değildi), ama kimse elini kaldırmadı.

Muhtemelen tüm Chthonic liderleri dönüp federasyonun geri kalanına savaş vaat eden ifadelerle bakıyorlardı.

Zeus'un açıklaması sonrasında Olimposlular ve Chthonics arasındaki barış *son derece* gergin olduğundan (zaten siper ayağı kokusunu alıp savaş çılgınlıklarını duyabiliyordum), muhtemelen blöf yapmıyorlardı.

Athena Hades'e dönerek "Kimi öneriyorsun?" diye sordu.

Hades yavaşça sıırttı. "Kızıl İkili."

Uzun bir sessizlik oldu, sonra yüksek sesli bir tartışma patlak verdi. Alexis yanımda bembeyaz kesildi.

"Onlar kim?" diye sordum, arka sıradan biri bir şey bağırırken.

Şiddetli hapis hayatım nedeniyle modern Sparta diline aşına değildim. Yaş durması, hapis hayatım boyunca bilinçli olmamamı sağladı ve fiziksel olarak sadece yirmi bir yaşındaydım, bu yüzden güçlerim hala zayıftı.

Her nasılsa, bedenim durgunlukta olsa da zihnim *her şeyi* hatırlıyordu.

Ayrıca sol kolumda kimseye göstermediğim korkunç bir zonklama ağrısı vardı.

Bunu düşünme.

"Crimson D-Duo..." Alexis, söylemeye korkuyormuş gibi sözünü yarım bıraktı.

Solumda bir kargaşa çıktı. "Hayır," birkaç koltuk ötedeki Patro dedi. "Biz reddediyoruz..."

Neden bahsediyor bu?

Ağzını kapatan bir el onu susturdu — *DEATH* (ÖLÜM) kelimesi, onu tutan parmak eklemlerine dövme olarak işlenmişti.

Tehlikeli adamlar vardı, bir de *şiddet eğilimli* adamlar vardı. Aradaki fark çok önemliydi.

Achilles ve Patro ikincisiydi.

Sparta'da, karanlık yaratıklar ya da Chthonic'ler arasında bu kadar değişken birine hiç rastlamamıştım.

Bu yeni nesilde *özellikle* dengesiz bir şey vardı.

Patro, villada beni bir düzine kez köşeye sıkıştırmıştı. Kimse bakmadığında, beni duvara sıkıştırıp bir oyun oynadığımı bildiğini söylerdi.

Şimdi ise bana öfkeyle bakıyordu.

Zümrüt yeşili gözler benimkilerle buluştu, derinliklerinde saf nefret parlıyordu.

Burada neler olduğunu anladığımda boğazımı korku sardı.

Oh... aman... Kronos.

"*Onlar* Kızıl İkili mi?" diye Alexis'e sordum. "Neden bu isimle anılıyorlar? Achilles'in gözleri kırmızı olduğu için mi, yoksa kanla bir ilgisi mi var? Belki de bir kelime oyunu..."

"Evet, yapacaksın!" Afrodite oğlunu işaret ederek bağırdı. "Sen emirlere itaat *edeceksin*."

Patro kısa bir şekilde
başını salladı.

Lütfen, Kronos,

hayır. Bu olamaz.

Bana tıpkı...

"Mükemmel," dedi Athena. "Bu mesele halledildi. Medusa, bu Eylül ayında Patro ve Achilles'in korumalarıyla birlikte ROU'ya kaydolacak. Eminim ki onlar... " İki tehlikeli Chthonic erkeğini süzerken gözlerini kısarak devam etti. "Savaş bilimlerinde ustalık kazanacaklar."

Patro gözlerini devirdi.

"Alexis de katılmak istiyor," diye patladım.

Alexis elimi bıraktı ve ben panik içinde ona özür dilercesine gülümsemeyi bile beceremedim.

Kharon ve Augustus onun yanında öne eğildiler ve ikisi de bana ölümcül bir bakış attılar.

Hiçbir şey hissetmedim.

Hayatta kal.

Hayatta kalmalısın.

Patro ve Achilles sana zarar verecekler ve...

"Burası bir Olimpos üniversitesi. Chthonics'lerin tarihsel olarak buraya kaydolmalarına izin verilmez!" birkaç sıra arkadan küçük bir defne tacı takmış bir Spartan bağırdı.

"Evet!" daha fazla Olimposlu koroda cevap

verdi. Yuhalamalar yankılandı.

Kharon beni süzerken yüzünde bir ifade belirdi, mavi gözlerinde hüznü vardı. Alexis geçen hafta beni nasıl kurtardığını açıkladığından beri tuhaf davranıyordu.

Alexis bunun benim kardeşim olduğu için olduğunu söyledi, ama ben anlamadım. Spartanlar nadiren aile bağları kurarlardı; kültürümüz tamamen güç ve rekabet üzerine kuruluydu.

"Ne yapıyorsun?" Alexis ağzının kenarından fısıldadı.

Bana zarar verecekler.

"Eğitim iyidir," dedim çabucak. "Spartalı bir üniversiteye gitmenin her zaman hayalin olduğunu söylemiştin. Artık matematikte ustalık derecesi alabilirsin. Birlikte olabiliriz."

Güvende olabiliriz.

Şok olmuş gibi bana bakarken gözlerini kırdı.

"Alexis, bu doğru mu?" Hades, gürültünün üstüne sesini yükselterek sordu. Elini sıkıca tuttum.

Alexis birkaç saniye gözlerini kapattı, ama açtığında yüzünde kararlı bir ifade vardı. "Evet, katılmak istiyorum," dedi ve bana küçük bir gülümseme attı.

Göğsümde bir sıcaklık patladı ve başının üzerindeki garip ışık daha da parlaklaştı.

Kharon boğulur gibi bir ses çıkardı.

Kollarımı ona doladım. "Teşekkür ederim," diye tekrarladım kıvrıkcık saçlarına. Alexis bana sıkıca sarıldı.

Güvende.

Güvende olacaksın.

Her şey yoluna girecek ve sen...

"Karar verildi," dedi Athena. "Kızıl İkili, Medusa ile aynı odada kalacak. O senin yanından ayrılmayacak. Sen onu takip edip koruyacaksın."

Patro bana sert bir bakış attı ve parmağını boğazının önünden yavaşça geçirdi, yakışıklı yüzü kötülükle buruştu.

"Bir sonraki gündem maddemize geçelim," dedi Athena sakın bir şekilde, az önce beni ölüme mahkum ettiğini fark etmeden. "Federasyon, Titanların neden mutasyona uğradığına dair ipuçlarını hala araştırıyor. Şu ana kadar, çabalarımızdan bir sonuç çıkmadı."

"Bunu pişman olacaksın," dedi Patro sessizce. Ben de ona bir yüz ifadesi yaptım.

Ben çoktan pişman oldum.

50

YOLSUZLUK

ALEXIS

Federasyon toplantısından uzaklaştığımda, içimi büyük bir rahatlama kapladı.

Mum ışığı, villanın dekoratif amforaları ve zeytin ağaçları boyunca ortam gölgeleri oluşturunuyordu.

Bu salonu seçmemin sebebi, köşedeki mermer heykeldi: çıplak bir adam, aslan derisiyle kaplı tahta bir sopaya yaslanmış duruyordu. Gözleri aşağıya bakıyordu, yorgunluğunu yansıtıyordu ve arkasında iki altın elma tutuyordu.

Adamın yorgun bakışlarına kendi bakışlarımla karşılık verdim.

Yorgun, ama hala ayakta.

Son birkaç hafta Medusa için endişelenmekle geçmişti. Başka hiçbir şeye veya kimseye odaklanacak vaktim olmamıştı.

Sonunda özgür olmuştu.

Başardık.

Her şeyin bu şekilde sonuçlanmasına o kadar minnettardım ki, cenin pozisyonuna kıvrılıp bir daha hiç kıpırdamayabilirdim.

Salonun pencerelerinin dışında, Como Gölü Samanyolu'nu yansıtıyordu. Kıyametten önce insanların yıldızları kaybettiğine dair saçma bir söylenti duymuştum.

yıldızları kaybettikleri gibi saçma bir söylenti duymuştum. Yıldızların olmadığı bir dünya düşünülemezdi.

Bu gece, çimlerin üzerinde ay ışığı altında huzur hakimdi ve elektrikli çit kaldırılmıştı; tehdit seviyesi yeniden düşmüştü.

Saatler önce ayrıldığımda, Nyx ve Fluffy Jr. Helen ve Drex ile birlikte onun odasında kalmaya karar vermişlerdi. Boğazım pullar olmadan çıplak hissediyordu.

Çatırtı.

Koridorun sonunda iki gölge mermerin üzerine uzanmıştı.

Az önce onlarla birlikteydim, ama etrafımız insanlarla çevriliydi; bu seferki farklıydı.

Yalnızdık.

"Tatlım, eve geldim," dedi Kharon alaycı, şarkı söyler gibi bir sesle. Augustus onun yanında duruyordu, gözleri parıltıyordu.

Villadaki tüm yerler arasından atlayabilecekleri tek yer burasıydı.

Doğrudan bana gelmişlerdi.

Bu, tekrar gördüğüm kabusları hatırlattı bana — SGC'den beri, geceleri ölüm meleği başımda durup uykumu izliyordu.

Ayakkabılarının sesi mermer zeminde yankılanarak bana doğru geliyordu. Kharon yavaşça yürüyordu; Augustus ise keskin adımlarla yürüyordu.

The Falcon Chronicles'in gerçek manşeti şöyle olmalıydı: "İki Sapkın Yeraltı Kraliyet Üyesi, Şüphelenmeyen Namuslu Kadını Baştan Çıkartıyor."

Onlara *her* şeyi anlatabilirdim. Sivri uçlu yakut taşlar parıltıyordu.

Kharon yırtık pırtık siyah bir pelerin giymişti, Augustus ise ağır bir sorumluluk havası taşıyordu.

İkisi de beyaz düğmeli gömlekleri ve dirseklerine kadar kıvrılmış kollarıyla ilahi görünüyordular. Bacak kılıfları uyluklarına kadar uzanıyor ve silahlarla doluydu.

Augustus'un kravatı gevşekti, sanki çekmiş gibi, bronz göğsünün bir kısmı görünüyordu.

Kharon'un gömleğine kırmızı lekeler sıçramıştı. "Merhaba, kocalar."

Sesim, uzun süre konuşmadığım için kısılmıştı, çünkü stresimden dolayı son zamanlarda pek konuşmamıştım. Medusa tüm konuşmayı yapıyordu.

"Karım." Augustus'un dudakları gülümsememeye çalışıyormuş gibi seğirdi.

"Carissima." Kharon koyu renkli kaşlarını kaldırdı, yüzü mermer gibi oyulmuş, mavi damarları derisinin altında neredeyse parlıyordu. "Sanırım sana görevlerinden önce bir söz vermiştik. Ödülünü almaya *hazır* mısın?"

Cesaretimi topladım.

"Evet."

Kharon gözlerini kırptı, soğukkanlılığı kayboldu. "Emin misin?" Sesi kalınlaştı.

Başımı salladım.

İkisi de yavaşça yaklaştılar ve kişisel alanımın içinde durdular.

"Seni *yyip* bitirebilirim." Kharon'un nefesi sağ kulağımın kabuğunu gıdıkladı.

Augustus gözlerime baktı, sonra gözlerini dudaklarıma indirdi. "*Doyumsuzluğumuzu bağışla*," sesi kafatasımın içinde uygunsuz bir şekilde yankılandı. "*Carus'um*."

Augustus sesli konuşmadı, sadece dudaklarıma bakakaldı, ben ise onun zihnimde olmasıyla oluşan bu samimiyete şaşkınlıkla nefesimi tuttum.

Kharon siyah boyalı tırnaklarıyla uzandı, boynumun arkasını kavradı, tırnakları derime batıyordu.

Kafamın içinde gotik romantik bir melodi çaldı.

Elimi uzattım ve ellerimi ipek kaplı göğüslerinde gezdirdim.

Kharon'un keskin elmacık kemiklerinin üst kısmı kızardı; Augustus çenesini sıktı.

Tek tek bakıldığında ikisi de etkileyiciydi.

Birlikte, Fermat'ın son teoremi, şimdiye kadar çözülmüş en zor matematik problemi olan eliptik eğriler ve modüler formlar kadar karmaşıktılar.

Ellerim aşağıya doğru indi, parmaklarım gergin fermuarlarının üzerinde dans etti ve sıktım.

"Dikkatli ol, sevgilim." Kharon, uyarı olarak tırnaklarını hassas cildime batırdı, ifadesi vahşiydi.

Augustus'un eli bulanık bir hareketle uzandı. Benim ön kolumu kavradı, onu daha sert sıkarak.

Tuzaklarıma düştüler. Gülümsedim.

"Domus."

Çat.

Etrafımızda duman yükseldi - bir kez daha boş, karanlık yemek odasında duruyorduk - perdeler çekilmişti ve şöminede ateş yanıyordu.

Suç mahalline geri dönmüştük.

Bizi yatak odasına götürmek istemiştin, ama içimdeki bir şey farklı bir şey istemiş olmalıydı.

"Sen... sadece..." Kharon, sanki benim cüretkarlığımı gerçekten inanamıyormuş gibi, bana bakarak sözünü yarım bıraktı.

Augustus alt dudağını ıslattı.

Ellerimi onlardan çekince boğazımdan kahkaha yükseldi.

Kharon, sesini bulduğunda inanamayan bir ifadeyle baktı. "Sakın bana, federasyon toplantısından geri döndükten sonra, iki kişiyle birlikte tehlikeli derecede kısa bir mesafeye atladığını söyleme."

Gözlerimi devirdim; hepimiz iyiydik. "Tamam, sana söylemeyeceğim," dedim.

Kharon etrafına bakındı. Gözlerinde farkındalık parıldarken, başını geriye eğdi ve derin, boğuk bir sesle güldü.

Augustus da ona katıldı, gamzeleri parladı.

"Bana güveniyor musun, carissima?" Kharon'un eğlenceli sesi bir oktav düştü, koyu kirpikleri dalgalandı.

Kafasının yanındaki yara izine baktım. "Evet."

Kharon boynumdaki bir bukleyi eliyle düzeltti. "Gerçekten güvenmemelisin, sevgilim." Nazikçe tacımı çıkardı ve masanın üzerine koydu.

Augustus, gözlerini kısarak ikimizi sırayla süzdü.

Beethoven piyanosunun başında başını geriye eğdi. Kısmen sağır olan Beethoven, ruhunda titreşimleri hissetti.

Ben de öyle.

Kharon masaya doğru yürüdü ve bir sandalye çekti — Augustus da onun yanında aynısını yaptı.

Sandalyeleri birbirlerine dönük, kol mesafesi kadar uzaklıkta olacak şekilde çevirdiler.

Kharon'un haftalar önce söylediği sözleri hatırlayınca yüzüm kızardı.

Sonra... Augustus ve ben karşılıklı iki sandalyeye otururduk ve seni saatlerce kucağımızda sikerek birbirimize geçirirdik.

Aniden nefes alamadım. Bana

doğru yavaşça yürüdüler.

Kharon enseme tuttu, parmakları saçlarıma dolandı — beni kendine doğru çekti, ağzını benim ağzıma dayadı ve çaresiz bir iniltiyle beni öptü.

Ben de aynı şiddetle karşılık verdim.

Augustus arkama geçti, iki eliyle toga elbisenin arkasını tutarken tırnakları derimi ısırdı.

Rippppp.

İpek kumaş ayaklarıma kadar düştü, serin hava çıplak vücuduma esiyordu.

Altında çıplaktım.

Augustus kalçalarımı kavradı, güçlü parmaklarıyla her iki kalçamı yoğurdu, tırnakları sırtımı öperken batıyordu.

"Çok güzel... çok mükemmel... çok ilahi," diye mırıldandım içimden, dudaklarının her dokunuşuyla ritim tutarak.

Dilimde yağmur fırtınasının tadı varken, Kharon'un kısa ipeksi saçlarını tuttum ve öpücüğümüzü derinleştirdim.

Onun tacı metalik bir sesle yere düştü. Kimse onu almak için kıpırdamadı.

Kharon başımı geriye doğru eğdi, dili daha da ateşli bir şekilde boğazıma daldı. Elleri göğüslerimi kavradı, başparmakları meme uçlarıma sertleşene kadar okşadı, her dokunuş kalbimin derinliklerine zevk gönderdi.

Her yerdelerdi.

Ağızlar ve eller beni yiyip bitirdi — tam bir yozlaşma.

Kharon'un gömleğini yakaladım, çekerek, onun tenini keşfetme ihtiyacı duyuyordum, ama aptal düğmeler yerinden kıpırdamıyordu.

Kharon benden geri çekildi. Sendeledim, ama Augustus kalçalarımı tuttu, beni dengeledi ve deli gibi omurgamdan aşağıya doğru öpmeye devam etti.

Kharon gömleğinin iki yanını tutup ayırdı.

Elmas düğmeler odanın her yerine saçıldı ve o, mahvolmuş kumaşı yere attı, gözleriyle beni sikerek kaslarını gerdi.

Göğsünü kalın izler kaplıyordu — soluk teni taze pembe izler ve eski beyaz çizgilerden oluşan bir ağ gibiydi — en yenisi tam ortada duruyordu ve o, yüzünde gururla elini üzerinde gezdirdi.

Hayatımda hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim.

Ona uzandım, Augustus ise tırnaklarını omurgamdan aşağı doğru sürükledi ve ardından dilini de oraya götürdü.

Kharon başını hayır anlamında salladı.

Bacakları daha önce yerleştirdiği sandalyeye çarpana kadar geri adım attı, sandalyeye oturdu, bacaklarını genişçe açtı, damgalı göğsü ateş ışığında parlıyordu.

Dövmeli parmakları, pantolonunun fermuarını yavaşça açarken kıvrıldı ve Kharon, sert, soluk renkli penisini avuçladı. Mavi damarlar penisini sarmış, ucu ay ışığında pembe parıldıyordu.

"Gel, otur karıcığım," diye emretti Kharon kötücül bir şekilde.

"*Hemen*." Augustus'un elleri nazik bir okşama ile boynuma doğru kaydı. Onun izinden ürpermeler geldi.

"*Ona git*," dedi Augustus'un sesi zihnimde hoş bir şekilde yankılandı.

Onların büyüüne kapılmış olarak Kharon'a doğru yürüdüm.

Augustus benimle birlikte geldi, her adımda boynumun arkasını öpüyordu.

Şeytan sandalyede bacaklarını daha da açtı, dudakları şişmişti.

Silah kılıfları uyluklarına gerilmiş, kanla lekelenmişti.

"İkinizi de çok seviyorum," dedim aniden, birdenbire bunu söyleme ihtiyacı duydum.

Augustus omzumun arkasını öperken kıkırdadı, sonra hafifçe ısırıldı ve izi yaladı.

"Biliyoruz, carissima..." Kharon'un gözleri karanlıkta parlıyordu. "Çünkü biz de öyle hissediyoruz."

Onun önünde durdum ve Augustus da benimle birlikte durdu — parmakları göğüs kafesimin üzerinde gezdirdi, yaramda oyalanarak — göğüslerimi avuçladı

göğüslerimi avuçladı, nasırlı avuçlarıyla tuttu, böylece Kharon'un yüzüne doğru kaldırdı.

"Öne eğil," diye emretti Kharon, sesi kısılmıştı.

Augustus bacaklarımı bacaklarının arasına sıkıştırdı ve bacaklarımı genişçe açtı. Karnı sırtıma yapıştı, düğmeleri omurgama batarken, ağırlığıyla beni Kharon'a doğru itti.

Dengemi sağlamak için Kharon'un sandalyesinin kollarına tutundum. Kharon sırttı, göğsüm onun yüzüyle aynı hizadaydı.

Ağzını açtı ve parlak dilini dışarı çıkardı.

Augustus göğüslerimi daha sertçe avuçladı, şişmiş meme uçlarımı Kharon'un hareketsiz dilinin üzerinde sürükledi ve bacaklarımın arasına bacağına daha sertçe itti. Hançerlerinin kabzaları karnıma bastırdı.

Zevkten nefesim kesildi.

"*Külotumdan amının ıslandığını hissedebiliyorum, tatlım,*" diye fısıldadı Augustus zihnimde. "*Aferin kızım.*"

Koltukta yaslandığım yerden kollarım titriyordu.

Kharon meme ucumu ağzıyla kapattı ve emdi. Ben inledim.

"Dizlerimin üzerine çok," diye emretti Kharon, beni bıraktığında ıslak bir ses yankılandı. "*Carissima.*"

Augustus beni kaldırdı ve Kharon'un kucağına uzattı, *bir kurban sunusu* gibi. Onun ipeksi penisi benim sıcaklığımın içine girdi ve ikimiz de nefesimizi tuttuk.

Augustus geri çekildi, diğer sandalyeye oturduğunda gıcırdadı.

Kharon'un uzun parmakları yüzümü sardı. Beni aşağı çekti ve ben onun geniş omuzlarına tutunurken, sıcak teni kıvrılıp esnerken, beni sertçe öptü.

Kharon yüzümü bıraktı ve çıplak vücutlarımızın arasına uzandı.

Penisini yumrukladı, soluk ön kolundaki dövmeli tendonlar gerildi, onu benim girişime yerleştirdi.

Uyluklarım titredi.

"Hazır mısın, carissima?" diye sordu Kharon nefes nefese. "Bunun senin ilk seferin olduğunu biliyorum, benimle birlikte nefes al, rahat ol."

Konuşmadan başımı salladım.

Kalçaları gerildi, keskin ucu içime kaydı.

Kharon parmaklarını yukarı doğru hareket ettirerek buklelerimi okşadı, klitorisimi ovuşturdu. Diğer eliyle kalçamı kavradı ve beni biraz aşağı doğru itti.

Durdu. "İyi misin?"

"Evet," diye nefes nefese cevap verdim. Biraz acı vardı ama dayanamayacağım kadar değildi.

Biraz daha derine girdi, sonra tekrar durdu. "Hala iyi misin?" Gözleri, şehvet ve duygularla parıldayan gözlerimi aradı.

"Evet, daha fazla."

O yavaşça daha derine girerken, ben hayatım pahasına omuzlarını sımsıkı tuttum.

Sonunda, tamamen içine girdi ve içimde zonklamaya başladı.

"*Aferin kızım,*" diye övdü Augustus zihnimde. "*Harika bir iş çıkarıyorsun.*"

Omzumun üzerinden geriye baktım, beni uygunsuz bir şekilde geren ve yerinde tutan sertliğe inleyerek.

Augustus çıplak bir şekilde sandalyesinde oturuyordu, piercingli penisini elinde tutarak kendini okşuyor, Kharon'un beni sikmesini izliyordu.

Tacı başının üstünde eğri duruyordu; gözlerinde Makyavelist bir parıltı vardı; tek bir damga, lekesiz bronz tenini kaplıyordu, sol göğüs kasının kenarında, tam kalbinin üzerinde duruyordu.

Despotik, açgözlü, rahatsız edici derecede yetkin.

Gerilen ağrı, sıcak ve hoş bir hal aldı.

Arkamı döndüğümde, Kharon'un kucağında titreyerek, silahları uyluklarıma daha sert bir şekilde batarken, içimden bir heyecan dalgası geçti.

Hâlâ kıpırdamıyordu, benim yerleşmemi bekliyordu.

"*Siktir,*" diye küfretti. "Sen çok gerçeküstü birisin, uzun süre dayanamayacağım."

"Lütfen." Ne istediğimi bile bilmiyordum.

Kharon başını eğdi ve klitorisimi okşarken meme uçlarımı yaladı.

Hareketsiz kaldı.

"Kharon," diye yalvardım, ipeksi saçlarını çekerek.

Meme ucumun etrafında ahlaksız, aç bir ses çıkardı, gözleri benimkilerle buluştu ve hafifçe itti — ikimiz de inledik.

Onun uzun penisi etrafında kasılmalarımla birlikte karıncalanma yayıldı.

Göğüslerimi emerek, gözlerime bakarak, Kharon altımda yukarı aşağı itti. Beni inanılmaz derecede genişleten küçük hareketleri muhteşemdi.

Kharon klitorisime sahiplenici bir şekilde dokundu, ıslaklığımı ovuşturdu ve ben başımı geriye atarak omuzlarını tırmaladım.

"Seni sikerken *bana bak*," dedi Kharon sertçe, daha sert iterek, beni derinlemesine doldurarak, yakıcı bir zevk vererek.

SEX lakaplı adama baktım ve yeteneklerini tam anlamıyla takdir ettim.

Gözlerinin akı kanla dolmuştu.

Güçlerini kullanmaya başladığında, zevki ve duyguları bir tsunami gibi üzerime çöktü: *Onu seviyorum. Benim. Kalbim. Benim. Tüketim. Sevgi. Hakimiyet. Aşkım. Ruh ikizim. Onu sahiplen. Benim kadını. Onu bağla. Benim. Tahrip et. Onu sev.*

Kharon kalçalarını sertçe salladı, daha derine girdi ve ben ecstasy ile çılgılık attım - onun penisini sıkarken zevk dalgaları üzerime çöktü. Şok dalgaları sonsuzdu.

Küfür eden Kharon, başını geriye atarken iki eliyle kalçalarımı tuttu ve ikimiz birlikte boşalırken içimde sıcak bir ıslaklık dalgalandı.

Saniyeler geçti, ikimiz de birbirimize bağlı, göğüslerimiz inip kalkarken oturdu. Ona yaslanmak için öne eğildim.

"Henüz değil, carissima," diye fısıldadı Kharon boğuk bir sesle. Kalçalarımı tuttu ve beni yavaşça kucağından kaldırdı.

Ayağa kalktığımda dizlerim titriyordu.

Kharon beni nazikçe Augustus'a doğru itti. "Şimdi..." diye fısıldadı ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Onu sik."

Söz konusu adam, Savaş Hanesi'nin en büyük varisi, bacaklarını müstehcen bir şekilde açarak koltuğunda bekliyordu. Bronz teni ateşin ışığında parlıyordu, kalın penisi bordo renginde ve ıslaktı; ucunda metal parıldıyordu.

Tacı daha da eğri duruyordu, gözleri kapakları kapalıydı.

Zevk hala içimde titriyordu, titretilen dizlerimin üzerinde Augustus'un kucağına sürünmeye başladım.

"Öyle değil, carus'um... dön."

Augustus beni döndürürken tırnakları kalçalarıma batıyordu, böylece Kharon'a dönmüş oldum. Arkamdan beni kavrayarak, koltuğunun kenarına doğru ilerledi.

"Bacaklarını aç," diye emretti Kharon.

Ona itaat ettim, açığa çıktığım için kızardım.

Kharon yumuşak penisini avuçladı. Elinde tekrar sertleşmeye başlamıştı. *Bu normal mi?*

Augustus beni nazikçe kendine doğru çekti ve ben koltuğun kollarına tutunarak dengemi sağladım. O beni kucağına oturtup soğuk metal başlığını girişime yerleştirdi.

"Üzerime otur."

Yüzüm kızararak, kendimi onun penisine indirdim. Gerginlik dayanılmazdı.

"Spermimin senden damladığını görebiliyorum prenses," dedi Kharon boğuk bir sesle, gözlerini kısarak bizi izlerken, daha hızlı okşuyordu.

"Acıyor mu?"

Başımı salladım.

Augustus kalçalarını kuvvetlice yukarı doğru itti ve kendini tamamen içime soktu, böylece ben onun kucağında, sırtım göğsüne dönük otuyordum.

Dudaklarımı ısırdım, bunalmıştım. Her yerdeydi. Tamamen açığa çıkmıştım, serin hava tenimi ürpertiordu.

Augustus omuzlarımı şefkatle öptü, göğüslerimi avuçladı. Kharon daha hızlı okşadı, cildi ıslak bir şekilde şapırdadı.

"İyi misin, tatlı carus'um?"

"Evet," diye fısıldadım.

Metal piercingi içimde serin bir his uyandırdı ve midem bu yeni his karşısında kaskatı kesildi.

"Çok iyi iş çıkardın, çok güzelsin tatlım. Amin benim sikimi sıkarken çok iyi hissettiriyor."

Nefes nefese, hala sandalyenin kolçaklarına tutunarak, omzumun üzerinden ona baktım.

Sıcak dudakları benimkileri ele geçirdi—Augustus bacaklarımı genişçe ayırdı ve içimde hareket etti. Açık ağzına inledim ve o alt dudağımı ısırdı.

Kharon'un önünde sergileniyordum, Augustus beni öperken, karnımı ve göğsümü keşfederken, imkansız bir zevk bir kez daha yükseliyordu.

Sert bir hamle ile kalçalarını yukarı doğru esnetti, parmakları aşağı doğru hareket ederek kıvrımlarımı ayırdı ve klitorisime bastırdı, piercingi

derinlere kadar zevkli bir şekilde girdi.

Bu çok fazlaydı.

Augustus'un ağzına çığlık attım, bacaklarım titreyerek onu sıkıca kavradım.

"Seni çok seviyorum, carus'um."

Augustus küfretti, dilimi emerek, benimle birlikte boşalırken titreyip esnedi.

Sıcak damlalar sonsuz gibi akıyordu, ıslaklık uyluklarımdan aşağıya, altımdaki sandalyeye damlıyordu.

Başımı geriye yasladım, ona yaslanarak, kemiklerimden ayrılmış gibi. Başparmaklarım gözlerimin altını izledi, gözyaşlarımı sildi.

Ağladığımı fark etmemiştim.

Kharon yumuşak pelerinini omuzlarıma sardı ve beni Augustus'un üstünden kaldırarak göğsüne yasladı. Başımı onun yeni yara izine yasladım, kalbi kulağımın altında atıyordu.

Gözlerimi kapattım.

"Çok güzel yaptın," diye fısıldadı zihnimde.

Yarı baygın haldeydim, Kharon'un beni ipek çarşafların üzerine yatırdığını ve ıslak bir bezle bacaklarımın arasını nazikçe temizlediğini zar zor fark ettim.

Yorgan omuzlarımdan üzerine çekildi. Augustus onu bacaklarımdan ve kollarımdan altına soktu, sadece kulaklarım açık kalana kadar uğraştı.

Gülümsemeyle uykuya daldım.

Karanlık değişti — yüzümün birkaç santim uzağında duran ve beni izleyen ölüm meleğini gördüm rüyamda.

Kirpiklerim titreyerek açıldı, kalbim korkuyla çarpıyordu.

Kadife örtülü dört direkli bir yatakta yatıyordum ve yatak odası karanlıktı. Augustus yanıma yaslanmış, bronz rengi bacağı vücudumun üzerine uzanmış, beni sıkıca kucaklıyordu.

Başımı çevirdim ve nefesim kesildi.

Koyu mavi bir bakış karanlıkta parlıyordu.

Kharon yatağın yanında durmuş, üzerime eğilmişti. Yüzü yırtıcıydı, gözleri tek bir amaca odaklanmış bir yoğunlukla kısılmıştı. Hareket etmiyordu; sanki ele geçirilmiş bir adam gibi beni izliyordu.

Benim kişisel ölüm meleğim.

Burnumuz birbirine değecek kadar yaklaştı. "*Sen bizimlisin, Alexis Hert,*" diye boğuk bir sesle fısıldadı. "Seni izlemek, korumak... yutmak bizim görevimiz."

Alnındaki siyah saç tutamını eliyle kenara itti.

"Sakin ol, *Karen.*"

Hareketsiz kaldı — ona kaşlarını kaldırdım — duruşu gevşedi ve benim cüretkarlığıma boyun eğmiş gibi iç geçirdi.

"Sen *benim* meleğimsin," dedi intikamcı bir şekilde, sanki bir şeyi vurgulaması gerekiyormuş gibi. "Rome sana sahip olamaz." Sesi, sağlıksız bir sahiplenme duygusuyla derinleşti. "Buna izin vermeyeceğim. Ne demek istediğimi anlıyor musun..."

Kharon'u aşığı çekerek onun tiradını kestim. Yüzünü boğazıma gömerek kollarımın arasına eridi. Derin bir nefes aldı.

Augustus uykusunda hareket etti, güçlü bacağını ikimizin üzerine attı ve bizi yatağı sabitledi.

"Uyu," diye fısıldadım, parmaklarımı Kharon'un kısa, ipeksi saçlarında gezdirirken.

"*Sen uyu,*" diye mırıldandı.

Augustus hareket etti, kolunu bacağına ekleyerek bizi sıkıca sarıldı.

Onlar takıntılı, kötü adamlardı.

Hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

Onlar benim kocalarımı ve başka türlüünü istemezdim.

BABANIN GÜNAHLARI*ALEXIS: ERTESİ GÜN*

Sabah ışınları erkeksi siyah ipek çarşafların üzerinde parlıyordu. Kharon'un üzerine bir battaniye gibi uzanmışım; o ise altımda horluyordu.

Augustus battaniyenin altında gerindi, gözleri benimkilerle buluştu.

"Günaydın, aşkım."

Üzerime süründü ve Nyx yastıkların altından uykulu bir şekilde tısladı — hepimizi boğmak ve "kanatlı çirkin ineği öldürmek" hakkında bir şeyler söyledi.

Sanki çağrılmış gibi, Fluffy Jr. uykusunda yerde yuvarlandı, toynaklarıyla çılgınca tekmeledi, bir şifonyer yere düştü, üzerine odun parçaları düşerken horladı (pek zeki sayılmazdı).

Kharon uykulu bir şekilde esnedi, otururken sevimli bir şekilde dağınık görünüyordu. Uyuyan (bayılmış mı?) koruyucumu görünce başını salladı, sonra şeytani bir sırıtişla döndü ve beni Augustus ile kendisi arasına sıkıştırdı.

İkisi birden boynumun yanlarını öptüler.

Birkaç saat sonra, üçümüz birbirimize sarhoş ve doymuş bir halde banyoya sendeledik. Kharon ve Augustus bütün sabah

sabahtan beri sefahat dersleri vermişlerdi. Çok pratik öğretmenlerdi ve ben de çabuk öğrenen bir öğrenciydim.

Şimdi Kharon, altın küvette beni yıkarken günahkar şeyler fısıldıyordu; Augustus saçlarımı nazikçe yıkarken, sesi övgü dolu sözleri doğrudan zihnime yankılanıyordu.

Köpeklerin içine daha da gömüldüm. Nyx ve Fluffy Jr. hala uyuyorlardı ve son birkaç hafta içinde, hayatlarımız aktif olarak tehdit altında olmadığında, onların *son derece* tembel olduklarını keşfetmiştim (anlaşılabilir bir durum).

"Alexis." Kharon'un sesinde garip bir ton vardı. Başparmağı sol gözümün altını nazikçe okşadı ve sanki cesaretini topluyormuş gibi uzun bir duraklama oldu. Sonunda, "Gözüne ve kulağına ne oldu?" diye sordu.

Augustus'un parmakları kafa derimde hareketsiz kaldı. İkisi de bekledi.

İç çekerek, köpüğün içine daha da gömüldüm.

Şimdiki zamanın sıcaklığı, geçmişin soğuk acısını hafifleten rahatlatıcı bir battaniye gibiydi.

Artık yapabilecekleri bir şey yok. Bu sadece bir hikaye. Bana karşı hiçbir gücü yok.

"Bir fırtına vardı... ve üvey ailem Charlie'yi öldürmekle tehdit etti," diye fısıldadım sessiz banyoda. "Onlara tost makinesini fırlattım." Çocukluğumdaki aptalca cesaretime kendi kendime güldüm.

Yumruklar, açlık, bir ceset, polis, gizli zehirli kan, aynada yüzüme bakmak ve biz izlerken karavanın çekilip götürülmesi hakkında bir hikaye anlattım.

Hikayemi bitirdiğimde, içimi rahatlatıcı bir huzur kapladı. Kurgusal gibi geliyordu ve öyle de hissettiriyordu. Bu, yıllar önce, benim farklı bir versiyonumun başına gelmişti.

O korkmuş genç kız artık yoktu.

Biraz sabun köpüğü aldım ve banyoya üfledim.

Işıқта patladılar.

Sessizlik uzadı.

Augustus garip bir ses çıkardı.

Kharon havluyu düşürdüğünde köpükler yere sıçradı.

Onlara bakmak için döndüm.

Augustus'un yüzünden tek bir kanlı gözyaşı süzüldü ve Kharon'un çenesi o kadar sıkı kapanmıştı ki yüzü morarmaya başlamıştı.

"Artık bitti," dedim sakın bir şekilde, ellerimi kaldırarak. "Sorun yok, geçmişte kaldı. Ben onların beni yaptıkları kişi değilim... *Ben* kendimi yarattım."

Gerçeklik göğsüme yerleşti.

Rahatlamış bir şekilde gülümsedim.

"Hayır," dedi Kharon şiddetle, sesi silah sesi gibi yankılandı. Augustus başını salladı.

"Hayır," diye tekrarladı Kharon.

"*Hayır, değil*," diye yankılandı zihnimde.

"Sorun yok." Onlara uzandım.

Augustus bileğimi tutup ters çevirdi, her zaman taktığım altın bilekliği çıkardı ve bileklik mermer zemine düşerek gürültü çıkardı.

"Peki... bu?" Augustus, eski yara izlerinin üzerinden başparmağını nazikçe gezdirirken yüksek sesle sordu. Yara izleri, yenileriyle iç içe geçmişti.

Mahvolmuş cilde bakarak, hissizleşmişim.

"Üvey babam çocukken beni bir iple bağladı." Sesim nötrdü. Omuzlarımı rahatça silktim. "Genç ve çaresizdim, kendimi kurtarmak için bir kayaya vurarak bileklerimi kırdım."

Augustus kolumu bıraktı.

"Sadece başparmaklarımı çıkarmalıydım, ama çok genç ve açtım, o yüzden..."

Augustus ve Kharon ayağa kalkıp küvetten çıkıp banyodan çıkarken sözlerim kesildi. Hızla giyinirken tokaları tıkırdadı.

"Uh... ne yapıyorsun?" Küvetten çıkıp bornozu aldım ve giydim.

Bir emniyet kilidi tıkırdadı.

Kharon iki tabancayı avucuna aldı.

Augustus, çok keskin bir av bıçağını eşofmanının kılıfına soktu.

Birbirlerine başlarını salladılar ve odadan çıktılar.

Bir saniye, inanamadan gözlerimi kırptım, sonra peşlerinden koştum. "Bekleyin!"

Birkaç dakika sonra merdivenlerin dibine kadar sendeleyerek indim ve ellerimi dizlerimin üzerine koyarak nefes nefese kaldım; kardiyo hiç benim güçlü olduğum bir alan olmamıştı ve onlar gülünç derecede hızlı hareket ediyorlardı. "Bu aptal zindanda ne işimiz var?"

"İntikam." Kharon'un sesi öfkeyle bozulmuştu.

Gözlerimin karanlığa alışması bir saniye sürdü. Zincirler çınladı.

Augustus ve Kharon, kirle kaplı bir mahkumun önünde duruyorlardı.

Déjà vu.

Buraya gelmeyi bırakmalıydım; bundan hiç iyi bir şey çıkmıyordu.

Neden akıllarını kaybettiklerini açıklamak yerine, Augustus sakince parmaklarını kırdı ve mahkumun yüzüne bir yumruk attı.

Kemikler kırıldı.

Kan sıçradı.

Bir adam inledi.

Augustus kolunu geri çekince, ben de atlayarak onun kolunu tuttum. "Cidden, senin neyin var böyle..."

Mahkumun yüz hatlarını incelerken sözlerim kesildi.

"Alex." Üvey babam şiddetli bir şekilde öksürdü ve tanıdık çürümüş dişlerini gösterdi. "Bu... adamlara... beni bırakmalarını söyle."

Dünya dönmeyi bıraktı. "Bu s-s-sen misin?"

O hevesle başını salladı.

Karavanda bir köşeye çömelmişken, Montana'nın soğuk rüzgarı yüzüme çarptı.

Üvey annem çığlık attı.

Charlie inledi.

Kendime yalan söylemişim; hâlâ bir çocuktum ve bana zarar vermeyi bırakmayan adamdan saklanıyordum.

Kocalarıma döndüm.

"Biraz araştırma yaptık." Kharon'un gözleri öfkeyle parladı. "Sana söylemek için doğru zamanı bekliyorduk. Ne yapacağımıza karar vereceğimizi düşündük, ama..."

"O senin sorumluluğunda *değil*," diye sözünü kestim.

"Biliyoruz." Augustus dişlerini sıktı. "Bu yüzden ona dokunmadık. O bir armağan."

"Senin için," dedi Kharon, silahları sıkıca kavrayarak ellerinde gıcırdatarak. "Bu senin intikamın." Gözü seğirdi. "Ya da değil."

Augustus bir adım geri attı ve Kharon'u da kendisiyle birlikte çekti. "O tamamen senin, karar senin, ne olursa olsun seni destekliyoruz."

Kharon itiraz eden bir ses çıkardı.

"*Her* halükarda," dedi Augustus, ama ifadesi sözleriyle uyuşmuyordu.

"Lütfen, Alex," diye yalvardı Foster

Baba. Kendimi durduramadan irkildim.

"Lütfen," diye tekrarladı. "Sen *hiç* şiddet kullanmadın. Her zaman iyi, Tanrı'dan korkan bir çocuktun. Peder John seni severdi. Her zaman insanlara yardım etmek istedin. Bana zarar vermek istemezsin. Sen istemezsin..."

Tırnaklarımı elime batırdım, kan aktı. Elimde

Asklepios'un Asası belirdi.

Üvey babam, parlak bir şekilde ışıldayan asaya hayranlıkla bakarak nefesini tuttu. "Sen her zaman çok nazik bir ruhluydun," dedi. "Çok dindar. Çok iyi."

"Duymadın mı?" diye sordum yumuşak bir sesle.

Sanki eski dostlarmışız gibi bana gülümsedi. "Ne duydun?"

Asayı çevirdim.

Aramızdaki boşluk parlaklıkla doldu.

Keskin kenarı göğüs kafesine sapladım ve ışık söndü. Zindan karanlıkta kaldı.

"Ben yaptım. Onu *ben* öldürdüm," dedim soğuk bir sesle. "O kış günü karını ben öldürdüm."

Çığlık attı, dudaklarından köpükler sızdı, gözleri dehşetle büyüdü.

Çubuğu göğsünden çekip çıkardım ve yere attım.

Kan, buharlaşan bir su birikintisinde cızırdadı.

Boğuldu ve seğirdi; zincirler, o mücadele ederken çınladı, yüzü ihanetle buruştu.

Ona sırtımı döndüm, çünkü artık benim için bir tehdit oluşturmuyordu.

Kharon kolunu omuzlarıma doladı ve Augustus da kolunu ikimizin omuzlarına doladı.

Biz uzaklaştıktık.

Üvey babam yüksek sesle nefes aldı. "Alex... bunu... pişman... olacaksın." "Hayır," dedim, arkama bakmadan. "Gerçekten pişman olmayacağım."

PATRO: BİR GÜN SONRA

"Orada bir şey mi oluyor?" Augustus, kapıyı çalarken koridordan bağırdı.
"O ses de ne?"

Kahretsin.

Achilles kapıyı açtı ve boş odayı vücuduyla kapattı.

"Sikişiyoruz," dedim ona katılırken. "Üzgünüm, biraz
"

Birlikte, içerinin görünmesini engelledik.

Poco, Alexis'in kafasının üstüne tünemiş, buklelerini kemiriyordu ve onun devasa koruyucusu, ağzından dekoratif bir zeytin ağacının saksı kısmı dışarı çıkmış halde koridorda zıplıyordu (sözlerim tükendi). Augustus ve Kharon, sahiplenircesine kollarını omuzlarına dolamış, etrafına sarılmışlardı.

Alaycı bir şekilde güldüm. *O kadar boyun eğmişler ki, utanç verici.* Ben asla bir kadına bu kadar takıntılı olmazdım.

Alexis benim öğrencimdi ve elbette, daha fazlası olabileceğimizi düşünmüştüm. Bize bir şans vermek istemiştin, bu yüzden düşünülemez bir şey yaptım: *denedim*. Ama o kimin tarafında olduğunu açıkça belli etmişti.

Göğsüm sıkıştı.

Kendimi ihanete uğramış hissetmekten nefret ediyordum.

Alexis bana gülümsedi, yanakları memnuniyetle kızardı, iki farklı renkteki gözleri, tanıştığımızdan beri ilk kez parlak ve savunmasızdı. Poco tısladı.

Üçünün birbirine yakıştığını kendime itiraf edemeyecek kadar bencil değildim.

İlk başta, tam bir felaketti. Hepsi birbirine çok benziyordu, farklı tonlarda stoik bir acı çekiyorlardı ki bu sinir bozucunun ötesindeydi.

Ama şimdi, evlilik mutluluğunu bulmuşlardı.

Karnım korkuyla ağırlaşmış, bunun Achilles ve benim için ne anlama geldiğini görmezden gelmeye çalıştım. Hâlâ, önemsiz kıskançlıklarıyla bizi mahvetmeye çalışacak bir yabancıyla evlenmek zorundaydık. *Achilles'i senden almaya çalışacaklar.*

Hiç kimse ölümsüzlük için biriyle evlenip benim gölgemde mutlu olamazdı, ama elimizde kalan tek seçenek buydu.

Bu düşünce bile boğazımı düğümledi.

Achilles'i sevdiğim kadar birini sevemem, o zaman bu villanın çatısından atlarım.

O da aynı şekilde hissediyordu.

Bu yüzden Alexis ile bir şeyler olmasını sağlamak için o kadar uğraşmıştım. Bir de, o çoğu insan kadar sinir bozucu değildi. Bir parçam onu hala gerçekten arkadaşım olarak görüyordu. Tabii bunu yüksek sesle itiraf etmedim.

Augustus gözlerini kısarak, "İlginç... sesini alçalt," dedi.

"Tabii ki, kardeşim," dedim nazikçe.

Bana kaşlarını kaldırdı. Aramızda hiç yakın bir ilişki olmamıştı, ama Sparta'nın sürekli saçmalıklarına karşı sakin kalabilme yeteneğine saygı duyuyordum.

Achilles kapıyı yüzlerine çarptı. Poco kavgacı bir şekilde çığlık attı.

Ayak sesleri uzaklaştı.

Achilles bana döndü ve kargo pantolonundaki müstehcen şişkinliği düzeltti.

Hiç kimse onun kadar yakışıklı olmamıştı.

Yüzümü yoğun bir şekilde inceledi. SGC'de sorguya çekildiğimden beri, sahiplenme ve ayrılık kaygısı ile mücadele ediyordu.

Zaten birbirimize sağlıksız bir şekilde bağımlıydık, ama bu durum bir şekilde daha da kötüleşmişti.

O çok mükemmel.

Achilles'in ağızlıklı yüzüne uzandım ve o başını eğerek saygılı dokunuşuma yaslandı.

Parmak uçlarımda yükselerek, boynunun önündeki çukura bir öpücük kondurdum, sıcak, ateşli cildi dokunuşumun altında gerildi.

O da kalçalarımı kavradı ve kendini bana doğru itti. Ben inleyerek onu yaladım.

Ağızından çıkan duman bizi sardı.

O, şehvetli seks, ateş ve benim her zaman istediğim her şey gibi kokuyordu.

O bir rüyanın gerçeğe dönüşmüş hali.

"Bunu biraz bekleyebilir misin? Ayrıca beni *yine* köşeye sıkıştırmanın bir nedeni var mı? Yoksa sadece izlememi mi istiyorsun?" boğuk bir kadın sesi sinirli bir şekilde sordu. "Sanırım bu hoşuma gitmez. Ayrıca, patlamalara ve rastgele şiddet eylemlerine yatkın mısın? Eğer öyleyse, bence teşhis edilebilir bir rahatsızlığın var..."

Achilles'ten uzaklaştım, onun baş döndürücü tadı hala dilimde hissediliyordu.

Burada yaptığımız şeyden, yani cevaplar almaktan, dikkatim dağılmıştı.

"Hiç çeneni kapatmaz mısın?" diye sordum, gerçekten şaşkın bir şekilde, çünkü gördüğüm kadarıyla, o hiç kapatmıyordu. *Asla.*

Medusa alaycı bir şekilde güldü.

Sessizliği severdim, onu *tercih ederdim*, ama o sürekli konuşup dururdu. Her bakımdan Achilles'in tam tersiydi.

"*Hayır.*" Medusa sol kolunu kavradı, gözleri kısıldı ve uzun siyah saçları hareket etti, üç korkunç yılan tısladı. "Sırf sen haftalardır masum bir kadını korkakça tehdit ettiğin gerçeğini kaldıramıyorsun diye sessiz kalmayacağım..."

Gülerek, "Lütfen, kiminle konuştuğunu unutuyorsun. Ben insanları *okurum*, bu benim gücümdür ve senin hala bir şeyler sakladığını biliyorum. Masum rolü yapmayı bırak." dedim.

Medusa kapıya doğru yürüdü. Onu engelledim.

"Çekil yolumdan," diye emretti. "Bu saçmalıkla işim bitti.

Beni yine köşeye sıkıştırırsan, seni ısırırım."

Yılanları başının etrafında yükseldi ve daha yüksek sesle tısladı.

Daha zayıf bir adam, onun güç gösterisinden korkardı — bir Gorgon yılanı bile korkutucuydu, üçü ise korkunç bir güç gösterisiydi. Achilles ve ben, açık bir merakla onları inceledik.

Tehlikeli şeyler bizi her zaman meraklandırmıştı.

Medusa hareket etti.

Ben de onunla birlikte adım attım.

Sırıtarak, burnumun ucuyla ona baktım. O bana rakip *olamazdı*.

Onun sakladığı şeyi keşfedecek ve dünyaya onun güvenilmez olduğunu kanıtlayacaktım.

"*Kıpırda* dedim!" Medusa göğsüme itti ve ben onun zayıflığına güldüm.

Tırnakları göğsüme batmıştı.

Dokunduğu yerlerde cildim karıncalandı, göğüs kafesimden aşağıya doğru bir sıcaklık yayıldı — *tiksinti ile* — ve ondan uzaklaştım.

"Bir daha bana dokunma, *yılan pisliği*," diye uyardım.

O yumruk attı, ben de elini yakaladım ve bileğini acı verici bir şekilde büktüm. Kemikleri gıcırdadı, elimde utanç verici bir şekilde kırılğan görünüyordu. Yumuşak kıvrımları ve uzun, simsiyah saçları vardı. Onda Sparta'ya ait hiçbir şey yoktu. Kronos, çoğu *insan* daha güçlüydü.

Hayatımda hiç bu kadar işe yaramaz biriyle karşılaşmamıştım.

Birisi onu korumalıydı. Kafamı salladım, bu saçma düşüncüyü kabul etmeyi reddettim.

"Benden uzak durmaya ne *dersin*?" Medusa bana öfkeyle baktı, yılanları daha da yükseldi ve hepsi bana odaklandı, kolunu benim tutuşumdan kurtarmaya çalıştı. Başaramadı.

Korkunç anılar omurgamı tırmaladı.

Onun bileğini sıkıca tuttum.

"*Sen zavallı bir köpeksin. Ağlamayı kes. Sparta'da hayatta kalamazsın,*" diye bağırdı Gorgon öğretmenim.

Eller yüzümün önünde parladı ve beni şimdiki zamana geri çekti.

"Ben buradayım, sana zarar *veremezler*," dedi

Achilles işaret diliyle. Başımı salladım, bayılacak gibi hissediyordum.

"Beni takip etmeyi bırak," dedi Medusa kibirli bir şekilde, ama nedense onu bırakamadım.

"Yapamam," diye fısıldadım, hala anılardan dolayı kendimi iyi hissetmiyordum. "Çünkü biz senin yeni korumalarınız." Dizlerimin üzerine çöküp çığlık atmak istesem de, dudaklarımı acımasız bir gülümsemeye zorladım. "Bizim işkence görmemizin sebebi sensin."

O masum bulundu ve Olimposlular ona ulaşamadıkları için çok şanslıydı, çünkü işkenceye dayanamayacaktı.

Medusa bacağıma tekme attı.

İnanamadan aşağı baktım.

Hareketini görmemiş olsaydım, saldırmaya çalıştığını anlayamazdım.

Birisi ona kendini savunmayı öğretmeli.

O benim sorunum değildi.

Aslında biraz da benim sorunum.

Bu saçma düşünceye başımı salladım ve ani bir adımla geri çekildim, onu da yanımda sürükleyerek.

Sağ bacağımın arkası bu hareketle ağrıdı çünkü kopan tendonum hala tam olarak iyileşmemişti. Olimpiyatçılar açık yaraya o kadar çok kez garip bir zehir döktüler ki, hiç iyileşmeyeceğinden endişelendim.

Umurumda değildi.

Asıl sorun, Achilles'in her şeyin *kendi* suçu olduğunu düşünmesi ve bu günlerde beni sanki camdan yapılmışım gibi sonsuz bir şefkatle davranmasıydı.

Medusa gözlerini kısarak, "Beni bırak!" dedi.

Onun bileğini bükerek, ona zarar vermemeye dikkat ettim. Onunla oynamak bana büyük bir tatmin veriyordu.

Achilles yaklaştı. "Ona zarar verme," diye işaret etti, benim düşüncelerimi yansıtarak.

"Tabii ki," dedim, sesim alaycı bir tonla.

Achilles, ona dokunduğum yere baktı, sonra tekrar yüzüme, gözlerinde bir soru işareti vardı.

Neden böyle davrandığımı anlamıyordu.

Ben de anlamıyordum.

"Kendine gel," dedi Medusa. "Kızgın olduğun ben değilim, Olimposlular. Sen de Afrodit'in evinden çıkan bir başka kibirli narsistsin, kendini beğenmiş, umutsuz tavırlarının arkasına bakabiliyorum. *Asla* başka bir şey olamayacaksın... Achilles'in gölgesinde yaşayan adamdan başka."

Kolunu bıraktım.

Onu dokunduğum yerlerde parmaklarım *yanıyordu* — biri yalan söylediğinde soğuk, doğruyu söylediğinde ise sıcak hissediyorlardı — görüşüm bulanıklaştıkça, nefes almakta zorlanıyordum.

"Sen zayıf bir köpekten başka bir şey değilsin."

Geçmişimden gelen işkence çılgınlıkları kulaklarımda çınladı.

Yüzümü sertleştirmek ve acımasız kayıtsızlık maskemizi takmak için sahip olduğum tüm kontrolümü kullanmam gerekti.

"Hiçbir şey bilmiyorsun," dedim sessizce.

Medusa kolunu daha sıkı kavradı ve bir an için küçük ve kaybolmuş gibi göründü, ama sonra gözleri parladı, yılanlar tısladı ve o da boş bir ifade takındı.

"Beni rahat bırak," diye tükürdü.

Yapmam.

Bu sefer gülümsemem sahte değildi. "Duyuruyu duymadın mı?" diye alay ettim, kaşlarımı kaldırarak. "Biz senin yeni korumalarınız, birlikte çok zaman geçireceğiz."

Achilles yanıma geldi, kolunu omuzlarıma doladı, parmakları pazımı okşadı.

Ona yaslandım.

Medusa kaşlarını çattı, yakut rengi dudakları aşağı doğru kıvrılarak somurtkan bir ifade oluşturdu ve ben onlardan gözlerimi alamadan baktım.

Achilles parmaklarını kolumda yukarı aşağı yatıştırıcı bir şekilde gezdirdi.

Medusa ikimizin arasında bakışlarını gezdirdi, tuhaf lavanta rengi gözlerinde merak parıldıyordu.

"Aynı odayı paylaşacağız," dedim tehlikeli bir yumuşaklıkla. "Sadece üçümüzün olacağı *pek* çok gece olacak. *Yalnız.*"

Dudakları şaşkınlıkla açıldı.

Saf erkeksi bir tatmin duygusu içimi kapladı. İlk kez, söyleyecek hiçbir şeyi yoktu.

Evet, yeni bir hobi bulmuştum.

Achilles'in göğsünü okşadım, kaslarını gerip beni kendine daha sıkı çekmesinden zevk aldım, şişkinliği çok belirgindi.

Medusa hala konuşmaya çalışırken, yanaklarının üst kısmı kızardı.

Achilles kalçalarını esnetti, sertliği bana bastırıyordu.

Medusa alt dudağını sertçe ısırdı, sonra ağzını kapattı. Aniden, bizi itip odadan koştu ve kapı arkasından kapandığında, en saçma dürtü beni sardı: *onu kovalamak.*

Sessizlikte nefesim çok gürültülüydü.

Achilles bana döndü.

O patladı, ihtiyaçtan dolayı hareketleri sarsıntılıydı — kan güneyde dolaşmaya başladı, beni kollarımdan tutup duvara yapışana kadar geri itti. Parmakları karın kaslarımdan üzerinde gezindi, sonra daha aşağıya indi. Kargo pantolonumun fermuarını açtı, ağrıyan penisimi serbest bıraktı.

SGC'den beri aramızdaki ilişki böyleydi — çılgınca ve aceleci.

Onun erkek topuzunu çözdüm ve parmaklarımı ipeksi saçlarına doladım. Beni sertçe avuçladı, tam da sevdiğim gibi sertçe okşadı.

Saçını çektim.

"Seni çok seviyorum," dedim, ellerimi yüzünde gezdirip sonra aşağı indirerek fermuarını açtım. Sert, dövmeleli penisini çıkardım. Elimdeki penisi inanılmaz kalın ve nabız gibi atıyordu. Kırmızı başının ucunda ön sıvı damlaları vardı.

Kalçaları sarsıldı, ağzından dumanlar çıkarken, ikimizi de yumrukladı.

Aşağı baktım ve tükürdüm.

Sonra ellerimi tekrar saçlarına gömdüm ve o ikimizi daha hızlı okşarken canım pahasına ona tutundum. Kaygan sesler yankılandı,

O, spermlerimiz ellerini kaplayıp yere damlayana kadar durmadı. Güçlü bir orgazmın ardından nefes nefese kalarak, başımı onun boynu ile köprücük kemiği arasındaki çukura gömdüm, vücudunun en sev

Güçlü bir orgazmın ardından, başımı boynunun ve köprücük kemiğinin arasındaki çukura gömdüm, vücudunun en sevdiğim kısmı. Onun cildini öptüm, yalayıp emdiğimde teri dilimde afrodizyak gibi etki yaptı.

Onun ağızıyla, öpüşmeye en yakın şey buydu.

ACHILLES

Patro'nun pazılarına tutundum, parmaklarım titriyordu. O benim kalbim ve ruhumdu. *Her şeyimdi.*

Onu yanıma zincirlemek için içimdeki dürtü çok güçlüydü. Onun tendonunu kestiklerinden beri, dünyadaki tüm Olimposluları katletme ihtiyacı beni rahatsız ediyordu.

Dostoyevski, "hiçbir hayvan insan kadar acımasız, bu kadar ustaca, bu kadar sanatsal bir şekilde acımasız olamaz" diye yazarken ruhumun içini görmüş olmalı.

İçimde merhamet kalmamıştı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Patro boynuma.

Titredim.

Onun için bir savaş

başlat. Yap şunu.

Patro köprücük kemiğime kadar öptü. "Seni çok seviyorum."

Sadece bu ağızlığı çıkarmam

lazım. Sonra hepsini öldüreceğim.

"Seni dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum," dedi Patro saygıyla.

Olimpiyatçılar bana ağızlık takmakla akıllılık etmişlerdi. Çoğu zaman sakın ve soğukkanlı bir adamdım, ama bazen de *kendimi kaybedip* tüm nezaketi bir kenara bıraktım. Şu anda ikinci duruma çok yakındım.

Patro derin bir nefes aldı.

Ondan uzaklaşarak, bizi ayıran her santimetreyi nefretle, "Merak etme" diye işaret ettim.

"Neyden?" Patro'nun şaşırtıcı derecede yeşil gözleri zevkle parlıyordu.

"Medusa," diye işaret dilinde söyledim, onun öfkesine hazırlandım. Patro'nun dudakları günahkar bir gülümsemeye kıvrıldı.

Feromonlar ve yeni bir şey, yasaklanmış *karanlık* bir dürtü, aramızdaki havada asılı kalmıştı.

"Oh, *ben* endişelenmiyorum," dedi Patro, sesi kötücül bir tonda. "Ama Medusa endişelenmeli."

Eğer iyi bir adam olsaydım, ona onu rahat bırakmasını söyledim.

Ama söylemedim.

Kötü şöhretli Gorgon, benim de merakımı uyandırmıştı.

Herkes bu ilişkide tehlikeli olan tek kişinin ben olduğumu düşünüyordu, ama Patro birine gözünü diktiğinde, *gerçekten* ilgisini çektiğinde, onu istediğini elde etmekten alıkoyacak hiçbir güç yoktu.

Zehirli bir beklenti göğsümü doldurdu.

Zaten Medusa'nın korumaları olarak atanmıştık ve gelecekte birlikte çok zaman geçirecektik.

O bizden kaçamaz.

Gülümsemeye çalışırken deri gıcırdadı.

KADERİN GÖRÜNMEYEN KADAR KADAR KADAR KADAR KADAR KADAR KADAR KADAR KADAR

*Kayıp olan, öncekini değiştirecek
Ölümün askerlerine zincirlenmiş, her zamankinden
daha fazla iyileştirici ışığı, yaralı dördünü
iyileştirecek Drex, Lucia, Kharon ve Lore Yılanı*

*Zincirlenmiş olan, kötülüğün altını çizecek Kızıl
adamlar tarafından korunan, önceden gören
Onların sevgisi savaşın gidişatını değiştirecek*

*Canavar olan onaracak ve geri getirecek
Çünkü kaybolan, onun canavarca
kükremesini duyar*

* * *

*Bonds of Hercules'ten özel bir bonus bölüm için,
blog.jasminemasbooks.com adresinden Jasmine'in haber bültenine üye
olun.*

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı yazarken aylarca okuduğu için anneme teşekkür ederim. "Daha fazla baharat ekle ve tuhaf bir namuslu olmayı bırak" diye sürekli ısrar etmen gerçekten paha biçilmezdi. Bu kitap benim kadar senin de eserindir. Dünyada bir hikayeyi tartışmak için günde elliden fazla kez aramak isteyeceğim başka kimse yok.

Bu kitabın *birçok* versiyonunu okuyan beta okuyucu ekibime teşekkür ederim. Ayrıntılı geri bildirimleriniz ve istekleriniz olmasaydı bu hikaye hiçbir şey ifade etmezdi. Patro ve Achilles'i daha fazla öne çıkarmamı ısrarla talep eden Jamie'ye özel teşekkürler. Bu konuda çok haklıydın.

Canary Street Press'teki herkese destekleri için teşekkür ederim. Editörüm Cat Clyne'e, hikayeyi düzeltmeye yardım ettiği ve Kharon'un dengesiz tarafını koruduğu için özel teşekkürler. Bu havayı anladığın için sana çok minnettarım.

Bana inandığı ve bu seriyi yirmiden fazla farklı ülkeye taşıdığı için menajerim Kimberly Whalen'a teşekkür ederim. Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum.

Kardeşim Cameron'a, yengem Kait'e, teyzem Allie'ye, en yakın arkadaşım Caitlan'a ve dedem Jim'e, tanıdığınız *herkese* kitaplarımı okumalarını söylediğiniz için teşekkür ederim (bunu yapmayı bırakmanızı defalarca söylememe rağmen).

Son olarak, kocama Evan'a ve kedime Boo-Boo'ya teşekkür ederim. İkiniz de kitabın yazılmasında hiç yardımcı olmadınız, ama hepimizin aynı anda hayatta olmasına çok seviniyorum.

Jasmine Mas'ın diğ er eserleri

Zalim Shifterverse

Psiko Değışkenler Psiko

Fae

Psiko

Canavarlar Psiko

Akademisi

Psiko Şeytanlar

Psiko Tanrılar

Efsanelerin Kötü Adamları

Herkül' n Kanı

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Kanada
Bay Adelaide Centre, East Tower 22
Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario M5H 4E3, Kanada
www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins Hindistan
4. Kat, Kule A, Bina No. 10, DLF Cyber City, DLF Faz
II, Gurugram, Haryana – 122002
www.harpercollins.co.in

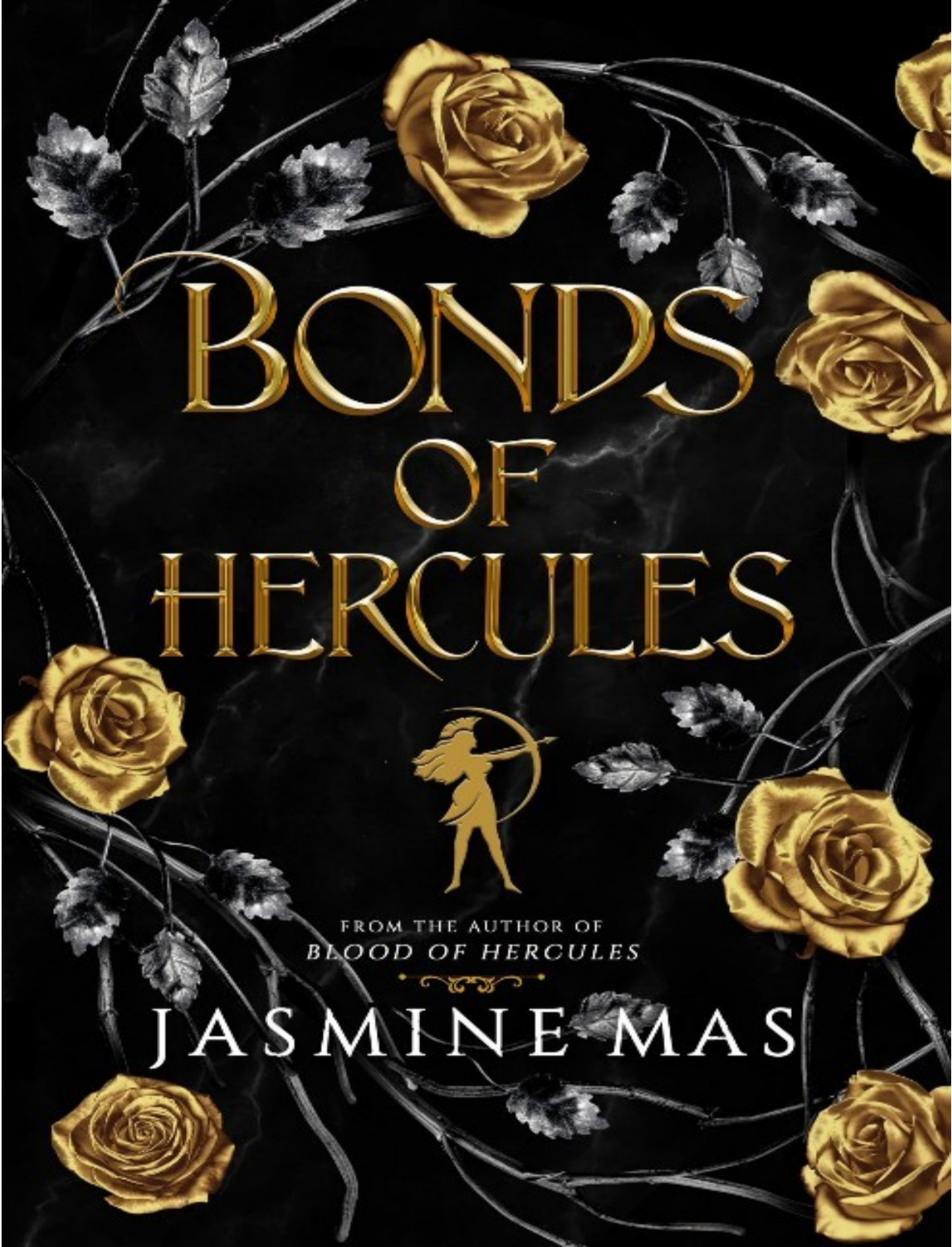
Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers Yeni Zelanda Unit
D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik
HarperCollins Publishers Ltd.
1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF, Birleşik
Krallık
www.harpercollins.co.uk

Amerika
HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

Dublin
HarperCollinsPublishers
Macken House, 39/40 Mayor Street Upper Dublin
1
D01 C9W8, İrlanda
www.harpercollins.co.uk

BONDS OF HERCULES

FROM THE AUTHOR OF
BLOOD OF HERCULES

JASMINE MAS

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

